

РОЗАЛИН ОАСБРУК

Богата,
оригинална творба -
истински пир за
въображението...

ДОКТОР ДЖОАН ЛЕЧИТЕЛКАТА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

РОЗАЛИН ОЛСБРУК ДОКТОР ДЖОАН ЛЕЧИТЕЛКАТА

Превод: Мирослав Добрев

chitanka.info

Ослепителна мълния захвърля пенсилванската лекарка Джоан назад във времето. Прекрачила прага на XIX век, тя среща красив синеок непознат.

... И неочаквано в нея лумва огънят на необуздана страст...

Една любов, която пренася Джоан и Адам във времето, към едно тайнствено и опасно място, откъдето няма връщане назад.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

На 31 май 1889 г. в 4:07 следобед процъфтяващият тогава град Джонстаун, щата Пенсилвания, е буквално пометен от 35–45-футова^[1] водна стихия, примесена с каменни отломъци и движеща се с около 40 мили^[2] в час, която връхлита върху града. Бентът на Южен Форк, намиращ се на 14 мили нагоре по реката, в един момент не издържа и в резултат повече от 20 милиона тона вода се стоварват върху тясната долина.

Поради зачестилите валежи двете иначе неголеми планински реки, които се събират в търговската част на Джонстаун, прииждат неимоверно. Явлението не е рядкост за града. Откакто е построен, в тази подпланинска долина всяка пролет някои от търговците в близост до реките плащат данък на наводненията.

През този петъчен следобед по улиците на Джонстаун вече имало от 2 до 7 фута вода — нещо невиждано дотогава по думите на местните жители. Към 15,30 — времето, в което злополучният бент поддава, дори обитателите на онези квартали, които никога до този момент не са били наводнявани, подготвят своите къщи, за да се справят с придошлата вода. Само малка част от хората потърсили сигурността на близките хълмове. Едва ли някой въобще е вярвал, че съществува истинска опасност бентът да не издържи.

Предполага се, че около 30000 души са се намирали в долината през този ден, 2209 от тях загиват. Някои са се удавили почти мигновено, други са били затиснати от тоновете отломъци, стоварили се върху стария каменен мост в долната част на града. Повечето от хората, затрупани на моста, са загинали в резултат на каменния порой или вследствие на огъня, обхванал най-неочаквано напоената с гориво маса от всевъзможни отпадъци, пометени от стихията. Горещата купчина, образувала се на мястото на моста, изиграла ролята на втора дига, превръщайки Джонстаун в езеро. Дълбоката вода, заляла града, осуetyа възможността да се спасят затиснатите от отломъците, които в първите часове след инцидента са били все още живи.

Въпреки че тази книга е подчертано художествена творба и героите в нея са плод на моето въображение, постарала съм се да представя събитията, свързани с наводнението в Джонстаун през 1978 г., подробно и близко до действителността, доколкото това е възможно.

[1] Фут — английска мерна единица, около 30 см. — Б.пр. ↑

[2] Миля — единица за разстояние, отговаряща на 1609 м. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Джоан Грифин седеше на една широка скала под суровото сиво небе с отпуснати рамене, чувствайки се повече от всякога отговорна за смъртта на своите родители.

Температурата бе малко над 5 градуса, непривично студено за края на март. Тъмни облаци бяха закрили обедното слънце и подчертаваха безрадостния контраст между разцъфналия кучешки дрян и напъпилите дървета от дъбовата гора, която се простираше под нея. Джоан бе прекарала по-голямата част от сутринта седнала на широката плоска скала, взирайки се с тъга в малкото сенчесто езеро. В детството то бе източник на приятни преживявания, но сега над него витаеха мрачни образи.

Надвисналите над езерото дървета образуваха нещо като естествен балдахин от клони и листа и това бе едно от любимите скривалища на Джоан в детските ѝ години. Убежището ѝ се намираше в усамотена гора северно от имението на нейните родители, в самия край на Уудвалските възвишения и само на няколко мили североизточно от Джонстаун. То винаги е било идеално място за необезпокоявани от никого часове на съзерцание.

Днешният ден не бе изключение. Гъстата плетеница от храстите на кучешкия дрян и някои други по-малки дървета, растящи на този склон на планината, беше обкичена с първите пролетни багри. Под масивните дървета, все още оголени, се прокрадваха жълтите и нежно бели цветове на ранните горски цветя, покарали сред анемичната зимна трева. Всичко наоколо се събуждаше за живот, но Джоан бе прекалено погълната от мрачните си мисли, за да забележи новата пролетна палитра.

Обзета от мъка, Джоан се чудеше как да преустрои живота си сега, когато нейните родители се вече мъртви. След тяхната скоропостижна смърт семейството се свеждаше единствено до две неомъжени лели, които живееха в Тексас. Джоан нямаше нито братя, нито сестри, нито племенници, още по-малко пък свои собствени деца.

Никога досега не бе се чувствала така потисната и самотна. Тя отчаяно се мъчеше да подреди бушуващия поток от мисли в главата си, за да начертае въпреки болезнените си емоции по-ясна перспектива пред себе си. Трябваше да има някаква причина за смъртта на родителите ѝ. Причина, различна от очевидния факт, че тя не бе успяла да ги спаси.

„Трябва да има някакъв смисъл във всичко това“ — хлипаше тя. — „Бог не би ги прибрал, без да има повод.“

Но нейният жизнен опит не можеше да ѝ подсказва каква би могла да е тази причина.

През последните няколко часа Джоан толкова се бе вгълбила в себе си, че изобщо не забеляза приближаващата от север буря. Тя нямаше нито желанието, нито волята да се откъсне от измъчващата я мисъл, че лекарските ѝ способности ѝ бяха изневерили.

„Защо не успях да ги спася?“ — гласът ѝ бе дотолкова омаломощен, че дори шумът на вятъра в листата успяваше да го заглуши. — „Защо медицинските ми познания се оказаха безполезни точно когато се нуждаех най-много от тях? И защо бяха тези години на упорито учение, когато то не ми помогна да спася живота на собствените си родители?“

Цялото ѝ тяло потреперваше, когато острата болка, съпровождаща дишането ѝ, я караше да притваря очи. Що за доктор бе тя? Дали преди години не бе избрала погрешно професията си? Възможно ли е призванието ѝ да не е било травматологията, въпреки че само към това се бе стремилa? Или въобще не ставаше за лекар? И ако това бе истината, какво ще прави занапред? Като изключи кариерата в сферата на медицината, не я привличаше друго призвание, на което да може да разчита.

Джоан усещаше непозната болка в стомаха си, от която я побиваха студени тръпки. За да не се разплаче, тя пое дълбоко въздух, задържа го за няколко секунди, след което бавно го изпусна. Как само мразеше сълзите! Но разбра, че не може да преодолее напирателната от очите ѝ влага, нито пък по някакъв начин да облекчи чувството си за вина и безпомощност, което я бе завладяло изцяло. Поне да можеше да се отърве от болката!

Странно, само допреди две седмици тя се възприемаше като компетентен, уверен в себе си лекар, но сега бяха останали само съмненията ѝ.

Джоан все още се опитваше да се пребори със сълзите си. Отпусна главата си назад и притвори очи. Пронизващият студен вятър, шумолящ в клоните над главата ѝ, най-сетне привлече вниманието ѝ. Тя с изненада забеляза колко страховито е потъмняло небето. Първата ѝ мисъл бе да побърза към колата си, паркирана на малко възвишение точно от другата страна на тясната земна дига, но чувствата ѝ я възпряха. Приближаващата буря бе в синхрон с нейното мрачно настроение, от което не можеше да се отърси. Отпусна се още по-назад и почувства как вятърът напирва през дългите ѝ черни плитки. Тя долови мириса на приближаващия дъжд. Почувства лек хлад, но не се притесни, тъй като носеше пуловер със себе си. Вместо да го наметне, тя притисна меката вълнена материя към гърдите си и продължи да съзерцава скупчените тъмни облаци, които продължаваха да се събират застрашително над люлеещите се върхове на дърветата. Повдигна се напред и остана с лице към вятъра, ободрена от неговата сила. Мислеше си, че все още има достатъчно време да притича до колата си, преди да е започнал дъждът. Тя дори бръкна в джоба на полата си, за да потърси ключовете на колата.

Извади ги тъкмо когато една светкавица раздра потъмнялото небе на север. Джоан стисна ключовете здраво в ръката си. Последвалият демоничен тътен заглуши тракането на влака, който в този момент преминаваше през долината. Зловещият звук, разнесъл се по призрачното небе, я накара да потрепери и остави у нея усещането за безпокойство.

Ако се съдеше по разликата във времето между появата на светкавицата и гръмотевицата, можеше да се заключи, че фронтът на бурята е все още отдалечен на няколко мили. Въпреки това Джоан стана и изтърси тъмносинята си ленена пола. Но и сега не се насочи право към колата си. Не можеше да откъсне очи от величествената картина, която природата бе изваяла в този момент.

Нова мълния, последвана от оглушителен гръм, я извади от унеса ѝ. Изплашена, тя закрещя. Притисна ръка към гърдите си и бързо пое няколко глътки въздух, после се огледа наоколо, за да види дали има някакви последствия.

„Какво по...“ — не довърши тя. Веждите ѝ се повдигнаха от изненада, когато забеляза само на неколкостотин крачки от себе си

валма черен пушек. Съпровождаше го странен остър мирис, напомнящ за горяща коса.

Тя побърза да запуши с ръка носа си и тогава забеляза нещо изключително необикновено. Виещият се пушек представляваше непрекъснато променяща се кълбовидна смес в тъмносиньо, сиво и черно, издигната на по-малко от половин метър от земята. От мястото, където Джоан стоеше, явлението наподобяваше балон, пълен с пушек, изплувал ненадейно от нищото.

Обемисти стълбове тъмносин и сив дим се въртяха и образуваха голям черен облак, който бе увиснал ниско във въздуха. Само малка част от въртящата се маса се отделяше от него. Изглеждаше като някакво чудновато струпване на пушек, а пепелта по някакъв начин се отделяше сама, все едно я привличаше невидима гравитационна сила.

Любопитна да разбере какво точно бе причинило огъня и в желанието си да предотврати разпространението му, Джоан се отправи към въртящата се плътна маса. Тя се приготви да се бори с извиващите се пламъци и присви безпомощно очи при опита си да се взре през димната завеса. Джоан бе безкрайно учудена не само от неизвестната причина за пожара, а и от незнайната сила, която буквално го държеше над земята. Дори когато се приближи на няколко крачки от огнената стихия, Джоан все още не можеше да определи откъде се издигаха мощните гъсти кълба дим. На това място нямаше нищо запалено. Изглеждаше така, сякаш самият въздух гори, а огънят бе невидим. Не се усещаше никаква горещина. Извисяваше се единствено високият стълб от кълбета дим.

Едва когато бушуващата огнена стихия се оттегли на север, Джоан се замисли над това невероятно видение. След като метна пуловера си през рамо, тя протегна предпазливо дясната си ръка, за да докосне с върха на пръстите си димната завеса пред себе си. Очакванията ѝ почти се оправдаха и тя с нарастващо удивление наблюдаваше как около ръката ѝ се изви хладна тъмна въздушна маса, покри китката ѝ и като че ли започна да я притегля към себе си. Когато Джоан се наведе напред, ръката ѝ внезапно изчезна. Странно, защото димът далеч не изглеждаше толкова гъст, че да скрие цялата ѝ ръка, но тя действително не се забелязваше.

Тъй като не изпитваше никаква болка, подтиквана от неимоверно любопитство, Джоан продължи да движи ръката си все по-навътре.

Това, че ръката ѝ изчезна до рамото, я заинтригува още повече. Джоан напразно се взираше в пространството пред себе си, там, където ръката ѝ трябваше да се вижда. Но всичко, което успя да види, бе гъстият сивкав дим. Избута пуловера си и протегна лявата си ръка към леко извиващия се облак пред себе си, за да провери дали дясната ѝ ръка е все още там.

Въпреки че не виждаше вече нито една от двете си ръце, тя все още ги усещаше. Убедена, че това чудо е плод на някаква уникална оптическа заблуда, предизвикана от дима, Джоан си поигра няколко секунди, като ту пъхваше ръцете си в пушека, за да се увери, че изчезват, ту ги изваждаше отново навън. Накрая тя пристъпи смело напред и се озова в плътната димна маса.

Докато преместваше напред и другия си крак, Джоан установи, че трябва да го повдигне леко, за да прекрачи някаква невидима преграда точно на ръба пред димното кълбо. Определено странният отвор имаше физическа форма и размери. Не можеше да я различи зрительно, но напипа с пръстите си мек пухкав ръб. Стори ѝ се безкрайно невероятно, че докосва нещо, което всъщност е невидимо. Притисна леко вътрешния ръб на овалното отверстие. То се огъна съвсем леко. Когато обаче постави ръка на друго място във вътрешността на кълбото, тя не усети никакво съпротивление. Ръката ѝ просто мина отвъд. Изглеждаше така, сякаш странното въздушно образувание има доловима граница само отвътре.

Продължавайки да опипва с пръсти вътрешността, Джоан успя да открие върха в отвора на димното кълбо на около седем фута от земята, докато долният край бе разположен на около шест-седем инча^[1]. Напречно дупката бе широка от четири до пет фута, като в долната си част бе още по-широка. Изглежда, дебелината на стените ѝ бе малко повече от няколко милиметра.

Стъпила изцяло в димното кълбо, Джоан бе безкрайно изненадана от това, че пушекът не дразни очите ѝ. Тя бе наблюдавала всичко — от първия миг, когато част от тялото ѝ потъна в мистериозната субстанция и стана невидима, до момента, когато прекрачи границата и се озова във вътрешността на кълбото от дим.

Отначало странното явление я забавляваше като непозната за нея оптическа илюзия. Впоследствие обаче Джоан се огледа наоколо и забеляза няколко промени в обстановката — температурата се бе

покачила, а въздухът вече не миришеше на изгоряла коса. Освен това се забелязваха и много дървета наоколо — доста повече, отколкото преди. Джоан бавно и внимателно се огледа. Тя повдигна едната си вежда от изненада, когато установи, че дърветата не само са доста повече, но и съвсем не са такива огромни и високи, каквито ги помнеше. По всяка вероятност това бяха съвсем млади дръвчета, скоро засадени. Следващото безкрайно невероятно нещо, което впечатли Джоан, бе изчезването на изкуственото езерце заедно с огромната удобна скала, която тя използваше като пейка. Вместо това се забелязваше лъкатушеца през долината малка рекичка, чиито жълтеникавокафяви води се вливаха на около миля по-нататък в устрема на река Коунмах.

Джоан премигна от удивление, когато забеляза, че дори и тревата, която само преди минути бе повехнала и заскрежена поради проточилата се зима, сега бе като току-що набола и даже на места свежозелена. Наоколо имаше и два пъти повече диви цветя, навярно защото площта за тях се бе увеличила с изчезването на езерцето.

Джоан се смръщи, когато не откри колата си, която очевидно също бе пропаднала вдън земя. Само че тя не бе чула нито някой да я припалва, нито пък шум на потегляща кола. Мрачно предчувствие и страх обзеха Джоан, когато изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от бликналата през шумящите листа на дърветата слънчева светлина.

„Какво е станало с бурята? И защо дърветата са толкова разлистени, като че ли пролетта всеки момент ще настъпи?“

„Нима, след като съм изгубила толкова много неща, сега губя и разсъдък си?!“ — помисли си Джоан с тревога и ужас.

Успокои я едва доловимото трополене на дъжд, който валеше някъде съвсем наблизо. Само след секунди няколко капки се процедиха през дима и паднаха точно пред краката на Джоан, въпреки че горе едва-едва се забелязваше някакво подобие на облаче. Внезапно обзета от паника, Джоан притисна длан до лицето си, като очакваше то да гори трескаво, но с изненада установи, че бузата ѝ дори е студена както обикновено. Дали болката и мъката, които я бяха завладели, до такава степен измъчваха съзнанието ѝ, че тя бе започнала да халюцинира, за да избяга от чувството за вина? Или пък всичко това бе истина?

Докато се опитваше да разсъждава над всичко абсурдно и странно, което се бе случило, изумена и слисана от това, колко истинско изглеждаше то, Джоан дочу откъм североизток непрекъснатия лай на куче и нещо като тропот на конски копита.

Тя с любопитство се обърна по посока на звука и съзря нещо като тесен извиващ се черен път, покрит с дървесни кори и талаш, само на стотина метра от нея.

„Откъде се взе този път?“ — възкликна удивено Джоан, убедена, че само преди минута там нямаше нищо подобно на път. Но във ведрия слънчев ден ясно се виждаше как пътят лъкатуши през горичката на разстояние, не по-голямо от дължината на едно футболно игрище. А към нея със страхотна скорост се приближаваше галопиращ охранен бял кон, зад който се забелязваше теглената от него неуверено отскачаща от пътната настилка черна каручка. От пръв поглед се виждаше, че откритата карета бе старателно поддържана, макар че от това тръскане на човек му се струваше, че тя всеки момент ще се разпадне.

Едва когато каретата направи остър завой и се насочи право към Джоан, тя забеляза, че на предната седалка е седнал прегърбен сивокос мъж. Легналото до него огромно черно куче продължаваше да лае яростно и диво, опитвайки се да разбуди стопанина си. На неколкостотин метра зад оглушително тракащата и дрънчаща карета Джоан съзря бясно препускащ конник. Той се бе долепил до тялото на грамадния черен кон, за да го улесни в отчаяния му опит да догони неуправляемата карета.

През това време каретата продължаваше да се друса при сблъсъка с неравностите на пътя, докато седящият мъж не се изхлузи от мястото си. Следващият ги конник бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Обзета от страх, Джоан наблюдаваше как колата изтреця по малкото дървено мостче и продължи да се носи към следващия остър завой на пътя, неумолимо приближавайки се към нея.

На самия завой конят се изви рязко, при което каретата се блъсна в едно дърво и се разби на парчета. При удара сивокосият мъж и кучето отхвъркнаха във въздуха. Кучето тупна на земята и изквича от болка, а мъжът продължи да се търкаля в прахоляка. Конят галопираше бясно по криволичещия път, а зад него се тътреше някаква оцеляла изпочупена част от каруцата.

С присъщите на лекар бързи рефлексии Джоан пусна ключовете от колата и пуловера си на земята и се притече на помощ на пострадалия. Тя стигна до ранения мъж секунда преди конникът да спре запъхтия си кон сред облак прах. Сега Джоан забеляза колко странно са облечени и двамата мъже. Широко скроените им костюми бяха досущ еднакви, различаваха се само по цвят — конникът носеше тъмносив, а пострадалият — черен костюм, жилетките им бяха с джобове, а тънките им черни вратовръзки изглеждаха така, сякаш са направени от някаква груба лента или плат.

Докато наблюдаваше как ездачът в сивия костюм и ботуши с чудновати подметки скочи леко от коня си на земята, Джоан си помисли, че той много прилича на Джаръд Баркли в неговите старомодни костюми, предназначени за сериала „Голямата долина“. Дори тъмно кестенявата коса на мъжа бе подстригана и сресана назад с лека извивка на челото точно като на Джаръд. Чертите му обаче ѝ напомняха по-скоро на друг: той приличаше на Кевин Костнър, когото бе гледала съвсем наскоро на видеокасета във филма „Робин Худ“. Сред облака прах, вдигнат от току-що пристигналият кон, приближаващият се мъж изключително много ѝ заприлича на известния филмов актьор.

За момент Джоан допусна, че това навярно бяха снимки за някакъв филм или дублаж с каскадьори. Дори започна да се опасява, че е провалила снимките, като необмислено се е притекла на помощ. Само че наоколо не се забелязваха нито снимачен екип, нито камери или оператори, а възрастният мъж, паднал от каретата, съвсем не се помръдна, за да изчезне от сцената и да отстъпи мястото на филмовата звезда титуляр. Очевидно произшествието бе съвсем истинско и Джоан осъзна, че наоколо няма друг лекар, който би могъл да помогне на пострадалия. Явно животът на мъжа бе в нейни ръце, независимо от това, дали тя се чувстваше готова да се притече на помощ.

Само след минута, без да се колебае повече и без да обръща внимание на чорапогашника си и на чисто новата си пола в морскосиньо, Джоан застана на колене върху влажната и студена земя. Тя се приведе над странно облечения мъж и започна внимателно да го преглежда. Поради това че той явно бе изпаднал в безсъзнание далеч преди разбиването на каретата в дървото, и поради моравия цвят на лицето му Джоан предположи, че е получил сърдечен пристъп.

На няколко крачки от тялото му бе приклекло ниско до земята кучето, което по някакво чудо не бе наранено и продължаваше да ръмжи заплашително. То като че ли се опитваше да я предупреди да бъде безкрайно внимателна и предпазлива, но не ѝ попречи да докосва проснатия на земята мъж. Явно нещо бе накарало кучето да усети, че Джоан иска да помогне. Но то недвусмислено показваше с поведението си, че държи тя да се отнася много внимателно със стопанина му.

През това време красивият ездач праметна ловко юздите през седлото и бързо се приближи към Джоан. Уплашен до смърт, Адам Джонсън избута Джоан, за да огледа по-добре падналия на земята мъж. По неприлично късата дължина на полата ѝ — едва прикриваща коленете ѝ — Адам прецени, че жената по всяка вероятност е някоя от любителките на спортове от някой салон в околността. А освен това тъмносините сенки и очертаните с молив очи, небрежно спуснатата над раменете коса... Нейният вид го караше да я пропъди колкото се може по-скоро.

Джоан отказа да се помръдне. Даде му да разбере, че няма никакво намерение да отстъпи пред някакъв лаик или да му разреши да я избута от мястото ѝ. Поради сърдечната недостатъчност на пострадалия се налагаше незабавно да започне опити за сърдечно-белодробна реанимация. Въпреки нищожното време, с което разполагаше, за да прегледа мъжа, Джоан установи, че липсва пулс около сънната артерия, а също и всякакъв признак за дишане. Следователно не постъпва и приток на кислород към мозъка. Сега всичко зависеше от времето.

При опитите на младия мъж да избута Джоан настрана озлобеното куче насочи вниманието си към него и заръмжа още по-отчетливо и предупредително. Явно животното бе готово да се включи мигновено при една евентуална физическа разправа.

Като долавяше добронамереното отношение на кучето и без да обръща никакво внимание на ядосания ездач, Джоан отново потърси пулса в тилната област на пострадалия. Тя искрено се надяваше да долови, макар и съвсем слаб удар, но когато това не се случи и за сетен път се увери, че няма дишане, Джоан осъзна, че трябва да направи всичко възможно и да изтръгне живота на този мъж от лапите на смъртта. Не можеше да си позволи да губи нито секунда повече, нито да се опитва да намести вероятно счупения му врат или пък да

обездвижи тялото поради евентуални фрактури на гръбначния стълб. Отърсвайки се от предишната неувереност и плахост, Джоан запретна ръкави и обърна тялото на пострадалия по гръб.

— Сър, моля ви, отдръпнете се! — каза тя с твърд и непреклонен глас. — Трябва ми повече място, за да разположа тялото на този човек както трябва.

Младият конник изобщо не реагира на нейната команда и не благоволи да се отмести, а вместо това продължи безуспешно и крайно лекомислено да се опитва да върне в съзнание лежащия на земята мъж, като го разтриваше и потупваше лицето и врата му. Това вече истински разгневи Джоан. Тя съвсем не бе свикнала някой да пренебрегва по такъв начин нарежданията ѝ.

— Вие да не би случайно да сте лекар? — попита тя с остър рязък тон, убедена, че нито един лекар не би се облякъл по подобен начин.

— Не, но аз... — опита се да отвърне той, ала бе тутакси прекъснат.

— Тогава ми се махнете от главата веднага! Не виждате ли какво става в момента? Ако моментално не направя опит за СБР, смятайте, че този мъж със сигурност е мъртъв.

Целият ѝ опит и познания я караха да подозира, че мъжът вече е мъртъв, но все пак имаше някаква искрица надежда, че може да бъде спасен, че има шанс да оживее.

Адам категорично отказа да стои отстрани като наблюдател. Той се ужаси, когато видя как тази обезумяла жена внезапно се приведе и придърпа безсрамно късата си рокля още по-нагоре, след което прехвърли стройния си крак и се стовари с цялата си тежест върху него.

Без изобщо да разбира какво можеше да означава понятието „СБР“ — сърдечно-белодробна реанимация, Адам бе убеден, че трябва да възпре тази глупачка, преди да е сторила нещо лошо на пострадалия. Тъкмо когато тя успя да запази равновесие и се протегна да се задържи за ризата на лежащия мъж, Адам я сграбчи за раменете. Помисли си, че тя се опитва да претърси джобовете на пострадалия, и с всичка сила я блъсна рязко встрани.

— Този мъж е мой баща! — изкрещя той свирепо, обезумял от ярост при вида на тази извратена жена, която според него се канеше да

стори нещо отвратително на баща му, който ако все още не бе мъртвец, с положителност в този миг умираше. — Не смей да го пипаш!

— Но той има нужда от лекарска помощ! — помирително заяви Джоан, досетила се, че наистина е забравила да обяви, че е лекар по професия.

При това тя отново се опита да прекрачи пострадалия. Целта ѝ бе да се разположи така, че да е точно над сърцето. И когато той повторно се нахвърли върху нея, за да я отметне от тялото на възрастния мъж, Джоан инстинктивно изви глава и го ухапа по ръката така, че дори я разкърва. Бе решила на всяка цена да не губи нито секунда ценно време.

— Мадам, та той самият е лекар — заяви младият мъж и присви челюсти от болката, предизвикана от раната на ръката му.

Адам продължаваше да я дърпа и да се опитва да я отмести. Ако баща му умираше в този миг, то нека поне се спазят благоприличието и почитта, които заслужаваше.

— При това до този момент той навярно е *единственият* лекар в цялата околност, поне в радиус от няколко мили — добави уверено той.

Синът знаеше със сигурност, че в този момент останалите лекари са в Джонстаун, заети с пациентите си, а също, че и баща му щеше да е там, ако не бе решил да почива през този ден. Той не бе вземал нито ден отпуск почти цяла година. Разкажание и угризения налегнаха съвестта на Адам, когато си помисли, че баща му навярно си бе взел почивка, защото е знаел, че умира, и е искал да си отиде в мир и покой.

— Не сте прав. Аз също съм лекар — заяви Джоан, като престана да го хапе, за да се освободи от ръцете му и с намерение да го убеди в правотата си.

Тя едва сега разбра защо този мъж се държи така безразсъдно. Това бе неговият баща. Затова е еднакво разгневен и изплашен както от опасността да го изгуби, така и от нейната непредвидена намеса.

— И може да не съм най-добрият лекар в областта, но наистина *имам* медицинска диплома и добре зная как да се справя със сърдечно-белодробната реанимация.

— Никакъв лекар не си! — просъска през зъби Адам, вбесен от това, че тя го смята за толкова лековерен и неопитен. Въпреки че

продължаваше да я държи здраво за раменете, решен да я отстрани, Адам я отпусна леко.

— С тези дрехи изобщо не ми приличаш на лекар. Добре, дори да предположим, че в наше време може да има и такова нещо, като жена лекар, ти, скъпа, изобщо не си никакъв доктор! По-скоро ми приличаш на някоя натруфена салонна кукла!

При тези думи Адам присви стоманеносините си очи и изгледа Джоан изпод гъстите си мигли. Той внезапно я стисна отново и рязко я отблъсна от тялото на баща си, при което Джоан падна настрани.

— Затова и се навърташ наоколо, нали! — подхвърли ѝ той презрително.

— *Салонна кукла?!*

Джоан го погледна с изумление. Странните думи, присъщи на човек, живял през деветдесетте години на миналия век, я накараха да огледа облеклото си, което ѝ се стори, както и преди, достатъчно дискретно. Поради това, че бе в траур, тя носеше обикновена права пола, която достигаше малко под коленете ѝ, и блуза в сапфиреносиньо с дълги ръкави и скромно остро деколте, която падаше леко лежер. Докато се изправяше бързо, Джоан размисляше за какво толкова „натруфено“ може да се говори при нейното буквално консервативно облекло. Сдържано синият цвят на дрехата ѝ придаваше сериозен вид, при това две трети от тялото ѝ бяха прикрити. В следващия миг тя си помисли, че мъжът я счита за безсрамно облечена, понеже е един от онези привърженици на ортодоксалната анабаптистка секта на Джакоп Амман, за които Джоан бе чела някъде. Поне по облеклото му можеше да мине за такъв.

— Това, за което се „навъртам“ наоколо, е спасението на един човешки живот! — заяви твърдо Джоан, след което зае предишната си позиция и отхвърли натиска на Адам с неподозирана сила. — Пък и изобщо не ме интересува какво мислиш за облеклото ми, нито пък дали вярваш, че съм правоспособен лекар.

След тези думи Джоан възобнови приготовленията си за реанимацията, бързо разхлаби вратовръзката на възрастния мъж и откопча ризата му дотолкова, че да се открие гръдният му кош.

— По дяволите, трябва да направя всичко възможно да му спася живота! — измърмори тя.

Слисан от грубия език на жената, както и от решителността, с която го бе отблъснала, Адам я загледа намръщено. Тя бързо се намести отново върху корема на безпомощния мъж. Адам бе толкова озадачен от странното ѝ поведение, че не успя да пророни нито дума. В този момент тя постави ръце една върху друга и рязко се притисна напред, след което ускори действията си с енергични изтласквания към гръдния кош на мъжа, което по всяка вероятност трябваше да представлява въпросната „СБР“, за която Адам никога не бе чувал.

След като тези тласъци и натиск продължиха цели двадесет минути, жената внезапно се приведе напред и целуна баща му право в устата. Адам примига от изумление, неспособен да повярва на това, което току-що бе видял. Да не би тази обезумяла жена да се мислеше за някаква вълшебна принцеса?!

Когато тя приключи с цяла серия от шумни целувки и се изправи отново върху тялото на мъжа, устните на пострадалия бяха напълно избледнели. Адам осъзна колко безнадеждна е ситуацията, и страхът от това, че е изгубил баща си, почти изцяло го парализира. Той продължаваше да стои и безпомощно да наблюдава чудатите манипулации на тази странна непозната жена. Адам се отърси от обхваналата го мъка и безпомощност. Той отново реши, че най-добре би било, ако баща му не бъде обезпокояван, и я сграбчи за раменете, за да я отстрани от тялото му.

— Махни се от него! — в сините му очи проблясваше смесица от болка, объркване и истински гняв. — Остави го на мира!

Джоан отново се изскубна от ръцете му, като за пореден път си помисли, че той по всяка вероятност е сектант от анабаптистите на Амман или някоя друга религиозна групировка, която не вярва в никакви медицински похвати и постижения. Може би затова тя избухна:

— Нямам никакво намерение да оставя този човек да умре! Не ме интересува нито кой си, нито какви са убежденията ти! Аз съм лекар и няма да разреша да бъде погубен поради глупост един човешки живот!

Разстроена и разгневена, Джоан въпреки това продължи опитите си да възвърне дишането на пострадалия. Заета с това, тя изобщо не погледна каква реакция е предизвикал избликът ѝ на гняв. Със спокоен тон тя нареди:

— Ще ни трябва спешно линейка. Доберете се до някакъв телефон и позвънете на 911!

— Имате предвид *телефон*!

Напрегната и изнервена от ситуацията, Джоан отвърна с груб и рязък тон, който наподобяваше предупредително изръмжаване:

— Да, разбира се, че имах предвид *телефон*! Какви други комуникации имате тук? Пък и как другояче си представяте да се свържете с 911? Да не би с послание по пощенски гълъб?

— Но най-близките телефони в областта се намират в Джонстаун и в Саут Форк — възрази Адам, посочвайки с ръка към обградилиите ги планински масиви. — При този планински терен ездата до кое да е от тези две места е някъде около час и още толкова, за да дойде линейка дотук.

Джоан възкликна, едва сдържайки гнева си. Тя знаеше, че мъжът ѝ бе наприказвал куп глупости и лъжи, но реши, че той живее толкова далеч от реалността, че едва ли знае и как да избере някакъв номер, дори тя да го заведе за ръка до телефоните. Явно бе един от онези смахнати аскети, които бяха отказали да използват удобствата от рода на телефони и електричество в дома си. Само ако знаеше как да открие колата си, тя щеше сама да позвъни по радиотелефона. Но както се оказа, тя нямаше никакво понятие къде се бе дянала колата ѝ и очевидно трябваше да се справи сама и без линейка.

— Знаеш ли поне как се прави изкуствено дишане? — попита тя, чувствайки как я обзема паника.

Ръцете ѝ вече се бяха схванали от болка поради непрекъснатите тласъци. Джоан осъзна, че ще ѝ трябва помощ, ако иска да спаси живота на този човек, а нещо вътре я човъркаше и я караше да не се предава. Тя мислеше, че ако успее да го съживи, това отчасти ще изкупи вината ѝ, че не е съумяла да спаси собствените си родители.

Адам повдигна учудено едната си вежда, изненадан от неочаквания ѝ въпрос, и за миг допусна, че тя наистина трябва да е лекар. Като продължаваше да я гледа втрещено, той поклати глава и отвърна:

— Аз дори не зная какво е това изкуствено дишане.

По вида му пролича, че казва истината, което от своя страна накара Джоан да се намръщи и да се зачуди кое ли училище бе посещавал този мъж. Тя бе убедена, че всеки човек би трябвало да знае

как да направи изкуствено дишане. Дори малките деца бяха запознати с това, какво представлява първа медицинска помощ. Нима никой никога не бе обучавал този мъж на елементарни уроци по здравеопазване и първа помощ на пострадали. Колко бе изостанал! Тогава Джоан изведнъж се досети, че може би е бил възпитаван вкъщи. Очевидно бе научил само онова, което родителите му са пожелали той да знае, и явно неотложната медицинска помощ не бе сред онези неща, които е трябвало да усвои.

Без нито за миг да спира движенията си, Джоан го попита:

— Наблюдаваше ли това, което правех до този момент — как вдишвах въздух в устата на баща ти?

И без да дочака отговора му, тя продължи:

— Като затварям с пръсти носа му и придържам главата му назад, за да е освободена трахеята, поддържам дишането му по изкуствен начин, като си поемам дълбоко въздух и го вдишвам в дробовите му. Само че сега ще трябва да се концентрирам над масажирането на гърдите му и да събера повече енергия, за да продължа още по-силно. Затова ти ще трябва да продължиш изкуственото дишане вместо мен.

Когато срещна скептичния и объркан поглед на Адам, тя бързо добави:

— Всичко, което трябва да запомниш, е плътно да прилепиш устата си към неговата и да вдъхнеш колкото се може повече въздух, след което да се отдръпнеш, да преброиш бързо до три и отново да продължиш. След три такива вдишвания ще ме изчакаш да направя десетина натиска и после продължаваш с дишането. Ще продължим с това, докато не ти кажа да спреш.

Адам се зае с вдишването, а Джоан продължи бързо и енергично да масажира гръдния кош на мъжа. Страхът, че може да изтърве още един човешки живот, я караше да концентрира цялата си воля и усилия, докато най-после в един момент мъжът изстена и сам си пое въздух.

Джоан почувства такова облекчение и радост, че съвсем забрави как е възседнала възрастния мъж. Със сълзи на очи тя се приведе напред и потърси по шията му пулса, а после и на китката. *Бе успяла!* Животът на човека бе вън от опасност. Най-после си бе възвърнала увереността, че не е бездарна или неспособна.

По лицето на стария лекар се изписа невъобразима изненада, когато, отворил сините си очи, установи, че някаква красива млада жена със стройни крака се е настанила върху него. Той примигна от удивление, когато погледът му се спря на подгънатата над коленете пола и спуснатите на воля кестеняви коси. След това той забеляза облаците по небето и осъзна, че се намира някъде в гората и е прострян на земята.

Докато се опитваше да разбере защо тази горска фея се намира върху него, тя внезапно се наведе напред и заопипва с пръстите си главата му, после врата, ръцете и краката, съвсем както би го сторил един професионален лекар. Колкото да го обърка още повече, докато непрекъснато притискаше кожата му на различни места, тя не спираше да мърмори нещо на сина му, който по неизвестни причини бе приклепнал отстрани и гледаше така, сякаш току-що бе видял дух.

Лекарят отново се загледа в младата жена и при това изстена и потрепери от болка, когато тя притисна някакво очевидно наранено място на задната част на черепа му.

— Не прави това. Боли ме... — изговори той, като си спести думата „дяволски“ в края на изречението, защото си даваше сметка, че говори с жена.

Когато в следващия миг Джоан се пресегна към пазвата му, за да отстрани разкъсаната риза и да провери ребрата му за счупвания или натъртвания, той предугади намерението ѝ и избута ръцете ѝ с думите:

— Не прави и това. Имам гъдел.

Непознатият направи усилие да се изправи до седнало положение и отново се смръщи, като усети тъпата болка в тила си. Някакъв монотонен жужащ звук прокънтя в главата му. Никога преди не се бе чувствал толкова зле, освен онази сутрин преди осем години след честването на петдесетия си рожден ден, когато бе препил.

— А ако имате и други наранявания! — възпротиви се Джоан. Тя бе забелязала, че няколко от драскотините по тялото му са се разкървали при масажа върху гърдите. За щастие нито една от тези рани не бе толкова сериозна, че да предизвика тревога.

— И да имам други рани, сам ще си ги открия — самоуверено заяви мъжът.

След това сам заглежда тялото си в търсене на счупвания, порезни рани или ожулвания. По отломките, разпръснати наоколо, си

даде сметка, че най-вероятно се е разбила каретата му, макар да не си спомняше защо.

— Както ми се струва, имам няколко рани и натъртвания, а и малко ожулвания, но няма счупване. Значи нищо сериозно.

Ръцете на Джоан още трепереха от възбудата и облекчението, че всичко е завършило благополучно. Тя бе отмаляла физически, но същевременно изпитваше невероятно въодушевление. Едва събра сили най-после да се изправи. След това въздъхна дълбоко, оправи полата си и изтърси праха от коленете си, забелязвайки скъсания си чорапогащник.

Адам също се изправи. Изпитваше такава огромна благодарност към тази жена, че бе склонен да забрави за безсрамното ѝ облекло, въпреки че полата разкриваше една доста голяма част от привлекателните ѝ крака, а освен това имаше и цепка отзад, която позволяваше да се огледат още по-лесно прелестите ѝ. Адам погледна към лицето ѝ, усмихна се и протегна ръка да ѝ поблагодари, като едновременно с това се представи — Адам Джонсън, а също и баща си — доктор Парк Джонсън. След това не успя да се въздържа и се усмихна, когато тя също се представи като доктор Джоан Грифин. А тя наистина искаше да го увери, че притежава някакъв документ за правоспособност да упражнява лекарска професия.

— Мис Грифин, искам да ви благодаря за това, че спасихте живота на баща ми.

Дори и да продължаваше да се съмнява в това, че тя е лекар, Адам съзнаваше, че тя е *спасила живота* на баща му и неговата признателност просто бликаше от светналите му очи.

— В такъв случай се надявам това, което съм сторила, да не те настрои срещу мене? — попита тя, добре запозната с много случаи, в които лекари бяха преследвани поради това, че са положили медицински грижи за някого, който изповядва определени религиозни убеждения. Когато се вгледа в лицето му, за да проследи реакцията на тези свои думи, Джоан видя, че Адам е висок около два метра. Изобщо не бе предположила, че той е толкова висок мъж.

— Защо да се настроя срещу теб? — Адам изглеждаше доста озадачен от нейните думи и едва тогава се досети, че тя навярно е обезпокоена от предишното му поведение.

Адам се усмихна широко, при което на страните му се оформиха две трапчинки, а зъбите му блеснаха невероятно бели и добре подредени. В този миг Джоан си помисли, че той има прекрасни данни за рекламиране на нови зъбни пасти. Тя за пръв път го огледа внимателно и прецени, че е изключително мъжествен и доста привлекателен. Отново ѝ заприлича на Кевин Костнър. Особено очите, в краищата, на които се бяха оформили ситни бръчици. Оттам тя се вгледа в необичайния цвят на очите му — толкова светли, че бяха по-скоро сребристосиви, отколкото сини в този момент.

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че съм ти крайно признателен! — започна Адам с дълбок глас. — Съжалявам, ако съм те засегнал с това, което казах преди малко, но трябва да се съгласиш, че не изглеждаш точно като доктор.

Той хвърли бърз поглед първо към полата ѝ, после към голите ѝ крака, като се удиви отново каква значителна част от тях бяха достъпни за погледа му.

— Повечето жени, особено тези, които имат претенции да са лекари — продължи Адам, — не биха се размотавали в гората полуоблечени.

Джоан бе прекалено изтощена психически, за да започне да спори дори срещу подобен невероятно примитивен начин на мислене. Вместо това тя поклати глава уморено, без да сваля поглед от него. Отново ѝ направи силно впечатление колко широкоплещест и мъжествен е Адам и колко необичайна е кройката на дрехите му. Какво нещастие за цялото човечество — помисли си Джоан, че такива чудесни хора, макар и с такова необичайно облекло, са принудени да водят толкова ограничен живот.

Шумът от приближаваща каруца откъм посоката, от която се бе появила и колата на доктор Джонсън, накара Джоан, макар и с нежелание, да отвърне очи от Адам.

Тъй като бе оставила слънчевите си очила в колата, жената примижа, като погледна към каруцата, която бе вдигнала цял облак прах при движението си по пътя. Учуди я фактът, че и каруцарят е облечен също толкова странно, както и другите двама мъже, макар и не в строг тъмен костюм. Личеше си, че този мъж е в работно облекло, предвидено за тежка физическа работа. Ризата му бе с дълги ръкави, цвят таки. Панталоните бяха кафяви, както и тежките обуца и

кожените тиранти. Джоан се зачуди дали в тази област са се преселили цяла колония от тези сектанти, без нейните родители да знаят за това. Сигурна бе, че все някога щяха да са й споменали за тези чудати хора, ако подозираха за тяхното присъствие наблизо.

Джоан забеляза как Адам махна с ръка на мъжа да спре каруцата. Изобщо не я учуди това, че двамата се познават, нито пък и това, че човекът съвсем охотно се съгласи да отмести част от товара настрана, за да може да пренесе пострадалия до дома на Адам.

— Няма нужда от всичко това — запротестира Парк и направи опит да се изправи, при което и двамата мъже му наредиха да си стои на мястото неподвижно. — Нека товарът си остане на каруцата.

През няколко минути, които бяха изминали, докторът бе решил, че е само зашеметен от падането, и продължи да обяснява:

— Може и сериозно да съм се ударил, но поне не съм толкова ранен, че да се превърна в непосилно бреме за всички вас. Мога спокойно да си седя на мястото до Глен Бърт. И бездруго няма да пътуваме дълго. Къщата е само на един хвърлей оттук. Ще се доберем дотам за някакви си минути.

— И все пак не искам да рискувам — отвърна му Адам и продължи да помага на Глен да разтоварват задната част на каруцата.

Когато освободиха достатъчно място, Адам погледна към баща си и без да му позволи да изрече повече каквито и да е възражения, мушна ръце под тялото му.

— Каруцата е готова. Всичко, което се иска от теб и от твоето куче, е да си легнете кротко отзад, докато Глен успее да ви откара вкъщи. И когато пристигнете, отиваш право в леглото и ме чакаш там, докато намеря доктор Лоуман. Искам да чуя от неговата уста уверение, че си извън опасност.

Докато Глен и Адам продължаваха да увещават Парк да легне отзад в каруцата заедно с грамадния черен лабрадор, Джоан забеляза, че в цялата ситуация имаше нещо доста нередно. Не само необичайното облекло, а и употребяваните от тях фрази и думи определено не бяха от областта на Джонстаун. Самите неща, които каруцарят бе натоварил в количката си, я накараха да се взре по-внимателно и предпазливо в тримата мъже и в обстановката около тях.

Около пригоденото за превоза на ранения място, сред купчина необработен дървен материал, Джоан забеляза няколко буренца с

различни размери, очевидно съвсем наскоро изработени, на които бяха означени с големи черни букви продуктите, които съдържаха — захар, брашно, пшеница, морска сол и сирене. Имаше също така и една огромна дървена щайга, пълна с метални кутии и обемисти буркани със сладко, облепени с различни етикети, изписани на ръка. Близко до щайгата бе разположен старомоден пътнически куфар, който имаше толкова безупречно спретнат вид, сякаш бе чисто нов.

Двамата мъже се заеха да наместят лекаря колкото се може по-удобно в каруцата. Джоан внезапно забеляза нещо блестящо на пода до купчината странни неща, които бе разглеждала до този момент. Тя се наведе да разгледа по-отблизо предмета и откри, че това всъщност е някаква монета, изпаднала по всяка вероятност от джоба на някой от тримата мъже. Беше или пиринчена, или златна. Джоан никога не бе виждала подобна монета. Най-странното нещо обаче бе годината, отбелязана на нея — 1885.

— Да не би някой от вас да е изгубил това? — попита тя, защото съзнаваше, че монетата трябва да е извънредно ценна. Беше на повече от сто години, а изглеждаше нова-новеничка, като току-що отсечена.

— Благодаря ти — отвърна Глен, като протегна ръка да вземе монетата, и после потупа джоба на ризата си, като че ли търсеше още такива монети. — Мислех, че съм си сложил рестото в джоба на панталона, но много бързах.

— Но това не може да бъде рестото ви. Това е толкова ценна антикварна монета — възпротиви се Джоан с мисълта, че той би трябвало да прибере монетата отделно, за да не би случайно да я похарчи с другите обикновени пари.

Но мъжът вече се бе извърнал, повдигна черна кожена чанта, изпаднала сред останалите вещи, и изобщо не чу какво му казва Джоан. Не я чува и останалите двама, заети изцяло в старанието си да разположат лекаря удобно в каруцата заедно с неговото куче.

— Нали вече ви казах — измърмори Парк и смръщи болезнено лице, после скръсти ръце на гърдите си и се загледа в светналите измежду клоните на дърветата части от небесната шир. — Вече нищо ми няма.

— Може и да е така, но засега ще следваш моите заповеди — отвърна му Адам раздражено, след което постави в каруцата чантата, която Глен му бе подал. — Затова ще си лежиш тук, докато Глен те

откара вкъщи, където единственото нещо, което ще трябва да сториш, е да си легнеш в леглото — при тези думи Адам присви сивите си очи и добави строго: — Нищо друго не ти остава, разбрахме се, нали?

Джоан търпеливо изчака Парк да престане да мърмори в отговор на думите на Адам и предложи:

— А защо не се откажете да го карате вкъщи и вместо това не го отведете в най-близката болница?

— Болница? — Адам повдигна учудено вежди. — Защо ще го водим в болница? Болниците са за сериозно пострадали или умиращи хора! А както той сам току-що ни увери, не е толкова сериозно наранен. Няма счупвания, нито пък порезни рани.

— Да, но сърцето му едва ли ще издържи. Мисля, че в болницата ще трябва да му направят цял комплекс от изследвания. Това включва ЕКГ, компютърна осева томография и навярно дузина рентгенови снимки, за да се направи дублираща проверка, че наистина няма никакво счупване. Може и да има спукване на костта или друга травма, която баща ти още не е усетил. Истината е, че той едва не умря, и най-доброто за него е да постъпи в болница и да си направи всички необходими изследвания, а също да остане под наблюдение през следващите няколко дни.

Тримата мъже я гледаха втрещено, а после се спогледаха и помежду си.

— Имаш ли някаква представа какво означава всичко, за което тя говори? — попита Адам, като погледна към баща си и прокара ръка през тъмните си коси.

Парк се подпря на лакти и със същия озадачен поглед отвърна на сина си:

— Нямам и понятие.

Тримата отново размениха въпросителни погледи, в които се четеше подозрението дали тази жена е с всички си, при което Парк най-после дръзна да запита:

— Госпожице, а какво е това ЕКГ и защо ми е нужно такова нещо?

После той погледна учудено към Адам, който вдигна безпомощно рамене, а след това хвърли един въпросителен поглед и към Глен, който също сви рамене и погледна безмълвно към Парк, който поклати глава и погледна в очакване към Джоан. Лицето му

изведнъж придоби сериозно смръщен вид, когато забеляза покритите с прахоляк дрехи.

Джоан осъзна, че тримата мъже се опитват да разберат що за птица стои пред тях, и изпита непреодолимо желание да отстъпи крачка назад. Съдейки по сериозното изражение на лицата им и по начина, по който оглеждаха облеклото ѝ, Джоан разбра, че те като че ли бяха безкрайно озадачени от избора ѝ на дрехи и явно тя бе също толкова странна и подозрителна на вид за тях, както самите те за нея. Тя свързва тези мисли с всичко, което се бе случило до този момент от мига, в който бе пристъпила през онази странна димна завеса.

Единственото заключение, което я споходи мигновено също толкова нелепо, колкото и самата идея за подобно нещо, бе, че тя по някакъв начин е попаднала някъде назад във времето. В старанието си да обясни необяснимото и рискувайки да предизвика още повече съмнения и подозрения, Джоан най-внимателно и подробно обясни какво означаваха всички непознати неща, които бе изброила.

— О, това са само тестове и изследвания, които някои лекари обикновено провеждат. Струва ми се, че не е чак толкова важно.

„Още повече, ако все още изобщо не съществуват“ — помисли си тя.

— Тогава, щом не е толкова съществено, по-добре е да потегляме — съгласи се Адам и с бързи крачки се отправи към коня си. — Глен, ти тръгвай напред. Аз ще те последвам веднага.

Точно в момента, когато той ловко възседна коня си, Джоан се осмели най-после да зададе въпроса, който я измъчваше.

— Би ли ми казал кой ден е днес, преди да тръгнеш?

Дори и да не вярваше на абсурдното си предположение, тя искаше все пак да се увери.

Адам хвана юздите в ръка и сбърчи чело, докато накрая продума:

— Мисля, че е 27 март. Зная със сигурност, че е сряда.

27 март бе напълно в реда на нещата, но според Джоан не бе сряда. Тя бе сигурна, че трябваше да е петък. В сряда бе поискала осем седмичен отпуск, а това бе само преди два дни.

— Сигурен ли си, че е сряда?

— Е, като се знае, че вчера бе вторник, а утре ще е четвъртък, мисля, че имам пълно право да смятам, че днес е сряда. Освен ако

някой случайно не се е взел отнякъде и докато съм спал, не е объркал всичко.

Джоан се замисли над думите му и реши, че това може наистина да се е случило.

— Кажи ми още нещо. Коя година сме?

Този път Адам ококори очи от почуда и изгледа Джоан с явно подозрение. Може би наистина тази жена бе умопобъркана. Начинът, по който говореше, а и всички тия странни изрази, *като дублираща проверка* в болница или пък да бъде баща му под лекарско наблюдение...

— Ами ако не ме лъже паметта — каза Адам бавно и отчетливо, — трябва да сме хиляда осемстотин осемдесет и девета година и остават още цели три сезона до края й.

1889!?

Внезапно Джоан бе пронизана от болка, от която сърцето й се сви, и тя усети абсолютна безпомощност и слабост в цялото си тяло.

[1] Един инч отговаря на 2,54 см. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Джоан примигна от удивление, шокирана от абсурдния отговор, който бе получила току-що. Изобщо не ѝ се искаше да повярва, че подобно нещо може да се окаже вярно. Въпреки това цялото ѝ тяло се вледени от обхваналата я паника. Обзета от неимоверен страх, тя се огледа наоколо, за да открие поне едно нещо, което да отрече цялата тази нелепа история. Само че нищо не потвърждаваше, че се намират в двадесети век.

„Нима всичко това може да се окаже вярно? — мислеше си тя. — А и защо и как би могло да бъде вярно? Как така съм се оказала в 1889 година? И нима някой може да го стори? Такива неща просто не се случват.“

— Сигурен ли си? — запита го Джоан и го погледна разтревожено. Тя усети как цялата трепери, и се вгледа изпитателно в лицето на Адам, опитвайки се да долови някакво, макар и малко, доказателство, че всичко това е било само дебелашка шега и нищо повече. Искаше ѝ се да вярва, че е някакъв подготвен от колегите ѝ заговор, с цел да я накарат да забрави за проблемите и тревогите си.

— Да съм сигурен за какво? — попита твърде озадачено Адам.

— За годината. За това, че е 1889.

Адам сбърчи вежди, докато разсъждаваше какво точно ѝ има на тази жена. Само преди няколко минути тя изглеждаше съвсем нормална и се владееше напълно. А сега изведнъж дори не знаеше коя година е.

— Разбира се, че съм сигурен. Мога дори да ти покажа календар като доказателство.

Слисаният му вид показваше, че говори самата истина или поне си вярва на това, което казва. Това накара Джоан да се почувства още по-объркана. От напрежение дори дишането ѝ се затрудни. Сякаш бе затисната от някаква огромна тежест и нямаше изгледи да се спаси по никакъв начин.

— Не, нямам нужда от календар.

Винаги когато бе разстроена или объркана, Джоан имаше навика да навива един от кичурите на дългата си кафява коса. И в този момент тя започна да го прави, разсъждавайки усилено над всичко, което се бе случило. Спомни си странната монета с означената на нея 1885 година и това, че каруцарят бе споменал, че вероятно е изпаднала от рестото му. Спомни си също и особеното чувство, което бе изпитала, докато си играеше с дима, и всички неочаквани промени, включително изчезването на колата ѝ.

Колкото и невероятно да изглеждаше, явно бе станало някакво прехвърляне във времето, когато Джоан бе стъпила в онова странно димно образувание. Това бе единственото, макар и твърде нереално, обяснение на всичко, което се бе случило оттогава.

Погледът ѝ се прехвърли от смаяното изражение на Адам върху старомодните му дрехи и странното на вид седло на коня му, при което кръвта ѝ, буквално се смрази. *Явно всичко това бе истина.* По някакъв непонятен начин тя бе напуснала двадесети век и се бе озовала сто години назад във времето.

Абсурдността на цялата тази история я парализира. Тя изведнъж си даде сметка, че съществува съвсем реална възможност да е загубила безвъзвратно разсъдъка си. Също толкова страшна бе перспективата да си е съвсем в ред, но това неминуемо щеше да означава, че наистина се намира в 1889 година. Тази възможност бе дори по-ужасяваща: ами ако бъде принудена винаги да остане в този век? Ако няма никакъв начин да се върне отново в своето време?

Обхваната от паника, Джоан погледна безпомощно към онова място, където за последен път бе видяла димящата стена. Опасенията и мрачните ѝ предчувствия се удвоиха, когато забеляза, че въздухът е кристалночист, а от дима няма и помен.

Нищо не подсказваше, по какъвто и да е начин, че там някога е имало подобно образувание. Нищо наоколо.

— Госпожице, добре ли сте? — попита Адам, като виждаше колко безпомощна и изплашена изглежда Джоан без видима причина да се чувства така. — Изглеждате ми малко объркана. Трябва ли да отпътувате нанякъде?

Джоан го погледна озадачено, което подсказваше, че дори не успява да разбере какво я пита. Стана ѝ ясно, че той току-що ѝ е задал въпрос и очаква отговора ѝ.

— Какво казваш? — попита Джоан.

— Питам дали ви трябва кон, за да стигнете донякъде?

— О, не, благодаря — отвърна Джоан и погледна отчаяно към мястото, където бе видяла пушека. Само ако можеше да забележи поне една малка следа от него. Или обгорялото отворстие към входа на тази странна дупка във времето. Нещо, което можеше да я отведе до точното място. — Мога и пеша да стигна до мястото — отвърна Джоан.

Или поне така се надяваше.

— В такъв случай е по-добре да тръгвам — заяви Адам и с любопитство се обърна към посоката, в която Джоан неколнократно бе поглеждала. Чудеше се какво толкова я озадачава в малката чиста полянка пред тях. — Наистина ще трябва да стигна вкъщи, преди Глен да отведе татко, за да мога да предупредя Дорис.

Като предположи, че Дорис трябва да е съпругата на Адам, Джоан кимна с разбиране, но същевременно се зачуди защо изпитва раздразнение от факта, че той е женен. За Бога, та този мъж дори не бе от нейния век. Защо я обезпокои това, че той може да си има жена!

— Да, предполагам, че няма да е лошо, ако я предупредиш — съгласи се Джоан.

Тогава Адам отново се взря в разтревожения ѝ поглед, насочен упорито към едно и също място на поляната. Там не се виждаше нищо друго, освен една огромна жълта пеперуда, която едва ли можеше да привлече нечие внимание до такава степен.

— Благодаря ти отново за това, което направи за моя баща!

— За това съм учила и умея да го правя — отвърна тя автоматично, като че ли без да се замисля над онова, което казва, след което се извърна и тръгна към откритото място, което отдавна наблюдаваше внимателно. — Само гледай да го убедиш да полежи през следващите няколко дни, както и да избягва изморителни движения поне за един месец.

Указанията ѝ бяха обикновените, които по принцип даваше на своите пациенти, страдащи от сърце, така че тя дори не осъзна, че ги е казала. Мисълта и цялото ѝ същество се бяха съсредоточили в търсене на онзи тайнствен проход.

Адам се загледа след нея, замислен над последните ѝ думи, а после стисна юздите и леко пришпори коня си, подканвайки го да

потегли в лек тръс. Нямаше никакво време да се занимава повече с тази малоумна жена, нищо, че изглеждаше толкова красива и безпомощна. Трябваше да направи всичко възможно да застави баща си да се вслуша в нарежданията му и да си легне, докато доктор Лоуман дойде да го прегледа.

Джоан почти не забеляза, че Адам си е тръгнал. Тя напредваше към предполагаемото място, където бе останал онзи проход. Вече бе уверена, че само странната димна завеса, през която бе проникнала, е „вратата“, отвела я в миналото, и че онази светкавица не е била случайна, а е изиграла някаква роля при образуването на дупката във времето. Докато оглеждаше огряната от слънцето поляна с присвити очи, тя се опита да открие някакви следи от пожар. За нейно учудване нямаше нищо — нито овъглени клонки, нито пепел по земята.

Уплашена, че не открива какъвто и да е белег, който да ѝ помогне да се ориентира, тя почувства, че гърлото ѝ се свива и дишането ѝ се затруднява. Острата, пулсираща болка в гърдите ѝ се засилваше с всеки удар на сърцето. Ако не намереше проклетата дупка във времето, тя рискуваше завинаги да остане пленник на миналото. При тази мисъл всеки неин мускул се напрягаше и дишането ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно. Неочаквано забеляза слабо проблясване иззад един стрък трева само на няколко крачки от нея.

Душата ѝ се изпълни отново с надежда, когато с приближаването към мястото тя видя ключовете си за колата, а малко по-встрани и своя пуловер. Джоан си спомни, че ги бе захвърлила в момента, в който стана свидетел на злополуката със стария доктор Джонсън, защото те само щяха да пречат на нейните опити да окаже помощ.

Без да иска, по този начин тя бе маркирала мястото на прохода, ако той все още съществуваше.

Чувство на облекчение се разля по цялото ѝ тяло, когато установи, че той все още е на мястото си. Въпреки че дупката не се виждаше, Джоан бе сигурна, че тя е там, тъй като в един момент, опипвайки земята, ръката ѝ изчезна от погледа ѝ. Като продължи да търси по земята, Джоан определи точните размери на този тунел във времето.

От желание да се завърне час по-скоро в своето собствено време и от страх да не възникне нещо, което да я възпрепятства, тя грабна пуловера си и ключовете за колата, затвори очи и с молитва пристъпи

напред. От другата страна, където се предполагаше, че е двадесети век, бе значително по-студено. Отново Джоан долови миризмата на пърлено — изглежда, наистина се бе завърнала в своето време.

Все още се страхуваше, че не всичко в това абсурдно пътуване през времето е било, както трябва, и не смееше да си поеме дъх, докато не отвори очи. Облекчението бързо смени страховете ѝ, когато забеляза, че наоколо всичко е мокро, включително и *нейната кола*. Бавно пое дълбоко въздух и притисна пуловера към гърдите си. Небето отново бе мрачно, а един голям клон, плуващ по средата на езерото, показваше, че бурята вече е отминала. По всичко личеше, че това, което ѝ се бе случило, не бе сън, въпреки че самата идея за връщане назад във времето бе невероятна.

Все още под влияние на преживяното Джоан се чувстваше като замаяна. Хвана пуловера си под мишница, наведе се напред и избърса ръце в коленете си. Междувременно пое няколко дълбоки глътки въздух, толкова необходими, за да успокои опънатите си до крайност нерви. Въпреки че този странен инцидент бе останал зад гърба ѝ и тя отново усещаше сигурността на своята епоха, Джоан продължаваше да потреперва и да диша тежко. Чувстваше се напълно изтощена, подобно на подгонен звяр, който е бягал, за да спаси кожата си, въпреки че на практика всичките ѝ усилия се свеждаха до една крачка през този невидим проход.

Напълно объркана от случилото се, без да осъзнава какво точно бе станало, Джоан все пак бе запазила достатъчно разум, за да маркира мястото. Първоначално тя отново остави пуловера и ключовете си на земята, като побърза да събере достатъчно камъни, с които да ограда мястото. След като се увери, че точно е очертала границите на прохода, отново опипом тя вдигна от земята нещата си и побърза към своята кола. Искаше ѝ се час по-скоро да сподели с някого това, което бе преживяла.

С мисълта за своята доверена приятелка д-р Джийн Галагър, тя се отпусна на седалката на новия си корвет, модел '92-ра година, и посегна към радиотелефона. Във вълнението си несъзнателно хапеше долната си устна, докато набираше телефонния номер. Но преди да стигне до последната цифра, изведнъж осъзна, че това, което се бе случило с нея, не е от този род преживявания, които могат да се разкажат на друг човек. По-скоро трябваше да го покаже на Джийн, да

я заведе на самото място. Никой, дори и най-добрата ѝ приятелка, не би повярвал на толкова абсурдна история без сигурни доказателства. А и защо ли?

Джоан не желаше историята ѝ да бъде поставена под съмнение, а и не бе сигурна, че ще може да предаде с думи преживяното, ето защо тя затвори телефона. Докато запалваше колата, тя самата вече не бе сигурна в своята история и в собственото си душевно състояние.

Нуждата да докаже пред себе си, че не е полудяла, и да се убеди, че случилото се не е халюцинация вследствие на мъката ѝ след трагичната смърт на родителите ѝ, накара Джоан да спре двигателя и да прибере ключа в джоба си. След като остави пуловера на задната седалка, тя бързо се отправи назад към дупката.

Тъй като приближи мястото от друга посока, първоначално тя не успя да забележи останената от нея купчина камъни. Когато накрая я откри, реши да премине отново през бариерата на времето, за да отхвърли съмненията си за лудост.

Първото нещо, за което Джоан се огледа, след като попадна от другата страна на това, което по всичко личеше, че е стационарен отвор във времето, бе да види дали колата ѝ е там. Нямаше я. Изкуственото езеро също бе изчезнало. И отново отбеляза, че от тази страна на тунела във времето е значително по-топло и дърветата са двойно повече и значително по-млади. Когато обиколи, за да разгледа по-подробно мястото, тя забеляза, че останките от каретата на д-р Джонсън са все още отстрани на тесния и покрит с дървесни плочи път. Наскоро отсечените дърва и големите торби със зърно, които Адам и Глен бяха разтоварили минути по-рано, също си стояха там.

Развълнувана от това невероятно преживяване, Джоан се замисли пред кого друго, освен Джийн си струва да разкрие тази изключителна тайна. Тя разбираше, че това трябва да е човек, достатъчно отговорен, за да не злоупотреби с възможностите, които този времеви феномен предоставяше. Освен това тя бе наясно, че на когото и да кажеше за този проход, ако не може да потвърди думите си с конкретни факти, щяха да я вземат за ненормална. Беше напълно възможно този тунел във времето да не е постоянен, както първоначално изглеждаше. Ако е така, той просто можеше да изчезне, преди тя да се е върнала.

Но дори и да остане — дори да се окаже, че тази врата към миналото не променя местоположението си в резултат на земната гравитация — винаги съществуваше възможност човекът, който тя ще посвети в тази тайна, да се възползва от преимуществата на създалата се ситуация, като експериментира с времето, променяйки миналото само за да види какви последици ще има това за настоящето.

„Но какво ще стане, ако подобни промени на миналото повлияят *неблагоприятно* на живота в наши дни? — се запита тя полугласно, опитвайки се да си изясни последствията. — Какво ще стане, ако тази намеса в историята промени живота на човечеството по непредвидим начин?“

Не, ако въобще кажеше на някого, то трябваше да бъде на човек, на когото се доверява напълно. Някой, който щеше да ѝ обещае, че няма да споделя тази тайна пред обществото, нито пък да се намесва по някакъв начин в хода на историята, освен като наблюдател. Изглеждаше съвсем вероятно дори нищожните промени в естествения ход на времето да повлекат след себе си множество необратими реакции, чиито последствия никой не можеше да предвиди. А това в крайна сметка можеше да доведе до катастрофа в настоящето.

Джоан продължи несъзнателно да хапе устната си, докато размишляваше какви могат да бъдат резултатите, ако тази информация попадне в погрешни ръце. Тя осъзна, че преди да каже на някого, в това число и на най-добрата си приятелка Джийн, ще трябва обстойно да премисли всичко. Почувства се отговорна пред историята и реши първо да проучи задълбочено този интригуващ феномен с прехвърлянето във времето. Трябваше да си изясни точно какъв ефект биха имали подобни екскурзии в миналото както за хората в отминалата епоха, така и за нейните съвременници.

Джоан знаеше, че е напълно възможно, ако не и почти сигурно, че дори и най-малките промени в живота на един човек от 1889 могат да доведат до невъзвратими и нежелани последствия в 1990. Отговорността да изследва вероятните последици преди тя или някой друг, на когото щеше да каже, да се възползват от тази уникална възможност, бе изцяло нейна.

При тази последна мисъл тя почувства как в гърдите ѝ набъбва буца.

Какво ли ще последва от това, че тя спаси Парк Джонсън. За Бога, та той бе *лекар*! Прибавяйки със своята намеса месеци, ако не и години, към неговия живот, тя със сигурност е станала причина за стотици, та дори и хиляди промени в бъдещето.

Нейните очи се разшириха и буцата от гърдите ѝ се придвижи към стомаха. Сега Парк може да спаси хора, чиято съдба е била да умрат. По този начин вдовиците или вдовците на тези хора никога няма да се съберат повторно с други хора, както е било описано, което означава, че децата от несъстоялите се бракове никога няма да се появят на бял свят, нито пък техните деца. Ако това предположение се окажеше вярно, стотици хора в нейно време нямаше да съществуват.

Това предположение я ужаси. Какво ще стане, ако и обратното се окаже в сила? Ако д-р Джонсън не успее да спаси нечий живот, който друг лекар би могъл да спаси? Отново всички тези бъдещи наследници няма да ги има на бял свят.

Джоан прехвърли мислите си в съвсем друга насока. Ами ако последствията от нейното посещение в миналото вече са дали своите резултати в бъдещето? Какво ще стане, ако визитата ѝ в 1889 вече е повлияла по някакъв начин, тъй като на практика се бе случила? Възможно ли бе точно Джоан да е била предопределена да направи тази връзка между минало и настояще?

Тя бе до такава степен объркана от множеството съществуващи възможности, че преди да възвърне самообладанието си и да се върне назад в своето време, дочу тих тропот и се обърна да види източника на шума. Белият кон, който бе теглил впряга на доктор Джонсън, сега се завръщаше. Той бе изгубил и последните остатъци от каретата, които по време на злополуката бяха останали привързани към него, и сега понакуцваше, а задният му крак бе обагрен с кръв.

Тъй като на мястото все още имаше натрупани камъни отпреди, до които Джоан не бе стигнала първия път, тя се зае да отбележи прохода, като бързо насъбра няколко камъка. Предпочете да не се връща до колата за лекарската си чанта, при което животното можеше да избяга, а вместо това леко смъкна фустата си, за да я използва като турникет, и се приближи кротко към коня. С тих шепот и успокоителен тон тя започнала говори на животното и едновременно превърза здраво раната, за да спре временно кръвоизлива.

Спомни си, че Парк бе споменал, че къщата на Адам е някъде наблизо, и реши, че няма да ѝ отнеме твърде много време да върне коня на неговия собственик. Тя хвърли бърз поглед към дупката, за да се увери, че не се е изместила за времето, което изтече след произшествието с доктор Джонсън. След това поведе коня за повод, провиснал около врата му, в посоката, в която мъжете бяха поели преди време. Бе уверена, че ако се движи бързо по пътя, ще успее да отведе коня и да се върне обратно, преди да се е стъмнило.

Както се оказа обаче, къщата „наблизо“ бе на разстояние почти една миля. Джоан бе доволна, че този ден бе обула удобни спортни обувки. Едва ли щеше да се чувства добре, ако трябваше да измине цялото това разстояние по разбития черен път, ако бе на висок ток.

Когато най-сетне достигна малък коларски път, който правеше завой, Джоан смаяно откри пред себе си великолепна къща. Тя ѝ напомни за онези величествени домове от старите уестърни, които бе гледала като малка. Разликата бе само в това, че къщата не бе разположена в средата на открита долина или на брега на лъкагушеца река, а се намираше на полегат склон, заобиколена от високи масивни дървета, обграждащи околността. Тя представляваше триетажна тухлена постройка с бяла мазилка и огромни черни капаци на високите прозорци. От едната страна на къщата се издигаха черни колони, подпирани широка Г-образна веранда.

Около къщата имаше безупречно поддържана градина с няколко цветни лехи и безброй декоративни дръвчета. Зад нея бяха разположени няколко по-малки бели постройки, чиято дограма бе боядисана в черно. Отвъд тях по близките склонове Джоан забеляза няколко пасища, изпъстрени от диви цветя и огромни зелени дървета. На най-близката ливада се виждаха дузина коне, които спокойно си пасяха, а наблизо преживяха крави. На третата ливада не се забелязваше нито едно животно, но за сметка на това тревата бе висока до колене.

Вдясно от къщата имаше огромна площ прясно обработена земя, оградена от красиво оформен жив плет и по всяка вероятност предвидена за зеленчукова градина. Друга ограда от ковано желязо и дебели тухлени колони, варосани отгоре, ограждаше предния двор. Мястото ѝ напомняше една от онези реставрирани аристократични сгради, които можеха да се видят в старите квартали на Джонстаун и

Питсбърг, само че в случая въпросната къща имаше преимущество да е заобиколена от много земя, нещо, което в края на двадесети век бе почти непостижимо в градски условия. По всичко личеше, че Адам Джонсън е човек със значително богатство за своето време.

Задълбочена в изследване на околността, Джоан продължаваше да върви, повела коня след себе си, надолу по дългия и тесен път, покрит с малки сиви и бели камъни. Когато стигна до края, Джоан привърза коня към оградата и отвори високата порта, водеща към предния двор на къщата. Тя приближи до огромната входна врата, почука и се отдръпна встрани, за да изчака търпеливо, докато някой отвори.

След броени секунди едното крило се отвори и една ниска набита жена с яркочервена коса, облечена в дълга синя рокля със снежнобяла престилка, надникна любопитно. Веднага щом забеляза Джоан, зелените ѝ очи се разтвориха широко от почуда. Жената погледна надолу към късата пола на Джоан, а след това отново повдигна очи към лицето ѝ, за да я огледа по-добре.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя с немски акцент.

Джоан най-после разбра защо дрехата ѝ изглеждаше толкова странна на всички тези хора. Прииска ѝ се да се завърне в дома на родителите си и да се преоблече в нещо по-подходящо за времето, в което бе попаднала, но веднага се досети, че всичко, което имаше, бе още една дълга лятна рокля. Накрая реши, че в момента е безпредметно да се тревожи за това. Като се усмихна, Джоан посочи към ранения кон с ръка.

— Името ми е Джоан Грифин и току-що доведох коня на доктор Джонсън. Почти половин час след произшествието животното се върна на мястото, когато вече всички си бяха тръгнали. Боя се, че е доста сериозно ранен.

— Вие спасила живота на доктор Джонсън? — попита жената със силен немски акцент. Смръщвайки се, тя се оттегли малко назад и като изгледа Джоан и вързания на оградата кон, запита:

— Вие ли жена, която твърди, че е лекар?

— Да, аз съм тази жена — отвърна Джоан.

Не ѝ се искаше думите ѝ да прозвучат самодоволно, въпреки че наистина бе спасила живота на Джонсън и наистина бе лекар.

— А сега ви доведох обратно и неговия кон.

Като оглеждаше подозрително късата пола на Джоан, Дорис пристъпи няколко крачки назад, без да сваля очи от нея. По изражението ѝ личеше, че изобщо не вярва на твърдението на Джоан за нейната професия. Нещо повече, изразът на лицето на Дорис изобщо не бе гостоприемен.

— Изчакаш тук. Аз ще ида осведомя господаря Адам, че сте довели коня на баща му.

Докато Джоан изчакваше търпеливо отвън на верандата, тя огледа още веднъж безукорно подредените и поддържани градини, различните малки постройки и се замисли какво ли работи Адам Джонсън и с какво ли изкарва прехраната си. Едва ли цялото това богатство бе дошло от отглеждането на добитък. Досети се, че може да има и други стада животни, които просто още не бе видяла. От това, което бе забелязала до този момент, нямаше съмнение, че Адам е собственикът на всички тези планински земи наоколо.

След няколко секунди, докато все още разсъждаваше над произхода и размерите на неговите богатства, на вратата се появи самият Адам. По израза на лицето му бе повече от ясно, че не бе очаквал да я види отново.

— Дорис току-що ми съобщи, че сте довели обратно Пътник — каза той и вдигна очи да потърси коня.

Джоан веднага бе разбрала, че Дорис съвсем не е негова съпруга. Тя по всяка вероятност изпълняваше ролята на червенокосия иконом. Освен това забеляза, че Адам бе сменил твърде бързо самото, жилетката и вратовръзката си и бе разкопчал горните три копчета на ризата си. Това я накара да си помисли, че Адам очевидно е любител на домашния уют. Изглеждаше толкова непринуден и разкрепостен от всякакви задръжки и предразсъдъци.

Джоан преглътна с усилие и направи опит да отмести погледа си от тъмните малки косъмчета, които се подаваха изпод разтворената на гърдите му риза.

— Да, наистина го доведох, но се страхувам, че конят е пострадал сериозно. Струва ми се, че нещо остро се е врязало в крака на животното при сблъсъка на каретата с дървото. Направих всичко възможно да спра кръвоизлива, но той ще има нужда от повече грижи. Раната трябва да се почисти и добре да се превърже. В противен

случай не само няма да зарасне и да оздравее, а дори може да се стигне и до инфекция и състоянието на животното да се влоши.

Адам пристъпи навън, за да огледа по-добре коня, и забеляза импровизираната от Джоан превръзка на крака му и засъхналата по нея кръв. Той поклати глава и ненадейно се усмихна.

— Най-последно разбрах. Ти си била *ветеринарен* лекар. Когато каза, че си доктор, отначало помислих, че си хуманен лекар, но едва сега разбирам, че лекуваш животни.

Джоан буквално настръхна, като чу забележката на Адам. Той очевидно бе далеч по-склонен да я възприеме като ветеринарен лекар. Въпреки че такова допотопно пренебрежително отношение към нея я раздразни не по-малко от преди, сега тя бе подготвена да го възприеме като нещо нормално, знаейки, че все пак се намира в миналото и той не я засяга умишлено.

В мига, в който си припомни, че *наистина* се намира в 1889 година, Джоан отново бе обзета от страх и направи усилие да запази учтивия тон:

— Но аз наистина *съм* хуманен лекар. При това просто работя в една голяма болница в Питсбърг.

Тя реши засега да не споменава името на градската болница, защото далеч не бе уверена, че названието Маккейн можеше да е известно някому в този отдалечен век. Всъщност откъде ли можеше да знае...

Не ѝ беше ясно как да възприема всичко, което се случваше — дали като част от миналото или от настоящето. Понякога ѝ се струваше, че това, на което бе свидетел, протича едновременно и в миналото, и в настоящето.

— Ако наистина работиш в Питсбърг, тогава какво, за Бога, търсиш тук? — попита Адам, тръгнал към коня. — Та влакът от тук до Питсбърг пътува цял ден.

Като заобиколи оградата, той отвърза коня и кимна на Джоан да го последва към обора. Междувременно се питаше дали причината тя да говори толкова странно се дължи на факта, че идва от голям град, като Питсбърг. Нима всички в големия град употребяват такива изрази, като „каретата катастрофира“ или „получавам инфекция“?

— Аз съм в нещо като отпуски — отговори Джоан, като се опита да бъде максимално честна, без да се впуска в излишни подробности.

Наистина нямаше никакво желание да лъже тези хора, но в същото време не искаше и да я вземат за луда.

За щастие Адам не зададе повече въпроси, докато не стигнаха до обора.

— Много ли е лоша раната? — попита той и бързо приклекна, за да развие импровизираната превръзка.

Когато сне напоения с кръв копринен плат, Адам любопитно огледа дантелената дреха, чудейки се какво ли е нейното предназначение. Платът бе толкова фин и прозрачен, че през него спокойно можеше да се вижда. Адам се зачуди коя ли жена би избрала да носи подобно несериозно нещо за бельо.

Джоан изобщо не подозираше какви мисли минават през главата на Адам, и рече:

— Зная, че това едва ли е помогнало много да се спре кръвоизливът, но нямах нищо друго подръка.

При тези думи тя бързо коленичи и взе от ръцете на Адам напоената с кръв дреха, за да я хвърли настрани, убедена, че едва ли ще потрябва някога. В този миг тя съзря превръзка на ръката на Адам и се зачуди какво е могло да му се случи толкова скоро. Внезапно я обхвана чувство на вина, когато се досети, че самата тя е причината за тази превръзка. Явно ухапването ѝ му бе причинило по-големи неприятности, отколкото Джоан изобщо бе предполагала. Спомни си, че дори бе усетила вкус на кръв, когато го бе ухапала, докато се боричкаше с него в опит за самозащита.

— Прости ми за това, което ти причиних — прошепна Джоан, осъзнала, че е редно да му се извини. — Изобщо не исках да ти причиня болка. Само че тогава всеки миг бе ценен за спасението на баща ти, а ти ми пречеше.

— Сега зная, че си била права — призна Адам и се усмихна лъчезарно, сякаш нищо не се бе случило с ръката му. — Само че тогава, да си призная, наистина те мислех за откачена.

Джоан напълно го разбираше. Нямаше начин в далечната 1889 година някой да знае какво е това сърдечно-белодробна реанимация и какви са нейните предимства. Затова не се впусна в по-нататъшни обяснения и разговори, а вместо това предложи да се заемат с ранения кон.

— Виждаш ли, кракът му е много дълбоко прободен. Ще зарасне едва след няколко месеца. Дотогава раната ще трябва да се почиства най-редовно и превръзките да се сменят. Иначе има голяма опасност от инфекция.

— Отивам да взема карболовата киселина. Трябва да е на същото място, където са мехлемите и превръзките — каза Адам и бързо се изправи.

Когато се върна, Адам държеше в ръцете си разтвор за почистване на рани и парче чист плат.

— Ето, моля те ти да го превържеш. На мен малко ми се гади при вида на открита рана. Може би и затова не наследих професията на баща си. Не издържам на такива гледки с много кръв.

Джоан пое нещата усмихната и внимателно се зае да почиства повърхността на раната, а Адам придържаше крака на коня неподвижен. Когато накрая тя взе тясното парче плат от него, ръцете им неволно се докоснаха и Джоан усети как някаква изненадваща тръпка разтърси тялото ѝ. Това я изненада повече, отколкото очакваше, и тя още веднъж се увери, че Адам всъщност е един доста привлекателен мъж.

Желанието да потисне на всяка цена реакцията на тялото си при евентуално случайно докосване на ръцете им я обърка и смути. Джоан наистина почувства голямо облекчение в момента, в който откъм конюшната се появи строен младеж, обут в издути на коленете и неизгладени памучни панталони с яркочервени тиранти. Юношата се приближи до тях и започна да наблюдава това, което Джоан и Адам правеха.

Любознайкото бе представен на Джоан само с името Джордж. Беше много високо момче, но на не повече от единадесет години. Той обсипа Джоан и Адам с безброй въпроси:

— Сериозно ли е наранен? — питаше разтревожено Джордж със смръщени вежди.

— Няколко месеца няма да може да го впрягаме — отвърна Адам.

— Дано да е само няколко месеца — добави Джоан, която току-що бе приключила с почистването на раната и бе установила, че разкъсването е стигнало чак до костта.

— А колко време ще стои с тази превръзка на крака? — попита Джордж, като се приведе и започна да наблюдава внимателно движенията на Джоан, сякаш искаше да разбере как точно се превързва такава рана.

— Точно тази превръзка ще трябва да остане на крака само няколко дни — отвърна Джоан. — И после някой трябва да я смени с нова.

— Защо? — любопитства момчето и приклекна, за да наблюдава по-добре движенията на Джоан, като едновременно с това отметна с ръка кичура руса коса, паднал върху челото му. — Струва ми се, че превръзката, която му направи, е много добра. А и ти така хубаво я постави и го пристегна.

— Благодаря ти за добрата оценка, но като се сменят редовно превръзките, ще се предотврати инфекцията на раната.

— Какво е това инфекция? — попита Джордж и се огледа наоколо, за да провери, да не би да е пропуснал да забележи нещо.

Като знаеше колко досаден може да бъде Джордж със своите безкрайни въпроси, Адам бързо прегърна момчето през раменете и каза:

— Престани да задаваш толкова много въпроси.

— Защо? — не разбра в какво го обвиняват Джордж.

Адам предпочете да не отговаря на този въпрос, защото с това нямаше да прекрати разпитванията на Джордж, дори напротив, и вместо това само поклати глава и разроши приятелски косата на юношата. После погледна към Джоан, която тъкмо бе увила последната част от превръзката около раната и я завързваше.

— Трябва ми халката — каза Джоан и погледна към ръката на Адам за онова приспособление, с което превръзката се прикрепяше здраво на мястото.

— Халка?! — попита той, безкрайно озадачен за пореден път.

— Това е едно метално кръгче, с което превръзката се закрепва неподвижно на мястото, за да не се развърже.

По начина, по който Адам поклати глава, стана ясно, че няма ни най-малка представа за какво му говори Джоан.

— А имате ли някаква хирургическа лента за залепване? — попита отново тя.

Адам повторно поклати отрицателно глава и отвърна:

— Никога не съм чувал за такова нещо. Май нещо не съм съвсем в крак с твоето време.

Джоан кимна, убедена, че дори и да искаше, Адам просто не можеше да бъде „в крак“ с *нейното време*, което всъщност бе някъде на около сто години в бъдещето.

— Как тогава да предотвратя развързването или разхлабването на тази превръзка? Да я завържа ли?

Като си даде сметка, че това ще да е единственият начин да се справи със случая, Джоан отвърза последната част, за да я завърже на възел.

— Може би ето така? — каза тя на глас.

— Страхотно се справи! — заяви Джордж и кимна с глава, сякаш за да потвърди истинността на думите си. — Да не би да си ветеринарен лекар?

Джоан изгледа момчето, а след това и Адам и заяви отсечено:

— Не, аз съм *хуманен лекар*!

— Ти? — смая се момчето и се изправи бързо, погледна към Адам за потвърждение и го попита: — Наистина ли е *хуманен лекар*?

— Щом сама казва — отвърна Адам и погледна със странен поглед към Джоан. — Може и да е истина, защото тъкмо тя спаси живота на татко.

— Тя? — възкликна Джордж и погледна подозрително към Джоан, като че ли изобщо не можеше да повярва, че тази жена може да бъде доктор. — *Хуманен лекар*?

— И синът същият като бащата — промърмори Джоан, като се изправи и изтърси с дланите си остатъците от сено и конски косми по полата си.

За да отговори на слисания поглед на Адам, тя поясни:

— Твоят син, изглежда, има същите ограничени схващания и предубеждения за жените, както и ти самият.

— О, но Джордж съвсем не е мой син. Той е син на Дорис. Той и брат му Сайръс работят при нас. Помагат ни при отглеждането на добитъка — обясни Адам и се усмихна към момчето. — Въпреки че изобщо не бих възразил някой ден да имам син като Джордж.

При тези думи юношата се усмихна поласкан и поизступа гордо измачкания си панталон.

— Тогава ще трябва най-после да престанеш да се занимаваш с празни работи и най-после да се ожениш за тази мис Констанс. Иначе като нищо ще остареееш, докато се намениш да си имаш деца, а Бог знае дали мис Констанс ще има достатъчно търпение да те чака.

Адам го погледна закачливо и попита:

— И какво точно знаеш ти за тази мис Констанс?

— Ами че се срещаш по-често с нея, отколкото с другите си приятелки — отвърна уверено Джордж и вдигна рамене, като че ли това бе всеизвестен факт. — А и мама казва, че сте си лика-прилика с мис Констанс, макар и да не разбирам какво точно има предвид. Тя дори ви е виждала как се целувате двамата. И даже казала на леля Кристина за това.

Адам изпита известно неудобство, когато разбра, че цялото домакинство е напълно в течение на личния му живот и дори го обсъжда, поради което реши да смени темата на разговора и се обърна към Джоан:

— Щом сте приключили вече, можем да се върнем в къщата, за да измиете кръвта от ръцете си. Джордж, остани и махни хамута на коня, а също така подготви място, където животното може да пренощува спокойно.

— С удоволствие бих се измила — съгласи се Джоан, като в същото време се питаше защо Адам бе проявил такава неохота да обсъжда въпросната мис Констанс и дали самата идея за женитба го бе накарала да смени толкова бързо темата на разговора.

Докато следваше Адам през вратата на конюшната, през двора и по боядисаните в черно стълби, които водеха към голямата покрита веранда, по непонятни за нея причини Джоан усети, че изпитва неприязън към непознатата мис Констанс и раздразнение от възможността Адам да се ожени за нея.

— Можеш да се измиеш ето там — каза Адам, като откря една врата вляво и посочи слабо осветената баня, в която имаше висока старинна вана, малка порцеланова мивка, ниска дървена тоалетна масичка с овално огледало до нея и някакво смешно приспособление горе до тавана, което по всяка вероятност трябваше да играе ролята на нагревател или бойлер.

— Благодаря — каза Джоан и бързо влезе в банята да се измие. Бе свикнала ръцете ѝ да са винаги чисти и изрядни и вече едва

издържаше полепналата по тях кръв и мръсотия.

— О, сега си спомням, че пропуснах да ти благодаря за това, че си довела обратно коня и че се погрижи така внимателно за ранения му крак — каза Адам и се облегна на рамката на вратата, наблюдавайки как Джоан взе сапуна в ръка и започна енергично да търка ръцете си. — Какво ти дължа за това?

— Какво ми дължиш?! — Джоан го изгледа, слисана от неочаквания въпрос. — Нищо не ми дължиш! Просто ти направих услуга.

— Да, но аз чувствам необходимост да ти се отблагодаря по някакъв начин. Ако не за това, че спаси живота на баща ми, то поне за грижите към коня. Татко е много привързан към него, а ти направи извънредно много, за да запазиш крака му. Аз самият едва ли щях да се справя с такава рана.

Адам примижа, ужасен от самата мисъл да се занимава с подобна кървяща рана.

— Окей — съгласи се Джоан. Премисляйки бързо, докато подсушаваше ръцете си с висящата наблизо кърпа. — Ако искаш наистина да ми се отплатиш за това, че върнах коня и го превързах, тогава позволи ми да видя още веднъж баща ти, преди да си тръгна. Мисля, че ще изкарам по-леко тази нощ, ако зная, че той е вече по-добре.

Джоан все още бе убедена, че най-доброто, което можеше да се направи, е да се отведе пострадалият в болница, където щяха да се погрижат за него, както трябва, но си спомни, че тази идея изобщо не бе възприета от никого.

Адам кимна, свивайки рамене, като разбра, че това е най-малкото, което може да стори в знак на благодарност. Той отстъпи назад и я покани към вратата, която очевидно водеше в самата къща.

— Той лежи в една от спалните за гости на горния етаж. Ела, ще те заведа при него. Трябва да знаеш, че вече изпратих Сайръс да повика доктор Лоуман. Преди да се стъмни, навярно ще успеят да пристигнат.

— А кой е доктор Лоуман? — попита Джоан, видимо доволна, че са извикали лекар, който лично да се погрижи за пострадалия. Сега можеше наистина да си тръгне спокойна.

Адам пое към къщата и започна да обяснява:

— Доктор Лоуман е наш съсед и много близък приятел на татко. Работят в една и съща болница, но частните им клиники са в различни сгради. Кабинетът на баща ми е съвсем близо до новата болница, докато този на доктор Лоуман е все още в къщата му близо до парка. И двамата правят визитациите си чак до Саут Форк, Санг Холоу. А баща ми понякога стига дори до Ню Флорънс и Лили заради болните си.

— Искаш да кажеш, че баща ти не живее заедно с тебе в този дом? — попита Джоан, при което погледът ѝ обходи огромната къща.

— Да, неговата къща е в Джонстаун, на главната улица, много близо до градския парк.

— И ти живееш тук сам? — запита Джоан, като намираще подобен начин на живот в такава грамадна къща за малко екстравагантен.

— Е, Дорис и синовете ѝ също живеят тук, в петте стаи в задната част на къщата, но всъщност аз съм единственият обитател.

Джоан продължи любопитно да изучава къщата и постройките наоколо. Тя бе образец на луксозна обстановка — всичко бе точно на мястото си, сякаш я бе обзавеждал специалист по интериора или някой дизайнер. При това не ѝ липсваха уют, топлина и определена домашна атмосфера, която бе просто незаменима.

— Искаш да кажеш, че този прекрасен дом целият е твой? — попита с невярващ тон Джоан и се вгледа в сините очи на Адам. — Как тогава си изкарваш прехраната? Да не би да обираш банки?

Адам едва сподави смеха си.

— Не — каза той, — но съм член на борда на директорите на една от банките. По-точно, аз съм изпълнителен директор на Моръл Стейт Банк.

— В такъв случай си banker — кимна с разбиране Джоан. Всеизвестен факт бе, че bankerите са едни от най-богатите хора.

— Не съвсем. Работя като химик — геолог за Камбрийските металургични заводи. Имам втори братовчед, който също се казва Адам Джонсън, и той именно ме привлече да работя в банковото дело преди няколко години. Сега той е управител на банката, чийто изпълнителен директор съм аз, както вече ти казах. Дано не съм те объркал напълно.

— Но как успяваш да намериш време едновременно и за работата в металургичните заводи, и в банката, а и за поддържането на

тази голяма къща и всичкия този добитък.

Адам сви рамене, при което ризата му още повече разкри част от мъжествените му космати гърди, които Джоан се преструваше, че не забелязва.

— Понякога дори чета лекции на хонорар в института „Моръл“.

При тези думи Джоан се умълча и започна да разсъждава. Ясно защо Адам не бе женен. Той просто нямаше време за съпруга. При всичко, което изброи, че прави, тя се чудеше откъде все пак намира свободно време да се вижда с тази мис Констанс.

— А откога преподаваш?

— От 1883 година насам. Една година преди смъртта на Даниъл Моръл. Трябваше им преподавател по геология и химия и понеже се оказа, че имам добри познания в тези области, избраха мене. Преди време се е случвало да чета лекции по три пъти в седмицата, но сега вече го правя само веднъж.

Джоан кимна. Припомни си от лекциите по история във висшия институт, а и от прочетеното всичко, което знаеше за Даниъл Джей Моръл. В тази част на страната името на този човек бе легенда, а освен всичко личността му бе свързана с едни от водещите бизнес сфери в областта около Джонстаун. Именно Моръл е бил новаторът специалист по металургия, който бе помогнал тази никому неизвестна долина да се превърне в един от най-оживените металургични и чугунолеярни центрове. Джоан си спомни за решаващата роля на Моръл именно в периода на загуби и спад в развитието на Камбрийските металургични заводи от средата на 1800 година нататък, когато благодарение на неговата борбеност и усилия компанията станала от губеща просперираща и постепенно така се разраснала по своите размери, че се превърнала в известните в САЩ Стоманолеярни заводи на Бесемер.

— Кога намираш време да поспиш? — смая се Джоан.

Адам се разсмя:

— Не се заблуждавай, като гледаш тази огромна къща. Тъй като в момента добивам предимно дървен материал и сено и се занимавам с отглеждането само на едър рогат добитък и коне, то това място почти изцяло се грижи само за себе си. През лятото ми се налага само да наема временно няколко работници и прекарвам повечето време тук. А през зимата двамата синове на Дорис са единствените хора, които поддържат този дом.

Когато най-последно се изкачиха по широкото махагоново стълбище, Джоан изведнъж спря и погледна пред себе си смаяна. Коридорът се разклоняваше в три различни посоки. Тя предпочете да изчака Адам да ѝ посочи правилната.

Сега разбра, че къщата бе още по-голяма, отколкото първоначално ѝ се беше сторило. Тя леко забави ход, без да спира да следва Адам. Най-последно стигнаха до спалнята, където при влизането си Джоан съзря излегналия се всред куп възглавници Парк Джонсън. Лекарят бе намръщен, но изражението му веднага се промени, когато забеляза влизащите в стаята.

— Как се чувствате? — попита го Джоан и предпазливо заобиколи легналия на пода близо до леглото лабрадор. Той очевидно бе верен пазач на господаря си и едва ли се отделяше дори и за минута от него.

— Малко съм отпаднал — призна си лекарят и едновременно с това отметна завивките, като че ли се канеше всеки момент да се изправи. — Чувствам се така, сякаш някой ме е ударил със страшна сила в гърдите.

Когато възрастният мъж прехвърли краката си и се опита да седне в леглото, Адам се спусна към него и го хвана с ръка за рамото.

— Да се разберем, няма да станеш от това легло поне докато доктор Лоуман не ме увери, че е безопасно за тебе.

Парк отново се намръщи и измърмори:

— По-строг си и от майка си, лека й пръст.

— Той е абсолютно прав — намеси се Джоан. — Това, което ви се случи днес, съвсем не бе обикновено произшествие. Не бива да пренебрегвате раната на главата си. Послушайте сина си. Освен това няма да е зле да свалите тези дрехи и да облечете нещо по-удобно, защото предполагам, че ще останете още дълго на легло.

Парк повдигна леко ръка и опипа удареното място на тила си, ровейки под сивите си коси. Той усети отока и разбра, че още доста време ще мине, докато спадне.

— О, това ли? То е само подутина от удара — заяви лекарят и погледна към Джоан с предизвикателно вдигната вежда, сякаш очакваше тя да оспори мнението му. — Няма защо да се тревожите — добави той накрая.

— Може и да е така, но все пак ще трябва да останете на легло за известно време — отвърна му Джоан и поглеждайки към Адам, запита: — Имаш ли някакво здраво въже? Струва ми се, че ще трябва да завържем този човек за леглото.

— О да, имам със сигурност — отговори ѝ Адам и пристъпи към вратата.

— Остави това! Няма да има нужда — измърмори Парк и изгледа сина си гневно, докато се отпусна отново върху възглавниците.

Когато премести погледа си към Джоан, сините очи на възрастния лекар светнаха закачливо и той кротко обеща:

— Ще се държа прилично.

Адам бе потресен от смирението на иначе опърничавия си баща пред командите на тази млада жена.

Когато Джоан понечи да премери пулса на пострадалия по-скоро по навик, отколкото от някаква остра необходимост, Парк грабна ръката ѝ и загледа с възхищение ръчния ѝ часовник:

— Къде сте намерили този уред за измерване на времето, предназначен за ръката?

— В Питсбърг — отвърна веднага Джоан, без да се замисля, и после се запита кога ли се бе появила модата на ръчните часовници. После обясни: — В момента ръчните часовници са на мода и всички са полудели по тях. Дори мъжете ги носят.

— Мъжете? Да носят гривни?! — възкликна доктор Джонсън и се намуси. Очевидно изобщо не можеше да повярва на подобно нещо. В следващия миг той попита: — Вие от Питсбърг ли сте, доктор Грифин?

— Да — отвърна му Джоан и осъзна, че това бе първият човек, употребил най-послед титлата заедно с името ѝ. — Живея в малък апартамент близо до болницата, в която работя. Но моля ви, наричайте ме просто Джоан. Всички мои приятели се обръщат с това име към мене — обясни Джоан и продължи да мери пулса, доволна, че той вече се усеща много по-силно. После постави ръката му обратно на леглото и със задоволство забеляза и подобрения цвят на лицето му.

— Апартамент ли казахте? Това да не би да е някакво малко местенце, където отглеждате децата си?

— Аз нямам деца. Още не съм омъжена.

Този отговор очевидно задоволи възрастния лекар.

— В такъв случай навярно си нямате и постоянен приятел?

— Нима това ви интересува? — учуди се Джоан и повдигна кафявите си очи, които срещнаха синеокия поглед на лекаря.

— Тогава как бихте си позволили да се разхождате сам-сама из горите? Между другото, какво правехте именно на мястото, където се случи тази беда с мене?

— Само разглеждах околността — отвърна му Джоан без никакво намерение да обяснява истината на когото и да било, особено след като самата тя не бе особено убедена във всичко, което се беше случило.

В този момент Адам се намеси в разговора за нейно облекчение:

— Тя е в отпуск в момента.

— В отпуск? — Парк погледна първо към Адам, а след това и към Джоан и попита: — Да не би да сте на гости на свои приятели, които живеят наблизо?

— Не, аз всъщност не познавам никого, който живее наблизо. — „Поне не в този век“, помисли си Джоан и обясни: — Съвсем наскоро починаха родителите ми и просто имах нужда за малко да се оттегля и да остана насаме със себе си.

Тъй като всичко у нея бе извънредно странно — и поведението, и облеклото ѝ, Парк реши, че тя навярно е от града и съвсем случайно е минавала през този район.

— А къде сте отседнали?

— Засега никъде — уклончиво отвърна Джоан.

Искаше ѝ се възрастният лекар да престане с тези въпроси, на които бе принудена непрекъснато да дава двусмислени отговори.

— А къде ви е багажът? — любопитства лекарят и примига болезнено с дясното си око, сякаш отокът на тила току-що го бе заболял.

Джоан реши, че няма никакъв смисъл да шокира Парк с разкрития за истината. Бе убедена, че той в никой случай нямаше да ѝ повярва, и набързо съчини една история за някаква карета, която бе наела да откара багажа ѝ от Джонстаун до Ийст Коунмах, където бе запланивала да престои няколко дни, преди да вземе влака обратно на запад. Джоан се удиви от собствената си изобретателност, докато разказваше как минути след като напуснала конюшните, в която наела колата и оставила багажа си, някакъв мъж се метнал на каретата и

подкарал конете с такава бясна скорост, че никой не успял да го догони. Така пропаднал целият ѝ багаж, както и наетата кола.

Адам се бе облегнал на леглото, докато слушаше историята, разказвана от Джоан, и по всичко си личеше, че съвсем не ѝ вярва с такава готовност като баща му. Въпреки това той запази съмнението за себе си, защото си даваше сметка, че дори и да я изобличи, нищо не печели от това. Затова остави Джоан спокойно да довърши измислената история.

Разчувстван от неприятната случка, сполетяла младата дама, Парк протегна ръката си към нея, за да изрази своето съчувствие, и Джоан се почувства ужасно гузна, задето бе наприказвала целия този куп лъжи.

— О, скъпа, колко ужасно нещо ви се е случило! Наистина голяма неприятност. Представяш ли си, някой да те ограби по такъв начин? Мисля си, че трябва да останеш при нас няколко дни. Поне докато успееш да се свържеш с близките си и да помолиш да ти изпратят малко пари, с които да си вземеш някоя дреха и да си купиш билет за влака.

— О, не, не мога да остана при вас! — заяви Джоан, слисана от неочакваното гостоприемство.

— Защо пък не! Имаме достатъчно място, а освен това, тъй като и бездруго съм заставен да лежа неподвижно в това легло и се чувствам обречен на досадна скука, истински бих се радвал на компанията на такава млада и очарователна госпожица, като вас! Бих искал да чуя нещо повече и за тази процедура, която, както Адам ми обясни, сте нарекли СБР.

— Но аз в никакъв случай не мога да ви се натрапвам по този начин! — продължи да упорства Джоан, въпреки че възможността да остане наистина я изкушаваше. В същото време я тревожеше и необходимостта незабавно да се върне в своето време.

— Не ми отказвайте! — помоли я Парк. — Та вие спасихте живота ми и аз ви дължа много.

При тези думи възрастният лекар скръсти ръце на гърдите си и се закашля от болката, която предизвика това движение. После повдигна решително брадичката си, за да даде да се разбере, че е пределно настоятелен. Без дори да удостои Адам с въпросителен поглед, той добави:

— Вие вече си признахте, че и без друго няма къде да идете. Оставете при нас за няколко дни. Вече реших! — отсече накрая възрастният лекар.

ТРЕТА ГЛАВА

— Да, но това все пак не е вашата къща — подметна Джоан.

Тя усилено разсъждаваше какъв логичен довод би могла да представи пред лекаря, така че да откаже вежливо поканата. За жалост вече бе признала, че няма къде да иде.

— Ако се притеснявате заради Адам, то няма нужда. Убеден съм, че той няма нищо против да останете при нас, нали, синко? — каза Парк и погледна към Адам при последните си думи. Без да дочака отговора му обаче, възрастният лекар продължи: — Освен това той неведнъж е канил приятелите си на вечеря в моя дом, без изобщо да ме предупреди. Ние двамата си имаме споразумение: всичко, което е негово, е и мое, и всичко, което е мое, си е пак мое — при тези думи Парк се усмихна лъчезарно и продължи: — Само че аз винаги съм склонен да поделя притежанията си. А и тук има достатъчно много стаи — лекарят махна с ръка, сочейки наоколо. — Само на този етаж има три празни спални.

Джоан знаеше, че е най-благоразумно да се върне в двадесети век, но едва устояваше на изкушението да прекара една нощ в 1889 година. Бе заинтригувана от подобно предизвикателство, още повече че това бе едва първата седмица от осем седмичния отпуск, който ѝ дадоха от болницата. Наистина си заслужаваше да не пропуска подобно невероятно приключение.

Всички нейни приятели предполагаха, че Джоан се е уединила в дома на родителите си, за да намери сили да се примири с болката и мъката след смъртта им и чак след това да се върне към нормалния живот. Ако изчезнеше само за една нощ, надали щеше да липсва някому. Едва ли някой щеше да се интересува от нейната тайна. Още повече че вече бе открила мястото, откъдето много лесно щеше да се върне в своето време.

Може би тъкмо едно такова преживяване, при което не само щеше да се озове на съвсем непознато място, но и цял век назад в миналото, ѝ беше необходимо, за да се измъкне от мрачното си

настроение и от унинието, които я бяха завладели след смъртта на родителите ѝ.

Какво ѝ беше казала и Джийн? Че трябва да открие нещо, което да ѝ помогне да се спаси от този кошмар, който я преследваше! А Джийн бе един от най-търсените и добре заплатели психиатри и специалисти в областта на злоупотребите с наркотици и преодоляването на стреса в болницата Маккейн. Тя със сигурност знаеше най-добре как да се справя с подобни ситуации, когато в резултат на непреодолима мъка и скръб човек изпада в депресия. Именно Джийн я бе убедила да поиска осем седмичния отпуск.

— Е, ако сте напълно убеден, че синът ви наистина няма нищо против... — заяви накрая Джоан.

При тези думи тя погледна към Адам, за да види реакцията му, и се подразни, когато съзря абсолютно безразличното изражение на лицето му. Той продължаваше да стои облегнат на таблата на леглото и видът му подсказваше, че изобщо не го интересува как ще приключи разговорът между баща му и Джоан.

— Разбира се, че няма нищо против — побърза да я увери Парк и отново протегна ръка към нейната. — Доколкото познавам Адам, той дори ще се радва, ако през идните няколко дни тук има някой, който да се грижи за мен и да ми прави компания, докато се възстановявам. Вие ще ми разкажете всичко за тази нова процедура, наречена СБР, а също и за живота в Питсбърг, а Адам ще може да се занимава с добитъка или с проверката на документи или писмени работи — при тези думи Парк се приведе леко напред и зашепна, сякаш издаваше някаква добре пазена фамилна тайна: — Този млад човек винаги изостава с проверката на документи и писмени работи. Изобщо не се справя толкова бързо, когато работата опре до това.

— Това наистина е така — измърмори Адам, подразнен от шепота на баща си.

Проверката на документи и изготвянето на доклади бе най-досадната част от работата му в банката и в института. Единствено в металургичните заводи от него се изискваше устен отчет веднъж седмично пред фабриканта на железарски изделия. Адам бе много благодарен, че Джон Фалтън изобщо не обичаше бюрото му да бъде обсипано с ненужни книжа. Когато Джон преценяваше, че даден случай или идея заслужават внимание дотолкова, че да бъдат описани,

той обикновено викаше секретарката си да прави записки по време на разговор — нещо, което Адам действително предпочиташе пред това сам да описва всичко.

— Тогава, щом мислите, че няма да преча, бих могла да остана за една нощ — съгласи се Джоан, въпреки че изобщо нямаше намерение да пълни главата на Парк с най-различни медицински новости, а същевременно си нямаше и понятие какъв е бил животът на хората в Питсбърг през 1889 година.

Тя се усмихна, когато Парк пусна ръката ѝ и видимо задоволен от отговора ѝ, скръсти ръце на гърдите си. Въпреки нетърпението, което я бе обхванало, преди да се впусне в тази авантюра, Джоан се опасяваше, че до сутринта може да се случи нещо, което да ѝ попречи да се върне в своето време.

— Само една нощ ли? — запита огорчено Парк и поклати глава, при което косите му се разпиляха по възглавницата зад него. — Нищо подобно! Ще останете тук, докато се уреди всичко и ви изпратят достатъчно пари, за да можете да си купите билет за влака.

Адам изглежда щастливото изражение на лицето на баща си и се почуди защо той не ѝ бе дал необходимата сума за билет веднага. Той погледна изкосо към него, уверен, че това бе най-лесното решение на проблема, и задоволството на баща му започна да му се струва съмнително. По някакви егоистични, крайно нелогични причини докторът бе решил твърдо да задържи Джоан в къщата през следващите няколко дена. Адам лесно се досети какви бяха тези причини. Баща му отдавна възнамеряваше да го сгоди и рано или късно да се сдобие с внуци. Освен това Парк Джонсън не одобряваше последния избор на Адам — мис Констанс Сегуин. Бе забелязал, че и самият Адам също не е особено щастлив в нейната компания.

Констанс притежаваше невероятното умение да изнерви, когато и да е в определен момент. Беше много красива и самоуверена, като известна дама от портрет на велик художник, *когато си държеше устата затворена...* Но когато я отвореше, брътвежите ѝ бяха безкрайни и съвсем безсмислени. Да не говорим за случаите, когато Констанс бе ядосана! Тогава използваше такъв остър език, че бе способна да убие човек с него.

Темите, които най-редовно вълнуваха Констанс, обикновено се въртяха около последните модни тенденции в Европа, около нашумяла

напоследък театрална пиеса или около това, което някоя от нейните приятелки бе дръзнала да облече на последния бал. Всички тези неща отегчаваха Адам до смърт. Все пак, да прекарва времето си с Констанс Сегуин, бе за предпочитане пред това да бъде с някоя дама, която изобщо не проронва нито дума. Още по-ужасяваща бе перспективата да бъде с предишната си приятелка Патриша Уайт, особено след като се разбра, че тя изобщо не се бе развела със своя законен съпруг. За Констанс поне се знаеше със сигурност, че е вдовица.

След провала с Патриша Адам лично бе посетил гроба на починалия съпруг на Констанс само за да се увери, че историята за неговата смърт не е измислена. Нямаше никакво желание да си има отново работа с побеснели от ревност съпрузи, които се завръщат от работа от горите и са готови на всичко, за да си отмъстят.

Въпреки че като всеки мъж умееше да цени красотата, Адам бе достатъчно практичен, за да осъзнае, че Констанс далеч не отговаряше на всички негови изисквания. Мечтата му бе да открие един ден жена, която с качествата си далеч да превъзхожда Констанс Сегуин. Не му трябваше само привлекателна жена, за да се удовлетворят желанията му. Адам искаше да има до себе си честен човек, комуто да може да се доверява и с когото да може да проведе смислен разговор. След смъртта на жена си той не бе открил друга, която да притежава всички тези качества, и докато изчакваше и търсеше, трябваше да се примири с присъствието на Констанс в живота си.

Тази мис Грифин не му вдъхваше доверие; жена, която бе облечена толкова непривично и приказваше толкова странни неща... Явно бе толкова отнесена и витаеше толкова далеч от действителността, че дори не можеше да си спомни коя година е.

Баща му въпреки това не бе сгрешил с настояването си тя да остане у тях. Поне щеше да има кой да го забавлява през времето, докато беше на легло, и затова Адам нямаше нищо против Джоан да им погостува няколко дена. А и от предишния си опит добре знаеше колко непокорен и досаден може да бъде баща му в подобна ситуация.

— Ще слеза долу да наредя на Дорис да постави чисто спално бельо в една от спалните — каза Адам и се отдръпна от таблата на леглото, за да тръгне към вратата с особена походка, която напомняше на Джоан за котка, която дебне мишка.

— Кажи ѝ да настани Джоан в спалнята, която е по диагонал срещу хола — извика след него Парк, — това е най-добрата ни стая за гости, а и така ще е съвсем близо до мене.

„А също така близо и до моята стая“ — помисли си Адам, защото се усъмни, че баща му нарочно бе предложил тази стая. Спалнята не само бе съседна на неговата, но и поради намеренията на покойната му жена тази стая да бъде един ден за децата тя бе свързана със спалнята на Адам с вътрешна междинна врата.

— Добре, ще видя какво мога да направя — измърмори Адам и хвърли бърз подозрителен поглед към баща си.

Сините очи на Парк Джонсън блестяха от задоволство. Дори и да бе забелязал предупредителния поглед на Адам, Парк не се издаде. Той потупа завивките до себе си и се обърна към младата жена:

— А докато синът ми се погрижи за това, вие можете да седнете близо до мене и да ми разкажете за тази нова процедура, наречена СБР. Кой я е измислил?

Съвестта на Джоан ѝ подсказваше, че всяко предварително познание за бъдещето би било безспорно причина за сериозни произволни изменения в миналото, изменения, които тя нямаше никакво право да предизвиква. Затова приседна на леглото до Парк Джонсън и твърде уклончиво, без да влиза в подробности, заобяснява онова, което бе сторила, за да спаси живота му. Не му каза, че сърцето му бе спряло да тупти, нито че бе изпаднал в клинична смърт в продължение на няколко минути, преди тя да възобнови опитите си да го спаси. Най-забавно за доктор Джонсън се оказа това, че Джоан е вдишвала въздух в собствените му дробове.

— Знаете ли, преди няколко години четох в „Медицински журнал“, че някакъв лекар от Европа е използвал успешно подобна процедура, но никога не ми се е налагало да я прилагам лично. Въпреки че не съм напълно убеден в полезността ѝ, ви вярвам. Винаги съм се чудил как подобен експеримент може да се окаже успешен. Как въздухът, използван от някой друг и без какво съдържание на кислород, може да помогне на друг, чието дишане е спряло?! — при тези думи доктор Джонсън сбърчи челото си. — Или пък как е възможно да се стимулират дробовете чрез въпросния масаж да започнат отново сами да работят?

Успокоена, че изкуственото дишане вече съществува като факт и че ѝ се налага да говори за нещо, което поне е познато, Джоан с готовност започна да обяснява:

— Да, но дробовете, на който и да е човек никога не изпомпват всичкия вдишан кислород. Обикновено се използва само необходимата част, при което вдишаният въздух, останал все още в дихателната тръба, след като сме си поели въздух, е с пълно съдържание на кислород.

— Защото не е стигнал още до дробовете — допълни я Парк, поклащайки глава след извода, който сам бе направил след думите на Джоан. — А откъде знаете толкова много за този метод? Не вярвам да е от списанията по медицина.

Джоан сви рамене и призна:

— Учила съм за този метод в медицинската академия. Може би още не е отразен в списанията, но бе описан в моя учебник.

И вместо да се впусне в по-нататъшни разяснения относно модерната медицина, което безспорно бе невъзможно, като се имат предвид познанията на хората през 1889 година, Джоан побърза да смени темата на разговора.

— От същия учебник зная и за евентуалните последици за всеки пациент, страдащ от сърдечна недостатъчност.

— Това ли се е случило с мен? — попита Парк Джонсън и се загледа в сериозното лице на Джоан. Той самият загуби своето безгрижно изражение. — Сърдечна недостатъчност?!

— Разбира се, най-добре е да изчакате и мнението на вашия доверен лекар, но аз лично намирам, че именно от това страдате. И когато сте получили пристъпа, кучето ви е започнало отчаяно да лае, за да ви разбуди, от което конят се е подплашил и е започнал да препуска с все сила. Ето защо катастрофирахте.

— Значи тази болезнена цицина на тила ми се дължи на Шадоу, така ли? — попита Парк и погледна към спящия на пода лабрадор. Лекарят се опита да се намръщи. — Едва ли ще го взема втори път заедно с мен.

Възрастният мъж се умълча, а после повдигна отново поглед към Джоан и побелелите му вежди се извиха въпросително:

— А къде сте посещавали медицинска академия?

— В Ню Йорк — Джоан предполагаше, че там би било възможно една жена да получи медицинско образование през 1889 година. Тя знаеше, че повечето медицински институти по онова време изобщо не са допускали жени.

— Ето защо сте облечена така — каза Парк, поклащайки глава, като че ли едва сега бе разбрал защо тази млада жена изглежда толкова ексцентрично. — Много прогресивен град е Ню Йорк! Колко време сте живяла там?

— Само докато се обучавах в медицинската академия — отвърна Джоан отново уклончиво.

Ако действително искаше да се сближи с тези хора, тя нямаше право да им разкрива истината. Защо да ги плаши, като се опитва да ги убеди в това, че идва от друго столетие, от бъдещето — нещо, което на самата нея ѝ бе струвало доста време и усилия да възприеме.

— От колко време практикувате като лекар? — попита я Парк, решил на всяка цена да узнае нещо повече за своята спасителка. — Ако трябва да бъда честен, изглеждате ми толкова млада, че едва ли сте завършили лекарската си специализация?

— На тридесет и четири години съм, а практикувам медицина от няколко години — каза Джоан и изпита удоволствие, когато забеляза удивлението на Парк. Тя отдавна бе престанала да се стреми да изглежда по-голяма за възрастта си, дори само за да впечатлява колегите и пациентите си. Сега, когато наближаваше средата на тридесетте, тя дори усещаше удовлетворение, когато я мислеха за по-млада.

— А сега работите в болница в Питсбърг?

— В момента съм в отпуск. Съвсем наскоро изгубих и двамата си родители и се чувствам толкова зле и потисната, че едва се справям.

Странно, но при тези думи Джоан за пръв път не се разплака. Може би обърканите ѝ чувства и скръбта най-после утихваха.

— Тъй като загубата им силно ме съкруши, в болницата ми предложиха да взема осем седмичен отпуск.

Нещо повече от „предложиха“, си помисли Джоан — за тази почивка настоя не само Джийн, а и самият администратор на болницата доктор Руби Стийд. След смъртта на родителите си Джоан бе станала разсеяна и замислена, поради което допусна и няколко

грешки в отделението за неотложна медицинска помощ, а в болницата не можеха да си позволят подобно нещо.

В този момент се появи Адам и я погледна въпросително, а в очите му се четеше явно подозрение към всичко, което Джоан казваше.

— Затова ли реши да попълтуваш из страната през тези осем седмици? — попита внезапно той.

Джоан не бе забелязала влизането му в стаята и въпросът му я сепна. Когато се извърна към него и неволно повдигна ръка към гърлото си, съзря скептичното изражение на лицето му и си даде сметка за присмехулно подозрителния тон, с който бе изрекъл въпроса си. Тя се чудеше дали Адам вярва поне на част от измислената ѝ история. Дали успяваше да различи къде свършва истината и къде започва измислицата?

— Всички около мен бяха свършено прави. Трябваше да се махна за известно време. Да помисля за някаква промяна в живота си и да сложа всички неща на мястото им, включително да се справя с проблемите, останали за разрешаване след смъртта на родителите ми. Тъй като съм единствена дъщеря, сега станах наследник на всичко, което са оставили, включително и на малкото им имение, за което ще трябва сама да се погрижа.

— О?! Да не би да са живели някъде наблизо? — запита Парк. В очите му се четеше неприкрито любопитство.

Джоан се замисли. Как можеше да отговори на този въпрос, когато знаеше, че в *нейното* време родителите ѝ живееха на един хвърлей разстояние, а в тази далечна 1889 година те все още дори не са били родени. С всеки нов въпрос ситуацията ставаше все по-сложна.

— Не — отвърна тя бързо, защото, ако бе отговорила с „да“, Парк и Адам щяха да недоумяват защо не са чували никога за родителите ѝ. — Живееха доста далеч оттук. Както ви казах, аз само минавах през тези места, когато се случи тази беда с багажа ми и каретата, която бях наела. Още потръпвам от ужас, когато си спомня как онзи разбойник се метна на седалката до мен и насочи страшния си нож към гърлото ми.

Джоан направи всичко възможно да изглежда изплашена от току-що измислената история, но това, което истински я стресна в този момент, бе абсолютно безизразното лице на Адам. Бе ясно, че той не вярва на нито една нейна дума. На всичко отгоре непрекъснато я

преследваше страхът, че на другата сутрин можеше да не намери прохода, през който да се върне в своето време, макар и да не виждаше никакви логични причини той да изчезне. Откакто го бе открила първия път, тунелът не бе помръднал нито на сантиметър. Ако се преместваше едновременно със земната орбита, а не оставаше фиксиран във времето и пространството, Джоан при всички положения щеше да установи това още първия път, когато го потърсеше, за да се върне.

Загрижен от разтревожения ѝ вид, Парк продума:

— И моят, а и твоят ден никак не бе лек. Затова може би ще трябва незабавно да отпратим Сайръс отново в града, щом се върне заедно с доктор Лоуман, за да съобщи за кражбата в полицията. Може би ще успеят да заловят разбойника и да ви върнат багажа.

Джоан си помисли, че подобно известяване на полицията едва ли ще ѝ навреди, защото, докато открият, че цялата тази история с грабежа е само нейна измислица, тя ще бъде далеко от това място, а и мисълта, че евентуално противопоставяне ще накара Адам да се усъмни в нея още повече, я накара бързо да приеме.

— Навярно трябва да уведомя за този случай, но не виждам смисъл да бързам да го правя точно тази вечер. Когато Сайръс се върне с вашия лекар, ще бъде прекалено късно, а навярно и той ще бъде уморен, за да тръгне отново към града — каза тя. — Утре ще успеем да свършим това, а сега наистина имам нужда да се освежа.

Джоан се усмихна скришом, когато забеляза колко добра бе станала в изкуството да променя темата на разговора.

— Да се освежите ли? — не разбра Адам.

— Да, нали знаеш? Да си покрия лицето с мокра кърпа и така нататък... — Джоан се чудеше как най-дискретно би могла да обясни на Адам от какво още има нужда. От момента, в който бе излязла от дома на родителите си, бяха изминали точно седем часа. Тя бързо избъбри: — Да ползвам съответните удобства...

— Удобства? — Адам бе още по-учуден.

Джоан се подразни от това, че той не разбира толкова елементарно нещо, и накрая обясни с най-прости думи:

— Налага се да ползвам санитарния възел.

— Ааа, разбрах, искаш да си вземеш вана — кимна с разбиране Адам, макар и да недоумяваше защо все пак Джоан не бе казала от

самото начало за това по общоприетия начин.

— Да, между другото ще си взема и вана — съгласи се Джоан и тропна нетърпеливо с крак, безкрайно смутена. С какви ли думи си служеха тия хора, когато искаха да кажат, че просто им се пикае? В един момент си спомни, че Парк е лекар, въздъхна дълбоко и без да гледа към мъжете, бързо изтърси:

— Ако нямате нищо против, бихте ли ми показали мястото, където се уринира?

— Защо не ми казахте веднага? — възкликна Парк и се усмихна при спомена за тягостната ситуация на обяснения отпреди няколко минути. Беше изумен от това, колко интелигентна и образована бе тази млада дама и колко наивна и срамежлива бе в подобно неловко положение.

— Искате да знаете къде се намира нужникът, така ли?

— Да, разбира се, точно това имах предвид! — потвърди Джоан и протегна ръка към косите си, за да хване кичур от кафявата си коса и да го навие на пръста си, нещо, от което изпитваше необходимост, когато беше нервна. — Та къде се намира нужникът?

— Долу. От външната страна на вратата, през която влязохме — обясни Адам с усмивка на лицето. Беше безкрайно озадачен от това, че една жена, която бе облечена толкова дръзко и безочливо и която буквално го бе наругала съвсем неотдавна, сега се затруднява до такава степен да запита къде се намира нужникът.

— Ела с мен. Ще ти покажа — каза той и се насочи към вратата.

Джоан го последва мълчаливо. В този миг си спомни откритата дупка с две стъпала, която представляваше клозетът в дома на нейната баба и от която бе изпитвала неведнъж страх като дете. Започваше да изпитва съмнение, че желанието ѝ да остане в този век е напълно нормално и обосновано. Като си спомни и колко миризливо и неприятно бе това място, Джоан определено почувства, че се подлага на прекалено голямо изпитание. За всеки случай реши да не приема много точности по време на престоя си у Джонсънови.

— Ето там — каза Адам, прекъсвайки тягостните мисли на Джоан.

Бяха се върнали обратно на предната веранда и Адам сочеше към една врата, малко по-тясна от входната.

„Слава богу, че поне не е дървена барака някъде в дъното на двора“ — помисли си Джоан.

Помещението бе залепено до банята, където малко преди това бе измила ръцете си.

— Благодаря — прошепна Джоан вяло, без да поглежда обратно към Адам.

Тя се отправи към тъмното помещение, опипвайки стените в търсене на малката порцеланова тоалетна чиния, и докато свари да се събуе, стискайки се от напрежение, се изпоти цялата. Свали изпокъсания си чорапогащник, мушна го в джоба си и нахлузи обувките си на босо. Когато излезе от тоалетната, челото и косата ѝ бяха влажни от потта и свежата струя студен въздух отвън дори я изненада. „Нещо като климатична инсталация“ — помисли си с насмешка Джоан.

— Готова ли си за ваната? — попита Адам, който я бе изчакал отвън и се чудеше какво може да я задържи толкова дълго там. Погледът му се спря любопитно на издутината встрани на полата ѝ. Какво ли е напъхала в джоба си, когато в тоалетната нямаше нищичко, което да може да бъде откраднато?

— О, да — отвърна с готовност Джоан, въпреки че не изпитваше желание да облече същите дрехи, след като се изкъпе.

Адам посочи банята, след което влезе вътре и леко откrehна малките прозорчета високо в стената и над вратата. На излизане се обърна към Джоан:

— Ще бъда в кабинета си, ако случайно ти потрябвам за нещо. Когато свършиш, повикай Дорис. Тя ще ти покаже стаята ти.

След тези думи Адам я изгледа продължително и се отправи към кабинета си.

Джоан се забави в банята малко по-дълго от обикновено. Беше истинско удоволствие да се наслади на една продължителна освежаваща вана след всичко, което бе преживяла този ден. И все пак вече бе време да приключва въпреки нежеланието си да нахлузи същите мръсни дрехи, в които бе изкарала целия ден. Но нямаше друг избор. Нали всичките ѝ дрехи бяха останали в двадесети век.

Докато излизаше от ваната и се подсушаваше, Джоан се спря на последната мисъл, която ѝ бе хрумнала: „... останали в двадесети век“. Защо ли мислеше в минало време, когато ставаше дума за нещо в

бъдещето! Интересно, защо ли си спомняше за всичко от своето време като за нещо, което бе останало някъде зад нея в очакване на завръщането ѝ?

Когато понечи да пъхне още влажните си боси нозе в обувките, Джоан си помисли, че едва ли ще издържи повече от ден при тези допотопни условия, дори и да го желаше. До сутринта дрехите ѝ едва ли щяха да ухаят твърде приятно. Дори и да препере със сапун и да изплакне блузата и бельото си, полата ѝ можеше да се почисти единствено по химически път, а тя дълбоко се съмняваше, че тези хора имат каквито и да е препарати за тази цел.

Все още угрижена от този проблем, Джоан последва ниската набита икономка по стълбите и обясни, че ще остане в къщата само за тази вечер. Самата мисъл, че скоро ще се върне в двадесети век, я поуспокои и ободри. Едва ли можеше да остане по-дълго. Особено с тези мръсни дрехи и без нощница. Като си представи как ще миришат дрехите ѝ на следващия ден, Джоан вече изобщо не си въобразяваше, че ще пренебрегне отново здравия разум въпреки изкушението.

Когато двете жени наближиха спалнята на Парк, Джоан забеляза, че вратата ѝ е затворена. Сякаш предусетила нейния въпрос, Дорис махна с ръка към спалнята и каза:

— Доктор Лоуман пристигна и сега е вътре.

Джоан извърна глава, за да не се забележи усмивката ѝ, когато долови препирнята откъм стаята и се досети, че двамата лекари очевидно имат разногласия по отношение на диагнозите си. Това я накара да си спомни за доктор Едисън и доктор Уедърс, двама от хирурзите в болницата „Маккейн“, които почти никога нямаха една и съща диагноза или постановка и въпреки това оставаха най-добри приятели и винаги се поддържаха взаимно.

— Вечерята е след един час — обяви Дорис, преструвайки се, че не чува разгневения тон на двамата мъже откъм спалнята на доктор Джонсън, след което отстъпи една крачка назад и покани Джоан да влезе в спалнята за гости, предназначена за нея.

Дорис влезе в стаята след Джоан и я прекоси с неподозирана за нейната фигура грациозност, отправяйки се към високия декориран шкаф.

— Когато господарят Адам си е вкъщи, той държи вечерята да се сервира точно в седем — добави Дорис, без да се обръща назад към

Джоан. От тона, с който го обяви, стана ясно, че по принцип изпълнява задълженията си стриктно и съвсем точно.

— Когато той е тук? — Джоан искрено се озадачи къде ли другаде може да пребивава Адам при наличието на такава красива къща. Ако тя самата притежаваше такъв дом, далеч от суетата и глъчката на големия град, би прекарвала всеки божи ден там. — Къде още живее господарят ти?

— Повече време той оставал в къщата на доктор Джонсън на главната улица в Джонстаун — обясни Дорис с немския си акцент. — Особено когато има вечер лекции. При тази заетост в института, банката и металургичните заводи наистина не му остава много време да стои тук. Най-често тук за почивни дни идва. През цялото време аз и мои синове се грижим за тази къща — при тези думи Дорис се изправи, а на лицето ѝ се изписа горда усмивка. — Той ни има доверие за всичко, което трябва да се свърши тук. Единствена причина, поради която младият господар останал тук днес, е, че баща му пожелал да вземе почивен ден, за да бъде на спокойствие далеч от града.

— Но аз наистина не разбирам — Джоан искаше да се възползва от словоохотливостта на Дорис. — Защо му е на мистър Адам да работи толкова много и на толкова места? Очевидно е, че като притежател на такава прекрасна къща и на толкова земи едва ли му липсват пари.

В същия миг Джоан осъзна, че самата тя правеше почти същото през последните две години, така че Джийн накрая я бе обявила за „хроничен работохолик“. Джийн бе потърсила причините за това пристрастие на Джоан към работата, достигнало степен на максимално себеотдаване, от професионален интерес. Беше стигнала до извода, че всичко това се дължи на подсъзнателното нежелание на Джоан да допусне повторна връзка с мъж, която да я съсипе както несполучилата ѝ любов с Томас Рурк. Да, това наистина можеше да е най-вероятната причина Джоан да се отдава изцяло и единствено на работата си.

След като бе открила, че Том е сгоден за друга — въпреки че се бе клел в неизмеримата си обич към Джоан, — тази измама я бе съкрушила дотолкова, че тя изобщо не можеше да си представи някога отново да се влюби. Томас бе унищожил най-съкровениите и истински чувства, на които бе способна. Беше ѝ обещал щастлива любов за цял живот, а това се оказа най-долнопробна лъжа и подигравка. Болката и

унижението, които Джоан изпитваше, бяха просто потвърждение на това, колко сурова и безжалостна може да бъде действителността. Едва ли щеше да си позволи да се влюби повторно през живота си.

За жалост Джоан не бе осъзнала риска от връзката си с Том, когато го срещна за пръв път още в университета в Чикаго. Онова, което ѝ направи впечатление тогава, бе, че е висок привлекателен млад мъж, безкрайно уверен в себе си и в своето бъдеще. За Джоан той бе истинска любов от пръв поглед. Толкова много неща ги свързваха: музиката, киното, сходната кариера и цели в живота. Но след цяла година и половина, през която Джоан бе вярвала, че е срещнала най-истинското и силно приятелство с мъж, тя неочаквано бе открила писмото от „онова момиче, което го чака“ и се потресе, когато разбра, че през цялото време той е ухажвал едновременно и двете.

Когато го изобличи, Том просто си призна, че наистина е сгоден и дори възнамерява да се ожени за онова момиче, което, макар и не много красиво, поне е богато и е негова приятелка от детските години. През цялото време, докато са били заедно с Джоан, Том изобщо не е имал никакво намерение да се жени за нея. Затова толкова старателно бе избягвал тази тема.

Всичко това караше Джийн да мисли, че именно тази злощастна развръзка на взаимоотношенията ѝ с Том е причината Джоан подсъзнателно да избягва всякакви контакти с мъже и да изпитва ужас от въвлечане в нова подобна връзка. Наслоената в душата ѝ болка и обидата не ѝ позволяваха да бъде отново толкова уязвима. Опасението, че може да изпита още веднъж подобно унижение и опустошение на чувствата си, очевидно я караше да крие емоциите си от всеки нов човек и да търси уединението.

Да, Джийн не грешеше в предположенията си. Точно след горчивата развръзка на взаимоотношенията ѝ с Томас Джоан се бе потопила в работата и в изследванията си. Допреди две седмици, когато съдбата ѝ причини ново страдание, способно да измести досегашната болка, Джоан се бе превърнала в робот, отдаден изцяло на работата си. Времето бе разчетено до последната секунда.

Дали и Адам не се опитваше да постъпи по същия начин? Да се скрие в работата си? Но защо и от какво му се налагаше да бяга? За това време, в което той живееше, положението му изглеждаше твърде задоволително. Е, не бе милионер като някои магнати в сферата на

минодобива, железопътното строителство или стоманолеярните заводи, но поне имаше всичко, което човек може да пожелае.

Като се откъсна от размислите си, Джоан заоглежда странната декорация и интериора на стаята, в която бяха влезли. В това време Дорис отвори шкафа и понечи да извади нещо отвътре. След секунда в ръцете ѝ се появи белоснежна хавлия и кърпа за лице, които тя постави близо до стомната с вода върху мивката до тоалетката.

Спалнята приличаше на декор от стар филм на Джон Уейн. Тъмните дървени мебели бяха боядисани в бяло и жълто. Леглото изглеждаше твърде неудобно, високо и обемисто, покрито с плътна кувертюра в бяло и жълто, чиито дипли стигаха чак до пода. Балдахинът представляваше прозрачен тюлен воал с жълти ленти по краищата, които се събираха на панделка в ъглите на декоративните рамки на леглото.

Всички мебели в спалнята бяха гравирани ръчно и блестяха тържествено, явно поддържани с голямо старание години наред. В цялата стая се усещаше атмосферата на тиха величественост. Около дванадесет фута бе височината от лъскавия дървен под до красиво изработения гипсов таван, в средата на който на здрава позлатена верига висеше многогнездов свещник. Трите врати на стаята бяха високи поне седем фута и до една боядисани в снежнобяло, а над две от тях Джоан забеляза малки прозорчета за проветрение.

Дорис издърпа едно от чекмеджетата на малката дървена тоалетка и извади оттам голям калъп сапун, подобен на онзи, който Джоан бе използвала в банята. Икономката разчупи сапуна на две и остави по-голямата част на малкия порцеланов поднос до стомната с вода, а другата върна обратно в чекмеджето. След това се огледа прецизно наоколо, да не би да е забравила нещо важно и най-последно отвърна на въпроса на Джоан:

— Да, мистър Адам работи непрекъснато, без да почива нито ден, откак се спомина неговата прекрасна съпруга Дороти. Нищо и никой не сломил наш господар.

— Съпруга!? — попита изненадана Джоан. — Мистър Адам е бил женен?

След като установи, че Дорис не е негова съпруга, а икономка, и след като Джордж го бе наставлявал как най-последно трябва да се погрижи да му се родят деца, преди да е остарял твърде много, Джоан

изцяло бе пропуснала възможността Адам да е бил някога женен. Може би това бе нейно скрито желание, макар сама да не си даваше сметка защо мисълта за това изобщо я занимава. Та нали той бе човек от миналото.

— Когато мистър Адам бил още млад, на двадесет и пет години, една година след като неговата чудесна майка починала, той се оженил за едно красиво девойче със златиста коса и най-очарователни зелени очи, които някой някога виждал. Името ѝ беше Дороти Елън Фрийбърг. Тя била поет. О, какви красиви слова писала тази жена!

При тези думи Дорис замълча натъжено, като че ли за да почете паметта на починалата.

— Нима е умряла? — попита Джоан, решена да узнае нещо повече за живота на Адам като съпруг, за да открие причината, поради която той търсеше спасение в непосилна ежедневна работа. Може би именно смъртта на съпругата му го бе накарала да се потопи изцяло в работата си, за да забрави мъката. Изведнъж Джоан го почувства по-близък. И двамата бяха обичали и изгубили човека, на когото са посвещавали всичко. Разликата бе в това, че неговата съпруга бе починала, а тя бе изгубила любимия си заради парите на друга жена.

— Да, тя се спомина — отвърна скръбно Дорис — от нещо, което наричаха холерата от 1881 година, въпреки огромните усилия на доктор Джонсън да я спаси.

В зелените очи на Дорис проблеснаха сълзи, които Джоан забеляза, когато погледите им се срещнаха. Тогава икономката продължи с тъжен глас:

— При това тя била бременна в седми месец с тяхната първа рожба. Ние всички чакали това бебе с такова нетърпение. Всичко беше голяма трагедия за мистър Адам. Години наред той скърбеше по изгубената си съпруга и всяка есен, през септември, го обзема тягостно настроение.

Джоан се досети, че Адам трябва да е изгубил съпругата си и нероденото дете през септември. Тя изпита известно съжаление и съчувствие, когато узна тези подробности около Адам и неговия предишен живот.

— Горкият доктор Джонсън! Той е изгубил жена си, снаха си и нероденото си внуче в една и съща година! Колко ужасно!

— Да, наистина много му се струпа нея година. Но той се справи по-смело с мъката, отколкото мистър Адам. За няколко месеца доктор Джонсън се върнал в работата и в живота си, сякаш нищо не било. Може би защото е лекар по професия. А лекарите са свикнали да виждат смъртта по-често, отколкото другите хора.

Не е съвсем така, помисли си Джоан, разсъждавайки над чутото и над това, колко ли време щеше да ѝ е нужно, за да свикне с мисълта, че е изгубила родителите си. Дали години както при Адам? Или пък щеше да го преодолее за броени месеци като Парк!? Само ако можеше да се пребори с онова тягостно чувство на вина, че смъртта на родителите ѝ се дължи на нейна грешка! Защо майка ѝ бе умряла буквално в ръцете ѝ, а Джоан бе абсолютно безпомощна да ѝ помогне?

Тя премигна бързо, за да потисне напиралите в очите си сълзи, и се опита да се отърси от мъчителните си размисли.

— И нито доктор Джонсън, нито синът му са се оженили повторно? — попита Джоан.

— Не, нито един от двамата не е открил жената, която да замести обичните им съпруги — поклати тъжно главата си Дорис и продължи: — Стига вече сме говорили за такива скръбни неща! Трябва да довършвам вечерята.

Тя се отправи бързо към коридора, но изведнъж се извърна рязко назад, при което дългата ѝ до пода пола се извъртя шумно, и добави:

— Между другото, мис Грифин, няма да е зле да знаете, че тази стая била предвидена за детска. Затова има и врата, която я свързва със спалнята на мистър Адам — при тези думи Дорис кимна с глава към вратата отдясно. — Не се тревожете, че няма ключ. Мистър Адам рядко влиза в тази стая. Въпреки че детското легълце беше изнесено още преди години, стаята му навява доста тъжни спомени.

Джоан погледна към въпросната врата, за която дотогава бе мислела, че води към килер, и продължи да оглежда жизнерадостно боядисаната спалня, която в този миг ѝ се стори невероятно тъжна. Струваше ѝ се странно, че е попаднала при хора, които бяха преживели страдания и лишения, дори по-страшни и от нейните собствени.

Запита се дали доктор Джонсън чувства подобна вина за ранната смърт на своята снаха. Дорис бе споменала, че е правил опити да я спаси. Навярно бе изпитал болката от това, че сигурно съществува

някой друг лекар с повече умения и познания, който е можел да спаси снаха му. А той не е успял...

Джоан не успя да сдържи повече сълзите си. Тя се хвърли по очи върху масивното легло и се разплака горчиво, разстроена от разкрилата се току-що пред нея човешка трагедия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бяха изминали повече от две седмици от трагичния инцидент, но на Джоан ѝ се струваше, че всичко е станало само преди часове. Сякаш Джийн Галагър току-що бе минала през лекарския кабинет да съобщи, че си тръгва за къщи, след като е свършила по-рано нощната си визитация.

— Сигурно ще съм още будна в единадесет, когато ти тръгваш — каза тя и затвори портмонето си, от което тъкмо бе извадила ключовете за колата. — И понеже е събота и нито една от нас двете няма среща с мъж довечера, защо не наминеш през къщи? Можем да похапнем пица или нещо подобно. Зная колко лошо готвиш и понеже съм същата кулинарка като теб... А ако не се отбиеш през моя апартамент, знам, че вероятно нищо друго не ти остава, освен да бутнеш в микровълновата печка някоя полуготова храна. А и не сме се виждали отдавна.

— Това е, защото през цялото време се мотаеш навън с онзи, как му беше името... Босуел! — възрази Джоан с усмивка, защото знаеше много добре колко се сърди Джийн, когато някой забрави името на Джон. — А защо вие двамата с твоя последен ухажор нямате никакви планове за тази вечер!? Само не ми казвай, че нещо между вас не върви! Та вие не сте ходили дори и една година!

— Наложил му се да отлети за Далас по свои работи и ще се върне чак в четвъртък — отвърна Джийн с намусена гримаса, но едва криейки усмивката си. — Така че какво ще кажеш? Ще излапаме ли една грамадна пица, докато си бъбрим?

— Само ако поръчаш моята част с лютиви чушлета — предупреди Джоан, като закачливо повдигна едната си вежда. Джийн бе известна с това, че винаги забравяше да си поръча чушлета за пицата, а когато достигнеше до онази част, която бе така пикантна и апетитна, трудно можеше да се спре.

— О, знаеш ли, купих си последния филм с Мел Гибсън. Този, за който ми казваше, че така и не си успяла да го гледаш. Можем да го видим, ако искаш.

— Да прекарам няколко часа с Мел Гибсън в твоя апартамент! Звучи твърде вълнуващо! — подметна Джоан с усмивка на лицето. — Само че ще трябва да си тръгна към два-три, защото обещах на Тони да дойда да го сменя утре следобед. Брат му най-после се е решил да се ожени и Тони си е внушил, че без него сватбата няма да стане.

— Представям си — каза Джийн, разсмивайки се от сърце.

— Работата е там, че този, който е нагласял дежурствата тази седмица, очевидно изобщо не е предвидил ролята на Тони в едно такова важно събитие.

Подрънквайки с ключовете, Джийн се отправи към изхода.

— Такава си ти, Джоан! Винаги мислиш за чуждите проблеми дори това да означава да се нагърбиш с допълнителна работа, нещо съвсем нормално за теб.

— Това е, защото съм си една благородна добра душа — потвърди Джоан и помахна мелодраматично с ръка след Джийн. После се сепна от изникналата изневиделица в мислите ѝ дума „балама“, която най-точно я определяше.

Тя продължи да гледа след Джийн, която излизаше през стъклената врата с надпис „Служебен вход — спешни случаи“. След това се извърна и се насочи бързо към лекарския кабинет, където намери една охладена кутия диетична кока-кола, настани се в един от пластмасовите столове и взе в ръка последния брой на списание „Рескю“^[1]. Привикнала да реагира единствено при повикване на собственото ѝ име, Джоан изключи телефонната система, и не желаше да взема участие в безкрайните разговори между лекарите и сестрите, които от време на време се появяваха, за да си вземат кафе или газирани напитки. Тя се зачете в статията, която бе започнала отпреди.

В момента обстановката бе спокойна и пациентите бяха малко. Лекарите често наричаха шеговито тази част от дежурствата „фронтната линия“. В събота вечер по правило броят на пострадалите се увеличаваше с всеки изминал час. Като главен лекар тази вечер Джоан знаеше, че от осем часа нататък докъм единадесет нямаше да подгъне крак от непрекъснати разпореждания и в обслужване на пациентите. Това включваше както най-обикновен преглед, така и оглед на сериозни рани, фрактури, вътрешни увреждания, сърдечни пристъпи, удари, огнестрелни рани и злоупотреба с наркотици.

Съботните дежурства в отделението за Бърза медицинска помощ към болницата „Маккейн“ бяха истински хаос.

Тази вечер обаче по всичко личеше, че тичането ще започне много по-рано. Още около шест и половина на светлинното табло внезапно започна да свети червената лампа. Джоан скочи, готова за действие. Вече бе на вратата на стаята си, когато дочу името си и побърза към входа на болницата.

След секунди се дочу виещата сирена на приближаващата линейка. По средата на пътя към портала Джоан срещна дребната на ръст и вечно намръщена сестра Уолс. Тя я осведоми, че пристигат трима пострадали при катастрофа и един пациент с изгаряне. Катастрофиралите трябвало да дойдат всеки момент, а детето, получило жестоки изгаряния, тъй като се заляло с тиган горещо олио, било на път и се очаквало да пристигне след десетина минути.

Сестра Уолс продължи да докладва, като се спря на подробностите около състоянието на пострадалите.

— Двама от катастрофиралите са в тежко състояние с риск за живота — каза Уолс. — Третият има вероятно фрактура на ръката, но иначе изглежда напълно в ред. И тримата са бели, около 50–60 годишни — двама мъже и една жена. Възрастната двойка е в критично състояние, защото не са били сложили предпазните си колани и имат сериозни наранявания в областта на главата. И двамата са в безсъзнание. Жената, освен това има и дълбока рана в горната част на ръката в близост до рамото. Изглежда, е загубила доста кръв.

— Най-добре ще е да извикате д-р Оуен долу в спешното отделение — почти незабавно се разпореди Джоан, защото знаеше, че ще имат нужда от експертизата му.

— Вече е направено — отвърна сестра Уолс и отметна с ръка няколко къдрици, паднали на челото ѝ, след което се върна към бележките си. Този жест се бе превърнал почти в тик, тъй като буйната ѝ коса по никакъв начин не можеше да остане прибрана под колосаната бяла шапчица.

— Освен това съм уведомила лабораторията и хората от реанимацията — добави тя без нужда. За нея бе станало навик да предупреждава екипа в реанимацията и лабораторията всеки път, когато имаше по-сериозни случаи.

— Нещо повече да ми кажеш за пациента с изгарянията? — попита Джоан, отправила се към мивката да измие ръцете си.

— Бял. Момче. Четиригодишно. С изгаряния първа, втора и трета степен на около 30 процента от тялото. Врялата мазнина се е разляла по дясното му рамо и надолу по ръката. Момчето все още е в съзнание. Пищяло „като побъркано“ по думите на Хенри Брукс — отговори Уолс.

— Има защо. Моля те, повикай Филип Бърнс — разпореди се Джоан. По някаква ирония на съдбата специалистът по изгарянията в „Маккейн“ се казваше Бърнс^[2].

— Вече съм го сторила — отговори сестрата. — И тъй като същото това момче само преди седмица бе наш пациент, след като бе паднало от караваната на своите родители и бе нарязало безобразно лицето си, знаем кръвната му група, така че съм се погрижила банките с кръв да са готови.

— Чест наш гост, така ли? — изкоментира Джоан, докато вземаше гумените хирургически ръкавици.

— Възнамерявам да следя по-отблизо този пациент — отговори сестрата с разбиращо кимване. — Когато едно момче е само на четири години, не може още да се пази само.

Джоан се усмихна, благодарна за това, че сестра Уолс е толкова възприемчива и полезна за работата.

— Нещо друго? — попита тя.

— Само това, че жертвите от катастрофата са вече тук — отвърна сестра Уолс и се обърна към лъскавите пневматични врати точно в момента, когато те със съскане се отвориха.

Виенето на сирените престана почти веднага, но червените светлини продължиха да примигват с тревожно постоянство. Секунди по-късно пострадалите бяха прехвърлени от линейките на болнични колички и бяха откарани в спешното отделение. В този момент д-р Оуен се втурна през служебния вход в стаята за оказване на спешна помощ. Бялата му престилка се развяваше след него, но той не ѝ обръщаше внимание. Първата му работа бе да получи информация за случая. Доктор Оуен бе висок внушителен мъж, четвърто поколение хирург, който гледаше на работата си много сериозно.

Междувременно в отделението пристигнаха и докторите Мак, Едисън и Уедърс, като всеки от тях извикваше имената на сестрите, с

които предпочиташе да работи. Много скоро всички бяха напълно готови за работа, без да подозират какво ги очаква.

Двамата души, които бяха придвижени на колички покрай приемащата медицинска сестра, бяха получили толкова сериозни наранявания, че Джоан отначало не успя да ги разпознае.

— Вкарайте двамата пациенти и веднага ги сложете на системи — нареди тя, без да има време да огледа внимателно пострадалите. — Уточнете кръвната група на жената. Мисля, че ще трябва да ѝ се направи кръвопреливане.

В следващия миг Джоан се извърна към третия пострадал от катастрофата. Когато видя, че той приближава сам със залитане и клатушкаме, вместо да го пренесат на носилка, а до него върви полицай, Джоан си помисли, че става въпрос за поредния пиян шофьор. След като се увери, че животът му не е в опасност, тя му нареди да седне на една от пейките в чакалнята и да почака. После се отправи към спешното отделение.

— Крис, заеми се с мъжа — каза тя на доктор Едисън и дръпна завесата в операционната, разделяща двете легла, — а аз ще се погрижа за жената.

Като си проправи път между сестрите, анестезиолозите и лекарите, скупчени около леглото на ранената, Джоан запита:

— Къде са лаборантите и екипът от реанимацията? Вече трябваше да са тук!

— Лаборантите са тук — каза една от сестрите, като посочи с поглед млад мъж в бяла престилка, който се показва иззад завесата и постави подноса с епруветки и инструменти наблизо. — А от реанимацията ще пристигнат всеки момент.

Джоан тъкмо се пресегна за ножиците, за да отреже остатъците от напоените с кръв дрехи на жената, когато изведнъж я разпозна, сърцето ѝ се преобърна и тя изпищя:

— О, Боже!

В този миг дишането ѝ като че ли спря завинаги. От внезапната болка и ужас, които я бяха обзели, Джоан нямаше сили да си поеме въздух.

— Какво ти стана! — възмути се доктор Оуен, озадачен, че Джоан се държи толкова странно. Професионализмът му го накара да грабне ножиците от ръцете на Джоан, след което я избута и понечи да

освободи пациентката от остатъците от дрехи по тялото ѝ, тъй като тя бе загубила извънредно много кръв и всяко по-нататъшно бавене бе фатално.

Когато най-после Джоан успя да си поеме въздух и на пресекулки вдиша няколко пъти, тя прошепна с треперещ глас, без да сваля поглед от размазаната кръв по лицето на пострадалата:

— Това е майка ми.

Когато чу собствените си думи, Джоан почувства остра болка в стомаха, като че ли някой току-що я бе ударил с всичка сила. Тя моментално издърпа завесата между двете помещения и хвърли бърз поглед към мъжа на операционната маса. Ръцете ѝ се свиха конвулсивно в юмруци, Джоан усети как някакъв гърч в гърдите ѝ я кара да се разпищи пронизително:

— Т-това е баща ми — извика тя с прегракнал глас, който самата не можа да познае.

Доктор Оуен се сепна, след което бързо приключи с освобождаването на жената от дрехите и хвърли напоения с кръв плат в една кофа наблизко. Междувременно доктор Мак отвори очите на жената и провери дали зениците ѝ реагират на светлина, а лаборантът изтегляше кръв със спринцовката си.

— Защо не излезеш навън, може би така ще е по-добре — тихо предложи доктор Оуен и погледна бързо към Джоан, след което отмести торбичката с лед, приготвена от анестезиолозите. Той разгъна разкъсаната женска ръка, за да види какви са раните. Джоан единствена се сви от страх при вида на висящите парчета плът на мястото на разкъсването.

Доктор Оуен веднага проми мястото.

— Уейд и аз ще се справим сами — при тези думи той погледна към доктор Мак, който вече отбелязваше състоянието на пострадалата. — Нали, Уейд?

— Да, разбира се. Но като гледам това разкъсване, ми се струва, че ще работим цяла нощ — съгласи се Уейд, въпреки че изражението му не бе така уверено, както гласът му.

Джоан с усилие погледна към доктор Оуен, след което набързо си пое въздух няколко пъти и отново обърна очи към размазаното безжизнено лице на майка си. В съзнанието ѝ се боричкаха хиляди хаотични мисли, не можеше да се съсредоточи.

— Какво ли се е случило? — попита тя неизвестно кого. — Когато разговарях вчера с мама, тя не ми каза, че имат намерение да пътуват до Питсбърг тази вечер. Събота вечер... Трябваше да са вкъщи, да гледат видеокасата под наем и да хапват пуканки. Защо са тук? Защо?

И въпреки че Джоан не очакваше някой да отговори на тези въпроси, един от анестезиолозите неочаквано обясни, без да спира да прави изследванията в очакване на екипа от реанимацията.

— Един пиян шофьор от насрещното платно се е блъснал в тях. Всичко станало толкова неочаквано и светкавично, че двамата дори не са разбрали какво ги е ударило. Някъде на около миля от увеселителния парк.

В настъпилата пауза една от сестрите отчете кръвното налягане по молба на доктор Оуен.

— Възрастният мъж носеше пиратска шапка. Навярно са решили в последния момент да се включат в празненствата тази вечер.

— Но защо са били без предпазни колани? Те винаги ги слагат?! — възкликна Джоан, вглеждайки се в лицата на колегите си с надежда.

Никой нямаше никакво време за догадки. Тъй като тялото на пострадалата бе почистено, кръвната група бе проверена и венозното преливане започна, всички бяха готови за спасителните операции. Всяка секунда бе от огромно значение.

— Сестра Соби, два милиграма манитол, 20-процентов разтвор — извика доктор Оуен и захвърли встрани напоена с кръв кърпа.

Той хвърли един поглед към Джоан.

— Тъй като е твоя майка, размисли и ако искаш, остани с нас като наблюдател или отиди да помогнеш на Крис и Ричард при баща си.

В същото време се дочуха писъците на детето с изгарянията, което току-що бе внесено на количка в отделението за реанимация.

— Ако искаш, заеми се с детето — предложи накрая доктор Оуен.

— Оставам с тебе — отвърна Джоан, без да се замисли нито за миг.

Знаеше, че за спасението на майка ѝ са нужни поне двама лекари в операционната. Тя хвърли бърз поглед към леглото, където беше баща ѝ. Едисън и Уедърс бяха приведени над отпуснатото му тяло и

правеха опити да спрат кръвоизлива. В същото време един от реаниматорите нахлузи кислородна маска на лицето му. Тя едва съдържа желанието си да отиде до леглото и да вдъхне увереност на баща си, макар да съзнаваше, че той е все още в безсъзнание и едва ли ще чуе думите ѝ. Накрая тя се приближи до доктор Оуен.

Макар че доктор Лорънс Оуен без всякакво съмнение бе най-добрият хирург в цялата болница, Джоан искаше да присъства по време на операцията. Докато сестрите и останалият екип тикаха количката на пострадалата заедно с всички приспособления към операционната, Джоан нареди на доктор Едисън да направи всичко, което е по силите му, и последва Оуен и Мак.

— Лари, бъди откровен и ми кажи какви са шансовете ѝ да оцелее? — попита тя.

— Да бъда откровен? Наистина не зная — отвърна доктор Оуен. — Но ще сторя всичко, което е възможно, за да я спася, и ти го знаеш много добре!

Джоан си пое дълбоко въздух, опита се да събере мислите си и каза:

— Да, зная, че ще направиш всичко възможно. Всички ще се борим заедно.

Тъй като ситуацията наистина бе критична и майка ѝ продължаваше да губи кръв отчайващо бързо, въпреки че бе поставена на системи, Джоан се включи в операцията само минута след нейното начало.

Въпреки бързината и умението на целия екип подобрението бе минимално. Напрежението нарасна и заповедите на доктор Оуен бяха почти истерични.

— Кръвно налягане? Пулс? По дяволите! Трябва да вдигнем това налягане поне до деветдесет, иначе ще я изпуснем!

— Докторе, тя потрепна!

— Започвайте изкуствено дишане! Бързо!

Доктор Мак веднага започна да масажира сърдечния мускул, като на всеки няколко секунди спираше и хвърляше поглед към монитора. Но вместо да видят стабилен сърдечен ритъм, назъбената линия все повече участваше амплитудата си и все повече се стесняваше към права.

Въпреки огромните усилия на целия екип майката на Джоан почина четири часа след началото на операцията. Джоан стоеше безмълвно до нея, обхванала с ръце главата ѝ, отчаяно молейки се тя да оживее, макар да бе вече невъзможно. Изгубила всяка надежда, Джоан се отправи да види какво става с баща ѝ. За жалост той бе починал приблизително по същото време, както и майка ѝ.

В един и същи миг бе загубила и двамата си родители. Изведнъж бе останала сам-сама. Единствената ѝ мисъл в този момент бе, че нито тя, нито който и да е от колегите ѝ са били в състояние да ги спасят. Да умрат в ръцете ѝ — това унищожи всяка самоувереност и упование в собствените ѝ умения и знания като лекар. Беше разстроена до такава степен, че едва ли някога щеше да продължи да работи в отделение за неотложна медицинска помощ. Почувства се неловко не само като лекар, а и като човек. Беше направила ужасна грешка. Тя провали репутацията и на болницата, и на колегите си. Погуби и собствените си родители! Заради тази грешка смяташе, че е абсолютно и безнадеждно некадърна. Започна да се съмнява във всяка своя мисъл и решение.

През следващите няколко седмици изпадна в такава депресия, че изобщо не можеше да изпълнява лекарските си задължения. В резултат на своите неадекватни действия за малко щеше да допусне смъртта на един пациент. Накрая си даде сметка, че трябва да стори нещо, за да преодолее скръбта си и неспособността си да се върне към своето нормално състояние. Затова се обърна към Джийн за съвет. Така се стигна до молбата за осем седмичен отпуск.

Мислеше си, че като изпълнява завещанието в съответствие с последната воля на родителите си, ще може да прекара това време насаме и на спокойствие, докато преодолее болезненото чувство за вина и за неизпълнен дълг. Но до този момент нищо не ѝ помагаше да отпъди мрачното си настроение и ужасяващия спомен от онова нощно дежурство. Животът в тяхната къща, всички техни вещи наоколо, масата, на която се бяха хранили, любимият стол на баща ѝ — всичко това дори още повече засилваше болката и страданието ѝ.

Джоан се обърна по гръб на голямото масивно легло и се загледа в балдахина на яркожълти и бели ивици. По страните ѝ се стичаха сълзи от спомена за преживяната мъка.

Нищо не се бе променило. Нищичко не можеше да се промени и в бъдеще.

Беше се провалила.

И именно заради това родителите ѝ бяха мъртви.

Джоан притвори очи, опитвайки се да сподави напирашците сълзи, извърна се отново и продължи да хлипа, заровила лицето си във възглавницата, докато постепенно се успокои и неусетно заспа.

На следващата сутрин се събуди замаяна след петнадесетчасовия непрекъснат сън и непознатата обстановка наоколо я смая. Къде бе попаднала? И защо бе заспала облечена и бе събула единствено чорапогащника и обувките си? Защо очите и лицето ѝ бяха подпухнали така, сякаш е боледувала или е плакала цяла нощ?

Повдигна глава от възглавницата и я разтърси, като се опитваше да дойде на себе си, след което разгледа любопитно стаята. Още бе твърде сънена, за да си спомни какво се бе случило. Знаеше, че е виждала тази стая и преди, защото наоколо нямаше нищо, което е непознато, но къде точно се бе озовала, не можеше да разбере.

Обзе я панически страх. Сърцето ѝ заби лудо, когато изведнъж си даде сметка, че поради сериозната психическа травма, която бе преживяла, нищо чудно да бе изгубила и паметта си. А може би просто не искаше да си спомни как е попаднала тук, което също обясняваше кошмарното ѝ състояние — като след прекаляване с приспивателни. Нещо ужасно се бе случило и Джоан се напегна да си спомни какво бе то.

Още веднъж огледа стаята, а след това и изцапаните си раздърпани дрехи.

Какво ѝ се бе случило, за Бога!?

Тя притисна ръка към сърцето си и се отпусна отново на възглавницата, докато размисляше какво да прави. Как да дръзне да излезе от тази стая, когато нямаше понятие кого би трябвало да срещне отвън? Ами ако това, което не можеше да си спомни, бе някаква дебнеща я опасност?

Докато лежеше, схваната от нерешителност и страх, дочу гърлен мъжки глас откъм близкия прозорец. Мъжът казваше нещо за някаква ключалка на врата. Джоан тутакси си спомни: Адам. Усмехнатото му лице изведнъж изплува в спомените ѝ и след като бе разпознала гласа му, Джоан мигом възстанови всичко, което се бе случило до този момент.

Тя се успокои, че не е замаяна от някакво лекарство, а просто затормозеното ѝ съзнание бе отказало да върне назад лентата от предишните дни. Чувстваше се толкова изтощена от плача, преди да заспи, че ако не бе слънчевата светлина, нахлула в стаята ѝ откъм изток, едва ли щеше да стане с охота. Утрото я накара да се отърси от мрачните си мисли и болезнените спомени за смъртта на родителите си поне за кратко.

Джоан се усмихна, когато си спомни какви опасения я бяха обхванали само преди броени минути. Слава Богу, никой не я бе затворил на това странно място. Тя беше само на гости. В дома на Адам Джонсън. Гост в миналото... в 1889 година. Мисълта за това я развълнува и едновременно я разтревожи така, че Джоан окончателно се разбуди. Обстановката наоколо вече ѝ се струваше разбираема, но все пак малко непривична. Убеди се, че скокът във времето не бе шегата или сън — тя наистина се бе озовала в 1889 година. При тази мисъл Джоан се изправи и отметна от себе си вълненото одеяло, което преди не бе забелязала.

Зачуди се защо никой не я бе събудил. Тъгълът, под който слънчевите лъчи огряваха стаята ѝ, подсказа, че вече е късна утрин. Тя погледна към часовника. Беше почти девет. Беше проспала вечерята и след това не се бе събуждала цялата нощ. Скочи от леглото и затупа с босите си крака по килима към малката тоалетка и излязлата порцеланова стомна, в която се надяваше да открие прясна вода, за да измие лицето си и да пийне.

По пътя тя се препъна в нещо на пода, което със странната си форма приличаше единствено на нощно гърне. Добре си спомняше, че гърнето не бе там предишната вечер. Също както и одеялото, с което бе завита, а и сгънатата и поставена на края на леглото нощница. Тя бе убедена, че обувките ѝ все още бяха на краката ѝ, когато легна по очи на леглото и се разплака. А сега бяха на пода до леглото.

Някой бе влизал в стаята ѝ през нощта и се бе погрижил за нея. Тя се почувства крайно неловко при мисълта, че този някой може да е бил Адам. Дали бе влизал в стаята ѝ тази нощ? Тя хвърли бегъл поглед към вратата, свързваща нейната стая със спалнята на Адам, и се поуспокои, когато видя, че е затворена. „Но дали е била затворена през цялата нощ?“ — хрумна ѝ изведнъж. Може спокойно да е влязъл и да

се е върнал обратно в своята стая, като е затворил внимателно след себе си — това оставаше пълна загадка за Джоан.

Тя се почувства още по-неудобно при мисълта, че нощното гърне е било донесено, за да се чувства по-спокойна, ако има такъв проблем. Нали в цялата тази огромна къща тоалетната бе само една и се намираше чак долу на задната веранда.

Какъв лукс, отбеляза Джоан, малко понамръщена от учудването си. Добре, че вечерта не бе яла нищо, което да я накара да се възползва от това старомодно приспособление. Ако имаше късмет, щеше да се стиска, докато се върне в своето време.

С два пръста Джоан хвана смехотворния предмет за држката и го отмести от пътя си с мисълта, че е цяло щастие, че двадесети век ѝ спестява подобни неудобства. В дома на родителите ѝ я очакваха цели три бани.

Джоан се сети, че не си носи гримове, а дрехите ѝ бяха толкова смачкани, колкото и леглото, от което току-що бе станала. Наплиска лицето си със студена вода, за да облекчи натежалите си клепачи. После внимателно подсуши кожата си, стараяйки се да не изтрие напълно грима, размазан от сълзите. За нейно дълбоко разочарование от него не бе станало нищо.

Наведена към овалното огледало над тоалетката, Джоан се постара да оправи с ръце дългата си тъмна коса. Тъй като не разполагаше със сешоар, нито с машина, пък и тук нямаше електричество, тя бе доволна, че къдренето ѝ от предната сутрин се бе запазило.

Когато косата ѝ прие що-годе приличен вид, тя се върна до леглото и нахлузи обувките си, след което бързо се отправи към долния етаж на къщата, нетърпелива да види и да преживее колкото се може повече неща през времето, което ѝ оставаше. Искаше ѝ се да се върне в своето измерение при колата си, преди да се стъмни. Това означаваше, че има на разположение осем часа.

Тъй като бе проспала вечерята, Джоан изпитваше страшен глад и апетитният аромат, долавящ се откъм кухнята, ѝ достави истинско удоволствие. Тя лесно откри трапезарията и там намери настанилия се на стола до масата д-р Джонсън. Пред него се виждаше огромна порция пържени яйца с шунка. „Такава храна за един сърдечно болен?!“ — озадачи се Джоан, а после си даде сметка, че той няма как

да знае колко пагубно е влиянието на такива храни върху хора с неговото заболяване. Холестеринът и неговото съдържание в кръвта се бяха превърнали в основен проблем на човечеството едва към средата на XX век.

Първата ѝ реакция бе да го предупреди, че подобна храна е извънредно опасна за него, но после се досети, че доктор Джонсън веднага ще полюбопитства за подробности и ще поиска да знае откъде Джоан е така добре осведомена. Вместо да обяснява неща, които все още не бяха известни никому през 1889 година, тя предпочете да остави възрастния лекар да се наслади на закуската си.

— О, радвам се, че най-после сте се събудили — я посрещна Парк с жизнерадостна усмивка.

Той понечи да се изправи, но после премисли и махна с ръка към празния стол срещу себе си.

— Бих ви помогнал да се настаните, но Лоуман каза, че за известно време ще трябва да се въздържа от резки движения. Явно си е вгълпил, че съм имал сърдечен удар или нещо такова.

— Чудя се дали някой друг не го бе казал преди това — рече Джоан с усмивка.

Като се увери, че на срещуположното място вече е сервирано, тя побърза към стола и едновременно с това запита:

— И какви са прогнозите на д-р Лоуман?

— Смята, че ще мога да се възстановя и дори да подновя практиката си, ако обаче се съглася да почивам през следващите няколко седмици, за да може тялото ми да се съвземе. Нареди ми и да не участвам в никакви кросове или маратони, като че ли бих го сторил...

Джоан предположи, че д-р Лоуман е казал много повече от това.

— А какво мисли д-р Лоуман за отока на тила ви? — попита тя.

Парк примижа от болка, когато докосна травмираното място.

— Каза само, че ако не съм послушен и не се погрижа за здравето си, ще ме тупне втори път на същото място.

Джоан се разсмя. Допадна ѝ хуморът на този д-р Лоуман.

— Имал е основание!

При тези думи тя постави ръка на стола, който ѝ бе посочил д-р Джонсън, и се озърна да види кое е мястото на Адам. Около масата не се виждаха други столове.

— Сигурен ли сте, че мога да седна тук? — попита тя.

— Разбира се. Единствено Адам използва това място, но той закуси точно преди два часа — Парк приятелски поклати глава. — Скъпо дете, часът е почти девет.

„Е и?“ — помисли си Джоан, като разсъждаваше, че девет е съвсем приемлив час за закуска, особено след като нямаше да ходи на работа тази сутрин.

— А в колко часа обикновено закусва Адам? — позаинтересува се тя.

— В 6,30. Както и аз самият. Днес обаче аз също, неизвестно по какви причини, се успах. Сигурно е от лекарството, което Лоуман ме накара да изгълтам снощи — при тези думи Парк погледна безпомощно, сякаш за да подсили впечатлението, че е бил насилен. — Така уверено ми даваше онези смеси в шишенца, че човек би помислил, че сам ги е правил. Когато отворих очи тази сутрин, главата ми бе така замаяна от действието на всички тези лекарства, сякаш бях попаднал в друг свят.

Това прозвуча доста познато на Джоан. Тя размисли дали собствената ѝ отпадналост тази сутрин бе резултат само от успиването. Или бе последица от пътешествието ѝ през времето? Нещо като възстановяване след морска болест например.

— Надявам се, че не сте слизали сам по тези стъпала.

— Не, Адам ми помогна — успокои я Парк. — Нали и аз все пак съм лекар и зная кое е най-доброто за мен. Знаете какви забележителни пациенти стават от нас, лекарите. Предполагам, че и вие сте същата, когато боледувате — сигурно следвате всички указания, независимо от това, дали винаги са смислени.

— Да, разбира се — Джоан отвърна с усмивка, щастлива, че най-после някой в тази 1889 година приема факта, че тя е лекар. Знаеше, че Адам и Дорис срещат трудности в това отношение и няма лесно да свикнат с мисълта, че една жена може да практикува подобна професия.

— Какво ли ще хапнем? — засмя се Джоан. — Умирам от глад.

— Не се учудвам, след като пропуснахте вечерята — отговори Парк. — Когато Дорис се качи снощи при вас да види защо се бавите и ви намери да спите направо върху завивките, предпочете да не ви буди. Каза, че изглеждате много уморена.

Парк не спомена, че Дорис бе споделила също, че изглежда, Джоан дълго е плакала, преди да заспи.

— Тогава Дорис е човекът, който се е погрижил с такова внимание за мене? — попита Джоан с необяснимо задоволство, че не е бил Адам. — Трябва да ѝ благодаря.

— Да, Дорис е като грижовна майчица в този дом. Вместо да ви събуди, тя е предпочела да ви наметне със завивка и да остави поднос с храна до леглото ви, в случай че се събудите през нощта и сте гладна — отбеляза Парк.

— Поднос с храна?! — възкликна Джоан. Тя не си спомняше никакъв поднос.

— Дорис го отнесе рано тази сутрин, след като видя, че не сте го докоснали. Според нея храната е била прекалено студена и не е ставала за нищо — успокои я д-р Джонсън.

— Излиза, че тя е била два пъти в моята стая? — Джоан се удиви, че не бе чула нищо.

Знаеше, че не ѝ се събира много сън през последните няколко дни, но не предполагаше, че е толкова изморена. Да не чуе Дорис, която е шетала около леглото ѝ — изглеждаше ѝ невероятно.

— Ако трябва да бъда точен, Дорис бе в стаята ви повече от два пъти. Веднъж да ви покрие, докато спите, после да ви донесе храна, няколко пъти да провери дали не сте се събудили, и накрая, за да отнесе подноса — обясни Парк и посегна към малкото медно звънче, което стоеше от дясната му страна. — Дорис може да стъпва тихо като мишка, когато реши. Малко трудно за вярване, като се има предвид каква голяма жена е, но е така.

Парк позвъни няколко пъти. Минути по-късно обектът на техния разговор се появи на вратата.

Джоан забеляза, че Дорис е с дълга тъмнозелена рокля, подобна на тази, която носеше предния ден. Отпред си бе вързала бяла престилка, която покриваше по-голямата част от роклята ѝ. Дългата ѝ червена коса бе прибрана отзад с панделка.

— Вие искате нещо? — попита Дорис, но като видя, че и Джоан се е присъединила към д-р Джонсън, не дочака да чуе отговора. — Радва се, че се събудили — обърна се тя към Джоан. — Аз приготвила хубаво блюдо с шунка, ориз и яйца. То още е топло и чака вас.

След тези думи Дорис изчезна, за да се появи секунди по-късно със закуската на Джоан и голяма чаша с мляко.

Джоан остана изумена от голямото количество храна, приготвено за нея. Имаше достатъчно, за да се нахрани цяло семейство. Когато почувства, че не може да сложи в устата си нито залък повече, тя отстрани чинията си. Дори след като се наяде до насита, половината от закуската остана непокътната. В същото време Парк продължаваше да поглъща на големи залъци шунката, яйцата и ориза. Джоан не разбираше как може човек да яде толкова много и да бъде толкова слаб. Явно обмяната на веществата при него не бе проблем.

— Нима ще ядеш само толкова? — на свой ред се слиса Парк, гледайки недоверчиво към Джоан. — И то след като пропусна снощи вечерята!?

— Толкова са ми възможностите — призна тя, като демонстративно поглади корема си, за да покаже, че там вече няма място. Сега, когато се бе наяла, се чудеше какво да предприеме по-нататък. Не искаше да губи дори минута от времето, което ѝ оставаше в 1889 година, като седи и гледа една наполовина пълна чиния.

— Истината е, че ядох дори повече, отколкото мога. Може би ще трябва да се поразходя малко на чист въздух, за да прогоня усещането за преяждане.

Тя се чудеше дали Адам е все още някъде навън, или вече е заминал за Джонстаун. Джоан не знаеше работното му време във фабриката и нямаше никаква представа, кога Адам тръгва за работа.

— Почакай малко — каза Парк, като направи жест с ръка, за да я спре. — Аз очаквам специална доставка от града, която ще пристигне всеки момент.

— Каква специална доставка? — попита тя, без да разбира какво общо може да има това с нея. Може би Парк искаше тя да му помогне да отнесе съдържанието на пратката до стаята му? Но защо тогава не помолеше Дорис или някое от момчетата?

Парк извади златен часовник от джоба на жилетката си, погледна го и каза:

— Ще видиш. Очаквам да дойде всеки момент — после погледна към вратата и промърмори: — Повечето магазини на Маркет стрийт^[3] отварят от седем, а вече е почти девет часа. А го помолих да бъде там точно в седем...

— Какви магазини? — учуди се Джоан.

Преди Парк да отговори, силно почукване прозвуча някъде откъм предната част на къщата и по лицето на доктора се разля блажена усмивка.

— Ето го най-сетне — каза той.

[1] Терминът се използва за спасителни операции при бедствени случаи. — Б.пр. ↑

[2] На английски език името означава „изгаряния“. — Б.пр. ↑

[3] Маркет стрийт на английски означава търговска улица. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Ето го кое? — Джоан се притесни, че нищо не разбира, но в това време Парк бързо стана от стола си и се отправи към вратата. От страх, че той е още слаб и може да припадне, Джоан също стана от масата и забърза след него.

В предната част на къщата тя видя Дорис да стои до вратата, придържайки отворено лявото крило, докато един млад мъж, облечен с широки черни панталони и дълго до кръста черно сако, внасяше някакви обеимисти кутии, които подреждаше близо до масата. Младежът направи три курса, като всеки път оставяше нови и нови кутии, преди д-р Джонсън да му даде полагащия му се бакшиш. След което, ухилен като ученик, Парк побърза да отвори една от големите кутии.

— Да видим какво е подбрал Лоуман — каза той.

Старият лекар извади от кутията тюркоазносиня дълга рокля, направена от някаква шумоляща материя. Той притисна дрехата към себе си, като че ли бе за него и по всичко личеше, че е доволен.

— Това би трябвало да свърши добра работа — заяви той, любувайки се на роклята. В сините му очи можеше да се прочете възмущението, което изпитва. После сложи дрехата настрана и с нетърпение отвори следващата кутия.

— Нека да видим какво още се крие тук за тебе — каза Парк, обръщайки се към Джоан. Неусетно той бе преминал на „ти“.

— За мене?! — попита Джоан, като погледна роклята с изненада. Нима той наистина очаква, че ще носи подобно нещо! Та за тази рокля бе изразходван плат, достатъчен да покрие двойна спалня. Щеше да прегрее, ако надене подобна премяна.

— Да, естествено, че са за теб. Дрехите са прекалено малки за Дорис, пък и не са точно типа, който обикновено нося — пошегува се Парк, след което надникна и в друга кутия и продължи: — Да не би да очакваш, че ще позволя да ходиш с едни и същи дрехи всеки ден.

Той измъкна от кутиите всички принадлежности, необходими за тоалета на една жена от XIX век, хвърли им бърз поглед и после ги върна на мястото им.

— Не и след като си спасила живота ми.

— Не е трябвало да си създаваш излишни главоболия — Джоан също премина на „ти“. — Още повече че възнамерявам да си тръгна днес следобед.

— И дума не може да става за главоболия — увери я Парк. — Лоуман ми дължеше услуга, така че му бе приятно да се заеме с тези покупки вместо мен. И въпреки че не искам да те тревожа, аз наистина се съмнявам, че парите, необходими за билета ти за влака, ще пристигнат тук този следобед. Дори веднага да изпратиш телекс до своята банка, ще са необходими поне няколко дена, докато преведат парите в местните клонове. През това време е редно да изглеждаш добре.

— И малко по-представително — измърмори Дорис достатъчно силно, за да я чуе Джоан.

— Как да разбирам това? — Парк погледна Дорис намръщено, за да разбере, че е допуснала грешка.

Дорис се смути, но смело довърши мисълта си.

— Аз мисля, по-добро е за госпожица Грифин, да се облича малко по-... хммм... традиционно, поне докато е тук. Нейните дрехи може хубави за Питсбърг, но не става за тук — отговори тя. И защото предположи, че може да е обидила гостенката, побърза да добави:

— Мисля, че тя ще изглежда много хубава в това розово — тя кимна към полата и жакета, които в момента Парк държеше в ръцете си. — Това ще подчертае цвета на нейни бузи, нали? — довърши тя, като побърза да вземе в ръце колкото се може повече от пакетите с покупки.

— Елате, аз ще помогна да се облечете и ако има нужда да преправи нещо — обърна се тя към Джоан.

— Но... — Джоан се опита да измисли причина, която да ѝ спести обличането на всички тези дрехи, още повече че денят вещаеше да бъде горещ, следобед температурите може би щяха да достигнат 30 градуса. След това, решила, че може би си струва неудобството да се облече в автентичен костюм от епохата, тя сви рамене и пристъпи към

Дорис, за да ѝ помогне с пакетите. Парк ги последва нагоре по стълбите с това, което бе останало.

— Мисля, че ще са ти по мярка — обърна се той към Джоан. — Казах на Лоуман, че си приблизително като жена му, само малко по-висока, така че е имал добра представа какъв размер да търси. Той ми обеща да вземе и жена си при покупките и съм сигурен, че освен дрехите тук е подбрано всичко най-необходимо за млада жена като тебе. Включително и чифт елегантни ботушки — той кимна с глава към една от кутиите, които държеше, като по този начин искаше да покаже, че вътре са въпросните обувки.

— Стана ми толкова неприятно, когато разбрах, че са откраднали багажа ти, че реших да предприема нещо и да оправя положението — каза той.

Парк избърза пред двете жени и постави кутиите на леглото в стаята на Джоан.

— Това е най-малкото, което мога да направя за това, че спаси живота ми — заяви той.

— Не, не мисля така — отвърна Джоан. — Аз просто постъпих, както би постъпил всеки лекар на мое място.

Тя наблегна на последните думи, но забеляза, че Дорис направи гримаса, която показваше, че е доловила намека, но не приема смисъла му за достоверен.

На Джоан ѝ бяха неприятни подобни съмнения. Тя знаеше, че за хората от тази епоха е трудно да си представят една жена в ролята на квалифициран лекар, но искаше да промени това отношение. Вярно е, самата тя може и да не е най-способният медик, в противен случай нейните родители щяха да бъдат още живи, но това не означаваше, че останалите жени са некомпетентни.

— Все пак не можем да отречем факта, че спаси живота ми, и това е единственият начин да ти се отблагодаря. Сега ще ви оставя сами да се обличате. Аз ще си почивам долу в моята стая, но искам да предупредя, че изгарям от нетърпение да те видя в новите дрехи.

— И не забравяйте да си свалите обувките, преди да легнете — предупреди го Дорис, като размаха заплашително пръст към стария лекар. В случая тя приличаше повече на строга съпруга, отколкото на домашна прислужница.

Дорис изчака Парк да затвори вратата и насочи вниманието си към купчината дрехи на леглото. Тя измъкна оттам нещо от бяла памучна материя с дантели по краищата и бял волан отгоре. Подаде тази смешна дреха на Джоан, след което се обърна и затърси следващата част.

— Аз се чувства малко неудобно да помагам на жена да се облича — Дорис направи пауза. — Тук не е имало друга жена поне от осем години — довърши тя.

Джоан взе подадената дреха. Тя не искаше някой да разбере, че няма представа какво да прави с тази толкова странна част от облеклото, която явно бе някакво дамско бельо. Ето защо се усмихна подкупващо на Дорис.

— Наистина нямам нужда от помощ. Аз съм свикнала да се обличам сама. Нали живея самостоятелно.

Зелените очи на Дорис се разшириха от изненада. Тя остави настрана дрехата, която Джоан оприличи на лятна нощница, и запита:

— Вие нямате съпруг?

— Не, никога не съм изпитвала нужда да имам съпруг — отговори Джоан, въпреки че на практика тя бе много близко до женитбата преди няколко години. Или поне така си мислеше.

Дорис наклони главата си настрани и замислено смръщи вежди.

— И не живеете с ваши родители или близки?

Споменаването на родителите й причини на Джоан остра болка, но тя успя да се овладее и се постара да не влага емоции в отговора си.

— Родителите ми починаха наскоро при злополука и единствените ми роднини са двете доведени сестри на мама, които живеят в Тексас.

Тя направи пауза и се замисли над думите си. В действителност нейните лели Жак и Никол се бяха преместили в Тексас някъде през 1976–77, което на практика бе 87–88 години напред във времето.

— И откакто ваши родители умрели, вие не намерили да живеете с някого?

Дорис изглеждаше истински загрижена, като в същото време измъкна друга долна дреха и я подаде на Джоан. Тя имаше връзки от едната страна и някаква вшита подложка от метал или твърда пластмаса.

— Сигурно е доста страшно да живеете сама? — съчувствено попита Дорис.

— Не, няма нищо страшно — увери я Джоан, като осъзна колко необичайно за представите на тези хора е една неомъжена жена да живее сама.

Желанието да разсее страховете на тази симпатична прислужница накара Джоан да забрави за болката, която я бе завладяла при споменаването на родителите ѝ.

— Аз живея в сграда, която е населена и с други хора. С повечето работя заедно в една и съща болница, така че при нужда си помагаме един на друг.

— О, това означава, че вие можете ходи заедно на работа — Дорис изглеждаше впечатлена от мъдростта на подобно решение.

Джоан кимна в знак на съгласие, тъй като знаеше, че ако започне да обяснява как повечето хора въпреки късото разстояние отиват до работното си място с лека кола, това само ще смути Дорис.

— Точно така — потвърди тя. — Стига да искаме, ние можем да ходим на работа или до магазините заедно. Така че, както виждаш, няма кой знае каква опасност в това да живееш сам.

Дорис вече държеше в ръцете си друга част от бельото и гледаше към Джоан с любопитство.

— Но какво си мислят хората за една млада и красива жена като вас, която живее сама?

Джоан примигна от изненада, като чу Дорис да я нарича красива. Е, не че бе някоя отвратителна грозница, но и никога досега не бе мислила за себе си като за неотразима красавица. Но и Дорис никога не бе виждала такива умопомрачителни жени като Линда Евънс, Уитни Хюстън или пък Кони Селеса, за да има база за сравнение. Може би за разбиранията на XIX век тя наистина минаваше за красавица.

Смущаваше я идеята, че някой я възприема като нещо повече от добре изглеждаща жена. На лицето ѝ се появи усмивка и подчерта очарователните ѝ трапчинки от двете страни на устата ѝ, която бе преценявала като малко голяма.

Жалко, че не можеше да остане по-дълго в тази интригуваща епоха, за да открие как се чувства човек, когото смятат за изключително красив. Сигурно е приятно изживяване.

— Хората не обръщат голямо внимание на факта, че живея сама. Много жени в града живеят по този начин — отговори Джоан и погледна въпросително към ръцете на Дорис, където имаше друг чифт бельо. Това бе третият до този момент. Интересно колко ли неща слагат жените под дрехите си в тази епоха? — Наистина подобна ситуация е често явление — допълни тя.

— Все пак аз искам още някой да живее с мен — не се предаде Дорис. — Ако не бяха мои момчета или господин Адам да идва от време на време да провери как са нещата, аз би умряла от страх. Така си е — усмихна се тя. — Добре, че имам силен син Сайръс и мое пале Джордж да се грижат за своя майчица. Никога не знае кой може дойде тук нощем.

— Аз също имам добра приятелка, която се казва Джийн и се грижи за мене — увери я Джоан, после се замисли какво ли щеше да каже Джийн, като ѝ разправи за това необикновено приключение. Бе уверена, че ще ѝ струва доста усилия да я убеди в истинността на случилото се и не по-малко усилия да я заведе до тунела във времето и да я накара да премине в миналото, за да види какъв наистина е животът тук. Бе уверена, че Джийн ще хареса това място, и забравила за предишните си опасения, че тя може да я сметне за фантазьорка, Джоан изгаряше от нетърпение час по-скоро да сподели преживяванията си с нея.

— Аз остана да ви помогна поне с корсета — прекъсна размислите ѝ Дорис и посегна към твърдата дреха с връзки отзад. — Много трудно човек да се намъква сам в него.

Джоан погледна с интерес.

— Това е корсет?

— Разбира се. Какво вие очаква да види? — Дорис го огледа от всички страни, за да разбере какво му е на корсета, та Джоан не може да познае нещо така често използвано.

— Добре тогава, можеш да го оставиш настрана. Съмнявам се, че ще се наложи да го нося — каза Джоан. Ако мразеше изобщо нещо, това бяха тесните дрехи.

— Но ако не слага корсет, вие няма да има привлекателна 50-сантиметрова талия, както е редно за млада жена като вас — реши да ѝ напомни Дорис.

Петдесет сантиметра талия?! Кого се опитва да будалка Дорис? Та Джоан не е имала 50-сантиметрова талия, откакто бе на 14 години.

— Забрави за това — отговори тя, като взе корсета от Дорис и го хвърли в най-отдалечения край на леглото. — Предпочитам да мога да дишам, вместо да изглеждам като фиданка.

Дорис погледна озадачено.

— Но какво ще стане, ако без корсет вие не може влезе в новите дрехи? — попита тя.

— Тогава няма да ги нося — отговори Джоан.

В крайна сметка тя не бе орисана да бъде с дрехите, които са на гърба ѝ, до края на своя живот. Можеше да ги смени с нови още същата вечер, когато се върнеше вкъщи.

— Вярно е, че моите дрехи — продължи тя, — сега са неугледни и навярно не ухаят вече много приятно, но аз съм човек, който обича удобството.

Джоан не искаше да се лишава от възможността да диша, нито пък да затруднява притока на кръв към мозъчните си центрове. Може би именно стегнатите корсети, а не силно развитата емоционалност са причината за честите припадъци на жените в миналото. Тази идея си струваше да бъде взета под внимание.

— Добре, аз няма спори с вас и ако вие сигурна, че няма да ви трябва повече моя помощ, тогава слизам долу да подготвям обета. Мистър Адам обича винаги да се храни точно в дванадесет.

— Мистър Адам винаги ли спазва толкова стриктно дневния си режим? — запита Джоан, като си помисли, че е твърде глупаво цял живот да закусваш точно в шест, да обядваш точно в дванадесет и да вечеряш не по-късно от седем.

— Да, той винаги се храни точно, когато си е тук — отвърна Дорис, тръгнала вече към вратата. — Но аз се съмнява дълбоко дали той спазва същия строг режим, когато остава при свой баща. Доктор Джонсън никога не знае кога негов син ще се отбие на гости. Когато мистър Адам посещава свой баща, той обикновено го изчаква да се върне от последна визитация на свой пациент, за да вечерят заедно. А това понякога означава и чак девет часа — Дорис постави ръка на бравата и продължи: — С изключение, разбира се, на вечерите, когато младият господар четe лекции в института или вечеря заедно с мис Констанс, или ходят на театър или на някое друго забавление.

Джоан не усети как се намръщи при поредното произнасяне на името Констанс.

— А доколко сериозна е връзката на мистър Адам и тази мис Констанс, за която чувам толкова често? — попита тя.

— Толкова сериозна, колкото и останалите му връзки с други жени след смъртта на съпругата му — отвърна бързо Дорис, а видът ѝ съвсем не бе най-доволният. — С мис Констанс той излиза от време на време вече една година.

Джоан изобщо не можеше да си обясни защо толкова живо я интересува връзката на Адам с Констанс. Дали причината не бе в нейното собствено по-специално отношение към Адам? Самият факт, че в живота на Адам присъстваше жена със скучното име Констанс, я дразнеше и, незнайно защо, я терзаше.

— Твоят син Джордж смята, че Адам трябва да се ожени за тази мис Констанс и да имат деца.

— Джордж само се надява и иска мистър Адам да оставал по-често тук в къща. Младият господар е много добър с Джордж през цяло време. Той посвещава свое време на Джордж. Боя се, че малкият ми син боготвори мистър Адам като свой баща, който починал още когато Джордж бил бебе. Те двамата са много добри приятели. Предполагам, че Джордж се надява, когато мистър Адам се ожени, той и неговата млада съпруга да се пренесат да живеят щастливо и задружно цял живот тук в къщата. Както в книгите, които синът ми чете... — Лицето на Дорис мигом придоби загрижен израз. — Моят син не разбира, че жена като мис Констанс не може бъде щастлива да живее тук и да разговаря само с животните и с прислугата. На нея ѝ се иска голяма къща в град, където да пазарува и да ходи с приятели, където поиска.

Явно на Дорис изобщо не ѝ допаднаше тази връзка на Адам. Според нея Констанс бе някакво разглезено градско момиче, което можеше само да развали нечий живот и нищо повече.

— Е, може само временно да са заедно. Навярно все пак няма да решат да се женят — подметна Джоан.

— Това не влиза в моя работа — отсече Дорис, опитвайки се да прозвучи съвсем безпристрастно, и докато отваряше вратата и пристъпваше навън в коридора, добави: — О, в тоалетката има четка и гребен за коса. А също и четка за зъби и малка тубичка с пудра за зъби.

Викни ми през прозореца, ако ти потрябвам. Аз ще бъда в лятна кухня. Тези дни ужасно горещо и невъзможно да се готви в малката вътрешна стая.

— Не се тревожи, едва ли ще ми потрябва помощта ти — увери я Джоан, въпреки че вече се чудеше какво е предназначението на повечето дрехи. — Ще слеза да ти се покажа в първия тоалет веднага щом се облека и се обадя на Парк.

Все пак Джоан бе интелигентна жена. Трябваше да се справи с тези купища дрехи и да разбере коя за какво е предназначена.

— Ще се видим след малко — подхвърли тя след Дорис.

Но Джоан бе подценила сложността на загадката с новите дрехи и изобщо не предполагаше колко ще се забави, докато се справи. На няколко пъти ѝ се прииска да крещи и да плаче, докато успее да завърже стотиците връвчици и да закопчее също толкова кукички на телени копчета, докато придобие вид на прилично облечена жена. След като се пребори с всичките дрехи, оставени от Дорис, и успя да се облече, Джоан мушна навътре под леглото корсета и двете двойно подплатени фусти, така че да не се забележат от никого. Стигаше ѝ това, че трябва да носи всичките пет ката памучни одежди и плътно прилепналата към талията ѝ вълнена пола. Ако трябваше да намъкне и това бельо върху себе си, Джоан можеше и да се задуши. И бездруго едва се движеше.

Ако бе имала повече време, навярно щеше да изпере собственото си бельо, да го изсуши и да го облече, като забрави за цялото това мъчително облекло. А сега бе принудена да обуе тези неудобни дамски кюлоти, които стигаха чак до коленете ѝ, стегнатите три четвърти чорапи и камизолката, фустата с един милион дипли чак до пода, правата пола от лек розов вълнен плат, обшита с памук, и още една връхна пола от по-тежък вълнен плат в по-тъмнорозов цвят с няколко дипли, която покриваше близо две трети от правата дълга пола.

Освен всичко това тя облече бяла блуза с дълги ръкави, която се закопчаваше на гърба и отгоре на всичко имаше жабо отпред и по няколко свивки на маншетите. Върху блузата сложи плътен вълнен жакет, чиито ръкави стигаха до диплестите вълнички на маншетите. Отгоре на всичко отзад на полата ѝ бе пришита огромна топка дипли, от които сядането ставаше на практика невъзможно. Шевовите и свивките както на блузата, така и на жакета бяха така направени, че

максимално ограничаваха движенията. За да вдигне ръце над главата си например, Джоан трябваше първо да ги изправи напред, да се огъне цялата и да се опита да преодолее стягането на дрехата откъм гърба. Чувстваше се като рицар в доспехи. Изобщо не можеше да си представи как щеше да се движи, ако бе облякла корсета и двете дълги фусти, които скри под леглото. Тя започна да изпитва уважение към жените от онова време, които са успявали да се справят с целия този куп дрехи върху себе си. Каква е била тази неимоверна сила, с помощта, на която са се придвижвали и са вършели къщната си работа...

Е, тези дрехи бяха поне чисти и в тях Джоан се вписваше по-достовърно в миналото. Когато се погледна в огледалото, поставено в ъгъла на спалнята, тя не можа да сдържи усмивката си. Приличаше твърде много на героиня от стар холивудски филм. При това по-голямата част от грима ѝ бе изчезнала след измиването, така че тя едва се позна. Сякаш отсреща в огледалото стоеше някаква непозната — *непозната от далечно непознато време.*

На Джоан ѝ се стори, че жената, която я гледаше от огледалото, е всъщност толкова привлекателна и интересна, че самата Скарлет О'Хара би ѝ завидяла.

Само косата ѝ разваляше целия ефект от новия ѝ външен вид. За свой срам Джоан не знаеше как да оправи многото разпилени къдрици и да ги събере отзад. Най-разумно бе да разреши косата си и да я върже на опашка с розовата панделка, която откри в същото чекмедже, където бе и четката за коса. Така поне нямаше да ѝ пречат струпалите се на врата ѝ букли.

След това Джоан обърна внимание на обувките си. Въпреки че новите пантофки ѝ бяха точно по мярка, тя предпочете да нахлузи своите спортни обувки. Изобщо не я интересуваше колко смешни изглеждаха високите тъмносини маратонки изпод диплите на полите ѝ в съчетание с белите плътни три четвърти чорапи, които се виждаха отгоре. В едно беше сигурна — че поне няма да ѝ излязат пришки от новите неудобни обувки.

След като спря избора си на малка розова атлазена шапчица с тънки връзки на райета, Джоан грабна и едно розово ветрило, също от атлаз, и се забърза към стаята на Парк. Пътьом мушна в джоба си ветрилото заедно с ключовете от колата, които малко преди това бе

извадила от старата си пола. Не ѝ се искаше някой да ги открие. А колкото до ветрилото, то явно щеше да бъде единственото ѝ спасение от горещината при липсата на климатични инсталации или поне вентилатори.

— Мога ли да вляза? — попита тя, надниквайки в стаята, където се бе излегнал Парк.

Той бе сложил очила със съвсем тънки рамки и четеше нещо. Без да дочака отговора му, Джоан влезе и, незнайно защо, почувства необходимост да направи реверанс, когато Парк погледна към нея.

— О, така вече бива — каза той с широка усмивка. В очите му се четеше нескрито възхищение и задоволство. — Ти си наистина много красива.

Джоан се усмихна. За втори път този ден някой я наричаше красива. Колко ли пъти трябваше да ѝ се повтори, за да повярва и тя самата?

— Благодаря! Признавам, че наистина се чувствам великолепно в тази рокля.

Това бе самата истина. Въпреки непривичното си облекло Джоан се чувстваше елегантна и дори величествена в тези дрехи. Те ѝ напомняха детството ѝ, когато обичаше да си играе на голяма и да се преоблича с часове в дрехите на майка си.

Доктор Джонсън намигна закачливо.

— Ех, да бях поне с двадесет години по-млад... Адам видя ли те в новата рокля?

— Не, никой още не ме е виждал, освен вас.

— Дори и Дорис ли? — не повярва Парк.

— Обещах ѝ, като се облека, да отида до лятната кухня да ѝ се покажа.

— Значи сега слизаш долу, нали?

„Поне ще опитам“ — помисли си Джоан, като си представи колко трудно ще измине всички тези тесни стъпала в подобни стегнати дрехи.

— Да, смятам веднага да слеза при нея.

— Добре. Тогава предай на Адам — тук доктор Джонсън направи малка пауза и очите му проблеснаха също като на Адам, — че се чувствам много по-добре сега и бих искал да поседя малко отвън. Напомни му, че според наставленията на доктор Лоуман ще трябва да

ми помогне да сляза по стълбите, тъй като имало опасност да падна, ако съм сам. Е, аз лично не мисля, че ще се строполя по стълбището, но старият Лоуман е убеден, че трябва да се предпазвам от подобни изненади.

— Да. Прав е, като ви казва така — добави Джоан с усмивка, защото ѝ предстоеше да види отново сина на лекаря. — С удоволствие ще предам думите ви на Адам. Малко слънце и въздух няма да ви навредят. А къде е той сега?

— Навярно е все още в кабинета си — каза Парк, след като погледна високия декориран часовник на камината. — Въпреки решението му да остане и да ме наглежда, тези дни явно си има и своя работа. Вече е пратил Сайръс да вземе още мои дрехи и няколко папки с документи от банката — Парк погледна с виновно изражение към Джоан и добави: — Боя се, че съвсем забравихме за това, че трябва да телеграфираш в Питсбърг. Може би Сайръс ще се върне навреме, за да иде отново в града, преди телеграфните служби да са затворили. Може да изпратиш и съобщение на шерифа с описание на мъжа, който те е ограбил.

Неизвестно защо доктор Джонсън изглеждаше по-скоро доволен, отколкото обезпокоен от това, че са забравили да се обадят в Питсбърг. Той добави с видимо задоволство:

— Затова ще трябва да останеш с нас още известно време.

— Но аз не мога... — запротестира Джоан, но думите ѝ изобщо не стигнаха до ушите на възрастния лекар.

— Кажи на Адам да побърза. Отегчих се да гледам тези четири стени, заровен в завивки. Неговият кабинет е вдясно от стълбите. Ако вратата му е затворена, това със сигурност означава, че е вътре. Той винаги се затваря, докато работи, въпреки че понякога в стаята му става прекалено топло.

Джоан въздъхна лекичко, като разбра, че Парк няма никакво намерение да изслуша нейните доводи.

— Вдясно на стълбите като се качваш, или като слизаш? — попита тя повторно, за да уточни къде е кабинетът на Адам, тъй като единствените стаи, които със сигурност познаваше, бяха нейната спалня и трапезарията.

— На слизане. Перилата са откъм дясната ти страна, когато се качваш. А ако случайно не е в кабинета си, тогава значи е в

конюшната.

— Ще го открия — отвърна Джоан уверено.

Искаше ѝ се да разбере дали Адам я намира също така привлекателна в новите дрехи, както Парк.

След като излезе от стаята, тя спря за миг, после повдигна диплите на полите си до коленете и внимателно слезе по стълбите до първата площадка. Огледа се в голямото огледало, поставено там сякаш нарочно с тази цел. Отпуснала част от диплите, Джоан нагласи полата си така, че да може безопасно да се движи и едновременно да не разкрива модерните маратонки изпод одеждите си от деветнадесети век.

Когато стигна до вратата на кабинета, тя отново поспря, за да се увери, че дрехите ѝ стоят добре, после си пое дълбоко въздух и леко почука.

ШЕСТА ГЛАВА

— Влез — дочу се иззад дебелията врата дълбокият мъжествен тембър на Адам.

Джоан бе леко замаяна и повдигна брадичка, за да подчертае достолепния и величествен вид, който ѝ придаваха новите дрехи. После хвана бравата и отвори, след което тихо пристъпи в стаята. Адам не повдигна веднага очи и тя се задържа до вратата, наблюдавайки го как работи. Изведнъж я достраша да не би Адам да долови в погледа ѝ възхищението, което предизвика у нея спусналата се над челото му гарвановочерна коса.

Джоан овлажни устни и продума с необичайно тих глас, който бе израз на огромното ѝ желание да се покаже женствена и очарователна в този момент:

— Баща ви ме помоли да ви съобщя нещо.

Адам повдигна сините си очи към нея, изненадан, че точно Джоан е влязла в кабинета му. С притаен дъх тя изчакваше неговите думи. Сега, когато Адам я гледаше облечена в новите дрехи, тя изведнъж се изплаши, че на него може съвсем да не му допадне начинът, по който изглежда сега, и едва ли щеше да я обсипе с комплименти като Парк. Макар че всъщност едва ли имаше някакво значение как я намира Адам! Нали и тя не можеше да възприеме самия него като нещо истинско, не можеше и да мисли за никой от тези хора като за *действително лице*, главно защото нищо от това не се случваше в *нейното време*, в *нейния свят*.

И въпреки всичко трудно ѝ беше да приеме, че един толкова мъжествен и привлекателен мъж не е действителен. Джоан си пое още веднъж въздух и го задържа, за да потисне натрапчивата мисъл, че би могла да бъде в по-интимни отношения с Адам.

— Къде намерихте тези дрехи? — попита той, а смаяният му поглед, насочен към розовите дипли, очертаващи женското тяло, издаваше огромната му изненада, примесена с явно задоволство.

Дрехите не му бяха познати и по всяка вероятност не бяха от вещите на Дороти, останали на тавана. Освен това бяха тъкмо по мярка на Джоан и с твърде радостни цветове, за да са на Дорис.

— Вашият баща ги е купил за мене — обясни Джоан.

Вътре в себе си тя искрено желаше Адам да признае най-после дали му харесва как изглежда, или напротив. По изненадания израз на лицето му не можеше да се разбере нищо повече, освен това, че не бе очаквал да я види облечена така.

— Изглежда, вчера е дал пари на доктор Лоуман, който рано тази сутрин е купил дрехите и ги е изпратил направо тук, за да може баща ви да ме изненада. Доктор Джонсън каза, че по този начин ми се отблагодарява за онова, което сторих за него.

И докато Адам продължаваше да я гледа слисано, без дори да премигне, Джоан попита:

— Харесва ли ви?

— О, да, харесва ми — отвърна чистосърдечно Адам. — Много е хубава.

При тези думи той огледа Джоан от главата до петите. Бастите на жакета, подчертаващи кръглите очертания на гърдите, привлякоха вниманието му. Погледът му се спря на диплите, падащи свободно на ханша ѝ.

— Разбирам, че баща ви не ви е казал нито думичка за това — продума Джоан, а сърцето ѝ се изпълни от щастие, като забеляза как Адам продължаваше да я оглежда. Очевидно тоалетът ѝ не го бе отблъснал, дори напротив.

— Не, не ми е споменал за намеренията си. Но и моят баща доста добре умее да прикрива тайните си от мене — призна Адам.

Без да сваля очи от Джоан, той стана от стола си и заобиколи бюрото, за да отиде до нея. Въпреки че бе оценил нейната красота още докато бе облечена в онези чудати дрехи, сега тя бе просто възхитителна. Изведнъж той долови истинска опасност в намеренията на баща му да го държи в такава близост с Джоан.

— Та значи доктор Лоуман е подбрал тези дрехи?

Адам никога не бе подозирал, че доктор Лоуман може да има толкова изискан вкус.

— Мисля, че съпругата му ги е подбрала, а самият доктор Лоуман е имал задачата да ги изпрати тук тази сутрин.

— Всичко това? А какво още е купил? — попита Адам, като не преставахе да я оглежда с възхищение, явно очарован от вида ѝ.

Леко розовият цвят на дрехата придаваше приятен оттенък на бузите ѝ. Тези тъмни бадемови очи с дълги черни ресници, малкото чипо носле и устните, които изкушаваха за нежна целувка... Тя бе невероятно красива.

— Купил е два дневни тоалета и една бяла вечерна рокля — отговори Джоан, осъзнала, че цялото внимание на Адам сега бе съсредоточено върху устните ѝ.

Тя усети как я полазиха леки тръпки по врата, раменете и ръцете. Погледна встрани, за да успее да се съвземе. Даде си сметка, че никога досега, освен при първата си среща с Том Рурк не бе усещала толкова силно привличане към мъж. Потръпна, като си припомни колко злополучна се бе оказала връзката ѝ с Том.

— Не мисля, че баща ви повярва, че имам намерение да остана само една нощ. Струва ми се, че все още се надява да променя решението си и продължава да ме убеждава да остана още малко.

Адам бе леко учуден от странния ѝ начин на изразяване, но тъй като разбра смисъла на думите ѝ, този път не размишлява дълго върху това.

— Постъпил е така, защото е много добър по характер и освен това си дава сметка, че в момента нито има къде да отидете, нито разполагате със средства — обясни Адам, въпреки че се догаждаше за истинските причини на неговата настоятелност. Възрастният лекар всячески се стремеше да го запознае с младата жена, по-различна от Констанс Сегуин.

Адам трябваше да признае пред себе си, че замисълът на баща му бе успял, защото видът на Джоан, облечена в тези дрехи, наистина го заинтригува. Ако не обръщаше внимание на странните думи и изрази, които тя употребяваше, и на неспособността ѝ да запомни такива дреболии, като датата и настоящата година, той наистина я намираше за привлекателна. Може би най-очарователен бе начинът, по който тя сресваше косата си — дълга и мека, на свободно падащи вълни. Дали чарът ѝ не бе именно в тези продълговати бадемови очи с невероятно дълги ресници? Или пък в пленителната ѝ усмивка, която се изписваше на лицето ѝ в момент на радост? Може би и това, че тя се удивляваше на всичко наоколо като току-що проходило дете. Не

знаеше какво точно у нея бе успяло да го заплени. Да, Адам усещаше, че тя го привлича както никоя друга жена, откакто бе изгубил съпругата си преди осем години.

Той пристъпи решително към Джоан.

— Между другото, в интерес на истината баща ми проявява и малко егоизъм. Искане му се някой по-различен нов човек да му прави компания, докато се възстановява.

Адам изведнъж осъзна, че именно определението *по-различен* най-добре подходеше на Джоан Грифин.

— Баща ми обожаваше новите запознанства. Разбирам, че може би е прекалено да искам това от вас след всичко, което направихте за баща ми, но не бихте ли могли да останете още няколко дена? Така баща ми наистина ще се възстанови по-бързо и на всички ни ще бъде по-леко — Адам гледаше Джоан право в очите в очакване на отговора ѝ и накрая добави: — Вие наистина му допадате.

Гласът и изразът на лицето му издаваха, че той също не е безразличен към нейното оставане в дома им. Цялото ѝ тяло се разтърси от една-единствена мисъл — по някакъв начин бе привлякла вниманието на един толкова чаровен и привлекателен мъж, като Адам.

— Но аз не мога да остана. Нали вече ви казах.

Адам обаче бе решил. Той настояваше Джоан да остане.

— Но защо не? Поне за няколко дена? Нали вече казахте, че няма да ходите на работа и никой не ви очаква вкъщи? Трябва ли да отпътувате нанякъде тези дни?

— О, не. Но...

— Някой очаква ли ви да се върнете? Някой, който може сериозно да се обезпокои, ако се забавите? — попита Адам със сериозен тон и я погледна напрегнато. Ако имаше друг мъж в нейния живот, той искаше да разбере това веднага. — Защото ако има такъв човек, ще трябва да му изпратим тозчас съобщение по телеграфа и да обясним какво се е случило. А също и защо ще се забавите.

Джоан осъзна, че само един-единствен човек можеше да се обезпокои за нея, и това бе Джийн Галагър. Затова Джоан отвърна уверено:

— Има един човек, който може да се разтревожи от отсъствието ми. Но това е тя, а не той — тя поклати глава и уточни: — Само че

първо ще прослуша съобщението на телефонния ми секретар десетки пъти, преди да реши, че нещо се е случило.

— Какво ще прослуша? — Адам отново бе озадачен от непознатите думи.

Джоан ужасно се притесни от своята несъобразителност.

— Да прослуша ли казах? О, ще трябва да прочете, това имах предвид. Да прочете съобщението, което ѝ оставих. Ако не ме види няколко дни, моята приятелка вече започва да се тревожи. Особено сега.

Истината бе, че Джийн ѝ бе позвънила предишната сутрин, като я убеждаваше да излезе от къщата, да се откъсне от всичко, което напомня за родителите ѝ, за да се разсее. Именно Джийн я бе посъветвала да поседи край езерцето.

— Тогава ще ѝ изпратим телеграма да не се безпокои — отвърна ѝ Адам, доволен, че Джоан нямаше друго, за когото да се тревожи.

Смущаваше го само фактът, че Джоан често казваше едно, а имаше съвсем друго предвид. Това затрудняваше разговора им.

Той леко поклати глава и се замисли защо красивите жени на този свят винаги са или глупави, или неустойчиви психически.

— Веднага щом Сайръс пристигне с документите, за които го изпратих, ще го върнем в Джонстаун със съобщението за твоята приятелка и за твоята банкова сметка. Момчето ще се погрижи и двете съобщения да бъдат изпратени още днес следобед.

„Жалко за старанията“ — помисли си Джоан, защото изобщо не можеше да си представи как телеграма, изпратена през 1889 година, можеше да достигне до Джийн в 1992 година.

— А ако моята приятелка не получи телеграмата?

— Нали ще останете с нас най-много няколко дни? До началото на следващата седмица вашата банка ще може да ви преведе пари за завръщането ви в Питсбърг.

Адам сам не можеше да си обясни защо така настойчиво я убеждаваше да остане при тях. Това обаче бе единственото му желание в този момент. Нещо в нея го караше да я опознае по-отблизо.

— Но аз не бих могла да остана тук за уикенда — възпротиви се Джоан, внезапно разтревожена, че сега трябва да убеждава още един човек, че ѝ се налага да си тръгне. Стомахът ѝ се сви от безпокойство при мисълта, че поради нещо непредвидено може да остане завинаги в

този век. Не ѝ се струваше благоразумно да предизвиква съдбата, като се задържа по-дълго в дома на тези хора.

Само ако можеше да им каже истината, тогава сигурно щяха да разберат колко важно бе за нея да си тръгне. Всъщност дали щяха да я разберат наистина? Но преди да ги убеди, че е крайно наложително да си тръгне, Джоан трябваше да им обясни нещо, на което самата тя трудно вярваше — че една необикновена буря през 1992 година е предизвикала образуването на дупка във времето и тя, Джоан Грифин, за щастие или нещастие е станала свидетел на това и се е прехвърлила в миналото.

Джоан изобщо не можеше да прецени какво бе значението на този неочакван поврат в съдбата ѝ. Искаше ѝ се само да се върне жива и здрава в своето време. Тогава може би всичко, което се бе случило, щеше да ѝ се струва все пак късмет. В края на краищата да се пренесеш в миналото и да видиш как са живели хората преди, не бе случайно събитие и то ѝ бе помогнало да се отърси от собствените си проблеми. Макар донякъде да бе изумена от преживяното, тя си даваше сметка, че такова приключение едва ли може да се случи на всеки. И едва ли можеше лесно да се забрави или отрече.

— Но защо да не можеш да останеш с нас през уикенда? — запита Адам с плътния си мек тембър. Очите му срещнаха нейните и я откъснаха от мислите, в които бе потънала. — Няколко дена повече едва ли означават толкова много.

— Причината, поради която не мога да остана по-дълго, е, че... — започна Джоан, но не можа да съчини никакво разумно обяснение и спря. Как би могла да измисли нещо логично. При такава необикновена ситуация, като тази. Какво можеше да му каже? Че бърза да се прибере в двадесети век, защото ѝ липсват многобройните битови удобства, които ѝ осигуряват климатичните инсталации, микровълновите печки, сешоарите и машините за навиване, практичните дрехи, лешниковото масло, бонбоните „М&М“ и диетичната кола?! Та Адам вече достатъчно се съмняваше във всичко, което Джоан казваше! Какво щеше да си помисли за нея, ако добавеше и това?

Най-после ѝ хрумна достатъчно разумен и приемлив отговор:

— Защото тук не съм си на мястото.

— Защо мислиш така? — учуди се Адам. — Нима някой от нас те е накарал да се почувстваш неудобно?

— Не, ни най-малко. Но аз просто съм градско момиче. И не съм привикнала да живея далече от града.

— Градско момиче? — повтори Адам, изумен от начина, по който Джоан се бе нарекла, особено когато за него бе явно, че е зряла жена.

— Какво те тревожи? Нима тишината и спокойствието на провинцията? — попита Адам и се усмихна, като забеляза колко близко е застанал до Джоан.

Той повдигна ръка, воден от непреодолимото желание да докосне лицето ѝ и да се увери дали наистина кожата ѝ е толкова топла и нежна, колкото изглежда.

Джоан трепна и разшири очи от почуда при докосването на пръстите му. Тя проумя, че не *тишината и спокойствието* я тревожеха. От допира на мъжките пръсти по врата ѝ полазиха тръпки и кожата ѝ буквално настръхна.

Достраша я да не би Адам да долови мислите ѝ и да усети, че не е била откровена с него. Тя извърна поглед встрани.

— Да, мисля, че съм привикнала към шума и суетата на оживения град.

Адам също бе разтърсен от невероятно вълнение, когато я докосна. Това чувство му бе пределно познато и той не можеше да обуздае непреодолимото желание да я докосне отново. Обладан от невероятната ѝ красота, той не сваляше очи от нея. Бавно и нежно прокара пръст по кожата ѝ и промълви тихо, но убедително:

— Може постепенно да свикнеш с тишината. Моля те. Не разочаровай баща ми. Ако потеглиш веднага, той ще се тревожи допълнително за тебе. Току-виж ти се случила още някоя неприятност, докато се връщаш у дома. А това изобщо няма да му помогне да се възстанови, дори напротив.

— Но аз наистина не мога да остана — повтори Джоан, като ѝ се искаше Адам просто да приеме този факт и толкова.

Тя отново вдигна поглед и срещна очите му с надеждата, че изразът ѝ ще го накара да ѝ повярва, но бе сгрешила. Нещо в Адам, в начина, по който я гледаше, я предизвикваше и Джоан изпита необходимост да му се хареса още повече. Когато за пореден път се опита да го убеди, думите ѝ далеч не звучаха така уверено:

— Просто не мога.

— Наистина ли не можеш? — усъмни се Адам, познал по гласа ѝ, че Джоан става все по-несигурна.

Той се пресегна и я докосна за трети път. В отговор на нежността му Джоан притвори блажено очи. Тя осъзнаваше, че това, което ще каже, може би е грешка, но нещо отвътре я подтикваше да го произнесе:

— Може би бих могла да остана още един ден. Но утре наистина ще трябва да си вървя.

— Но банката едва ли ще успее да преведе средства толкова бързо дори ако бяхме съобrazили да изпратим телеграма рано тази сутрин — подчерта Адам с надеждата, че логиката на фактите е необорима. — Днес е четвъртък, а всички банки затварят рано сутринта в събота и отварят чак в понеделник. Струва ми се, че единственият изход за теб е наистина да останеш при нас поне до началото на идната седмица.

Докато изтъкваше тези доводи пред Джоан, Адам за секунда се замисли как ще обясни пред Констанс присъствието на тази красива жена в къщата. Но после веднага се успокои, че мис Сегуин всъщност изобщо не бе длъжна да узнае за Джоан. Адам можеше да изпрати писмено съобщение по Сайръс, в което да уведоми Констанс, че плановите им за уикенда се отлагат заради влошеното здравословно състояние на баща му. Можеше да ѝ предложи да иде на театър в събота вечер с приятели или с леля си и чичо си. При това нямаше да има никаква необходимост да ѝ споменава за Джоан. Те двамата не се бяха заклевали, че няма да се срещат с други хора.

— Моля те, спри да се тревожиш, че пречиш някому. Моят баща е напълно прав. Тук има предостатъчно стаи и винаги съм имал възможност да посрещна неочаквани гости.

„Това е самата истина“, помисли си Джоан и въздъхна едва забележимо. Може би ще е добре да остане малко по-дълго, особено в компанията на Адам. Добре би било да опознае Адам *по-отблизо*. Тя си представи как потъва в мъжествената му прегръдка, как силното му тяло я обгръща в страстна близост. Тялото ѝ потрепери, въпреки че в стаята бе твърде топло. Джоан леко поклати глава и се зачуди къде ли се бе дянал здравият ѝ разум. Нима способността ѝ да разсъждава трезво бе останала някъде там, в двадесети век, а сега с нея бе само приключенският ѝ дух! Не трябваше по никакъв начин да си позволява

да се увлече по този мъж. Нямахте да е честно спрямо него, а и спрямо самата нея. Трябваше да запази своята тайна и достойнството си.

Джоан си даде сметка, че в момента е прекалено объркана, и вместо да даде отговор на предложението за уикенда, тя предпочете да смени темата на разговора:

— За малко щях да забравя! Баща ви ме изпрати да ви съобщя, че иска да поизлезе навън и има нужда от вашата помощ. Увери ме, че се чувства много по-добре тази сутрин, и иска да излезе на чист въздух и да се наслади малко на слънчева светлина.

— Да се наслади на слънчевата светлина? — повтори отчетливо след нея Адам и постави ръката си на кръста на Джоан, сякаш очакваше заедно да се отправят към спалнята на Парк. — Ти наистина се изразяваш много странно понякога — призна той.

„Странно“ — повтори Джоан и се запита кога ли този израз бе влязъл в употреба. Очевидно някъде след 1889 година. Тя, разбира се, не бе специалист по езикознание и реши, че ще е по-добре, ако се въздържа да употребява названия на предмети, явления и теории, които със сигурност знае, че не са били известни през това десетилетие, както и някои модерни и по-съвременни изрази.

— Нямам нищо против да се качим горе заедно — предложи тя, усещайки неотразимото влияние на Адам върху цялото си същество. Само лекият натиск на ръката му върху кръста ѝ я караше да изтръпва цялата, а сърцето ѝ заби още по-лудо. — Но обещах на Дорис веднага щом се облека, да се отбия през лятната кухня, за да ѝ покажа как ми стоят новите дрехи. Навярно вече се чуди какво е станало и защо се бавя.

— Да, разбира се — каза Адам и с неохота свали ръката си от кръста ѝ.

Когато Джоан забърза, но в погрешната посока, той извика след нея:

— Двете кухни са от другата страна, откъм гърба на къщата.

После си каза, че Джоан е най-неориентираният човек, когото познава. Нямахте точна представа нито за време, нито за посока.

Джоан се обърна, усмихна му се в знак на благодарност, въпреки че се чувстваше ужасно неловко не само защото се бе объркала, а и защото Адам продължаваше да гледа след нея. Тя преглътна с усилие,

после се извърна и бързо се оттегли, за да се спаси от преследващия я мъжки поглед.

Главно защото Парк и Адам очакваха от нея да изпрати съобщение до банката си, Джоан написа нареждане до Първа национална банка в Питсбърг да изпрати исканите от нея средства до Моръл Стейт Банк в Джонстаун. Тя го предаде на Сайръс, за да го отнесе до най-близката телеграфна служба.

Джоан си даваше сметка, че това действие крие огромен риск да бъде изобличена като последен мошеник, когато банката изпрати отговор, че не познава човек на име Джоан Грифин, но тайничко се надяваше поради допотопните връзки това съобщение да се забави достатъчно дълго. Междувременно щеше да се забавлява през времето, което ѝ предстоеше да прекара в 1889 година. Беше наясно, че такова нещо не може да се случи на всеки, и бе истинска глупост да не се възползва от шанса си.

За да избегне някакво недоразумение с Джийн, тя реши да се върне до колата си по някое време и да остави бележка, че е жива и здрава. Все пак именно Джийн щеше да забележи първа отсъствието ѝ, а Джоан нямаше никакво желание да разговаря с нея по телефона тъкмо сега. По всяка вероятност щеше да мине за смахнат идиот, а не за човек, комуто се е удаля невероятната възможност да се прехвърли назад във времето. Затова най-добре бе да ѝ остави бележка в колата.

По-късно същия следобед, след като положи всички усилия да убеди Адам и младия Джордж, че няма да има никаква опасност за живота ѝ, ако се поразходи сама из гората въпреки случката с разбойника крадец, Джоан се отправи с бърза крачка към мястото на прехода във времето, което бе отбелязала с натрупани камъни.

След като с лекота откри мястото и набързо мина през прохода, Джоан потърси ключовете в джоба си и се отправи към колата, спряна на няколко метра. След като отвори вратата, тя набързо надраска в бележника си: „Джийн, няма да повярваш какво ми се случи. Не се тревожи за мен. В безопасност съм.“

После се сети, че бе оставила несесера си в дома на родителите си, който бе на цяла миля оттук. Затова се разтършува в жабката на колата с надеждата да открие някакъв грим или поне молив за очи. За свое огромно съжаление не откри нищо друго, освен едно червило, което отгоре на всичко се бе разтопило от горещините и не ставаше за

нищо. Джоан въздъхна и се погледна в панорамното огледало, примирила се, че ще изкара следващите няколко дена без грим.

Тя постави бележника със съобщението на таблото, така че да бъде открит лесно от всеки, който потърси колата ѝ, после взе кутийката с аспирин и една тубичка лосион за ръце, които със сигурност щяха да ѝ потрябват. След като заключи колата си, тя поразмисли дали отново да вземе ключовете със себе си. Рискуваше някой от семейство Джонсън да ги открие и да възникнат недоразумения, тъй като нито един от тях не приличаше на ключовете, които те използваша. Затова тя ги скри в един сноп бурени близо до колата.

Джоан повдигна диплите на полата си и побърза да се върне към тунела, който отвеждаше в миналото. Бе изминал цял час, откакто бе излязла да се разхожда с обещанието да се върне скоро. Затова тя вдигна полата до коленете си и побягна към къщата на Адам.

Когато съзря огромния дом, тя спусна диплите и продължи с бърз ход. На половината на пътя до къщата тя съзря две каруци пред входната порта, а малко встрани, под едно дърво, изчакваха двамата каруцари. Явно Парк и Адам имаха посетители. Джоан прецени, че няма да е твърде разумно да се втурне в къщата без всякакво предупреждение, а и от тичането в неудобните дрехи се бе изпотила отвратително. Ето защо се насочи към задната врата на къщата и тихо се вмъкна вътре. Докато стигна до главното стълбище, Джоан вече бе плувнала в пот.

Без да се оглежда наоколо, тя съсредоточи вниманието си върху стълбите и тъкмо повдигна полите си достатъчно, за да може да пристъпи, когато изтръпна от гласа на Парк, долетял откъм вътрешността на гостната:

— Джоан, ето те и тебе най-последно! Вече се чудех какво ти се е случило!

Джоан се обърна към посоката, откъдето се дочу гласът на Парк, и го видя в обкръжението на неколцина души, насядали на столове и канапета в центъра на стаята под широко отворените прозорци. Слава Богу, гостите бяха разположени така, че едва ли бяха забелязали забързания ѝ вървеж към къщата, който трудно можеше да се обясни току-така. Самият Парк бе седнал в едно кресло, откъдето виждаше

отчасти прозореца и коридора, а долу в краката му се бе излегнал Шадоу.

Тя се сети, че в ръцете ѝ са все още кутийката с аспирин и лосионът за ръце. Ако Парк ги забележеше, можеше да започне да я разпитва откъде ги има. Затова Джоан се опита да ги скрие в малкия джоб под диплите на полата си, където обаче се оказа ветрилото и едва ли имаше място за нещо друго. Като нямаше къде да мушне нещата, тя ги стисна здраво в ръцете си, за да не се виждат, и пристъпи към гостната.

— Това е младата госпожица, за която ви разказах — съобщи Парк на гостите си. Възрастният лекар не направи опит да стане, но протегна приятелски ръката си към нея. — Това е човекът, който спаси живота ми вчера.

Когато Джоан влезе в салона, видя, че гостите на Парк бяха петима души. Сред тях имаше три жени, които се бяха разположили на плюшеното канапе в синьо-бяла дамаска. От двете им страни на столове бяха приседнали двама мъже, приблизително на възрастта на Парк. Двамата мъже се изправиха и галантно кимнаха към нея.

Джоан знаеше, че е редно да поеме протегнатата за поздрав ръка на Парк и очите ѝ издадоха неудобството и страха, че нейните ръце са заети. Едва ли можеше да обясни на всички тези хора, по какъвто и да е начин откъде са се взели пластмасовите кутийки в ръцете ѝ след разходка из гората!

Тя съобрази светкавично и сви ръцете си отзад, погледна с уважение към присъстващите в стаята и поздрави:

— Моля ви да ме извините, но току-що се връщам от конюшната, където се радвах на конете на Адам и ги галих — Джоан изобщо не можеше да предположи, че гостите ще се стреснат от факта, че тя говори за Адам с малкото му име. В онова време това е означавало много *близо* приятелство. — Налага се да отскоча до стаята си и да си измия ръцете — и като си помисли, че това е най-логичното извинение, за да се оттегли, Джоан пристъпи към стълбите и добави: — Връщам се веднага.

Секунда преди да излезе от стаята, Джоан хвърли бегъл поглед към седящите на канапето жени и забеляза в очите на най-младата от тях израз на явна враждебност. Докато се изкачваше по стълбите,

Джоан инстинктивно предположи, че това ще да е възлюбената на Адам — мис Констанс.

Внезапно тя си пожела Констанс да я възприеме като съперница, въпреки че си даваше сметка, че изобщо не може да бъде такава. Когато се убеди, че вече никой не я вижда, Джоан буквално се изстреля по стълбите нагоре до своята спалня. Бързо пооправи косата си и се смръщи, като забеляза няколкото непослушни къдрици, спуснали се над челото ѝ след изпотяването. Беше абсолютно безполезно да се опитва да ги намести — без лак за коса това бе просто невъзможно. Джоан се успокои, че тази прическа дори повече подхожда на настоящите представи за красота, и остави къдриците на свобода.

Дрехите ѝ също бяха целите вир-вода от тичането до къщата и затова Джоан извади ветрилото от джоба си и, доколкото бе възможно, проветри тялото си. После избърса с влажна кърпа потта по лицето и врата си.

При това и последната частица от грима ѝ изчезна. Тя изведнъж си спомни една сцена от „Отнесени от вихъра“ и се приведе към огледалото, щипна бузите си и притисна силно устните си една към друга, за да порозовеят. После бързо се отправи към салона с цялата грациозност, която ѝ позволяваха новите ѝ дрехи.

Въпреки че бяха изминали около петнадесет минути, Джоан предпочете да не се извинява за закъснението си. Тя влезе в гостната с приветлива усмивка и се отправи директно към Парк, като този път прие вежливо ръката му за поздрав. През това време сякаш усети как злобният поглед на Констанс се забива в гърба ѝ. Тя се извърна и приветства гостите на Парк с грациозно кимване на главата.

— Двамата джентълмени са мои отдавнашни приятели — обяви Парк, — по-високият е Ричард Гудман, а оплешивяващият, с провисналите мустаци, е Шон Дейвис. Ричард е изпълнителен директор на банката, както и Адам, но работи там през цялото време, като се грижи за всичко. Шон е собственик на няколко ресторанта в града.

Джоан пристъпи напред, за да се здрависа с двамата мъже. Забеляза, че нито един от двамата не разтърси ръката ѝ при поздрав, както бе очаквала. Вместо това и двамата поеха ръката ѝ с две ръце и леко я стиснаха в знак на уважение.

— Много ми е приятно да се запознаем — отвърна им Джоан и се усмихна приветливо, като избегна да срещне погледа на Констанс.

— Парк твърди, че сте лекар или нещо такова — каза Шон, а по лицето му се четеше както съмнение, така и възхищение.

— Да, така е — отвърна кратко Джоан, без да има и най-малкото намерение да спори с някого по този въпрос, още повече че съвсем скоро бе претърпяла такова голямо разочарование от собствената си неспособност като лекар. Въпреки че бе спасила живота на Парк, в съзнанието ѝ все още тежеше вината, че не е успяла да спаси собствените си родители.

— А за мен бе истински късмет, че е лекар — вметна Парк, преди още Шон да бе изтърсил нещо, което можеше да обиди Джоан. Парк знаеше, че Шон има доста груб език. Затова бързо насочи вниманието на Джоан към дамите на канапето.

— Сега, когато я запознах с такива старчоци като вас, мога ли поне да ѝ представя прекрасните ви съпруги: Кариса Дейвис и Сара Гудман.

Двете по-възрастни жени кимнаха с глави, когато Парк съобщаваше имената им, и така Джоан разбра, че възпълничката дама отляво бе съпругата на Шон Дейвис, а мършавата в средата бе жената на Ричард Гудман. Джоан бе сигурна, че предстоеше запознанство и с най-младата от трите дами, като очакваше да чуе името Констанс Едикоя си. Тя се извърна леко към нея, за да срещне изопнатото изражение на лицето ѝ, и я погледна с абсолютно безразличие. Още преди да бяха разменили и дума, Джоан изпитваше неприязън към тази жена.

— А третата прекрасна дама се казва Констанс Сегуин, племенница на Шон и Кариса, от Джорджия. Тя живее с леля си и чичо си от няколко години насам.

— Всъщност откак нейният съпруг Арон почина — изтърси Кариса Дейвис, като че ли някой в стаята очакваше това допълнение.

Всички присъстващи бяха загледали Джоан и тя кимна към Констанс толкова сърдечно, колкото можеше да си позволи в този момент, а в отговор получи едно съвсем хладно полукимване.

„Знаех си, че е тя“, мислеше си Джоан, като отправи една вежлива усмивка към останалите гости.

Дребната, пищно облечена блондинка със зловни зелени очи, тънък вирнат нос и арогантен вид действително се бе оказала

Констанс.

Джоан ѝ хвърли едва забележим бегъл поглед, колкото да отчете, че приятелката на Адам носеше косата си сресана на огромен кок от къдрици, струпани върху малката ѝ главица очевидно, за да изглежда по-висока, отколкото всъщност бе. Джоан забеляза също така, че тоалетът на Констанс твърде много приличаше на нейния, само че бе светлосин на цвят и с тънки атлазени нишки в тъмносиньо, прокарани на раменете и талията. Съдейки по въздебеличкото ѝ тяло, което издуваше полите, и понеже Констанс не носеше блуза с жабо под жакета, Джоан се досети, че тънката ѝ талия очевидно бе постигната с нечовешко пристягане на корсета.

В настъпилото неловко мълчание Джоан почувства, че всички очакват от нея да каже нещо, и се опита да измисли каква тема би била подходяща за хората от осемдесетте години на миналия век. Да се обсъжда топлото време навън ѝ се стори крайно глупаво и безсмислено. За щастие точно в този момент в гостната влезе Адам и вниманието на всички се насочи към него.

— Съжалявам, че се забавих толкова дълго, но исках да подготвя този документ за Ричард — каза той, докато прекосяваше стаята с типичните за него широки крачки.

След като подаде папката на колегата си, той добави:

— Кажи на Сейн, че съм го подготвил много бързо, защото знам, че е необходим спешно. Затова искам от него да прегледа още веднъж цифрите, преди да се съгласи за кредита.

Преди Ричард да успее да отговори, Констанс се изправи и се насочи към Адам. Подаде му дясната си ръка, като отпусна жалостиво китката си.

— Адам, скъпи, няма ли да се освободиш поне веднъж от работата си — състрадателно и женствено измърка Констанс, а на Джоан ѝ се стори, че тя умишлено се преструва на толкова загрижена.

Поради твърдия южняшки акцент гласът на Констанс звучеше по-скоро като на дете, отколкото като на зряла жена. Тя хвърли многозначителен поглед към Джоан и обхвана с двете си ръце ръката на Адам, като че ли, за да подчертае близостта им.

— Толкова дълго чаках да се освободиш, за да обсъдим планове ни за съботната вечер.

Адам погледна смутено към ръцете, обвили неговата, а после хвърли един поглед към часовника до вратата на гостната:

— Доколкото разбирам, не си получила съобщението ми.

— Какво съобщение? — Констанс погледна към Адам с очи, невинни като на кошута.

След всичко това на Джоан ѝ се стори, че Констанс е още по-противна. Какво ли намираше Адам в тази жена, чудеше се Джоан и накрая се досети, че по всяка вероятност това бяха закръглените ѝ бедра.

— Изпратих ти бележка по Сайръс преди повече от час — поясни Адам и отново погледна към часовника. — Казах му да се отбие при тебе веднага, щом изпрати останалите съобщения. Сигурно в този момент чука на вратата ти.

Констанс погледна победоносно към Джоан и стисна още по-силно ръката на Адам.

— И какво сладко нещо си ми написал?

— Че ако наистина искаш да видиш новата пиеса, ще трябва да си намериш някой друг, който да те съпроводи. Аз самият не бих могъл.

— *Но защо?*

Констанс гледеше изумено, без да смее дори да премигне. При вида ѝ Джоан едва сдържа смеха си. Явно Констанс не бе свикнала ангажиментите ѝ да се провалят.

— Защото обещах на Джон Лоуман да остана тук и да се погрижа за татко през следващите няколко дни — отговори Адам и погледна към Парк. — Може и да не ви се вярва, но той е още твърде зле и все още има ужасно главоболие след неприятния инцидент.

Джоан мигом забрави за Констанс и погледна разтревожено към Парк. Той не бе ѝ споменал нищо за своето главоболие. Едва се сдържа да не се втурне към него, за да провери раната на тила му. Само присъствието на тези хора и евентуалното притеснение на Парк, че ще бъде прегледан пред тях, и то от нея, я накараха да се въздържа. Ако отокът все още не бе спаднал, Парк трябваше незабавно да бъде отведен в болница. Едва ли домашните грижи щяха да помогнат много в този случай.

— Но защо самият доктор Лоуман не дойде да се погрижи за баща ти? — попита Констанс и се нацупи като дете.

— Защото той си има и други пациенти, освен моя баща — отсече твърдо Адам, леко подразнен от егоизма на Констанс, въпреки че лицето му остана непроницаемо. — Но това, че аз не мога да излизам тези дни, съвсем не означава, че и ти трябва да се откажеш да посетиш премиерата на новата пиеса — Адам погледна към Шон с умоляващ поглед. — Може би леля ти и чичо ти нямат нищо против да те съпроводят, или пък би могла да убедиш няколко приятели да дойдат с тебе. Ще купя билети на всички, които искат да те придружат.

Констанс го погледна недоверчиво, след което хвърли любопитен поглед към Джоан. Сега детското ѝ изражение се смени от проява на типична женска злоба и завист.

— А защо да не поканя мис Грифин да дойде на театър с мене? Мога да изпратя Портърфийлд да я вземе, така че да имаме време да вечеряме заедно.

Джоан едва се сдържа да не направи остра забележка, че към нея обикновено се обръщат с „доктор Грифин“, а не с „мис“. Не искаше обаче да изглежда надменна пред всички присъстващи. Тя положи максимални усилия да прикрие раздразнението си. Стана ѝ ясно, че единственият мотив на Констанс за поканата бе да я държи на разстояние от Адам, и усилено започна да разсъждава как да я отклони. Самата мисъл, че ще прекара дори една-единствена вечер в компанията на тази разглезена преструвана, просто я ужасяваше. Но преди да успее да намери подходящо извинение, Адам я изпревари и спаси положението:

— Боя се, че Джоан също бе помолена да остане да наглежда баща ми, в случай че състоянието му се влоши през следващите няколко дни. Според Джон всичко зависи именно от идните два-три дена.

Парк бързо добави:

— Да, наистина е така. Джон ми обясни, че ако отново получа сърдечен пристъп, то има опасност това да се случи в близките няколко дни. Нареди ми още в никакъв случай да не се вълнувам или претоварвам — в очите на възрастния лекар блесна огънче от току-що осенилата го прекрасна идея: — Би могла да я поканиш идущата събота. Тогава се надявам да съм много по-добре.

— Следващата събота?! Нима тя ще остане толкова дълго? — Констанс не можа да скрие своето възмущение. Тя се нацупи отново и

се отдръпна от Адам, като скръсти ръце на гърдите си, от което бюстът ѝ съвсем отскочи нагоре. Зелените ѝ очи разкриваха озлоблението и недоволството, които я бяха обзели.

— Не мислиш ли, че е твърде дълго?

— Да, разбира се, че е прекалено да се задържам толкова — бързо подметна Джоан. — Вече съобщих на семейство Джонсън, че възнамерявам да си тръгна далеч по-рано.

След тези думи тя хвърли един решителен поглед към Парк, за да му даде да разбере, че нищо не може да промени намеренията ѝ.

— Обещах да остана само до началото на идната седмица. До сряда ще трябва да съм потеглила за Питсбърг.

Джоан наистина гореше от нетърпение да разкаже на Джийн за своите преживелици. Знаеше си, че едва ли ще успее да запази в тайна това необикновено приключение. Твърде странно и забавно бе всичко, което ѝ се бе случило.

— А това означава, че ще съм си тръгнала далеч преди събота — добави тя накрая.

Констанс вдигна тържествуващо очи и най-нетактично изтърси:

— Много добре!

Парк само се подсмихна и рече:

— Добре, ще видим.

В следващите няколко секунди настана гробно мълчание, след което всички изведнъж заговориха едновременно, като че ли в един и същ миг бяха намислили какво да кажат.

Джоан долови въпроса на Ричард и се приведе към него да отговори, но без да откъсва погледа си от Адам.

— Следвах медицинска академия в Ню Йорк, но през последните няколко години работя в Питсбърг. Там се установих и мястото ми харесва, затова навярно ще се задържа още.

През следващите няколко минути Ричард продължаваше да я обсипва с въпроси за нейната кариера и въпреки неуспешните опити на Джоан да смени темата на разговора, упорито се стремеше да докаже, че е невъзможно жена да бъде лекар по професия.

— Но това просто не е възможно — потрети той. — Нима толкова красива жена като вас може да бъде лекар!

— Да, наистина е трудно да се повярва, нали? — включи се Парк и думите му привлякоха вниманието на всички. — И красива, и умна.

Трудно срещана комбинация при жените в днешно време.

В същия миг доктор Джонсън усети, че обижда останалите дами, и набързо се прокашля, след което добави:

— Като изключим всички присъстващи, разбира се.

Кариса Дейвис погледна намръщено първо към Сара Гудман, за да разбере дали тя е доловила непреднамерената обида в думите на Парк, а след това стрелна очи и към самия него.

— Почти същото, както да откриеш мъж в наше време, който да може да се изразява, както трябва — подчерта Кариса и повдигна многозначително едната си вежда, след което се изхили на това, че Парк наведе глава виновно и се загледа встрани.

— Искам да зная дали ще останете за вечеря — намеси се Адам, за да спаси баща си от неловкото положение. — Ако не се лъжа, Дорис спомена за печено месо тази вечер, а всички добре знаете колко вкусно го приготвя нашата прислужница.

— Не, не — възпротиви се Шон, поклащайки ръка в знак на отрицание. — Ние се отбихме да ти оставим тези доклади и да видим как се чувства Парк. Научихме за случилото се от Сайръс, когато дойде тази сутрин да вземе документите, от които си имал нужда. Само че той не обясни колко сериозно е всичко. Изобщо не спомена за това, че става дума за сърдечно заболяване.

— Аз му наредих да не разгласява — поясни Парк и повдигна рамене. — Не искахме излишно да тревожим, когото и да било.

— Особено пациентите ви — съгласи се Ричард. — За тях би било истинска трагедия да научат, че собственият им лекуващ ги доктор е бил на косъм от смъртта. Като нищо биха могли да се ориентират към друг, по-здрав доктор.

— При това положение, след като вече разбра за мене, би ли си сменил лекаря? — попита Парк с типичното си чувство за хумор, подсмихна се и вирна глава към Ричард в очакване на неговия отговор.

— Само ако в града се появи лекар, който да изглежда като госпожица Грифин — отвърна Ричард и кимна към Джоан. — В такъв случай не само ще си сменя лекаря, но и бих побързал да се разболея от такава болест, която да изисква продължително лечение.

— Ричард!! — възкликна възмутено Сара, след което изопна острата си брадичка напред, сякаш за да предупреди Ричард, че е стигнал твърде далеч.

— Е, разбира се, ако моята съпруга Сара ми разреши — добави той бързо, след което се усмихна глуповато и си придаде вид на покорен съпруг, воден за носа от жена си. — Как мислиш, Сара? Щеше ли да се притесниш от нещо, ако една толкова красива дама, като Джоан, бе спасила живота ми?

— Ще ти кажа аз на тебе! — рязко отвърна Сара. — Мисля, че ни е време да си тръгваме.

При тези думи Сара отправи към мъжа си свиреп поглед, а след това се обърна към Джоан и изражението ѝ тутакси придоби развеселен вид:

— Радвам се, че се запознахме. Надявам се да се видим още веднъж, преди да си тръгнете!

След тези думи тя буквално изсъска на съпруга си:

— Ричард, да тръгваме.

— Да, скъпа — отвърна той и покорно се изправи, за да последва жена си. Когато забеляза, че тя е с гръб към него, намигна на Парк и добави: — Както кажеш, скъпа!

— Бях ти казала да престанеш да се хилиш като глупак и да тръгваш по-скоро — каза му Сара, без дори да се обърне.

Ричард повдигна учудено вежди и последва мълчаливо жена си.

Когато двамата излязоха в коридора, останалите гости също се изправиха. Парк пожела на всички „довиждане“, без да се изправя от стола си. Тъй като всички, освен Джоан бяха вече в коридора, Парк се обърна към нея с въпросителен поглед.

— Какво се е случило? Защо ме гледаш така? — се интересува той, защото Джоан го бе наблюдавала втренчено през цялото време.

— Защо не си ми казал нищо за главоболието си? — запита тя със сериозен тон, насочила се към Парк. — Много добре знаеш, че постоянната болка в главата може да означава нещо много тревожно. Спадна ли поне малко този оток на тила ти?

Парк покорно наведе глава, за да може да бъде прегледан, като знаеше, че е безсмислено да се противи.

— Спаднал е незначително, но си е още там — отговори той и примигна от болка, когато Джоан притисна отока с пръст.

— Защо не си му наложил лед? — попита Джоан сърдито, когато установи, че отокът не е спаднал дори с един милиметър.

Подобна подутина толкова близко до мозъка можеше да причини огромни неприятности.

— Защо ще му слагам лед? — запита неразбиращо Парк.

— За да подпомогнеш спадането на отока — Джоан веднага осъзна, че отново е споменала нещо, което не е трябвало да казва.

Когато прецени, че подобна информация няма да обърка твърде много възрастния лекар, Джоан обясни подробно:

— Ако имате лед вкъщи, мога да ти покажа как действа, макар че трябваше да сторим това още вчера.

— Имаме малко лед в мазето, за да се предпазва храната от разваляне. Само че е покрит със сол.

— Чудесно. Няма да се налага да го ядеш. Само ще го наложим за кратко върху удареното място. Ще ида да открия Дорис и да я помоля да ни донесе малко лед.

И Джоан напусна стаята, като остави седящия в креслото си лекар отново смаян.

СЕДМА ГЛАВА

Сайръс Хес изгледа гневно по-малкия си брат, който тихо притваряше вратата на конюшната.

— Джордж, кога тъпата ти глава най-после ще проумее, че тази жена не е никакъв лекар. Ако спреш да мислиш толкова много, ще видиш, че ти казвам самата истина. Ако действително е лекар, защо ще се мотае из нашия район без пари, без други дрехи, освен тези, в които бе облечена, и без кон. Нима не разбираш, че тя не е нищо друго, освен изпечен мошеник?

— Не е така — възпротиви се Джордж.

Той повдигна брадичка и сви ръцете си в юмруци, готов да оспори дори с бой мнението на по-големия си брат. Макар и само на шестнадесет години, Сайръс вече бе възмъжал толкова, че приличаше на истински мъж. Въпреки че му предстоеше да расте още, той вече бе достигнал повече от метър и осемдесет. Джордж също бе твърде висок за своите единадесет години. Вече бе метър и шестдесет и пет, но при всички случаи си оставаше по-малкият брат и по години, и по физически данни. Дорис непрекъснато го уверяваше, че не е далеч денят, когато ще настигне по височина Сайръс. От майка си двамата братя знаеха, че са наследили този ръст от баща си — едър внушителен мъж, висок близо метър и деветдесет.

Сайръс бе наследил и широките плещи на баща си, докато Джордж все още не бе укрепнал, поради ранната си възраст. „Мърша“ беше най-често употребяваната от Сайръс обида за Джордж, което на свой ред предизвикваше малкия брат да размаха срещу по-големия още тънките си ръце, подобни на крилата на вятърна мелница в някой ветровит ден.

— Върни си назад думите за мис Джоан — предупреди Джордж и повторно стисна ръцете си в юмруци, готов да нападне брат си. — Тя ми харесва. Говори с мен толкова вежливо. И отговаря на всички мои въпроси.

— Какво общо има това с един професионален лекар? — запита предизвикателно Сайръс, очевидно, без да се трогне от нито една дума на по-малкия си брат.

— Може да няма нищо общо. Аз просто я харесвам.

— Значи ти допаднат вагабонти и мошеници като нея, така ли? Тя е лекар толкова, колкото и онзи нехранимайко и безделник, който се мотаеше тук миналата седмица, просейки за милостиня.

— Не ме интересува каква е — заяви Джордж и изпъчи гърди напред. — Казах, че ми харесва.

— Продължавай да си я харесваш. Само недей да ме убеждаваш, че е истински лекар. Запомни, глупчо: аз почти завърших училище. Знам много повече от тебе, за да мога да различа един истински лекар.

— Като се мислиш за толкова умен, защо не продължиш да ходиш на вечерно училище, както иска мама? — при тези думи Джордж се тупна в гърдите и заяви: — Ще ти кажа! Защото знаеш, че никога няма да можеш да го завършиш!

— Не е вярно! Просто няма смисъл да ходя във вечерното училище — защити се Сайръс. — Засега имам намерение да продължа да работя в стоманодобивните заводи, след като завърша училище. Всичко, което се иска от теб, е да си достатъчно умен, за да разбереш какво иска шефът ти. Сигурен съм, че бъкел не разбираш от това.

— Разбирам едно. Не си толкова умен, за колкото се мислиш. А освен това мис Джоан е лекар от Питсбърг. Досега два пъти съм я гледал как лекува крака на Пътник. И двата пъти го почисти и превърза много прецизно. И изобщо не й стана лошо, когато от карболовата киселина раната започна да кърви отново. Напротив, взе мерки веднага да спре кръвоизлива.

— Значи се справя с един ранен кон — каза Сайръс и сбърчи гнусливо нос. — Но от това не мога да съм сигурен, че е лекар.

След тези думи Сайръс провери дали току-що затворената от Джордж врата на обора е добре заключена, и се пресегна да вземе висящия на гвоздей фенер.

— Може и да е израсла в някоя ферма. Повечето хора, живели на такова място, знаят как да се справят с един ранен кон.

Джордж се изпъна гневно, а в гърдите му се надигна истинска ярост:

— Тя спаси живота на доктор Джонсън!

— Кой го казва?

— Мистър Адам го каза.

— Ако питаш мен, мистър Адам също мисли, че тя не е истински лекар, иначе нямаше да продължава да я нарича „мис Грифин“. Би трябвало да я нарича „доктор Грифин“. Искаш ли да ти кажа какво мисля?

— Не, не ме интересува какво мислиш — измърмори Джордж, тъй като бе наясно, че брат му вече си има свое мнение и нищо не може да го накара да го промени. — По-добре да отиваме да вечеряме — добави Джордж и тропна ядосано с крак пред обора.

— Въпреки това ще ти кажа какво мисля — извика Сайръс зад нето и го догони. — Мисля си, че доктор Джонсън просто е изгубил дъх при падането от каруцата и е щял да се съвземе и без нейната помощ. Спомни си, когато ти падна от плевнята право по корем! И ти не можеше да дишаш почти цели две минути. Точно когато се изплаши и изпадна в паника, внезапно изстена и отново си пое въздух. Точно това си мисля, че се е случило и на доктор Джонсън вчера. Твоята приятелка мис Джоан просто случайно е попаднала на мястото на произшествието и се е възползвала от ситуацията. Това означава, че ѝ приписваш заслуга, която всъщност не е нейна.

Джордж присви ядосано устните си и продължи да подтичва. Не го интересуваеше какво смята Сайръс. Мис Джоан му допадаше. Харесваше му и това, че тя самата му задаваше също толкова въпроси, колкото и той на нея. Това го караше да се чувства необходим и важен.

— И още нещо — подметна Сайръс, готов да продължи да убеждава брат си. — Един истински лекар щеше да бъде загрижен и за другите си пациенти. Едва ли щеше да остане да се прехранва на наш гръб. Защо дори ще ѝ купуват дрехи!? Да знаеш, че както е тръгнало, нищо чудно да се премести да живее тук.

— Ти дори не си се запознал с нея! — изкрещя Джордж и толкова се възмути, че скрита купчина прахоляк по пътя си. Беше отворен от брат си, който успя да наговори толкова лоши неща за неговата нова приятелка. — Как можеш да знаеш толкова много за някого, когото дори още не познаваш лично!?

— Може и да не съм се запознал с нея, но имах достатъчно време да я наблюдавам този следобед, когато се върнах с документите от банката за мистър Адам — заяви самонадеяно Сайръс. — И ще ти

кажа, че тази жена е толкова красива и нежна, че изобщо не може да бъде лекар.

— Това, че е красива, няма нищо общо с останалото — отвърна сърдито Джордж, след което се извърна и пое към двора.

Преди още Сайръс да успее да го догони, Джордж забеляза, че майка им се приближава към тях. Когато ги съзря, Дорис спря до цветната леха, сложи ръце на кръста си и ги изчака да се приближат.

Още преди фенерът да освети лицето ѝ, Джордж бе сигурен, че е ядосана.

— Защо се забавихте толкова много? — запита Дорис, поглеждайки сърдито синовете си един след друг. — Вечерята ви е сложена на масата от половин час. Не мога да приключа с миенето на чиниите, докато вие двамата не се нахраните. Нали знаете това?

Джордж присви зелените си очи, след което посочи към Сайръс с яростно изражение на лицето и каза с треперещи от яд устни:

— Мамо, Сайръс казва, че мис Джоан не е лекар, а безделница, която търси подаяние. Кажи му, че не е прав.

— Виждаш ли? — прекъсна го Сайръс. — Ти сам я наричаш „мис Джоан“, дори не можеш да я наречеш доктор.

Дорис поклати нервно глава и ги отрязва:

— Момчета, това ли е работата ви? Да спорите за щяло и нещяло! Не можете ли прекара поне един ден, без да спорите за празни работи?

— Не съм виновен аз — изплака Джордж, като че ли някой го бе обвинил, че подклажда подобни спорове. — Той започна пръв, като каза, че мис Джоан не е истински лекар, а аз знам, че е. Кажи му. Кажи му, че тя е истински лекар.

— Тя казва, че е лекар — отсече Дорис. — А доктор Джонсън е склонен да вярва, че тя казва истината.

— Видя ли? — заяви Сайръс с победоносен израз на лицето. — Склонен е да вярва... Дори мама се съмнява. А аз си мисля, че единствената причина, поради която доктор Джонсън търпи лъжите ѝ, е защото тя е гост в дома на мистър Адам.

— Вие двамата смятате ли престанете спорите? — разяри се Дорис, след което сграбчи момчетата за раменете и ги поведе към къщата. — Никак не е важно какво мисля аз или какво мисли доктор Джонсън, защото изобщо няма никакво значение дали тя е лекар, или

не. Това, което сега има значение, е, че вечерята ви вече изстинала на масата. Бързо влизайте вкъщи и измивайте ръцете си. Веднага!

— Всичко, което ще ти кажа, е, че в тази жена има нещо нередно — продължи да мърмори Сайръс. — И аз наистина смятам внимателно да я наблюдавам, докато е тук при нас. Тя явно преследва нещо и аз ще разбера на всяка цена какво е то.

Само преди няколко минути Сайръс смяташе гостенката на мистър Адам само за странна и необичайна, но след собствените си смели обвинения срещу нея момчето наистина си внуши, че Джоан с положителност има престъпни наклонности.

— Гледай си собствените задължения, момче — предупреди го Дорис, поклащайки заканително показалеца си. — Тази млада жена ми изглежда напълно безопасна за нас. Наистина има чудни привички и употребява необичайни изрази, но и бездруго ще остане при нас само няколко дни. Между другото, и на двама ви напомням, че днес е четвъртък и че не сте ходили на училище. Затова веднага след като се нахраните, се залавяйте за уроците, които сте пропуснали. Скоро ще си лягате и не ме интересува дали сте успели да си наваксате уроците, утре няма да пропускате училище. Утре е петък, а в петък ви дават най-много контролни. А сега влизайте вкъщи бързо и двамата.

Джоан наблюдаваше как Парк се настанява в разкошно изработения стол стил рококо, пред който бе поставена шахматна дъска, чиито черни и бели фигури бяха с невероятно фина ръчна изработка. Парк бе съблякъл сако и бе разхлабил вратовръзката си минути след като излязоха от трапезарията, и сега бе останал по официална риза, закопчана догоре и запасана в чифт спортни панталони, пристегнати с черен кожен колан.

Джоан все още не можеше да разбере защо той бе настоял да се облече официално за вечеря, при положение че бе на легло и му предстоеше възстановяване. Точно преди пет той се бе прибрал в стаята си и когато стана седем, се появи в тъмносив костюм, който много наподобяваше онзи, с който бе облечен в деня на произшествието.

Адам също бе облякъл стилно сако и жилетка отдолу, което накара Джоан да помисли, че официалното облекло за вечеря е

традиция в техния дом.

След вкусно приготвеното ястие от задушени зеленчуци и печено месо мъжете решиха да се оттеглят в кабинета на Адам, където Адам също като баща си разхлаби възела на вратовръзката си, но не свали сакоето си.

Двамата започнаха партия шах. За онова време шахматната дъска бе наистина невероятно изработена и много стилна. Изглеждаше така, като че ли са сглобени черни и бели парчета мрамор, които образуват самата дъска, удобно разположена на масичка за двама. Тъй като фигурите бяха разместени, Джоан се досети, че вероятно играта бе започнала отпреди. Въпреки че мина повече от час, в игра все още бяха няколко силни фигури.

— Нямах много шансове, след като ти взех и двата топа, и двата офицера — предупреди Парк, като хвърли самодоволна усмивка към Джоан, очевидно горд от последния си ход.

Той се изтегна в стола си и протегна десния си крак така, че с върха на обувката си да погали Шадоу зад ухото, докато изчакваше хода на Адам. За да покаже благодарността си, кучето отвори уста и проточи дългия си розов език навън.

— Да. Но аз още пазя царицата си и двата коня — отвърна Адам и се намръщи, за да обмисли възможните ходове. В сините му очи проблясваше светлината на лампата. — Трябва ми малко време. Защо не налееш по чашка бренди за двама ни?

— Не мога — отвърна Парк, като се вторачи в напрегнатото от размисъла лице на Адам. — Нали знаеш, че не ми е разрешено да се претоварвам тези дни, а брендито е чак на онзи край на стаята. Ще трябва да си припомниш добре наставленията на Лоуман. А и се съмнявам брендито да ти помогне да се спасиш от това обречено положение — при последните си думи Парк посочи с глава към шахматната дъска и намигна приятелски на Джоан, като че ли за да я накара да се почувства участник в играта им.

На нея самата ѝ се струваше безкрайно глупаво да седи в тази осветена от лампата стая, пълна с мебели от деветнадесети век, и да наблюдава как двамата мъже играят партия шах, особено в това облекло, в което бяха. Въпреки че вече бе изкарала цял ден в миналото, тя все още се затрудняваше в преценките си за всичко, на което бе

станала свидетел, и за ситуацията, в която бе попаднала по някакви неведоми причини.

Всички събития, свързани с нея, бяха реалност за хората, които участваха в тях, но за Джоан те съвсем не можеха да бъдат действителност. Това не бяха събития от *нейния* свят, нито пък от *нейното* време. Като че ли бе попаднала в декор от стар филм и се опитваше да не участва заедно с другите актьори в разигравашото се действие, защото изпитва опасения, да не би да предизвика драматични промени във финала на играта.

Според Джоан с нея бе станало нещо невероятно. Тя се бе върнала назад във времето, и то само като наблюдател. Нямахше право да се включи в този живот, нито пък да се намеси в съдбата на тези хора. И въпреки всичко самата мисъл, че се намира в деветнадесети век и има възможността да види как са живели хората тогава, буквално я опияняваше. Сякаш напълно бе изгубила разсъдък си, а едновременно с това бе съвсем наясно какво именно се случва.

— Аха! — възкликна Адам и я изтръгна от мислите, в които бе потънала.

На лицето му се бе изписала тържествуваща усмивка и той отмести коня си, като взе една от пешките на Парк, обявявайки заедно с това „Шах!“.

Джоан бе не по-малко изненадана от самия Парк.

— Хайде да те видим сега, татко! Нищо друго не ти остава, освен да изместиш царя си напред — в гласа на Адам пролича задоволство. — Но дори да го сториш, пак ще паднеш!

Парк скръсти ръце и мълчаливо обходи с поглед фигурите, за да прецени ситуацията, а след минута призна съкрушен, че е победен.

— Да знаеш, че победи само защото на мене ми бе много трудно да се концентрирам! Все още не съм добре — се оправда бащата.

— Не се чувстваш добре! — възрази Адам. — Нали ме увери, че отокът на главата ти най-после е спаднал и почти нямаш главоболие!

— Да, но все още съм доста отпаднал — възпротиви се старецът и се изкашля неколkokратно, за да потвърди състоянието си.

— Тогава защо прекара целия следобед заедно с гостите долу в салона, вместо да лежиш в леглото си? И защо настоя да продължим партията шах, след като вечеряхме?

— Защото знаех, че ако не дойда да поиграем, щеше да си навреш отново носа в тези проклетни банкови отчети. Не е много здравословно за един млад мъж да си прекарва времето, заровен с часове в четене и опресняване на отчети. Трябваше да кажа на Ричард да отнесе тези документи направо на бюрото на Стивън Сейн, където им е мястото. Той и твоят съименник са тези, които трябва да вземат всички окончателни решения по финансовите въпроси. Освен това едва ли би могъл да спазиш обещанието си към Лоуман да се грижиш за мене тези дни, като едновременно с това непрекъснато обработваш отчети.

— Да не би да се чувстваш пренебрегнат? — попита със скептичен тон Адам. — Макар че не виждам как би могъл в присъствието на толкова красива дама, като Джоан.

— Не, не се чувствам точно пренебрегнат — призна Парк и после посочи към Джоан. — Просто не ми е приятно, че ти през цялото време продължаваш да бъдеш груб и не зачиташ нашата гостенка. Сигурен съм, че ако не бях предложил да се съберем тук, щеше да се заровиш в книгата си и да прекараш часове наред, четейки тези противни доклади.

— Да, така е, защото обещах на Ричард да изпратя резултатите от обработката на документите по Сайръс, когато тръгне утре за училище. Така и Ричард ще може да ги отнесе в банката още утре сутринта.

— А нима светът ще се провали, ако не го свършиш до утре? — попита Парк, като искрено се надяваше Адам да подреди най-сетне живота си така, както е редно. Да се посвети до такава степен на работата си бе достойно за уважение, но когато един млад мъж забравяше всичко останало, тогава вече неговото състояние се превръщаше в болест.

— Е, няма да се свърши светът, ако не го сторя тази вечер, но...

— Тогава млъквай и нареди фигурите отново — каза със заповеднически тон Парк. — Мисля, че е ред на Джоан да ни покаже как играе шах.

Джоан погледна към възрастния лекар втрещена. След като бе наблюдавала решителността и борбения дух, с който току-що бе приключила предишната игра, изобщо не искаше да се намесва. Тя се изправи от облечения с плюш стол и вдигна ръце, като че ли предварително се предаваше.

— Нали ви казах. Не съм играла шах от години.

Самият факт, че тя играе шах, безкрайно изненада Адам. Повечето жени избягваха игри, които изискваха подобна концентрация на мисълта.

— Тогава по-добре играй с победения — предложи Адам, досещайки се какво бе замислил баща му. Само минути след като играта им с Джоан започнеше, възрастният лекар щеше да обяви, че изведнъж се е почувствал уморен, и да ги остави насаме да довършат играта.

— Баща ми е доста предпазлив играч, но може да бъде и надигран.

— По-добре да поседя и да ви погледам, докато изиграете нова партия — предложи Джоан, което бе искреното ѝ желание. Действително ѝ харесваше да наблюдава замисленото лице на Адам, докато той разсъждава над играта, и самодоволния кикот и забележки на Парк, когато успееше да направи някой наистина добър ход.

— Бих се радвал да ти доставим такова удоволствие, но Адам е наистина прав — трябва да се оттегля да си почивам.

Адам примигна от изненада при думите на баща си и предложи на свой ред:

— Тогава може би е редно всички да се оттеглим за сън. Вече стана късно.

Джоан погледна към часовника и когато видя, че е едва осем и половина, доста се зачуди кога ли си лягат тези хора.

— О, не, не се чувствайте задължени да се оттеглите само защото аз ще го сторя — настоя Парк и като отхвърли помощта на Адам, се изправи сам на краката си. — Много ще ми бъде неприятно, ако ви разваля вечерта — при тези думи той погледна към Адам и продължи: — Освен това ми обеща да идеш до обора и да погледнеш как е кракът на Пътник, а тъй като Джоан разбира много повече от наранявания, отколкото ти, по-добре е и тя да дойде заедно с тебе.

Да останат насаме? Джоан се помръдна нервно на стола си, при което усети стегнатия колан на роклята си, заради който цялата вечер се бе чувствала като на тръни. Мисълта, че може да остане насаме с Адам в конюшната, я накара да потрепери, а пулсът ѝ изведнъж се ускори. Реакцията на тялото ѝ бе лесно обяснима — всичко се

дължеше на силното привличане, което предизвикваха неговата мъжественост и неописуем чар.

Джоан знаеше, че не бива да се увлича, но не можеше да устои на чувствата си. Та тя бе от друго време, от друг свят... Не можеше да позволи подобни чувства да я изкушат да застане между Адам и Констанс Сегуин.

— Но аз и Джордж прегледахме коня още тази сутрин, преди да обядваме. Бих казала, че раната заздравява твърде бързо.

— Въпреки това ще се чувствам много щастлив, ако нагледате Пътник още веднъж тази вечер. За мен той означава твърде много.

Джоан разбра, че няма да успее да разубеди възрастния лекар. За да бъде учтива и за да покаже благодарността си за неговата добрина към нея, тя реши да се съгласи.

— Мисля, че няма нищо лошо в това да го видя още веднъж. Пък и колкото по-често се сменя превръзката и се почиства раната, толкова по-добре.

Докато Адам съпровождаше баща си по стълбите до спалнята му и му помагаше да си легне, Джоан изчакваше в кабинета. Отегчена от продължителното седене в стегнатите дрехи, тя реши да се поразходи из стаята. За да разсее мислите си за предстоящата среща насаме с Адам, тя започна да разглежда заглавията на някои от книгите в неговата библиотека. Изобщо не бе предполагала, че Адам чете поезия, и искрено се изненада, когато видя безброй томчета със стихове, скупчени всред другите книги, чиито заглавия предполагаха сериозни теми като химия, финанси, животновъдство, геология и кулинария.

От любопитство Джоан измъкна една от книгите на Кийтс и я разтвори. На свободния лист под корицата бе написано името на Адам и датата, на която книгата бе купена.

— Обичаш ли да четеш? — запита Адам, като завари Джоан с книгата в ръце.

— Не толкова много, колкото би трябвало — призна тя и обърна очи към него.

В полумрака на вратата Адам изглеждаше по-друг, малко загадъчен и още по-привлекателен. Идваше ѝ да каже нещо за това, че липсва електрическо осветление, но бързо преглътна неуместната забележка.

— При цялата медицинска литература, която трябва непрекъснато да следя, не ми остава време да чета нещо за удоволствие — тя се засрами от своето признание.

— Харесва ли ти Кийтс? — попита Адам, след като забеляза коя книга е в ръцете ѝ.

— Докато учех в колежа, го харесвах, но в интерес на истината след това не съм чела много негови неща.

Джоан погледна към отворената страница, после отново вдигна очи към Адам и потръпна от възмущение, когато долови близостта му.

— Мога ли да взема тази книга да почета довечера в спалнята си? — попита Джоан, като се съмняваше, че ще заспи рано тази нощ след петнадесетчасовия непробуден сън.

— Да, разбира се, можеш да я вземеш — отвърна Адам, като очакваше Джоан да се усмихне на неговите думи.

Допаднаше му нейната усмивка.

— О, не, неудобно е да вземам твоя книга — каза Джоан и се изчерви при несполучливия си опит да свали очи от Адам.

Нещо в него я караше да продължава да се взира в сините му очи и да потъва в техния поглед все по-неудържимо. Ех, ако имаше късмет да срещне такъв мъж в своето време... Никога не бе срещала подобна притегателна сила и мъжки чар от деня, в който се бе запознала с Томас Рурк.

— Настоявам да я вземеш — отвърна Адам. — Можеш да я вземеш като подарък, когато си тръгнеш следващата седмица. Така ще имаш един спомен от нас.

Той премести погледа си от нейните огромни бадемови очи към нежната извивка на устните ѝ и едва сдържа порива си да я грабне в ръце и да я целуне страстно. Усети колко близко е до нея и колко трудно е да удържи на напирещото отвътре желание. В един миг си спомни клетвата си никога повече да не се обвързва завинаги с която и да било жена и бързо се извърна настрана. Когато отново проговори, тонът му внезапно бе станал рязък:

— Засега можеш да оставиш тази книга на масичката отвън. Така няма да забравиш да я вземеш със себе си на връщане от конюшните.

Джоан побърза да направи така, както Адам ѝ каза, потресена от резкия му тон. Тя недоумяваше какво толкова бе сторила, че да го

подразни така. След това го последва към едната веранда, където Адам поспря, колкото да успее да запали един малък фенер.

Джоан се движеше след мъглявата светлинка на фенера и се чудеше какво да каже, за да наруши настъпилото гробно мълчание. Когато не ѝ хрумна нищо подходящо, тя все пак реши да спомене нещо за времето:

— Определено захладня тази вечер — при тези думи тя сви ръце отпред, тъй като вече не ѝ се налагаше непрекъснато да повдига диплите на полата си. — Може би е от дъжда, който падна веднага след залез-слънце.

— Извинявай, не съобразих. Искаш ли моето сако? — попита Адам, който вече смъкваше ръкавите си.

— О, не. Съвсем не съм измръзнала. Даже намирам студа за освежаващ. Докато се разхождах следобеда, беше толкова топло, че ми бе трудно да повярвам, че е март месец.

— Приятна ли бе разходката? — попита Адам, който не разбираше защо Джоан бе предпочела да се разхожда в най-големите горещини.

— Много приятна. Обичам да съм сред природата, да слушам птичите песни и вятъра в листата на дърветата. Тук е толкова спокойно.

Без да спира, Адам я погледна въпросително.

— Но аз мислех, че мразиш горещините. Нали тази тишина и спокойствие те караха да се чувстваш не на мястото си?

— Донякъде — съгласи се Джоан, припомняйки си предишния им разговор. — Но ти се оказа прав. Всеки човек постепенно свиква и дори започва да харесва тишината и спокойствието.

— Значи си доволна, че остана при нас?

— Да, доволна съм — призна си Джоан чистосърдечно. — В интерес на истината имах нужда от това.

Тя погледна смълчаната околност, после вдигна очи към звездите на небето; месецът се подаваше иззад няколко облачета, високите дървета хвърляха протяжни изкривени сенки над близките хълмове. В далечината се забелязваше кехлибарен отблясък от светлините на Камбрийските стоманолеярни заводи.

— Наистина трябваше да се оттегля, за да забравя проблемите си. Приятелката ми Джейн се оказа права. Твърде тежко изживях

мъката от загубата на моите родители. И почти нямаше никакво спасение.

Адам долови тъгата в гласа ѝ и запита:

— Кога починаха родителите ти?

— Преди две седмици.

Джоан можеше да му каже с точност датата и часа на смъртта им. Но как щеше да прозвучи това в неговите уши — как можеше някой да умре цели сто години напред в бъдещето? Тогава щеше да се наложи да му обясни всичко, а той тепърва се опитваше да осъзнае и да повярва на елементарния факт, че тя е дипломиран лекар. Ако му кажеше, че идва от друго време, Адам с положителност щеше да я помисли за напълно смахната и щеше да отхвърли всичко онова, което му бе разказала досега. Не, тя не можеше да допусне да я помислят за лъжкиня и да изгуби и малкото доверие, което Адам таеше към нея. Пък и кое щеше да е за предпочитане — истината или неговото доверие?

— Понякога ми се струва, че се е случило едва вчера.

Адам поклати глава. Това обясняваше защо бе плакала тъй дълго предишната нощ. Тя едва бе преживяла първоначалния шок от смъртта на родителите си и тепърва започваше да осъзнава истинската загуба.

— Извини ме, ако моят въпрос ти причинява болка, но как са починали родителите ти?

Джоан си спомни какво бе разказала на Дорис, и поклати глава в знак на това, че въпросът му не я притеснява, но не посмя да го погледне в очите, а се загледа някъде надалеч в тъмнината.

— Загинаха няколко часа след ужасно произшествие с каретата им — Джоан сама не повярва на хладнокръвния тон, с който изрече тези думи.

За пръв път след смъртта на родителите си тя говореше за това, без да почувства пареща болка в гърлото. Помисли си, че това може би се дължи на замяната на думата „автомобил“ с „карета“. Сякаш говореше за някого друго, а не за тях самите и сигурно затова сълзите ѝ този път не рухнаха, както ставаше обикновено. Почувства се за пръв път много спокойна от това, че може да говори за нещастieto, без да изпада в ужасяваща мъка и неутешима скръб.

— Бях толкова нещастна след смъртта им, че станах абсолютно негодна за работа. Не можех да взема и най-елементарното решение.

Затова помолих за отпуск. Поради състоянието си престанах да изпълнявам служебните си задължения с необходимата концентрация. Започнах да допускам глупави грешки, а това е абсолютно недопустимо за работата на един лекар, от който зависи спасението на човешкия живот.

Адам започна да вярва дори на това за лекарската ѝ практика, въпреки че все още му бе много трудно да приеме факта, че една толкова красива жена може да има професия, и то отговорна като лекарската. Та тази същата жена едва си спомни коя година е. После Адам отсъди, че нейното състояние може да се дължи на скръбта ѝ след загубата на родителите ѝ, и се успокои, че навярно пропуските в паметта ѝ са просто временни. Той леко поклати глава, спомняйки си собственото си състояние и усилията, които му бяха необходими, за да се съсредоточи над работата си веднага след смъртта на Дороти.

— Смъртта на обичан човек наистина може да извади човек извън строя — промълви той с тих и нежен тон. От думите му бликаха невероятна топлина и разбиране и Джоан вдигна поглед към очите му.

— Да, наистина е така. Зная от Дорис, че си изгубил жената и детето си.

Адам леко забави крачка, но не спря. Той погледна в далечината и прошепна:

— Това се случи много отдавна — очевидно не желаете да разговаря на тази тема.

— Все пак си се справил твърде добре в живота. Надявам се и аз да успея да го сторя.

Между двата случая имаше, обаче една съществена разлика и Джоан си даваше сметка за нея. Адам поне не бе отговорен за смъртта на любимите си хора, докато тя още не можеше да се освободи от чувството си за вина.

— Всеки се справя по някакъв начин — промълви Адам, като продължаваше да гледа към конюшните. — Аз просто се посветих изцяло на работата си.

— Разбирам, че все още се придържаш към този принцип — каза Джоан, без да се усети, че Адам можеше да предположи за нейните разговори с Дорис.

— Все пак намирам по малко време за някои развлечения — призна Адам, — макар и не толкова често, колкото би трябвало.

На лицето му се четеше душевната мъка и уязвимостта му, което предизвика съчувствието на Джоан. Той всъщност бе един съвсем обикновен човек, като всички останали, макар да живееше в миналото. Сега Адам ѝ бе станал по-близък и ситуацията, в която бяха попаднали и двамата, вече не ѝ се струваше толкова странна и далечна.

— Ти поне имаш Констанс, която ти помага да се разтовариш от проблемите си. В моя живот засега няма толкова близък човек.

Да, самотата на Джоан бе продължила твърде дълго.

Без да знае защо, Адам пожела да разясни на Джоан отношенията си с Констанс. Всъщност тяхната връзка изобщо не бе сериозна. Нито един от двамата нямаше задължения към другия.

— Да, Констанс ми помага да забравя отчасти за проблемите си. Джордж ми е много близък и аз наистина се радвам, когато е край мен, докато съм си тук, в къщата. Всъщност и Констанс, и Джордж са ми само приятели. Нищо повече.

— Констанс определено държи много на тебе — подметна Джоан и си помисли, че ако Констанс бе имала възможността в този момент да чуе как Адам я нарича просто своя приятелка, поставяйки я наравно с едно единадесетгодишно момче, навярно би се разярила.

Сигурно бе, че тя се мисли за нещо много повече от обикновена приятелка на Адам. Интересно би било, ако можеше да наблюдава реакциите ѝ след такова определение за себе си. Джоан пристъпи встрани и изчака, докато Адам отключи вратата на конюшната.

— Тя явно доста държи на тебе и трябва да признаеш, че е доста привлекателна — каза Джоан с ясното съзнание, че не ѝ е твърде приятно да произнесе тези думи.

— Истина е, но тя е много млада. Понякога е много трудно да открием обща тема за разговор. Както сама видя, тя се държи твърде детински от време на време.

Джоан примигна от изненада, защото бе сигурна, че Констанс е почти нейна връстница.

— А ти на колко години си? — попита тя Адам.

— На тридесет и пет.

— Значи тя е само няколко години по-млада от тебе — допълни като че ли на себе си Джоан, без да разбира защо Адам гледаше на Констанс като на твърде млада и с детински навици.

— Е, тя е само на двадесет и пет години.

Двадесет и пет? Но тя изглеждаше почти тридесет и четиригодишна.

— Сигурен ли си? — попита Джоан, смаяна от несъответствието между възрастта на Констанс и нейния вид.

Явно дамата или бе излъгала Адам за годините си, за да го впечатли, или жените по онова време са се състарявали твърде рано. Това можеше да обясни и безкрайната изненада на Парк, когато научи възрастта на Джоан.

— Абсолютно съм сигурен. Познаваме се от времето, когато беше още девойка и идваше тук за ваканциите си през лятото.

Адам не желаше повече да обсъжда Констанс. По-интересно му бе да научи още нещо за Джоан и затова смени темата на разговора.

— А как ти самата се разтоварваш от неприятните моменти в живота си?

Джоан не очакваше смяната на темата и се умълча, за да размисли над въпроса на Адам. През последните няколко години ѝ бе оставало твърде малко време за развлечения.

— Може би успявам да се отпусна, след като поспя.

Едва ли можеше да му разкаже и за другите си развлечения от рода на лудите шоу програми по телевизията, видеофилмите, които гледаха от време на време с Джийн, докато нагъваха пуканки, лешниково масло и бонбони „M&M“.

— Никога ли не ходиш на бал или на театър? — зачуди се искрено Адам.

— Ходя от време на време на театър — призна Джоан и си спомни за една пиеса на Бродуей, която бяха гледали заедно с Том през лятото, преди тя да открие горчивата истина за неговото измамно поведение. — Но никога досега не съм била на бал.

Да, тя не бе посетила нито веднъж дори благотворителните балове, които организираха в болницата почти всяка година.

Адам я погледна с любопитство — как може една толкова красива жена да не е ходила никога на бал?

— Нима не обичаш да танцуваш? — заинтересува се той.

— О, напротив, много обичам танците — призна си Джоан, но се досети, че разговорът им може да придобие твърде нежелан обрат, тъй като тя действително обичаше да танцува... класически рокендрол. Затова побърза да обърне въпроса към самия Адам:

— А ти? Много балове ли посещаваш?

— Само някои — отвърна Адам, след което повдигна фенера, за да освети яслата на Пътник, и кимна към коня, като даде път на Джоан.

Докато наблюдаваше грациозната ѝ походка пред себе си, Адам неочаквано си представи какво ли би изпитал, ако можеше да я грабне в прегръдката си и да я поведе в нежен валс на някой дансинг. Спомни си, че пролетният бал предстои само след няколко седмици, и едновременно с това с горчивина се досети, че дотогава Джоан ще е тръгнала за Питсбърг. Едва ли си струваше да си фантазира такива неща за жена, която щеше да гостува в къщата му само няколко дни. Е, ако можеше да я убеди да остане малко по-дълго... Тази мисъл изведнъж го накара да се почувства някак по-добре и обнадежден.

Джоан изчака, докато Адам отвори вратичката и побутна коня да се отмести. Тя се приведе към ранения крак и започна да сваля превръзката от сутринта. Когато видя напоения с кръв плат, се намръщи.

— Изглежда се е наранил повторно — съобщи тя с типичния за един лекар суров тон. — Донеси ми нова превръзка и карболовата киселина. Ще трябва отново да почистя раната.

Адам се отпрати да изпълни нарежданията ѝ, а Джоан добави:

— Само че остави фенера тук, за да мога да виждам крака.

— Май си свикнала да даваш нареждания — отбеляза Адам, докато поставяше фенера на близкия стол. — Още вчера го забелязах — добави той накрая.

— Навярно е поради това, че работя в спешното отделение — поясни Джоан, давайки си сметка колко сурово и безпрекословно звучат нарежданията ѝ. — Свикнала съм край мен да стои медицинска сестра, която ми носи всичко необходимо. Особено в случаите, когато са довели сериозно пострадал пациент, невинаги имам време да казвам „моля“ за всяко нещо. Извини ме, ако съм те обидила.

— Не, не си ме обидила. Просто не съм свикнал една жена да ми нарежда какво да правя — обясни Адам, докато ѝ подаваше нещата, необходими за почистването и превръзката на раната.

Тъй като бе един от най-авторитетните и богати мъже в околността, той по-скоро бе свикнал жените около него да му угаждат по всякакъв начин в стремежа си да му се харесат.

Джоан си спомни, че той все пак е от друго време, и предпочете да замълчи, вместо да каже нещо в своя защита. Смешно бе да се помисли как би се чувствал Адам в присъствието на жена, властна като Джейн Фонда.

— Ще се постарая да смекча малко тона си при раздаването на команди — Джоан предполагаше, че едва ли ще успее, и добави: — Поне докато съм тук.

Това обещание изглежда задоволи Адам и в следващите няколко минути разговорът им се пренесе около самото произшествие. Адам я изчака да приключи напълно с почистването на раната и смяната на превръзката и едва тогава отново зададе въпроса, който живо го интересуваше:

— Има едно нещо у тебе, което изобщо не мога да разбера — започна той, като се опитваше да налучка безпристрастния тон, въпреки че бе обмислял този разговор почти целия следобед.

— И какво е то? — запита Джоан, защото нещата, които можеха да изглеждат непонятни за Адам, бяха навярно много повече — все пак ги разделяше цяло столетие.

Тя се изправи и изтупа от полата си полепналата слама и прахоляк, след което се обърна към Адам в очакване.

— Защо една толкова красива жена, като тебе, още не се е омъжила? — запита Адам и също се изправи.

Джоан бе изненадана от чутото — Адам я бе нарекъл красива и едновременно с това се бе приближил до нея.

— Може би защото твърде много командвам — безцеремонно отвърна Джоан. — А повечето мъже не са свикнали с това.

— Какво имаш предвид под „свикнали с това“? Нима изобщо някой мъж може да търпи подобно нещо? — полюбопитства Адам, вътрешно убеден, че по някаква причина Джоан премълчава истината. Имаше нещо двойствено и неясно във всеки неин отговор тази вечер. Стори му се, че тя крие нещо от миналото си, за което не би искала никой да узнае. Той бе и до известна степен засегнат от това, че тя не смееше да му се довери.

— Истината е, че не съм срещнала още подходящия мъж, който да ми поиска ръката — добави Джоан, макар опитът да даде шеговит отговор едва ли щеше да отклони темата на разговора.

Адам не успя да я разбере напълно — дали подходящият мъж просто никога не я е помолил да се ожени за него, или пък никога досега не се е появил подходящ човек за нея?

— Подходящият мъж никога не попита за женитба — доуточни Джоан, благодарна на Адам, че с лекота успя да поведе толкова деликатен разговор. — Или поне избягваше да избере тъкмо мен. В живота му имаше друга, по-близка до неговото сърце. Жена с много повече пари и възможности. Баща ѝ бе преуспяващ медик, комуто тогава бе нужен млад, току-що завършващ лекар като него.

— Разбирам — отвърна тихо Адам, смутен от неочаквания изблик на откровеност от страна на Джоан. — А той ожени ли се все пак за другата?

Страните на Джоан пламнаха от вълнение. Адам протегна ръка с намерение отново да я докосне, но премисли и отпусна ръката си, като не спираше да се любува на чертите ѝ, полуосветени от фенера.

— Май ще е по-добре да се върнем вкъщи, нали? — предложи той.

— Да, разбира се — съгласи се Джоан, въпреки че изпита разочарование, че ще трябва да се приберат, макар да бяха свършили онова, за което дойдоха. — Денят бе доста продължителен и тежък.

Джоан едва ли някога щеше да забрави този ден.

Избърса ръцете си в чиста влажна кърпа и двамата тръгнаха да излизат от конюшната. В този миг силният вятър затръшна входната врата.

— Задръж вратата — рязко заръча Джоан, забравила обещанието си да не заповядва по този начин. Тя се усмихна лъчезарно и добави това, с което думите и поне нямаше да приличат на команда: — Моля те!

Трогнат от старанието ѝ, Адам се усмихна широко и Джоан забеляза трапчинките на лицето му. Със силен замах той блъсна вратата на обора. По пътя обратно към къщата Джоан си мислеше какво щастие би било да открие мъж като Адам в своето време.

ОСМА ГЛАВА

Когато в понеделник настъпи утрото, Джоан вече бе окончателно очарована и впечатлена от новите си познати и от техния тежък, но не и психически напрегнат живот през 1889 година. В сравнение с болестите и конфликтите, свойствени на нейното време, новата обстановка вече не ѝ се струваше така отблъскваща и непонятна. До известна степен тя дори се страхуваше да се върне в своето време. Ужасяваше я мисълта, че там я очаква опустелият дом на родителите ѝ, в който се бяха загнездили мъката и усамотението. Страхуваше се, че я очаква неприятното задължение да прегледа записките на майка си, за да установи какви са дълговете на родителите ѝ. Най-много от всичко я плашеше задължението да прерови личните им вещи, за да реши какво ще прави с тях.

Джоан наистина предпочиташе да остане на новото място, в този необезпокояван от нищо свят, населен с добросърдечни интересни хора — далеч от болките, униженията и напрежението, които бе оставила в двадесети век.

Оказа се извънредно приятно да прекара последните пет дни в такава фантастична обстановка, сред толкова приятелски настроени, необременени от нищо хора. Всички, с изключение само на Констанс Сегуин, я приеха като част от своето общество, въпреки че някои все още се съмняваха в това, че наистина е лекар.

Но времето за завръщането ѝ неумолимо приближаваше. Телеграмата от банката в Питсбърг, която щеше да я изобличи, можеше да пристигне всеки момент. Сайръс бе получил задачата, след като се върне от училище, да отскочи до града и да провери дали няма никакви съобщения. Преди тази проклета телеграма да пристигне и да я изложи пред всички като измамница, Джоан се надяваше да прекара остатъка от времето си в 1889 година колкото се може по-приятно. Просто като гостенка или като обикновен наблюдател.

След като разбра, че двамата с Адам могат да бъдат единствено приятели и нищо повече и че всяка по-сериозна връзка между тях би

била обречена и краткотрайна, Джоан направи всичко възможно да прикрие своя интерес и чувствата, които изпитваше към него. Естествено, непосилно бе да възпре учествяващите се удари на сърцето си и изпотяването на дланите си, когато Адам се приближаваше. И все пак тя твърде сполучливо успяваше да прикрие своето състояние от Адам, защото се бе заклела да не допусне той да забележи вълнението ѝ.

Щеше да е много по-лесно да продължи своя живот с несподеленото желание за близост с Адам, отколкото да го допусне до сърцето си, а след това да го изостави най-хладнокръвно. Джоан знаеше, че ако се влюби в него, сърцето ѝ отново ще бъде обречено на страдание, а самата тя — на самота.

Всички, които Джоан бе обичала през своя живот си бяха отишли, и понякога празнотата в сърцето ѝ бе ужасяваща и болезнена. След загубата на първата си любов, Томас Рурк, бе изгубила бабите и дядовците си, както и двамата си родители. Нямаше нужда да преживява още веднъж подобни трагедии. Джоан бе твърдо решена да излезе от цялото това приключение невредима, незасегната от никакви страдания и болки. Затова предпочиташе да играе ролята на страничен наблюдател, на най-обикновен гост в дома на Адам.

Адам обаче най-неочаквано бе променил отношението си към нея. За пръв път някой му бе помогнал да се отърси от покрусата след смъртта на съпругата му и това бе именно Джоан Грифин. Затова той чувстваше необходимост да я задържи на всяка цена в дома си.

Тя продължаваше да бъде потайна и загадъчна, но това дори възбуждаше повече неговия интерес. Странният начин, по който тя реагираше на въпросите му, и непрекъснатите ѝ опити да отклони темата на разговора, когато ставаше дума за нейната личност, го караха да мисли, че в живота на Джоан има нещо нередно. Адам трудно можеше да прецени дали Джоан е избягала от нещо или от някого. Дали пък просто не бе твърде саможива и затворена в себе си?

Вече не го смущаваха непознаването и несигурността ѝ за някои определени факти, нито пък властната ѝ натура, която все още се проявяваше от време на време. Е, командите ѝ често го караха да я сграбчи силно и да я разтърси, за да се опомни кой е по-силният от двамата, но тези настроения не бяха толкова неудържими.

Сега я желаете така, както не бе желал нито една жена в живота си до този момент. Трудно му беше да покаже тези чувства при извънредно краткото време на нейния престой в дома му. Трябваше да намери някакъв начин да я задържи при себе си. Не можеше да ѝ разреши да си замине от живота му така леко и неочаквано, както се бе появила, поне не и преди да я опознае по-отблизо.

— Струва ми се, че се задава нова буря откъм северозапад — спомена той, като сочеше към далечните сиви облаци високо в небето, когато излязоха заедно на верандата.

Въпреки че бе още три часа и по това време той обикновено се занимаваше с документите на Камбрийските стоманолерни заводи, след неуспешните опити да се съсредоточи над работата си Адам предпочете да си отиде.

— Макар и да заръчах на Сайръс, като се върне от училище, да иде до града да провери дали има съобщение за тебе, може би няма да мога да го изпратя точно сега. Трябва да ми помогне да приберем конете от паша, за да ги предпазим от бурята. Като гледам тези облаци, сякаш предстои градушка.

— Нямам нищо против — съгласи се Джоан, довольна от шанса да прекара още един вълшебен ден в прекрасния дом на Адам. — По-добре е да се погрижите за конете.

Адам се отправи към конюшната и когато се обърна към Джоан, буйната му коса се развя от силния вятър.

— Навярно ще открия Сайръс в плевнята или в обора, но Джордж по всяка вероятност е още въщи. Би ли го потърсила, за да ми го изпратиш. Ще имам нужда и от неговата помощ.

Джоан се досети, че момчетата бяха влезли въщи само колкото да оставят учебниците си и да се преоблекат. Затова тя побърза да открие Джордж. Както очакваше, успя да го намери в кухнята, където момчето се опитваше да измоли от майка си още една бисквита за следобедната си чаша мляко. Джордж наистина си похапваше твърде добре.

— Джордж, мистър Адам има нужда от помощта ти в конюшната — каза Джоан и добави след малко: — Задава се буря и господарят ти иска да приберете конете колкото се може по-бързо.

Едва сега тя се замисли защо Адам се бе разтревожил единствено за конете, когато на пасището имаше още много други животни.

— Но навън е слънчево — отбеляза Джордж със спокоен тон, а от погледа му, насочен към бисквитите, пролича, че е загрижен само от това, че ще трябва да ги остави. За всеки случай той погледна и през прозореца, да се увери, че времето не се е влошило.

— Облаците са още далече, но нали знаеш колко внезапно връхлитат мартенските бури — каза Джоан, припомнила си неочакваната буря, вследствие на която се бе озовала в миналото. Над главата ѝ се бяха струпали само няколко малки облачета, когато изведнъж всичко бе притъмняло и бурята я бе застигнала ненадейно. — Да, тези мартенски бури наистина могат да те изненадат твърде неприятно.

— Права си — съгласи се Джордж. — А конете се плашат ужасно при буря — момчето грабна остатъка от бисквитите си и се отправи към вратата. — По-добре ще е да ги приберем навреме, преди отново да строшат оградата и да се пръснат из планината — Джордж се поизпъчи, пристъпвайки така, сякаш му предстоеше да изпълнява кой знае каква мисия. — Конете се държат много глупаво, когато има буря. Кравите поне съобразяват да се струпат под някое дърво, за да не ги намокри дъждът.

Джоан го последва, за да се опита да помогне, ако има нужда. Забеляза, че вятърът неусетно се бе усилил само докато бе вътре в къщата. Тя с мъка успя да догони Джордж поради тежките дипли на полата си и когато двамата бяха стигнали почти до средата на двора, откъм конюшната се появи Адам. Той бързо нареди на Джоан да се прибере въкъщи.

— Но аз искам да ви помогна — извика тя, за да се чуе гласът ѝ, приглушен от извилиия се вятър.

— Само ще ни пречиш — отвърна сърдито Адам и се смръщи.

В същия миг облаците захриха слънцето и притъмня, като че ли се здрачаваше.

— Остани си въкъщи и помогни на Дорис. На нея си ѝ по-нужна.

Джоан понечи да се възпротиви. Желаше да му докаже, че може да помогне в мъжката работа, но усилилият се вятър все по-неудържимо подхващаше полите ѝ и биеше в лицето ѝ. Това я ядоса и тя се отправи към къщата. Едва ли щеше да помогне с нещо навън, след като през цялото време ѝ се налагаше да придържа диплите на полата си.

Тя се върна в къщата и помогна на Дорис да затворят и да заключат всички прозорци. Докато Джоан вършеше тази работа, притичвайки от стая в стая, Дорис набързо прибра пилетата и кокошките в кокошарника и затвори всичките вратички, за да не избяга някоя от животинките. След това тя прибра и бельото, простряно да съхне навън.

— Ох, че глупави пилета... — мърмореше под носа си Дорис, докато влизаше в къщата. Червената ѝ коса бе разрошена от силния вятър, а ръцете ѝ — заети от събраното набързо пране.

Само миг след като притвори задната врата на къщата с рамото си и се насочи към масата, където възнамеряваше да остави бельото, навън проблесна светкавица, последвана от оглушителен гръм, който разтърси цялата къща. В следващия миг от небето рухна проливен дъжд.

През кухненските прозорци Джоан не можеше да види нито плевнята, нито конюшната. Затова се затича към спалнята на Джордж и се опита да различи постройките през биещия косо порой. Небето бе така притъмняло, а дъждът бе забулил всичко, че не успя да различи почти нищо. Дори когато проблясваха светкавици и осветяваха целия двор, едва успяваше да долови очертанията на постройките и нищо повече. Не знаеше дали Адам и момчетата бяха успели да приберат конете и останалия добитък, или бяха в опасност. Младата жена продължи да се взира обезпокоена около четвърт час, а дъждът продължаваше да се изсипва, прекъсван само от внезапни гръмотевици. Най-после тя забеляза нечия фигура, бавно приближаваща към къщата. Сърцето ѝ буквално подскочи, когато след една светкавица разпозна Адам. В ръцете си той носеше Джордж. Зад него се виждаше прегърбеният под дъжда Сайръс.

Джоан хукна през кухнята към коридора, изпълнена с мрачни предчувствия. След малко входната врата се отвори с трясък и в къщата нахлу струя студен въздух.

Джоан веднага съзря тревогата, изписана на лицето на Адам, и петната кръв по подгизналата му от дъжда риза.

— Какво се е случило? — изплашена, тя се втурна към Адам.

От свитата фигура на Джордж и от начина, по който държеше ръката си, тя се досети, че момчето е наранило или ръката си, или коремната област. Тя погледна към пода да види дали е изтекла кръв, и

се успокои, като разбра, че кръвоизливът не е силен. Явно не бе засегната сериозно артерия.

— Джордж си раздра ръката на една метална преграда — обясни Адам, гледайки разтревожено към юношата.

В този момент той съзря Дорис на близката врата, пребледняла като чаршаф от уплаха и притиснала ръка към устата си в безмълвен ужас. Адам се почувства виновен за станалото.

— Не можах да спра кръвенето — започна той със съкрушен глас и се обърна към Сайръс: — Бягай да извикаш баща ми.

— Не е необходимо — намеси се Джоан и едновременно с това се пресегна към ръката на Джордж, който все още я притискаше към тялото си.

Дори и да не бе най-компетентният и способен лекар, в случай като този тя можеше да се справи отлично.

Сайръс хвърли въпросителен поглед към Адам, докато Джоан вече преглеждаше раната. Тя не забеляза подозрителните погледи, които присъстващите си размениха, защото в същото време премести ранения на по-осветено място в стаята. Успя да установи, че на ръката на Джордж имаше почти петсантиметрово порязване точно над кокалчетата.

— Сложете го да легне на масата в трапезарията — нареди Джоан с намерението да обработи раната, без да ѝ се налага да се навежда и да прикляка. След тези думи тя отстъпи, за да даде възможност на Адам да го пренесе.

Ужасен от непрекъснатото кръвящата рана, Адам побърза към трапезарията, следван по петите от Дорис и Сайръс. След като изчака Джоан да разчисти масата, той постави момчето точно под полилея.

От дрехите на Сайръс се стичаха вадички вода върху килима до масата и затова той се дръпна встрани, а Дорис и Адам застанаха от двете страни на Джордж и поставиха ръце върху раменете му, за да му вдъхнат смелост.

— Дорис, ще ми трябват превръзка, карболова киселина и няколко чисти парчета плат. Трябва да спра кръвоизлива — Джоан произнесе думите си с рязък и строг тон.

Виждаше се, че само Дорис е във форма и с достатъчно силен дух, за да ѝ асистира като медицинска сестра в този момент. Докато изчакваше Дорис да донесе необходимите неща, Джоан забеляза

изплашеното лице на Джордж и без да сваля по-ниско ръката му, каза със спокоен и по-мек тон:

— Ти си едно много смело момче. Аз със сигурност щях да се изплаша до смърт, ако се бях наранила така.

Джордж направи усилие да се усмихне и кимна леко към ранената си ръка, без да сваля очи от лицето на Джоан.

— Досега съм се наранявал къде-къде по-лошо.

— Да, това е вярно — подкрепи го Адам и отметна с ръка мократа коса от челото на момчето, като се опитваше да не изглежда обезпокоен. — Джордж се наранява толкова често, колкото никой друг от моите познати. Не знам как успява все да си навлича беди. Нали така, Сайръс?

Сайръс повдигна рамене и попита:

— Да повикам ли все пак баща ви?

— Нямам нужда от доктор Джонсън — гневно се възпротиви Джордж. — Нали си имам добър лекар тук.

Джоан разтвори очи от изненада и когато Дорис се появи, направи всичко възможно да възнагради Джордж за доверието му. Момчето лежеше неподвижно на масата с присвити очи и лице, наклонено към Адам, когато тя напои раната с карболова киселина и забави кръвоизлива, като пристегна с кърпа мястото над китката.

Когато кървенето най-после окончателно спря, тя отстрани напоената с кръв кърпа и се наведе да огледа повторно раната. Джоан се запита дали по това време вече е съществувала ваксината против тетанус. После си спомни, че щом Джордж се наранява толкова често, навярно вече са му я правили.

— Доста сериозно си се порязал, но едва ли ще се наложи да се шиеш. По-скоро ще има нужда от няколко лейкопласта и марля отгоре.

Въпросът ѝ бе отправен към Дорис и Адам.

— Имате ли лейкопласт?

Сега дори Джордж придоби крайно озадачен вид:

— За какво са ти пеперуди^[1]?

— Сега ще поиска и мас от змия и криле от прилеп! — подигравателно и донякъде враждебно измърмори Сайръс.

— Не пеперуди, които летят из градината — обясни Джоан, досетила се какво недоразумение бе възникнало, — говоря за

специални тънки ленти, които се залепят на рани като тази. Някои ги наричат „стерилни лентички“.

Тя отново погледна към Адам с надежда и запита:

— Нямате ли такива неща вкъщи?

По изражението на лицето му Джоан разбра каква грешка бе допуснала, като заговори за лейкопластите. Очевидно през 1889 година никой още не бе чувал, нито виждал такова нещо. Тя се ядоса на себе си, че не бе съобщила да вземе аптечката от колата си. Все едно, в момента не можеше просто така да напусне къщата и да хукне през бурята, без да дава обяснения, само за да донесе аптечката. Още повече, след като сама се увери, че порязването не е чак толкова сериозно и дълбоко.

Накрая тя помоли за няколко чисти превръзки и комплект игли и конци. Без лейкопласти, които да затворят прорежа в кожата, се налагаше да се направят няколко шева. След това трябваше да се превърже ръката толкова здраво, че Джордж да не се изкушава да я извива и така да предизвика нов кръвоизлив.

Адам погледна към Сайръс, в чийто поглед все още се четеше подозрение към способностите на Джоан.

— Бягай горе и попитай татко къде е медицинската му чанта. Там навярно има всичко необходимо.

Когато Сайръс се върна след минути, Парк бе заедно с него и сам носеше своята медицинска чанта.

— Разбирам, че се е случила малка беда — каза лекарят, като се приближи към масата, за да види какво е положението.

Сънненият му вид подсказваше, че току-що се бе събудил и бе пропуснал да забележи ужасната буря навън. Когато надникна над рамото на Джоан към ръката на Джордж, той примигна.

— Ужасно си се порязал, момчето ми.

Джордж кимна в знак на съгласие.

— Добре, че доктор Грифин се е погрижила толкова бързо за тебе — продължи възрастният лекар и постави кожената си чанта на масата до момчето. След това бързо я откопча и бръкна вътре.

Джоан мислеше, че Парк ще се заеме с момчето, и отстъпи леко назад, но се изненада, когато той ѝ подаде малко парче сгънат плат и извита игла.

— Трябва да имам някъде тук и хирургически конец — Парк продължи да рови из чантата си и извади още едно парче плат с малко картонче, на което бе навит здрав черен конец.

Докато Джоан вдяваше конца в ухото на иглата, Парк продължи да търси нещо в чантата си и най-сетне извади малко тъмно зелено шишенце. От страничния джоб взе и парче сгънат муселин и го напои с течността от шишенцето, след което го подаде на Джоан.

Тя хвърли един бърз поглед към надписа на шишенцето: Erythroxylon Coca. Разбрала, че предназначението на настойката бе да се притъпи болката на мястото, където предстоеше да се направят шевове, Джоан бързо напои раната и повърхността около нея. После топна иглата в терпентина, подаден ѝ от Парк, и се пресегна към раната.

Джордж буквално се смрази от страх при вида на иглата. Това накара Адам да приклепне до масата, за да окуражи момчето. Самият Адам примираше от страх за своя малък приятел. Джордж неслучайно бе негова слабост — на неговата възраст щеше да бъде собственият му син, ако бе оживял. Допадаше му това, че момчето е будно, любознателно и схватливо, винаги неочаквано и пълно с нови интересни идеи.

— Не ме гледай така изплашено, Джордж. Всичко ще свърши само след минутка.

— Да, Адам е прав — добави Джоан, възхитена от навременната намеса на Адам. — А освен това съм извършвала такива операции стотици пъти, не забравяй това. След секунди съм готова.

Е, разбира се, Джоан наистина бе правила шевове стотици пъти, само че не точно с такава игла и с толкова груб конец.

Дорис също направи опит да поуспокои сина си, като изтри влажното му чело с малка хавлиена кърпа.

— Какво лошо време, да не се надява човек — каза тя. — Не помня такава дъждовна пролет да имало наскоро.

— Спомнете си пророчеството за потопа в Евангелието — подметна Парк, за да отклони вниманието на Джордж от иглата. — Тази пролет вали два пъти повече от миналогодишната и реките са се препълнили повече от всякога...

— Мярнах Литъл Коунмах миналата седмица. Беше като разбушувала се. Ако продължи да вали все така, Джонстаун отива по

дяволите. Този път реките ще излязат от коритата си. Помнете ми думата — заяви Дорис.

Джоан тъкмо направи втория шев и довършваше възела, когато до съзнанието ѝ достигнаха думите на Дорис. Тя ужасено погледна към икономката. В този момент Сайръс започна да обяснява нещо:

— Мамо, все така разправяш, откакто те помня — предупрежденията на Дорис явно изобщо не го трогваха. — Всяка година напролет ги повтаряш тия неща.

— Не съм само аз, който мисли така — заяви самоуверено Дорис. — Много други също са на това мнение. Миналата седмица, когато пазарувах в града, чух, че се подготвя петиция до богатшите от ловно-рибарския клуб да направят нещо за тези препълнени от дъждовите реки. Много хора вече са се подписали. Както виждаш, не само аз съм разтревожена.

Джоан буквално се смрази от ужас, докато слушаше този разговор.

— Джоан? — стресна я гласът на Адам, който недоумяваше защо тя не довършва последния шев. — Защо пребледня? Какво ти стана?

— Сега е 1889 година — каза Джоан с дрезгав глас, като че ли този отговор можеше да обясни защо изглежда така изплашена.

Адам я погледна загрижено.

— Нали вече говорихме за това? Не си ли спомняш?

— Не! Имам предвид, че е 1889 година! — повтори Джоан натъртено, като се питаше защо не се бе досетила за това още преди. Нали знаеше отдавна за ужасното наводнение, станало през 1889 година.

Адам сериозно се обезпокои от нейното необяснимо поведение, прокара пръсти през влажната си от дъжда коса и запита:

— Защо ти е толкова трудно да запомниш в коя година живеем?

Джоан го погледна с укор, а след това изведнъж се досети, че той изобщо не може да предполага какво предстои да се случи същата година. Това, което за нея бе исторически факт от книгите, за него бе още бъдеще.

— Нека аз да довърша — намеси се Парк, като пристъпи напред и пое иглата от ръцете ѝ, а в същото време погледна с тревога към Адам. — Помогнете на Джоан да седне — добави той.

Адам понечи да я настани на близкия стол, но Джоан категорично отказа. Каква ли гледка представляваше за всички в този момент? Трябваше моментално да се съвземе, преди присъстващите да решат, че съвсем е изгубила разсъдъка си. Дори самият Джордж в този момент я гледаше, като че ли току-що ѝ бе израснала трета ръка.

— Не, не, чувствам се добре — увери ги Джоан, но изобщо не бе убедителна. Сега, когато се бе досетила за предстоящото бедствие, тя изобщо не можеше да се освободи от страховитата мисъл.

Дорис бе абсолютно права. Джоан знаеше, че действително през 1889 година огромни количества вода преливат и разрушават бента на голямото изкуствено езеро, в резултат на което милиони литри вода заливат долината Литъл Коунмах, помитайки животни, хора и къщи. На 31 май 1889 година повече от две хиляди хора са били удавени в неудържимата водна стихия с височина между четиридесет и седемдесет метра. Други изгорели в огромните пожари, избухнали веднага след наводнението. Как бе могла да забрави тази дата? Само преди няколко години Джоан и родителите ѝ присъстваха на стогодишнината в памет на загиналите при това ужасяващо бедствие. Как бе могла да забрави такова събитие!

— Сигурна ли си, че не искаш да седнеш? — попита я Адам, изплашен от вида ѝ, който подсказваше, че всеки момент може да припадне.

Джоан видя, че Парк продължава да обработва раната на Джордж, опита се да събере мислите си и погледна с благодарност към Адам.

— Може би ще е най-добре да ида в стаята си и да легна за малко. Чувствам се малко зашеметена.

— Нека ти помогна да се качиш — предложи Адам и продължи да я придържа за раменете, докато се отправяха към коридора.

— Не мислех, че един лекар може да припадне при вида на кръв — отбеляза ехидно Сайръс и присви злобно очи. — Би трябвало лекарите да са по-издръжливи.

— Може би причината да ѝ стане лошо не е кръвта — каза Парк, като се пресягаше за превръзката. — От много неща човек може да се почувства зле.

— Например?

— Ами навярно нещо, което е яла, не ѝ понася. Може да е боледувала от нещо или пък причината е съвсем проста — да не си е доспала, което е най-вероятно. Мисля, че тази нежна госпожица преживява нещо, за което дори не подозираме — и като погледна строго към Сайръс, забелязвайки, че от дрехите му още се стича вода, доктор Джонсън добави: — И ако веднага не отидеш в стаята си да се преоблечеш, може и ти да се разболееш.

— По-добре направи каквото ти казва доктор Джонсън, и престани да мислиш всякакви други глупости — намеси се внезапно Джордж. — Ако и този път се разболееш от пневмония, от която наскоро едва не умря, не знам как ще се чувстваш.

Сайръс с нежелание напусна стаята, като не пропусна да хвърли яростен поглед към брат си.

— Доста ме изплаши — каза Адам и постави обратно стъклото на лампата, която току-що бе запалил.

Той погледна към приседналата на ръба на леглото Джоан, която бе отпуснала ръце в скута си. Въпреки че все още бе твърде бледа, страните ѝ бяха започнали да възвръщат цвета си.

— Какво ти стана преди малко? — запита Адам.

Джоан едва се сдържа да не му каже истината.

— Не зная — промълви тя.

Не смееше да предупреди Адам за предстоящото бедствие, въпреки че нещо отвътре я подтикваше да го стори. Все пак бе обещала пред себе си да не се меси в естествения ход на отминали събития. Не можеше да си позволи да бъде нещо повече от обикновен наблюдател, докато пребиваваше в 1889 година, защото иначе рискуваше да промени съдбата на хората. Нямахме никакво право да стори каквото и да е, което би изменило или повлияло на бъдещето. На *нейното* бъдеще. На нейния истински живот. Нали като ги предупреди за наводнението, можеше да застраши собственото си съществуване. Нали родителите на нейните родители никога нямаше да създадат семейства, ако първата съпруга на дядо ѝ по майка не бе загинала по време на наводнението. А това означаваше, че при такова стечение на обстоятелствата всички следващи членове на семейството ѝ никога нямаше да се появят на този свят.

Освен това Джоан прецени, че къщата на Адам се намира високо над хълма Проспект, на няколко мили от пътя на водната стихия. При това положение, докато баща му се възстановява след произшествието, те двамата щяха да останат в къщата.

Джоан знаеше, че Адам сигурно ще пострада от наводнението, както всички други хора, обитавали тази област, но се надяваше той да не загине. Със сигурност бе застрашен животът на Парк, и то, ако преди наводнението се върнеше в своя дом в града. От предишните им разговори тя бе разбрала, че къщата му се намира на главната улица, която минаваше през самия център на Джонстаун.

Ако паметта не я лъжеше, именно централната част на града бе пострадала най-сериозно, особено тази в близост до градския парк. Дали той бе сред обречените да се удавят!? Джоан потръпна от тази ужасяваща мисъл.

— Ти имаш треска, Джоан — каза разтревожено Адам и коленичи до леглото да я погледне по-отблизо.

— Нали ти казах, че нищо ми няма. Може би докато се облягах на раменете ти, изкачвайки се по стълбите, дрехите ми са се измокрили и сега ми стана малко студено — при тези думи Джан посочи мокрите петна по роклята си.

— Съжалявам, не съобразих — Адам съвсем бе забравил, че дрехите му са целите мокри от дъжда.

— Няма нищо. От водата на никой нищо не му става — когато изрече това, Джоан отново си представи ужасното наводнение и си помисли колко абсурдни са думите ѝ, като се има предвид, че искаше да каже малко вода, а не *много* вода, способна да удави хиляди хора.

— Има нещо, което криеш от мене — каза Адам, като изучаваше израза на лицето ѝ. — Нещо, което не искаш да узная.

— Не е защото не искам да узнаеш — започна Джоан тихо, а мислено усилено търсеше изход от създалата се ситуация. — Само си мисля, че може би ще трябва да го имаш предвид.

— Да имам предвид какво? — учуди се Адам и сбърчи чело, за да разбере загадъчните ѝ думи.

— Че си клекнал върху част от полата ми и я намокри още повече — изтърси Джоан.

Адам бе безкрайно огорчен от това, че Джоан и този път премълча истината. Това го накара да вдигне очи към тавана, сякаш за

да събере търпение, после хвана ръцете ѝ и продължително се взря в очите ѝ. Знаеше, че не може да я принуди да му разкрие тайните си, но искрено желаше Джоан да му се довери. Искаше му се на всяка цена да може да ѝ помогне.

— Ако има нещо, което можеш или искаш да споделиш с мене, моля те да го сториш. Няма от какво да се боиш.

Въпреки че ръцете му бяха студени, Джоан почувства как по цялото ѝ тяло се разнесе топлина от близостта с Адам. Нервите ѝ се изопнаха до крайност. Непосредствената реакция на цялото ѝ същество при негово докосване я изплаши и потресе едновременно. Джоан си спомни времето, когато бе още студентка.

— Благодаря ти! Много си добър към мене.

— Добър?

Адам я погледна в очите и си помисли, че нещо много повече от добрина го караше да направи всичко възможно да я предразположи. Желанието му да научи всичко, което Джоан криеше от него, наистина бе неудържимо. Той произнесе на глас онова, което таеше в този миг:

— Не би говорила така, ако знаеше истината.

— Каква истина?

Адам се приближи към нея, любувайки се на прекрасните ѝ черти. Въпреки разрошената си коса и изцапаното с кръв ухо Джоан бе все така очарователна.

Лицето му бе толкова близко до нейното. Изпод мокрите от дъжда дрехи се очертаваше добре сложеното му тяло, а тъмната коса падаше на вълни, подчертавайки красивия овал на лицето му. Когато долови как погледът на Адам се премества от нейните очи към устните ѝ, Джоан потрепери от вълнение, а сърцето ѝ заби още по-силно.

— Искам да те целуна — прошепна Адам и се приближи още повече.

Джоан подскочи от притеснение, когато дюзекът потъна под тежестта на Адам.

— Но защо?

Адам не ѝ отговори и понечи да я целуне.

— Адам, моля те, недей! — прошепна едва чуто Джоан.

Той доближи устните си толкова близо до лицето ѝ, че почти я докосна. Джоан изгуби самоконтрол, без да може да се съпротивлява.

— Защо не? — попита тихо Адам, без да сваля очи от нея.

— Защото... не е редно — отговори Джоан и си пое дълбоко въздух.

— Какво нередно виждаш в това? — гласът на Адам трепна от вълнение.

„Какво нередно има в това!“ Въпросът на Адам отекна в съзнанието на Джоан. Цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване на онова, което предстоеше. Искаше ѝ се да отвърне, че *изобщо* не е редно да вършат подобно нещо, но от устата ѝ не се отрони нито думичка. Устните ѝ сами се разтвориха в очакване, сякаш единствени от цялото ѝ тяло все още реагираха. Останалите органи и сетива бяха като парализирани и Джоан усещаше единствено лудешките удари на сърцето си.

Това като че ли бе знакът, който Адам очакваше. Ако бе показала и най-малката съпротива и нежелание, той навярно щеше да зачете чувствата ѝ и да се отдръпне. Цялото му същество тръпнеше от нетърпение.

Отначало той я целуна плахо, както би целунал жена, която през цялото време го бе предизвиквала и възбуждала. Трудно му бе да удържи на неземната ѝ красота, на невероятния ѝ хъс за живот, когато се радваше като дете на всичко около себе си. Неочаквано плахата целувка премина в нещо далеч по-страстно, вълнуващо и всеобхватно. В момента, в който Адам усети нейните нежни крехки устни, той изгуби способността си да се владее.

Първоначално Джоан застина при неочаквания изблик на страст от страна на Адам. Тя се бореше с бликналата страст, но не можеше да си наложи да се отдръпне от Адам. Заедно с влагата, която проникна през дрехите до тялото ѝ, тя долови как невероятната топлина, която само близостта им можеше да предизвика, се разля по цялото ѝ тяло. Постепенно Джоан забрави всичките си страхове и опасения.

Приливът на нежност и любов я разтърси цялата, като изпълни сърцето ѝ с неизпитвано досега удовлетворение и щастие. Безпомощност и слабост завладяха всяка част на тялото ѝ. Едва сега, наслаждавайки се на топлината и задоволството, които я изпълваха, Джоан осъзна, че самата тя истински бе желала тази целувка. Беше искала това да се случи на всяка цена. Въпреки реалната опасност да се влюби в Адам тя не можеше да устои на привличането му.

Необяснимо и за самата нея, тя желаше тази целувка да не свършва никога и дори да усети какво ще последва след нея.

Отдавна тялото ѝ не бе реагирало така спонтанно на една най-обикновена целувка. Джоан бе забравила колко разтърсващо може да бъде подобно усещане. В този момент тя му бе изцяло подвластна. Вихърът на страстта до такава степен я омая, че Джоан вече не можеше да прецени опасността от онова, което се случваше.

Подсъзнателно тя усещаше, че ако допусне това да продължи, неминуемо би имало невъзвратими последствия. И дори когато Адам погали косите ѝ и ги отметна назад към гърба ѝ, Джоан не успя да възвърне самообладанието си. Не можеше изобщо да разсъждава. Явно бе, че е на път да се влюби в този мъж безвъзвратно, а това само по себе си не означаваше нищо друго, освен че ѝ предстои още едно голямо разочарование. Все още не можеше да намери сили в себе си да се отдели от Адам.

Тя потръпваше при всяко негово докосване, докато ръката му продължаваше да гали рамото ѝ, а после и гърба ѝ, където двете му ръце се срещнаха и я прегърнаха силно. От години Джоан не бе изпитвала подобно вълнение. Бе забравила какво можеха да предизвикат ласките на мъжки ръце по тялото ѝ.

Само ако можеше Адам да стане част от нейния живот. Но това, уви, бе невъзможно. Веднага щом пристигнеше фаталната телеграма от банката, Джоан трябваше да си тръгне. След като откриеше как ги бе лъгала през цялото време, Адам едва ли щеше да ѝ позволи да се върне отново при него дори тя самата да го желаше.

Когато най-после разбра колко болезнен и за двамата ще бъде моментът, когато Адам научи истината, Джоан си представи как той ще започне да я презира със същата сила и неудържимост, с която сега я желаше, и това най-после ѝ даде сили да го отблъсне от себе си. Тялото ѝ все още трепереше и тя се обърна, зареяла поглед към една от стените.

— Това изобщо не биваше да се случва — каза тя, когато най-после намери сили да проговори.

Адам не започна да спори с нея, а бързо се изправи и отстъпи встрани. Бе сигурен, че ако остане близо до нея, ще се изкуши да я целуне отново и отново, а никак не му се искаше да я насилва.

Той сполучливо прикри разочарованието си под спокойното изражение на лицето си, обърна се към нея и забеляза мокрите петна по дрехите ѝ.

— Много си мокра — отбеляза той, колкото да каже нещо. — Виж какъв съм несъобразителен, не стига, че не се чувстваш добре, а аз те намокрих почти цялата. По-добре да изляза, за да можеш да се преоблечеш в сухи дрехи.

Когато Адам се отправи към вратата, Джоан изпита огромно желание да го задържи при себе си, но го потисна, защото така само щеше да усложни нещата.

Тя се съвзе с усилие и продължи да седи на леглото, без да помръдва. Безмълвно наблюдаваше как Адам се отдалечава към междинната врата, съединяваща техните спални. Когато стъпките му заглъхнаха зад вратата, Джоан се просна на леглото си. Не бе очаквала да се поддаде така на неговата целувка и сега не знаеше какво да предприеме и как да прецени ситуацията.

Коя бе причината да реагира така? И двамата принадлежаха на коренно различни светове, всеки от тях живееше в своето време. Нямаше толкова общи неща помежду им, които да ги свържат в любовна връзка.

Странно тогава защо цялото ѝ тяло все още тръпнеше при мисълта за допира на неговите ръце, а кръвта ѝ продължаваше да бушува. И защо не можеше да се отърси от представата за това, как би се любила с Адам? Дали той е нежен, или властен в леглото? Навярно би бил едновременно и нежен, и настоятелен любовник.

Джоан притвори очи и се опита да се освободи от тези натрапчиви мисли. Не трябваше да си позволява да мисли за Адам по този начин. Те двамата никога не можеха да бъдат нещо повече от обикновени приятели. И не биваше да забравя това.

[1] На английски думата за лейкопласт и пеперуда е една и съща. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Въпреки че Джоан бе отблъснала ласките му, Адам продължаваше все по-силно да я желае. Тя му се струваше още по-привлекателна и интересна. Поразяваше го искрената ѝ радост от всичко наоколо.

Въпреки че Джордж непрекъснато я дразнеше, наричайки я „гражданче“, Джоан не спираше да разпитва как работи всяко отделно нещо и често рискуваше да я вземат за пълна глупачка, докато сама изпробваше всяка вещ. Особено удоволствие ѝ доставиха латерната и навиването на стария грамофон.

Въпреки че в предишен разговор Джоан бе признала, че е живяла доста затворено и скромно, Адам все пак недоумяваше защо тя не познава дори някои елементарни неща. Как така една жена от града никога не бе виждала преса за плодове или пък месомелачка? Не бе възможно в града да няма същите неща. А може би произлиза от много богато семейство, където никой не би ѝ разрешил да влезе в кухнята. Или това, че често забравяше някои неща, бе свързано с факта, че съзнанието ѝ все още е заето с мъчителната загуба на близките ѝ.

Но дори и при тези обстоятелства Адам продължаваше да се удивява на любознателността и ентусиазма, с които тя пристъпваше към всичко в живота.

Възхищаваше го и това, че Джоан веднага захвърли всичко останало и се зае с Джордж, когато го донесе ранен по време на бурята. Тя бе такъв човек, който бе готов винаги да се притече на помощ, щом някой имаше нужда. Тревожеше го само ненадейното ѝ състояние на безпомощност тъкмо когато довършваше шевовете по раната на Джордж. В онзи миг тя бе изгубила способността си да разсъждава и дори да реагира на неговия глас. Очевидно за Джоан бе извънредно трудно да преодолее онова, което бе преживяла. Адам бе сигурен, че тя продължава да плаче всяка вечер, преди да заспи. Навярно и заради това непрекъснато недоспиване ѝ бе така трудно да се концентрира, да си спомни толкова прости неща, като дати и места

или пък даже как се работи с хаванчето за стриване на чесън. Все още мисълта и чувствата ѝ бяха потиснати от тъгата и съкрушаващата болка от загубата на родителите ѝ.

Адам знаеше от личен опит, че колкото и да му се иска да ѝ помогне, само времето може да заличи тази скръб. Дори и най-добрите доктори не знаеха лек за душевните болки.

Адам бе наблюдавал и двата случая, в които Джоан бе предприела толкова бързи действия, типични за истински лекар. Той постепенно се убеди, че тя все пак притежава медицинско образование. Нямаше друго обяснение за проявените от нея находчивост, умения и знания и в двата случая, когато се бе наложила лекарска намеса.

Всички други, които я познаваха, до този момент оставаха недоверчиви към твърдението, че Джоан е лекар, и единствено думите на Парк и Адам бяха способни да убедят хората в истинността на такова изявление. Да, хората бяха склонни да приемат, че Джоан има известни медицински познания и опит, иначе едва ли би могла да помогне на Парк, а после и на Джордж!

Констанс побърза да разпространи слуха, че Джоан е по-скоро медицинска сестра или санитар, а се представя нарочно за нещо повече. Адам не бе съгласен. Онова, което бе видял със собствените си очи, когато Джоан спаси живота на баща му, а и после, докато обработваше раната на Джордж, бе достатъчно, за да ѝ вярва. Разбира се, той все още не можеше да я възприеме като практикуващ лекар. Около нея имаше и още толкова много странни и неразбираеми неща. Това още повече възбуждаше интереса му и засилваше желанието му да я опознае по-отблизо.

Ако можеше да я накара да преодолее тези бариери, които сама бе поставила около себе си, и да открие душата си пред него! Засега обаче той едва бе успял да остане насаме с нея за малко в стаята ѝ.

— Извинявай, не чух — каза той на Констанс, която току-що бе избъбрила нещо, най-вероятно по адрес на излязлата преди секунди от стаята Джоан.

Адам изобщо не можеше да се концентрира върху думите ѝ. Вълнуваше го една-единствена мисъл — за онази страстна недовършена целувка, която буквално го омалоуми и го остави

тръпнещ от желание. Той се опитваше да си представи какво би било, ако можеше да я продължи.

Констанс раздразнена скръсти ръце, отправила недоволен поглед към Адам поради разсеяността му.

— Чудех се защо, след като е толкова загрижен за тази мис Грифин, баща ти направо не ѝ плати билета до Питсбърг? Тя би могла да прати обратно парите при пристигането си, нали?

Констанс отметна нервно русите си накъдрени коси назад и погледна Адам право в очите. Без да дочака отговора му, тя продължи да говори с провлачения си южняшки акцент, а в зелените ѝ очи проблясваше злобна решителност:

— Вече е тук почти цяла седмица и няма никакъв отговор от онази банка. Започвам да се чудя дали изобщо има банкова сметка.

Адам въздъхна, раздразнен от упоритостта, с която Констанс обсъждаше тези въпроси, и поради това, че тя не се интересува изобщо от логичните отговори.

— Мисля, че вече ти обясних. Още не е получила съобщение от банката си просто защото от събота досега нямах възможност да изпратя Сайръс до града. Имах намерение да го пратя за телеграмата вчера следобед, когато се върна от училище, но започна тази неочаквана буря и той остана да ми помогне да приберем животните.

— Ако знаех — Констанс нервно потропваше с крак по пода, — сама щях да се отбия до телеграфната служба. Мога да проверя и в банката дали имат нареждане за парите — очите на Констанс проблеснаха ехидно и тя докосна леко с пръст долната си устна. — Да, мога да го сторя веднага щом се прибера в града. И още преди да се е стъмнило, мога да донеса телеграмата.

Въпреки че се изкушаваше да измисли някакво извинение и да избяга от непрекъснатите ѝ словоизлияния, Адам знаеше, че няма да се спаси за дълго. Освен това изобщо не бързаше да се получи отговор на нейната телеграма до банката, защото това означаваше тя да получи парите веднага и да си тръгне. Никак не му се искаше Констанс да се връща отново и вечерта. По-добре беше посещението ѝ да приключи час по-скоро.

— Няма нужда да го правиш — я възпря той. — Сайръс няма нищо против да отскочи до града още този следобед, след като се върне от училище.

При тези думи Адам хвърли поглед към часовника, защото момчетата се бавеха. Обикновено между два и половина и три си бяха вече вкъщи. Ако закъснеят, Адам щеше да отложи поръчението на Сайръс за друг ден. От тази страна на планината се стъмваше доста рано, а Адам никак не искаше момчето да се разхожда по тъмно. Той се усмихна леко, когато разбра, че има готово оправдание да задържи Джоан още един ден.

— Постарай се да пратиш някого — Констанс вдигна решително брадичката си, загледана към вратата, откъдето Джоан бе излязла. — Защото ако се задържи още тук, хората ще започнат да говорят разни неща.

„Нека си говорят“, помисли си Адам, но се сдържа да го произнесе.

— Не виждам за какво могат да говорят. Тя толкова много помага на татко да се възстанови.

— Не се съмнявам — измърмори Констанс, а тънките ѝ вежди леко се повдигнаха въпросително. — А кога баща ти възнамерява да се върне в града, а ти — обратно на работа?

Адам вдигна безмълвно рамене. Констанс се интересуваше от отговора му, защото той бе много по-лесно достъпен за нея, когато се намираше в Джонстаун, а не на пет мили далеч в планината.

— Предполагам, че това ще стане, когато доктор Лоуман разреши.

— Но защо лекарят се бави? Баща ти няма да остане сам. Ти можеш да бъдеш при него всяка вечер както винаги, а освен това си има и две домашни помощнички.

— От които нито една не живее постоянно при него и не може да го накара да си лежи в леглото и да не се претоварва. Ако баща ми се върне в собствения си дом, още утре сутринта ще тръгне на работа.

Адам също погледна към вратата, защото Джоан още се бавеше. Констанс просто бе помолила за чаша вода и това съвсем не бе задължение на Джоан, която също му бе гост, както и Констанс. Странно, какво я бе задържало? Може би Джоан просто не бързаше да се върне, за да не търпи сприхавото и досадно поведение на Констанс този следобед.

— О, мисля, че ти изобщо не подозираш какъв контрол упражняват тези две прислужнички над баща ти — поклати уверено

глава Констанс. — Особено Шели. Може да е два пъти по-млада от него и два пъти по-дребна на ръст, но когато стане дума да се грижи за доктор Джонсън, заприличва на истинска майка.

В този момент се появи Джоан със сребърен поднос в ръце, на който бяха поставени кана със студена вода и три стъклени чаши. Като знаеше как се чувстват всички в тези горещини, и особено тя самата в непривично стегнатите си и топли дрехи, Джоан бе решила, че и тримата имат нужда от чаша студена вода.

— Кой се грижи за Парк като истинска майка? — попита тя, за да се включи в разговора.

— Шели Драм. Една от домашните помощнички на татко — обясни Адам, като забеляза как Констанс буквално се смрази при влизането на Джоан в стаята. — Констанс мисли, че от нея става добра болногледачка.

— Това се очаква от нея — заяви самонадеяно Констанс. — Тя и нейната сестра близначка Шийла могат да се грижат достатъчно добре за баща ти.

— Докато е тук, баща ми няма нужда от нищо — рязко отсече Адам и прекрати разговора, защото изобщо не го интересуваше дали прислужничките на баща му са способни да се грижат за него, или не. Той нямаше да позволи на баща си да се върне скоро в своя дом в Джонстаун.

— Това е първият отпуск, който баща ми си взема от години насам, както и аз самият. Мисля, че сега ни се е паднал късметът да прекараме известно време заедно на спокойствие.

— О! — театрално възкликна Констанс и постави ръце на кръста си, като отправи подозрителен поглед към Адам. — А аз останах с впечатлението, че тук ти се носи голяма част от документите, за да ги обработваш и да не изостанеш с работата си. Колко време отделяш за баща си в такъв случай?

— Да, вярно е, че повечето от следобедите си прекарвам в работа с документите от банката и стоманолелярните заводи, които непрекъснато ми изпращат — се съгласи Адам и се почувства задължен да се защити от нападките ѝ. Никой нямаше право да се интересува как прекарва остатъка от времето, след като свърши работата си. — Освен това сутрин и вечер съм заедно с татко. След

като видях как животът му бе на косъм от смъртта, предпочитам да прекарвам колкото се може повече време заедно с него.

— А *тя* заедно с тебе ли е, когато си с баща си? — Констанс не скриваше своята язвителност и заплашително погледна към Джоан.

Джоан се престори, че не е забелязала, за да не проличи задоволството ѝ от раздразнението, обхванало Констанс. Приятелката на Адам изобщо не ѝ допадаше. Беше много егоистична и претенциозна, самонадеяна и с прекалено високо самочувствие. По начина, по който непрекъснато се домогваше до Адам, тя напомняше на Джоан котка, която дебне мишле.

— Обикновено Джоан е заедно с нас — отвърна Адам, без да пренебрегва напрежението, възникнало в резултат на ревността на Констанс. Той обаче бе безсилен да измисли как да разведри обстановката, и вместо това добави: — Тя е чудесен член на компанията ни.

— Също като мене ли? — попита Констанс и погледна към Адам със сладострастното изражение, което така обичаше да използва.

И като хвърли един поглед, за да се увери, че Джоан я гледа, Констанс се протегна и гальовно уви ръцете си около ръцете на Адам.

— Не, много по-различна е — призна Адам и се усмихна.

Разликата помежду им бе почти като между деня и нощта, като между невинно агънце и хищен вълк, като между безвкусен пищен диамант и изящна естествена перла.

Констанс не разбра защо Адам се усмихва така и притисна бузата си в неговото рамо, за да доближи гърдите си максимално близко до тялото му.

— Надявам се, разбираш, че ми принадлежиш — плътният глас на Констанс прозвуча доста разглезено. Тя намигна хитро, за да намекне на Джоан в какви отношения са двамата с Адам.

Мисълта, че Адам може да се люби с тази дребна сладникава блондинка тип Доли Партън, буквално влудяваше Джоан.

Адам избегна отговора, за да предотврати задълбочаване на спора и враждебните отношения между двете жени. В същото време чуха, че се затваря входната врата. Адам веднага предположи:

— Мисля, че момчетата най-после се връщат от училище — той издърпа ръцете си от стисналата го Констанс и се насочи към коридора. — По-добре ще е да напомня на Сайръс да оседлае един кон

и да иде до града, за да провери за телеграмата от банката. Ще трябва да тръгне веднага, за да може да се върне, преди да се е стъмнило.

— Ще дойда с тебе — обади се Констанс и хвърли подигравателен поглед към Джоан, докато следваше Адам по петите.

— Няма нужда да идваш с мене — възпря я Адам, но като се сети, че ще трябва да остави двете жени насаме, познавайки острия език и враждебността на Констанс към Джоан, я остави да го съпроводи. — Е, добре, щом искаш, ела.

Като се обърна към Джоан, в погледа му се изписа искреното желание тя да бе заела мястото на Констанс.

— Сега се връщаме — каза той.

Джоан по-скоро изпита безпокойство от това, че приближава времето, в което щяха да я изобличат, отколкото се подразни от предизвикателното поведение на Констанс. Тя се отпусна в едно кресло, продължавайки да държи несигурно в ръцете си сребърния поднос и без да забелязва, че ще изпомачка пришития към розовата ѝ пола шлейф. Не можеше да реши дали да остане и да изчака да бъде разобличена, или да се измъкне незабелязано от живота на семейство Джонсън, преди Сайръс да успее да се върне.

Оказа се извънредно трудно да вземе правилното решение, особено при положение, че истината за нея бе толкова невероятна. Джоан не можеше да се измъкне просто така, без да даде никакво обяснение, като ги остави да открият истината сами, след като е избягала. Не, те не заслужаваха подобно отношение. Въпреки че не можеше да им разкрие тайната си, Джоан реши да остане и да се опита да им обясни по друг начин защо въпросната банка никога не е чувала за нея. По-добре така, отколкото да позволи да я намразят заради лъжите ѝ.

Джоан дочу приближаващи се стъпки откъм коридора. В следващия миг Адам и Констанс влязоха в стаята, хванати под ръка. Джоан се запита защо физиономията на Адам бе толкова мрачна — дали защото Констанс продължаваше да виси на ръката му, или поради сгънатия лист хартия в ръцете му.

— Сайръс вече е ходил до телеграфната служба — обясни той и се отдръпна от Констанс, за да подаде листа на Джоан. — Когато учителят ги пуснал по-рано, те решили направо да се отбият през пощата. Ето ти телеграмата.

Джоан почувства как стомахът ѝ се сви на топка от притеснение.

— Телеграмата? — попита тя безпомощно, след което едва преглътна, постави подноса настрани и взе листа от Адам. Тя видя, че отгоре телеграмата е адресирана до нея или до Моръл Стейт Банк. Явно нямаше да се получи повторно съобщение. Телеграмата бе запечатана с восък и никой, освен самия служител в пощата още не я бе прочел. Засега лъжата ѝ оставаше неоткрита. Можеше да си замине, без никой никога да разбере за нейната измама.

Като се усмихна почти насила, тя отвори телеграмата, така че само тя да прочете съдържанието ѝ: „Такова лице неизвестно. Молбата за превод на пари се отхвърля.“

Джоан бързо сгъна листа, после го пхна в джоба на полата си с надеждата никой никога да не види съдържанието на телеграмата.

— Е? Какво пише в телеграмата? — запита нетърпеливо Констанс, която внимателно наблюдаваше движенията на Джоан.

— Потвърдили са превода — увери я Джоан, като знаеше какви бяха очакванията ѝ. — Мога да си тръгна всеки момент.

Тържествуваща усмивка се изписа на лицето на Констанс. В отговор Джоан изпита неудържимо желание да я постави на мястото ѝ. Преди тя да се появи, Адам се бе чувствал задължен да прекарва повечето време с Констанс, но сега нещата се бяха изменили в полза на Джоан. И въпреки това никак не ѝ се понрави мисълта, че само след броени часове, когато тя отново изчезне от живота на Адам, между тях двамата всичко ще се върне на мястото си и те ще заживеят отново заедно.

— Мога да те откарам до Джонстаун с моята карета — предложи Констанс. — Ако тръгнем веднага, ще можем да стигнем, преди банката да е затворила. Портърфийлд е толкова добър кочияш, че винаги се справя, когато трябва да се побърза.

Като си представи, че Констанс ще я остави на входа на банката и после ще трябва пеша да върви в тъмното до мястото на прехода към своето време, Джоан побърза да откаже:

— Не, по-добре да изчакам до утре и да ида сама до Джонстаун.

— Как така сама? Пеша ли ще минеш цялото това разстояние? — удиви се Адам. — Джонстаун е на около пет мили оттук. Ще те откарам с нашата карета рано сутринта, щом желаеш да бъдеш там при отварянето на банката.

— Но ако тръгне с нас сега, ще може да вземе влака за Питсбърг още тази нощ — намеси се Констанс с угодническа усмивка.

— Да, но така Джоан няма да има време да се сбогува с татко и да прегледа за последен път крака на Пътник. По-добре е наистина да потегли утре сутринта.

Джоан кимна в знак на съгласие с предложението на Адам, макар да знаеше, че няма да дочака утрото, защото през нощта ще трябва да се измъкне незабелязано.

Едва след четири часа през нощта Джоан се приготви да тръгне, като отново облече тъмносинята си пола и фината копринена блуза. Едва ли щеше да има нужда от двете рокли, които Парк ѝ бе подарил. Затова тя ги сгъна грижливо и ги постави една до друга на леглото, въпреки че розовата рокля явно трябваше да се изпере. Тя подреди обувките, които бе обула само един-единствен път, и шапката, която не се бе наложило да сложи през тези шест дни. След това написа бележка до Парк и Адам, в която благодареше за гостоприемството им. Предпочете да не дава обяснения защо тръгва така рано, освен това, че не иска да безпокои излишно Адам, а също така добави, че наистина предпочита да си тръгне пеша.

Единственото нещо, което взе със себе си за спомен от това невероятно приключение, бе книжката със стихове на Кийтс, която Адам ѝ бе подарил през втория ден от престоя ѝ. В очите ѝ напиреха сълзи, защото знаеше, че никога вече няма да види очарователната усмивка на Адам и да се разсмее на остроумните шеги на Парк. Тя се измъкна безшумно от къщата и бързо се насочи към поляната, където я очакваше дупката във времето.

За миг тя спря, погледна назад с тъга и желание да запамети всеки детайл от прекрасното място. След това се обърна и пое по осветения от лунната светлина черен път. Скоро достигна мястото, където все още стояха купчината камъни, събрани от нея, за да отбележи мястото около дупката.

Тя усещаше тежестта от непосилната мъка, че се прощава с нещо наистина хубаво. Протегна ръка пред себе си и напипа прохода. Докато прекриваше през него, главата ѝ се удари в нещо невидимо. Вече озовала се в своето време, тя се протегна и опипа горния ръб на

процепа, който ѝ се стори по-ниско отпреди. Явно проходът се бе стеснил по някакъв необясним начин, подобно на порезна рана, която нараства. Джоан установи, че сега горната част на тунела се издига от земята на около пет и половина фута, а не както преди на седем.

Джоан се опита да изчисли след колко време проходът би се стеснил така, че да не може да се мине през него. Никога досега не бе предполагала, че тази пролука във времето може един ден и да изчезне. Не бе схванала реалната опасност да остане завинаги в деветнадесети век. Ако се бе задържала още няколко седмици, навярно вече нямаше да има друг избор, освен да се превърне в пленник на миналото. Истински се изплаши при мисълта, че дупката е можела да се стопи така неочаквано, както се бе и появила.

Разтърсена от току-що установената опасност, която бе надвиснала над нея, без тя да може да я предвиди, Джоан се обърна и въздъхна облекчено, когато забеляза колата си на същото място, където я бе оставила. Отначало бе предположила, че Джийн може да е идвала до Уудвейл Хайтс и да е откарала колата по-близо до къщата на родителите ѝ, използвайки резервните ключове, които Джоан ѝ бе оставила преди няколко месеца. Джийн просто бе човек, който никога не би оставил колата си някъде в гората от страх някой да не я открадне, след което не би ѝ останало нищо друго, освен да ходи пеша.

Джоан поразрови бурените, в които бе скрила ключовете си, бързо отключи вратата на колата и се шмугна вътре с облекчение. След като се намести удобно на седалката, тя погледна към часовника. Беше пет без двадесет. После натисна и копчето за датата. Трети април.

Бе изминала точно една седмица — и там, през 1889 година, и тук, през 1992 година. Но не бе сряда, а петък. Джоан не разбираше защо се получава тази двудневна разлика във времето. Затова реши, че непременно ще прегледа някои книги за изместването на часовите пояси и за пътуването във времето, за да може да си обясни какво точно ѝ се бе случило.

В същия миг тя забеляза бележника си на мястото, където го бе оставила предния път. Светна лампата и с облекчение забеляза, че бележката ѝ до Джийн все още е там. Значи Джийн не подозираше нищо за нейното отсъствие и нямаше да я разпитва за това любопитно „приключение“. По неизвестни и за самата нея причини Джоан не искаше да споделя с никого онова, което бе преживяла. Дори и с най-

добрата си приятелка. Може би след време щеше да разкаже всичко на Джийн, но не точно сега.

Джоан отмести бележника, избърса с ръкав влажните ключове на колата, после запали двигателя и потегли по тесния лъкатушеш път към родния си дом. Докато настройваше радиото, в душата ѝ се преплитаха и тъга, и облекчение. От една страна, бе доволна, че се връща невредима в своето време, а от друга — изпитваше неутешима мъка от това, че никога повече няма да срещне Адам. За тази седмица, през която бе живяла заедно с Парк и Адам, те неусетно се бяха превърнали в неделима част от живота ѝ и сега тяхното присъствие определено ѝ липсваше. Завръщането ѝ в двадесети век обаче бе неизбежно и тя знаеше това.

След пет минути излезе на асфалтирания път. Фаровете ѝ осветиха двора пред къщата на родителите ѝ и многобройните предмети, пръснати сред моравата пред недовършената двуетажна постройка. Всичко си беше на мястото, така, както го бе оставила. Всичко бе до болка познато. И въпреки това Джоан изпита странното чувство, че вижда тези неща за пръв път. Като че ли бе попаднала на абсолютно непознато място, но със смътното усещане, че вече го е посещавала.

Още в плен на своите опасения, Джоан бързо вкара колата в гаража, изключи двигателя, загаси фаровете и се отправи към къщата.

Вече у дома, пътешественичката във времето едва превъзможна желанието си да се втурне към хладилника за една ледена диетична кока-кола, но влезе първо в дневната. Включи осветлението и примига от силната светлина, от която бе отвикнала. След това пусна телефонния секретар, за да прослуша записа. Много я досмеша, като чу ядосания тон на Джийн. Джоан се отпусна в едно кресло и търпеливо изслуша съобщението, което Джийн ѝ бе оставила по времето, когато вече бе стигнала с колата си до езерцето.

Тя събу маратонките си и вдигна краката си на креслото. Продължаваше да прослушва съобщенията, повечето от които бяха на Джийн, като всяко следващо послание бе с още по-сърдит тон.

„Ако веднага не вдигнеш слушалката, за да разговаряш с мене, ще изпратя полицията да те търси!“, гласеше поредното предупреждение на Джийн. Интересно какво щеше да се получи, ако Джийн бе осъществила закана си.

„Не отговаряш на телефона на родителите си! Не вдигаш и телефона в колата! Откъде, по дяволите, да разбере дали при тебе всичко е наред! Позвъни ми на всяка цена!“ — в това съобщение Джийн не споменавахе да е изпращала полиция.

„Виж какво, Джоан! Вече е вторник следобед и не си отговаряла на обажданията ми почти цяла седмица. Да знаеш, че ще ти се обидя! Стегни се най-после и ми се обади или направо ме зачеркни от списъка на приятелите си!“ — по звука след последните думи можеше да се предположи, че Джийн бе затръшнала слушалката доста нервно. Явно беше вбесена. В последното ѝ съобщение това бе повече от ясно: „Окей! Нямам намерение да си играя повече с теб! След като не искаш да говориш с мен, нека бъде така! Само не забравяй, че имаше един човек в Питсбърг, който наистина се безпокои за теб, и това бях аз — и след дълга пауза Джийн бе допълнила: — И все още очаквам да ми се обадиш, ако все пак решиш да разговаряш с мен!“

Джоан се усмихна. Щеше да се обади на Джийн веднага и да ѝ обясни, че не е отговаряла толкова време, защото е била далече, но после премисли и реши, че пет часа сутринта в петък не е най-подходящото време да позвъни на приятелката си. Най-добре бе да се обади в болницата към девет, девет и половина, тъкмо когато Джийн приключва сутрешната си визитация. Джоан стана и се отправи към гостната, която преди много време бе нейната стая. Без дори да си помисли за душ или поне да смени спалното бельо, тя се отпусна върху завивката на леглото и само след минута бе дълбоко заспала.

Като мислеше, че Джоан се е успала, Адам предпазливо почука на вратата ѝ. Въпреки че изобщо не бързаше да я изпрати, той искаше да си поговорят, преди тя да си тръгне. Желанието му бе да разкрие чувствата си към нея и да я помоли за разрешение да я посети в Питсбърг.

— Джоан? Будна ли си? — запита той и почука по-нетърпеливо.

Тъй като Дорис бе пожелала да пътува заедно с тях до Джонстаун, това бе единственият им шанс да поговорят на четири очи.

— Трябва да те попитам нещо — добави той и се намръщи, когато отвътре не последва никакъв отговор. В следващия миг Адам разклати дръжката на вратата и повтори по-силно: — Джоан?

Когато отново не последва никакъв отговор, Адам леко откряна вратата и надникна вътре. Сърцето му се сви, когато видя безупречно оправеното легло и поставените на него грижливо сгънати дрехи. В следващия момент той съзря листа хартия върху дрехите.

Отгоре бе написано неговото име и той побърза да разгъне бележката. Лицето му пребледня, когато разбра колко е закъснял. Джоан си бе тръгнала.

Ядосан и объркан, той смачка бележката и я хвърли настрана. Погледът му се спря върху дрехите на леглото и в спомена му изникна красивата фигура на Джоан, когато за пръв път облече новите дрехи. Адам се чувстваше толкова изоставен и самотен, че приклепна до леглото и докосна ръкава на роклята ѝ. Лъхна го познатият аромат на дрехите ѝ и отчаянието го разтърси. Адам сви ръката си в юмрук и се прокле, задето бе допуснал тя да си замине безследно от живота му. Трябваше непременно да я открие. Да ѝ обясни какво чувства към нея.

С викове и трясък той изскочи от къщата и се отправи към конюшната, за да подготви изумително бързо конете за потегляне. Само след няколко минути вече бе на главния път, като се надяваше, че Джоан не познава добре местността и това ще я забави.

След като не я откри никъде по пътя, Адам пришпори коня си към Моръл Банк. Бяха отворили още преди час. Но никой от служителите не си спомни да е обслужвал госпожицата, която им описа. Адам си помисли, че в телеграмата навярно е имало уверение, че сумата може да бъде получена от коя да е банка. Той нямаше никакво време да проверява всички банки. Затова бързо се отправи към гарата.

Адам бе убеден, че Джоан е предпочела да вземе бързия влак на железопътните линии на Пенсилвания, тъй като с него маршрутът бе най-удобен. След като мъжът на гишето за билети не успя да си припомни да е продавал билет на жената, търсена от Адам, не оставаше нищо друго, освен да се провери и другата железопътна линия. Там го очакваше същият отговор.

В един момент Адам реши, че Джоан може би е предпочела да си купи нови дрехи, тъй като бе оставила подарените ѝ от Парк, а и не бе успяла да си възвърне откраднатите вещи. Тъй като изобщо не можеше да предположи къде би предпочела да пазарува, Адам просто реши да избере един от пероните и да чака, докато я види.

Почувства се много засегнат и огорчен, че си бе тръгнала без предупреждение. Адам отметна кичура коса, паднал на челото му, и реши да изчака на перона на влака за Пенсилвания. Преди това обаче остави бележка на гишето за билети за другия влак, за да не се разминат с Джоан. Беше решил на всяка цена да ѝ разкрие чувствата си, преди да ѝ позволи да си тръгне.

— Ако тя и този път не се обади, ще приключа по-рано със следобедната си визитация и потеглям за Уудвейл — заяви Джийн Галагър на сестра Уолс, докато набираше последните две цифри от телефонния номер на Джоан. — И ако открия, че единствената причина, поради която не ми е отговаряла, е защото все още седи и страда заради онова ужасно чувство на вина и самосъжаление, без да се замисли за никой друг, буквално ще ѝ извия врата! Как смее да ме тревожи до такава степен!

— Може да не си е вкъщи и затова да не отговаря — предположи сестра Уолс с типичната за нея желязна логика.

— Много добре знам, че е там! Къде би могла да иде? — измърмори Джийн, докато броеше позвъняванията в очакване секретарят да се включи след шестото.

Сепна се от изненада, когато вместо добре познатите думи на машината неочаквано чу гласа на Джоан.

— Джоан?!

— Да, аз съм.

— Ти си си вкъщи?

— Да.

— Защо тогава толкова време не отговаряш? — почти кресна възмутена Джийн. — Обаждах ти се почти двадесет пъти миналата седмица.

— Защото се върнах само преди няколко часа — обясни Джоан и погледна към часовника. Когато видя, че минава десет часа, тя примигна удивено. Беше свикнала да става съвсем рано напоследък както всички в дома на Адам. В мига, в който си спомни за него, сърцето ѝ се сви.

— И къде беше толкова време? — запита нервно Джийн, като се обърна с гръб към сестра Уолс, чието изражение буквално означаваше

„Нали ви казах, отсъствала е!“

— Реших да отпътувам за малко надалеч. Трябваше ми време да размисля — обясни с две думи Джоан, осъзнавайки, че все още не би могла да издаде своята тайна.

Искаше ѝ се добре да обмисли всичко, преди да съобщи на когото и да било за дупката във времето. Не знаеше дали е редно да разгласи за съществуването ѝ, без да е наясно какво би последвало от това. Ами ако някой друг неин съвременник изведнъж реши да се възползва от уникалната възможност да се придвижва във времето и се намеси в събитията от миналото най-безотговорно?

Джоан бе еднакво загрижена както за своите нови познайници от деветнадесети век, така и за това, което една евентуална намеса в миналото би предизвикала в бъдещето. Лесно можеше да се измени историята на човечеството, като се има предвид предстоящото само след няколко месеца наводнение. Ако хората от долината бъдат предупредени за бедствието така, че да повярват, можеха да вземат мерки, които безспорно щяха да изменят живота на хиляди хора, а и на тези, чието бъдеще зависеше от тях.

Например ако нейната прапрабаба бе оживяла след наводнението, прапрадядо ѝ никога нямаше да се ожени повторно и от брака му нямаше да се роди нейният прадядо Антъни. Той от своя страна никога не би срещнал Сара Бърнс и от техния брак нямаше да се появи дядото на Джоан — Харисън. Той пък нямаше да се ожени за Зилфия Хит, която щеше да му роди син — бащата на Джоан — Лоуел. Оттам нямаше да се свържат в семейство родителите ѝ и Джоан никога нямаше да се появи на този свят. Несъмнено нечия недобросъвестна намеса в миналото щеше да предизвика ред катаклизми в живота на много хора след това. Джоан не можеше да разреши на когото и да било да постъпи така. От нея се искаше да остане дискретна и да запази в тайна своето преживяване, докато сама прецени как да постъпи.

— Ще ми кажеш ли къде беше? — попита повторно Джийн.

— Горے в планината — отвърна тихо Джоан.

— Ти си била на палатка? — Джийн бе безкрайно изненадана.

— Нещо такова.

— Ти?

— Да, аз — отвърна по-решително Джоан. — Защо пък не?

— Защото изобщо не си падаш по тези работи.

— И по какво си падам тогава?

— Ти си един домашар, който трудно може да се отдалечи от микровълновата си печка и от удобното си легло.

Джоан въздъхна, защото долови истината в думите на Джийн.

— Ами ако съм взела и микровълновата печка със себе си?

— А, да, как не се сетих — провлече тон Джийн и внезапно отсече: — Звучиш ми доста уморено. Спиш ли достатъчно?

— Да — отвърна уверено Джоан, защото, с изключение на предишната нощ, когато изобщо не си легна от страх, да не би да не успее да тръгне достатъчно рано, преди да я забележат, през останалото време бе си отспала напълно. — Сигурно гласът ми е сънлив, защото твоето обаждане ме разбуди.

— В такъв случай сигурно спиш по цял ден — предположи Джийн. — А това може да бъде също толкова пагубно, както и недоспиването.

— Прекалено много се тревожиш за мен — прекъсна я Джоан и се намръщи, защото току-що бе забелязала, че е все още в същите дрехи. Тя си спомни тъжното утро след продължителния плач, когато отново се бе събудила в тези дрехи. Притвори очи и направи мъчителна гримаса в опит да отхвърли тежкия спомен за онази нощ. Знаеше, че никога повече няма да се озове в онази прекрасна спалня, никога няма да се втурне надолу по стълбите, за да види усмихнатото лице на Адам.

— Ти си причината да се тревожа толкова — отсече Джийн.

— Но защо си мислиш, че е задължително да се безпокоиш, когато изобщо няма причини да го правиш?

— Сигурна ли си?

— Джийн! — каза с престолено гневен тон Джоан. — Затваряй телефона и се върни при пациентите си. А аз ще се погрижа да си свърша работата.

Джийн се поколеба за миг и попита:

— Ще си бъдеш ли вкъщи следобеда, ако реша да ти звънна отново?

— Да, ще си бъда тук — увери я Джоан и внезапно обхваната от носталгия, добави: — Върнах се най-после. Чао, Джийн! Дочуване!

След като приключи разговора, Джоан си взе един душ, преоблече се и седна пред бюрото на майка си, за да продължи заниманията, които бе прекъснала преди седмица. Макар и с тъга, но все пак методично, тя прехвърли двете огромни счетоводни книги, като се спираше внимателно на всеки изписан ред, за да разбере кои разходи са покрити и кои остава да бъдат изплатени. Колкото повече се опитваше да се съсредоточи над работата си, толкова повече я налягаха меланхолията и тъгата по семейство Джонсън. Липсваха ѝ новите ѝ приятели. Когато Джийн позвъни отново в четири и половина, Джоан бе толкова депресирана, че Джийн успя да долови настроението ѝ по гласа.

— Какво има? — запита Джийн, обезпокоена, че нейната приятелка звучи по-нещастно и от сутринта.

— Нищо.

— Не ми пробутвай подобни отговори, Джо. Нещо не е наред. Даже въобще не е наред. Така че кажи ми какво има! — настоя на своето Джийн.

— Казах ти вече. Нищо. Просто цял следобед се ровех в книжата на мама и предполагам, че това ме е натъжило.

— И навярно се чувстваш самотна?

Джоан затвори очи. Както винаги, и този път Джийн бе попаднала точно в целта.

— Малко — отговори тя.

— Тогава изваждай една възглавница и одеяло и ме чакай. Тръгвам.

— Но ти утре си на работа — опита да се противопостави Джоан.

— Не, утре е моят почивен ден.

Джоан се замисли. Спомни си, че предния уикенд Джийн бе дежурна, така че не бе изключено сега да почива:

— Но тогава няма ли да се срещаш с твоя „Как му беше името“?

— Не, поне до утре вечер. Предполагам, че дотогава ще имам предостатъчно време да се прибера, за да вечерям с „как му беше името“. Между впрочем, ако имаш нужда, мога да спра някъде и да купя нещо.

— Това, за което се сещам, е малко хляб и мляко — отговори Джоан, защото сутринта бе изхвърлила наличните запаси, тъй като се

бяха развалили. — Но не виждам причина да не отида аз да си ги купя.

— Предполагам, че си привършила пуканките и онова любимо твоє фъстъчено масло — не се предаде Джийн. — Ще спра някъде по пътя и ще купя достатъчно от всичко. Ще донеса също и няколко хубави филма. Имам такива, които записах в началото на седмицата, но още не съм имала възможност да ги гледам. Засега чао. Ще се видим скоро. И да не забравя, стой по-далеко от бюрото на майка си.

Преди още Джоан да започне да протестира, Джийн бе затворила телефона и се бе отправила към спалнята да си подготви багажа.

Джоан бе прекалено изтощена емоционално и реши да последва указанията на Джийн и да не се връща към книгите на майка си. Тя отиде в кухнята, взе няколко соленки и си отвори кутия диетична кола. След това мина в дневната, за да погледа малко скетчове през късния следобед, като си мислеше, че комедията е точно това, което ще ѝ помогне да оправи настроението си.

Нищо от телевизионното шоу обаче не и се стори смешно. Дори повторението на любимите ѝ комедии я отегчи. Накрая тя изключи телевизора и излезе навън да чака Джийн. Отпуснала се в най-близкия шезлонг, Джоан се загледа в последните отблясъци на светлината, които бяха обагрили в розово небето над върховете на дърветата. „Дали Адам наблюдава същия залез?“

Джоан се улови, че продължава да мисли за него като за човек, който съществува редом с нея. Все едно бе отдалечен само на няколко мили, а не с цяло столетие.

Знаеше, че няма смисъл да се връща мислено назад сега, когато бе отново в 1992 година, а Адам безспорно си оставаше част от миналото. Ако той беше жив сега, би трябвало да бъде около 130-годишен, а Парк щеше да е някъде към 160 години, дори малкият Джордж щеше да е на 116. Тези изчисления я натъжиха, тъй като вече усещаше липсата на новите си приятели, особено на Адам.

Въпреки че от момента, в който бе напуснала дома на Джонсънови, не бяха изминали и 24 часа, на нея ѝ се струваше, че са минали дни. Седмици. Цял един човешки живот — този на Адам. Борейки се с мъката, която я бе обзела, тя затвори очи и се опита да разбере какво точно се бе случило. Но колкото повече мислеше за това

свое приключение, толкова по-нереално и объркващо ѝ се струваше то. Липсата на тези хора, останали някъде назад в историята, бе болезнено осезаема. Липсваха ѝ почти колкото нейните родители. Може би защото сега за нея те бяха също мъртъвци, които никога няма да види отново.

До момента, в който червеното БМВ на Джийн спря пред къщата ѝ, Джоан бе изпаднала в такава меланхолия, че никакви приказки и уговорки от страна на приятелката ѝ не можеха да я изтръгнат от отчаянието.

— Ти ме плашиш — призна накрая Джийн.

Знаеше, че е време да си тръгва, но се боеше да остави Джоан в това състояние. През последните двадесет часа бе опитала всички възможни начини да разведри приятелката си, но усилията ѝ отидоха напразно.

— Защо да те плаша? — попита Джоан и се отправи към масата да си налее чаша плодов коктейл, който Джийн бе разбъркала току-що.

— Защото нищо вече не може да те накара да се засмееш. Защото въобще не реагираш. Разхождаш се само напред-назад като някакво зомби и изобщо не вникваш в това, което ти говоря. Как да не се плаша тогава?

— Съжалявам! — каза Джоан и сви рамене. Тя недоумяваше какво точно очаква от нея Джийн.

— Би ли ми казала какво става с теб? — запита Джийн. Тя се опита да смени подхода и се нацупи, знаейки от опит, че подобен номер винаги минаваше през десетте години, откакто бяха приятелки. — Изглежда не намираш вече нашите разговори за интересни?

Джоан погледна озадачено, като че ли искаше да запита: „А трябва ли?“

— Така е — продължи Джийн. — Чашата на търпението ми преля. Не мога да понасям повече унилата ти физиономия. По всичко личи, че прекалено дълго си била откъсната от останалия свят, така че сега идваш с мен в Питсбърг и ще прекараме уикенда заедно.

— Благодаря ти за поканата, но не мога. Имам прекалено много работа тук.

— Тя може и да почака. Бих казала даже, че е наложително да почака. Достатъчно си се тормозила с трагедията на родителите си. Идеята да вземеш осем седмици отпуск бе да намериш сама някакъв

изход от новата ситуация, а не да се задълбаваш допълнително в проблемите си. Та ти дори не се опитваш да намериш решение. Това, което виждам, е, че ти си се предала на мъката — Джийн пристъпи към Джоан и нежно разтърси раменете ѝ. — Не можеш да продължаваш да живееш със сенките от миналото.

Устата на Джоан остана отворена от изненада. Тя се отпусна назад в стола си и се втренчи в приятелката си.

— Откъде знаеш за това? Как разбра?

Джийн премигна, объркана от неочаквания поврат в разговора.

— Какво да открия? — попита тя недоумяващо и се наведе напред, за да вижда по-добре Джоан.

— За моето пътуване назад във времето. За тези шест и половина дни, които прекарах в 1889 година. Как въобще разбра за това?

Джийн затвори очи и когато ги отвори отново, в погледа ѝ се четеше загриженост.

— Джо, трябва да се прегледаш в болницата и колкото по-скоро го сториш, толкова по-добре. Ти започваш да халюцинираш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Това не бе халюцинация — каза Джоан и стана от стола. — Аз наистина бях в миналото.

Обезпокоена от убедителния тон на Джоан, Джийн ѝ направи знак да седне. Тя реши, че най-добрият начин да помогне на приятелката си да види несъстоятелността на подобни твърдения, е да поговори с нея за тях, като същевременно се престори, че ѝ вярва.

— Може би по-добре ще бъде, ако ми разкажеш всичко — Джийн взе съседния стол и седна на него.

Джоан започна да разказва за странната буря и за мълниите, които навярно бяха отворили невидимата пролука във времето. Джийн стоеше безмълвна и не желаше да прекъсва тази налудничава история, в която се намесиха и някакви хора, които Джоан бе срещнала след преминаването си в другото време.

— Аз вероятно щях да остана там още, ако не бе тази телеграма от банката — каза тъжно Джоан. — Въпреки че имаше доста неща, с които не бях свикнала, да ти кажа честно, там изкарах просто чудесно. Беше по-различно от всичко, което можеш да си представиш.

— Излиза, че единствената причина да се завърнеш, е страхът да не бъдеш изобличена в измама? — попита Джийн, опитвайки се да разбере каква е връзката между тези измислици и смъртта на родителите ѝ. — Ти си се страхувала да не разберат, че не си това, за което се представяш? — продължи тя, изтръпнала при мисълта, че нейната приятелка може би страда от раздвоение на личността. Твърде вероятно е болката от смъртта на нейните родители и угризенията, че тя като лекар не е успяла да ги спаси, да карат сега Джоан да се чувства мошеник в собствените си очи.

— Това едва ли бе единствената причина да се завърна, но мисля, че е една от основните — кимна с глава тя в знак на потвърждение. — От друга страна, все повече започвах да се увличам по Адам и все по-трудно успявах да скрия чувствата си към него.

В очите ѝ се появи странен блясък, който определено смути Джийн.

— Джийн, ако можеше само да го видиш. Той е толкова висок и атлетичен, а усмивката му направо е неотразима. Когато се усмихне, се появяват трапчинките му, а отстрани на очите му — ситни, ситни бръчици. Косата му е гъста, тъмно кестенява, с голям перчем, който непрекъснато отмята назад, очите му са сини като небето, а миглите му са толкова дълги и гъсти, че едва ли съществува друг мъж с подобни очи. Просто е невероятно красив. Много жени биха пожелали такъв мъж до себе си. Освен че е толкова очарователен, той е и изключително образован, поне за човек от онзи век. Понякога проявяваше пренебрежение към жените, но сега разбирам, че това е било типично за онова време. Тогава не е имало мъж, който да не се отнася с превъзходство и подозрение към слабия пол. Това понякога ме дразнеше. Но нещото, което едва не ме изкарваше извън кожата ми, бе, че никой — нито сред мъжете, нито дори сред жените там не можеше да приеме факта, че съм лекар. Мисля, че само Парк все пак ми повярва.

Джийн се успокои, като забеляза, че Джоан поне използва минало време, и явно съзнава, че халюцинациите ѝ са нещо отминало. В същото време тя се обезпокои от това, че Джоан споменава за хора, усъмнили се в нейната способност и заслуги да бъде лекар, както и от копнежите ѝ по някакъв въображаем мъж.

— А мислиш ли, че Адам също те е желаел така страстно, както и ти него?

— Не зная, но показва чувствата си дотам, че ме целуна — призна Джоан, усмихвайки се при спомена за онзи дъждовен следобед. Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение при оживялата картина. — И ако не бях се отдръпнала навреме, мисля, че само след миг щяхме да се любим страстно, въпреки че къщата бе пълна с хора. Всъщност съм повече от сигурна, че щяхме да го направим.

— Влюбена ли си в този Адам Джонсън? — запита Джийн, като внимателно наблюдаваше лицето на Джоан, което изразяваше абсолютна увереност.

Явно халюцинациите ѝ се бяха превърнали в част от собствения ѝ живот. Джоан бе напълно убедена, че е пътувала назад във времето и се е влюбила в мъж на име Адам Джонсън. Но защо? Нима изпитваше

толкова силно желание да се влюби в някого, че да стигне дотам да си го измисли? И защо ѝ трябваше този мъж да е някой от миналото? Нима съвършеният мъж, когото можеше да обикне, задължително трябваше да е живял през деветнадесети век?

— Глупости! — отсече Джоан. — Та аз не го познавам толкова добре, че да се влюбя в него — заяви тя самоуверено, като че ли се опитваше да убеди не само Джийн, а и самата себе си. — Любовта е нещо, което назрява с времето. Знаеш това много по-добре и от мен. Любовта между двама души е нещо много повече от сексуална възбуда и желание за интимност. Какво ни свързва нас с Адам? Ние двамата дори не сме от един и същи век.

Джоан замълча за момент, като се опитваше да прецени какви точно бяха чувствата, които изпитваше към него.

— Зная само, че той е такъв мъж, в когото със сигурност бих се влюбила, и то напълно сериозно — добави тя със загадъчна усмивка. — И ето защо постъпих добре, като се измъкнах навреме от миналото, преди увлечението ми по него да се бе превърнало в нещо по-сериозно. И без това чувствам, че ми липсва силно и сега.

— Струва ми се, че той няма нищо общо с онзи Томас — предположи Джийн. — И навярно в живота му няма друга жена...

— Да, абсолютно си права, между тях двамата с Томас няма нищо общо — потвърди уверено Джоан. — Но има друга жена, която си мисля, че заема доста сериозно място в живота му. Поне, доколкото разбрах, се познават от години. А ние двамата бяхме заедно само една седмица.

— Нима има друга? — запита с искрен интерес Джийн.

Тя дори се смръщи, защото въпреки потвърждението на Джоан, че Адам е много по-различен от Томас, изведнъж се бе оказало, че и той поддържа връзка с друга жена. Не ѝ допаднаше начинът, по който Джоан смесваше миналото с настоящето. Сякаш не бе сигурна в реалното съществуване на този Адам.

— Да не искаш да кажеш, че Адам е съвършеният мъж в живота ти и въпреки това знаеш, че има връзка с друга жена, и то много по-близка за него, отколкото ти самата?!

Да не би Джоан да изпитваше някакви закъснели разочарования и тъга след загубата на Томас? И да стигне чак дотам да си създаде някакъв въображаем негов образ — съответствие? Не, това не бе

възможно. Тя бе повече от уверена, че онзи егоист би разрушил живота ѝ. Томас никога не би бил способен да я обича истински и да ѝ остане верен. А тя никога нямаше да може да му се довери истински. Какъв ужасен съвместен живот би представлявало това наистина...

— Не съм казвала, че Адам е съвършеният мъж — намръщено отвърна Джоан, подразнена от опитите на Джийн да прави изводи вместо нея. Защо ѝ трябваше непрекъснато да анализира всяка ситуация? — Той просто е един определено привлекателен мъж. И освен това наистина си има приятелка, на която много държи. И това е съвсем в реда на нещата.

Гласът на Джоан не прозвуча така убедително, както ѝ се искаше. В интерес на истината от самата мисъл, че Адам ще продължи да живее заедно с мис Констанс, сърцето ѝ се присвиваше от мъка.

— Едва ли можех да имам никакви претенции към чувствата му. Така и така няма да го видя никога повече.

Джоан се опита да прикрие скръбта, която отново я налегна при последните думи.

— Значи ли това, че нямаш намерение да се връщаш в този твой отминал свят? — запита Джийн с надежда в гласа.

Джоан я погледна съсредоточено, после сведе очи към ръцете си, отпуснати в скута ѝ, и тихо каза:

— Ти не ми вярваш.

След страданията, преживени през изминалата седмица, Джоан изпита още по-голяма болка от това, че и най-добрата ѝ приятелка не вярваше нито думичка от онова, което ѝ бе разказала. В края на краищата цялата история звучеше наистина много съмнително. Но се надяваше, че Джийн след толкова години приятелство помежду им не би се усъмнила до такава степен. Никак не ѝ бе лесно да се открие така пред нея и да ѝ разкаже всичко преживяно.

— Не че не ти вярвам — внимателно подхвана Джийн и прокара пръсти през косата си, докато размисляше как най-правилно да се изрази. Никак не ѝ се искаше да каже нещо, с което да нарани своята приятелка, и то в момент, когато Джоан бе толкова разстроена. — Но възможността за прехвърляне във времето е просто невероятна. Никога не съм се доверявала на тези хипотези. Да, чела съм много от теориите по тези въпроси и някои от тях звучат доста достоверно, но си остават

само и единствено предположения. Никой досега не е доказал, че човек е способен да преодолее бариерите на времето.

— Значи си мислиш, че съм измислила всичко това? Че те лъжа просто ей така.

— Не. В никакъв случай не си мисля подобно нещо. Напротив, знам, че си убедена във всичко, което току-що ми разказа. И именно това ме тревожи — при тези думи Джийн се пресегна и сложи ръце върху тези на Джоан с надежда близостта да помогне на трудния им разговор. — Не зная защо и още не съм съвсем сигурна, но се боя, че ще започнеш да използваш тази странна история като ново оправдание за това, че не искаш да вземеш в ръце собствения си живот. Може да предпочетеш оттеглянето в този твой измислен свят, вместо да се сблъскаш отново с тъжната истина за смъртта на родителите ти.

— Но аз наистина попаднах в миналото!

— Това не е възможно.

На Джоан ѝ се прииска да покаже на Джийн книгата от Адам, но това не би доказало нищо повече от факта, че през 1889 година действително е живял човек на име Адам Джонсън. Джийн сигурно щеше да си помисли, че е измъкнала старата книжка от библиотеката на родителите си и после е добавила измислената дата и име, за да си повярва сама на измислената история от миналото.

Джоан осъзна, че е безполезно да убеждава Джийн. Най-лесният начин да го стори бе да я отведе до езерцето и да минат заедно през тунела на времето. Тя обаче далеч не бе сигурна, че иска Джийн да ѝ повярва. Като че ли бе по-добре да се примири с нея. Поне засега.

— Може би си права — промълви Джоан.

— Да, така е — потвърди твърдо Джийн и бързо добави: — Джо, наистина ще е най-добре да дойдеш с мен до Питсбърг.

— И да се прегледам в болницата, като самата ти се погрижиш за мене, нали?

— Джо, разбери, че ако останеш тук, ще продължиш да се задълбочаваш в проблемите си. И не защото искаш да намериш разрешението им, а просто защото си свикнала да се самонаказваш за всяко нещо. Не мога да ти разреша да постъпваш така.

— Грещиш, Джийн! — Джоан се вгледа в светлокафявите очи на приятелката си с желание най-после да успее да я убеди. — Вярно е, че все още страдам от загубата на родителите си и едва ли ще престана да

тъжа за тях в скоро време, но вече спрях да разсъждавам над всичко, което се случи. Между другото, през изминалите дни дори имаше моменти, когато успях да забравя за това нещастие.

Джоан казваше истината. Докато гостуваше в дома на Адам, тя наистина нямаше нито време, нито желание да се върне към предишните си лични проблеми. Сепна я думата „предишни“. Не бяха ли тези проблеми „предстоящи“? Често се затрудняваше да определи тези неща във времето.

— Джоан, ти се заблуждаваш или пък се опитваш мен да заблудиш. Как да не мислиш за родителите си, след като живееш в момента в тяхната къща, седиш в техните столове, отваряш техния хладилник?

— Джийн, нека се разберем, няма да дойда с тебе в Питсбърг — отсече Джоан с решителна нотка в гласа. — Перспективата е да се мотая из апартамента ти без работа, докато ти си някъде навън с твоя „как му беше името“. Мисля, че подобен уикенд няма да е по вкуса ми.

— Но можем да излезем тримата заедно — предложи Джийн, защото знаеше, че за толкова кратко време няма да измисли партньор за Джоан.

— Не обичам да съм третата, която само пречи.

— Тогава аз ще отложа срещите си и ще прекараме уикенда заедно. Убедена съм, че Джон няма да има нищо против.

— Не си прави труда — каза Джоан и махна в знак на протест. — Имам твърде много работа тук и няма да ходя никъде.

— Тогава и аз оставам — Джийн поклати решително глава, за да покаже, че и тя може да бъде инат.

— Не, няма смисъл. Ти си тръгваш, а аз оставам — поясни Джоан, като се насили да се усмихне. — Нямам нужда от гледачка.

— Но ние не прекарваме много време заедно напоследък — възпротиви се Джийн, променила подхода си.

— Това е така, защото ти имаш с кого да споделяш свободните си часове. Този твоя „как му беше името“.

Джийн въздъхна, недоумявайки защо Джоан просто не казва Джон.

— Все пак трябва да отделям повече време за тебе. За Бога, та ти си най-добрата ми приятелка, още от училище.

— Не се безпокой, разбирам те напълно. Та нали и аз бях същата, когато си мислех, че съм влюбена в „старото приятелче“ Том. Неговата компания ми бе до такава степен приятна, че гледах да прекарам всяка свободна минута с него.

— Но това са различни неща. По същото време аз учех в съвсем друг медицински институт. Дори и да си искала, не можеше да ми отделяш време.

— Фактът, че ти бе отдалечена на стотици мили, няма нищо общо с това, че аз не ти обръщах тогава много внимание. Можех да ти пиша по-често или пък да идвам да те виждам. Но не го правех. И все пак това не разруши приятелството ни. Така е и сега при твоята връзка с Джон, тя изобщо не пречи на нашето приятелство.

— Все пак мисля, че трябва да остана — не се предаде Джийн.

— Не, не трябва — противопостави се решително Джоан. — Не ми се сърди. Не че не желая твоята компания, но ако си тук, едва ли ще свърша много работа. А колкото по-бързо приключа с делата на родителите си, толкова по-бързо ще оставя тези мъчителни спомени зад гърба си и ще мога да отделя повече време за себе си.

Джийн се нацупи. Все пак това, което чу, звучеше достатъчно разумно и обнадеждаващо.

— Мога ли поне от време на време да те навестявам?

— Да, особено ако продължаваш да ми носиш храна всеки път, когато идваш — Джоан опита да се пошегува, като реши по този начин да сложи край на сблъсъка помежду им. Тя не желаше да се прибира в Питсбърг поне засега, а не искаше и Джийн да остане с нея. Прекалено много неща имаше да си изяснява на спокойствие.

— Но ми обещавах да бъдеш тук и да отговаряш на телефонните ми обаждания — напрежението на Джийн отслабна, когато видя, че Джоан е възвърнала чувството си за хумор.

Джоан кимна в знак на съгласие.

— Ако следващия път, когато се обадиш, не ти отговоря, нека ми поникнат рога и опашка — отново се пошегува тя.

Джийн се усмихна, вече напълно успокоена:

— Мисля, че това ще допълни прекрасно твоята личност.

— Все пак съм личност, не мислиш ли?

В отговор Джийн се засмя и я прегърна.

— Точно затова и се тревожа за теб.

— Намирам, че е чудесно от твоя страна — Джоан се усмихна театрално и се възползва от собствените думи на Джийн: — Само да не продължаваш да си блъскаш главата над моите проблеми по този начин. Сякаш изпитваш непреодолимо желание да се самонаказваш. Не мога да ти разреша да го правиш.

Джийн долови пародията и опита на Джоан да разведри настроението ѝ, затова най-после се предаде:

— Добре, аз ще си тръгвам. Но ще ти звъня колкото се може често.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, тогава го прави на всяка цена — съгласи се Джоан. — Но не всеки божи ден както миналата седмица. Караш ме да се чувствам като малка дете. Сякаш ми нямаш никакво доверие.

— Не си права — бързо отговори Джийн. — Винаги съм ти вярвала. Но ще намаля позвъняванията едва тогава, когато побързаш да приключиш с цялата си работа тук и се върнеш в Питсбърг. Така ще мога от време на време да се отбивам на гости при теб, за да съм сигурна, че няма да изпаднеш пак в някое от твоите мрачни настроения. Не издържам да те гледам толкова потисната.

Когато след около час Джийн си тръгна, настроението на Джоан наистина се бе подобрило. Затова тя реши да не бърза да се връща към счетоводните книги на майка си. Нахлузи чифт ръкавици за работа в градината и един стар износен пуловер, след което излезе навън, за да оплеви цветната леха, обрасла с бурени.

Въпреки че Джоан нямаше никакво намерение да задържи къщата, тъй като тя не само бе твърде отдалечена от работата ѝ, но ѝ навяваше и тъжни спомени, малко работа в градината щеше да освежи дома. Това не бе излишно дори и когато един ден щеше да го предложи за продаване. А и толкова приятно бе навън в този късен слънчев следобед. Твърде мрачни бяха последните дни, които бе прекарала в 1889 година. Да, това бе напълно естествено, като се има предвид колко дъждовна бе самата година. Тя потръпна от ужас, като си припомни какво предстоеше да се случи заради тези проливни дъждове, и се опита да се съсредоточи в работата си.

Вече се стъмваше, когато най-после остави лопатката и се върна в къщата, за да си вземе душ и да се преоблече в удобен спортен костюм. Беше страшно прегладняла и набързо сложи един от

сандвичите, донесени от Джийн, в микровълновата печка. След минута сандвичът бе готов и Джоан се оттегли в дневната, за да гледа един от филмите, които бяха пропуснали да видят заедно с Джийн.

Въпреки че бе истински уморена, настроението ѝ бе прекрасно, когато си легна малко след дванадесет.

Но в неделя сутринта меланхолията бе успяла отново да я завладее. Предишната нощ бе сънувала кошмарен сън. Адам ѝ беше много сърдит. Искаше да знае защо се е измъкнала така незабелязано онази нощ, и тъкмо когато се канеше да му обясни, майка ѝ се появи отнякъде и ѝ каза колко несправедливо се е отнесла към Адам и неговия баща.

— Никога не съм те учила да се отнасяш с хората по такъв начин — заяви майка ѝ, повишавайки тон, а гласът ѝ отекна някъде в далечината, макар и лицето ѝ да бе толкова близко до Джоан. — И макар че вече не съм близко до теб, за да ти казвам кое е правилно и кое не, това не означава, че можеш изцяло да забравиш кое в живота е добро и справедливо!

В следващия миг майка ѝ се приближи до Адам, хвана го под ръка и двамата се оттеглиха безмълвно, без дори да се обърнат към плачещата и молеща ги да я изслушат Джоан.

Дори когато се събуди и се увери, че всичко е било само сън, предизвикан най-вероятно от пикантната храна, която бе хапнала вечерта, докато гледаше телевизия, Джоан не можеше да се отърси от чувството на вина, задето бе разочаровала ужасно майка си. Не само бе допуснала и тя, и баща ѝ да умрат буквално в ръцете ѝ, а сега бе постъпила толкова нечестно с Адам и Парк.

През целия неделен ден Джоан се опитваше да се избави от мъчителния кошмар, но не успяваше. Трудно ѝ бе да отхвърли чувството на вина, че е причинила болка на Адам, тръгвайки си по този начин през нощта.

Тогава ѝ се струваше, че това е единственият възможен начин да излезе от обърканата деликатна ситуация. Тоест, да се измъкне през нощта така, че никой от тях никога да не разбере, че през цялото време ги е лъгала. Ако бе изчакала да отидат заедно с Адам до банката, щеше да ѝ се наложи да обяснява каква е всъщност истината или поне по-голямата част от нея. Трябваше да му обясни, че на нейно име няма и няма да има пари в банката. И всичко това, защото в банката в

Питсбърг никой никога не е чувал даже името й. Никой през 1889 година не бе чувал за нея. Та нали тя още не се е била появила на този свят.

Джоан гледаше унесено каймака в чашата си с течен шоколад, който отдавна бе изстинал. Не преставаше да мисли как ли се е почувствал Адам след нейната постъпка.

Знаеше, че има оправдание да се измъкне така от живота им. Как изобщо можеше някога да му обясни, че в действителност е човек от друга епоха и нейното посещение в 1889-а едва ли е някаква прищявка! Самата тя трудно можеше да разбере как се е осъществил този скок назад във времето. Нали и тя също като Джийн никога не бе вярвала на тези хипотези. Очевидно и двете не бяха прави да се съмняват в достоверността на такова пътешествие във времето.

Вместо да си блъска главата над нещо, което не можеше сама да си обясни, Джоан реши, че най-добре ще е да отиде до Джонстаун и да открие всички книги, посветени на тези проблеми. Мисълта, че може да намери отговора, като почете повече литература, истински я заинтригува.

До вечерта в понеделник Джоан се бе заровила в толкова много книги за преместване и пътуване във времето, че изобщо не забелязваше какво става около нея.

Докато разлистваше четвъртата от общо петте книги на тази тема, тя проумя, че всички автори споделяха едно общо схващане. Всяка книга започваше с обяснението, че всеки реален осезаем предмет има не само три измерения — височина, широчина и дълбочина, но и четвърто и пето, наречени време и пространство. Това бе напълно обяснимо, тъй като, ако не притежават тези измерения, предметите просто не могат да съществуват и всеки от тях няма за определено време и пространство, в които да се вмести.

Джоан осъзна, че всички хора представляват на практика неволни пътници във времето. Пътуването им започва с раждането и завършва със смъртта, като се преместват в бъдещето със скорост, която никой не бе способен да определи, нито да контролира.

Джоан узна, че според повечето теории времето не е просто белег на остаряването, нито пък може да бъде свързвано и отчитано единствено с часовници и будилници. Времето бе измерение — то

определяше нещата, а не те него. Но нима човек можеше да се придвижва през това измерение?

Повечето автори смятаха, че това е напълно възможно. Много от тях се мотивираха с теорията, според която поради неразривната връзка между времето и пространството неизследваните черни дупки във вселената биха могли да се окажат въпросните тунели за прехвърляне във времето. Според други автори бе възможно съществуването на точки в пространството, които да свързват различни периоди от историята на човечеството. Една от версиите бе доста по-различна от всички останали и именно тя привлече вниманието на Джоан.

В аналогията, използвана от автора, времето се оприличаваше на фонографски запис, който, както е известно, представлява диск с неконцентрични канали. В случая обаче вместо за диск ставаше дума за дълга непрекъсната спирала. Нейното начало бе някъде отвън, а крайт ѝ — в средата, близо до центъра. Каналите във времето наподобяваха улеите от записа, следващи определен маршрут. Иглата на един грамофон започва да се движи от външния ръб на плочата и стига до центъра ѝ, в случай, разбира се, че няма никакви драскотини и нарушения по повърхността, поради които иглата да прескочи или напред, или назад.

Джоан се възхити от сполучливата и достоверна съпоставка. Тя неусетно започна да чете на глас следващия абзац от книгата, за да може напълно да схване идеята на автора.

„Ако тази теория е вярна, то става повече от ясно, че спиралата на времето, в която човек се намира днес е твърде приближена до ръкавите на миналото и бъдещето. Но каква обяснима «драскотина» или повреда би могла да предизвика нашата т.нар. «игла на живота» да прескочи някой от каналите и да се озове в един от двата съседни потока — на бъдещето или на миналото? Със сигурност е доста трудно да се различи и определи тази причина.“

Джоан преглътна, защото се досети каква може да е тя. Да, тя много добре знаеше какво може да предизвика прехвърлянето на човек в друго време. Испита необяснимо страхопочитание от това, че собственият ѝ опит бе надхвърлил всичко, описано в тези книги. Тя наистина бе преживяла онова, за което последният автор само бе изказал предположения.

Тя остави книгите настрана, смаяна от това, което току-що бе научила само след прочита на няколко теоретични разработки. Сега всичко ѝ се струваше толкова реално и възможно. След като се бе запознала с всички предположения и догадки относно пътуването във времето, Джоан си изясни подробно как и какво точно се бе случило с нея.

Сега тя неочаквано си спомни с тъга за Адам, след като бе открила, че той не е някаква фикция на измъченото ѝ съзнание, както се опитваше да ѝ внуши Джийн. Той бе толкова прекрасен и истински, какъвто Джоан го бе запомнила. Само че живееше в един от съседните канали на плочата, наречена време.

Джоан безуспешно се опитваше да се разсее, като гледа телевизия, но копнежът да види Адам не я напускаше. Бленуваше да го види още веднъж, да чуе лъчезарния му смях и да срещне блесналите му сини очи. Нали единствено докато бе в миналото, в дома на Адам, бе успяла да се освободи от меланхоличното си настроение и да се радва на живота? Тогава тя се смееше, радостно откриваше толкова непознати неща от бита на хората преди цял век. Истинско удоволствие щяха да ѝ доставят още ден-два в онази обстановка. Но Джоан осъзнаваше реалната възможност да се изкуши да остане още по-дълго, както и опасността, свързана с подобно решение.

Ако мястото на прехода се стесняваше със същата скорост, тя като нищо можеше да остане завинаги в миналото без никаква възможност за връщане. А това ѝ се стори немислимо. Беше свикнала да живее по определен начин, с всички удобства, които ѝ предлагаха електричеството и водопроводните системи. С ужас си представи, че може да ѝ се наложи отново да седи на онова студено нощно гърне, без да има друг избор. В този момент изпита истинско страхопочитание към подлогите и искрена симпатия и разбиране към пациентите, принудени да ги ползват.

При това щеше да изгуби една доста сериозна кариера, която бе твърде важна за нея въпреки съмненията в способностите ѝ, които я бяха обхванали след смъртта на родителите ѝ. Щеше да се прости с всичко онова, за което бе работила толкова време. Да напусне завинаги красивия си двуетажен апартамент с гледка към реката, чисто новия корвет и всички онези кухненски удобства, от които рядко се

възползваше. Да се върне с риск да стане затворник в миналото, бе истинска глупост. Дори и само за да види Адам отново.

Накрая Джоан реши да не напуска своето време и се зае в следващите няколко дни да довърши работата си със счетоводните книги и цял куп квитанции, останали от майка ѝ. Колкото повече работеше, толкова повече се оказваха квитанциите. Накрая те се побраха в една огромна кутия от обувки. Струваше ѝ се, че малките бележчици буквално никнат някъде от бюрото.

Колкото и да се съсредоточаваше в заниманията си, мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Адам. Присъствието му силно ѝ липсваше. По-силно от всичко и от смеха, и от мъжествения му вид в тесните работни панталони, ѝ липсваше докосването на ръцете му. Така копнееше ръката му отново да се отпусне на гърба ѝ, докато я съпровожда от стая в стая. Липсваше ѝ начинът, по който той протягаше ръка и докосваше лицето ѝ в най-неочаквани моменти. Спомни си как той галювно бе обхванал ръката ѝ, когато веднъж посегнаха към солницата едновременно. Улови се, че неусетно започва да крои планове как да се върне в миналото, без да рискува да остане завинаги там. Щеше да остане един-единствен ден. Нямаше да има нужда да стои по-дълго.

Планът ѝ бе много прост. Да се върне при Адам, да му разкаже истината за всичко и да го убеди да напусне живота си в 1889 година, като се пренесе в бъдещето при Джоан. Щеше да му разкаже за всички невероятни постижения на съвременността, после да го научи да си служи с непознатите за него неща и животът им щеше да бъде прекрасен. Искаше ѝ се да види изражението на лицето му, когато за пръв път се качи на автомобил и на самолет или пък когато я види как зарежда пералнята и я пуска. Толкова много неща от нейния живот щяха да го възхитят, а тъй като Адам бе изключително умен, щеше да се справи отлично в новата обстановка.

Но я прободде мисълта, че в плана ѝ има един съществен недостатък. Въпреки че Адам можеше да остане очарован от новия свят, той би бил нещастен въпреки всичко. В своето време той се ползваше с голям авторитет и в семейството, и в обществото, всички го смятаха за добре образован и доста надежден млад мъж. Мъж, на когото можеше да се разчита. В света на Джоан Адам щеше да се окаже по-скоро любопитно явление. Сигурно на всички щеше да им

изглежда твърде глупав и странен — нали щеше да му се налага непрекъснато да моли някого за помощ или обяснение. Джоан разбираше, че всичко това щеше да уязви мъжката му гордост. Адам би се чувствал толкова неудобно, колкото и тя самата, когато попадна в неговото време. Ето защо тя бързо отхвърли идеята си и реши никога да не моли Адам да забрави своя живот и своето време. Той едва ли би се съгласил да рискува така. Дори ако Джоан успееше да го убеди в истината за бъдещето.

Макар да бе преценила, че е немислимо Адам да се почувства щастлив в нейното време, Джоан не успя да си наложи да забрави за него. Как би могла да не мисли за неволните докосвания помежду им, от които сърцето ѝ затуптяваше забързано! За страстната целувка през онзи напрегнат следобед след ужасната буря!

И през следващата седмица образът на Адам продължаваше да я преследва и фактът, че той никога няма да бъде част от живота ѝ, ужасно я разстройваше. Струваше ѝ се толкова несправедливо. След като през последните двадесет години непрестанно се бе трудила, за да стане лекар и после да се утвърди в болницата, целият ѝ живот бе едно непрекъснато старание и усилие да постигне нещо. И едва когато животът ѝ бе тръгнал в определено русло, без съществени промени и лични неприятности, сега отново ѝ се струпваха толкова проблеми и то наведнъж.

Тя упорито продължаваше опитите си да се спаси от спомена за Адам Джонсън, както и от ужасното съзнание за бедствието, което скоро щеше да се случи в неговото време. Трагичното наводнение щеше да отнеме живота на хиляди хора, навярно и на някои от тези, с които самата тя се бе запознала по време на краткия си престой в 1889 година. Джоан предпочиташе да не мисли за това.

Когато отскочи до библиотеката да върне книгите, посветени на теориите за прехвърляне във времето, Джоан умишлено не се разрови в спомените за наводнението от 1889 година. Библиотеката се намираше на няколко преки от Музея на загиналите при наводнението през 1889 година, но тя не се отби да погледне експонатите и свидетелствата, останали след трагичното бедствие.

Джоан наистина не искаше да се запознава с болезнените подробности относно злощастията, сполетяло много хора. Изпитваше огромен страх при мисълта, че сред списъците на загиналите може да

открие някои от своите познати. Та нали и те бяха от плът и кръв, толкова реални, колкото всички други нейни познати от собственото ѝ време.

Не искаше да узнае кой е оживял и кой си е отишъл. Достатъчен бе споменът ѝ от уроците по история, от които знаеше, че по време на наводнението и последвалите пожари са загинали 2209 души, а след това и още стотици от раните и изгарянията. След наводнението избухнала епидемия от коремен тиф, която взела още много жертви.

В четвъртък следобед, докато подреждаше вещите на родителите си в пакети и кашони, част от които смяташе да задържи при себе си, а друга — да изпрати на лелите си в Тексас или да раздаде на благотворителни събирания, Адам не напускаше мислите ѝ. Трудно ѝ беше да отхвърли натрапливите спомени.

Тя случайно разлисти телефонния указател на Джонстаун. Джоан седеше с кръстосани крака на креслото си и бавно проследяваше с очи имената и телефонните номера, изписани в указателя. Мислеше си, че родителите ѝ може да са отбелязали нечий телефонен номер, който е имал особено значение за тях. Когато отгърна листа, където започваха имената с буквата „Д“, погледът ѝ мигновено бе прикован от фамилията Джонсън.

Без да знае защо точно го прави, тя преброи хората с тази фамилия. Когато преброи и служебните телефони, тя бе искрено изненадана от факта, че се оказаха доста — сто деветдесет и девет. Натъжи я мисълта, че Адам вероятно е бил погребан преди около петдесет години и едва ли е оставил преки наследници. Ако Констанс бе успяла да го прилъже да се ожени за нея, твърде вероятно бе да им се родят деца, а после да се появят и внуци.

Джоан бързо проследи личните имена на хората с фамилията Джонсън. Тя разтвори широко очи от почуда, когато съзря на едно място името Парк Адам Джонсън. С много усилия се въздържа да не позвъни веднага на посочения телефон.

Докато продължаваше да гледа омагьосана цифрите на телефонния номер, Джоан се запита колко ли е възрастен този Парк Джонсън и дали е наследил мекия приятен тембър на Адам. Дали приличаше по нещо на баща си? Дали усмивката му е толкова очарователна, колкото на стария Парк, дали имаше същото чувство за

хумор? Дали знаеше какво се е случило с Адам? Дали бе дете от брака му с Констанс Сегуин? Дали животът на Адам е бил щастлив и весел?

Обзе я тягостно чувство под напора на връхлитащите я въпроси. Беше притиснала отворения на буквата „Д“ указател до гърдите си, сякаш за да усети допира на Адам до тялото си. Желанието устните им да се слоят отново в страстна целувка я обзе изцяло. Предизвикана от спомена и от непреодолимия копнеж отново да докосне ръцете и тялото му, тя все пак реши да рискува отново да се върне при него — *но само за няколко дни, докато проходът все още е достатъчно широк, за да може да мине през него.* Не можеше да рискува да остане или да се забави прекалено дълго.

След като ѝ оставаха още няколко седмици до края на отпуска, спокойно можеше да отложи опаковането на вещите на родителите си с някой и друг ден. И без това вече почти бе приключила с почистването и опаковането на нещата от горния етаж. Имаше работа още в няколко стаи.

Докато обмисляше тези подробности, Джоан се усмихна леко и си представи раздразнението на Констанс, когато я види отново. При мисълта колко ужасно щеше да се почувства досадната блондинка, когато я съзре в дома на Джонсънови, Джоан окончателно реши, че си струва да направи още едно пътуване назад във времето.

Само че този път тя възнамеряваше да отиде там по-добре подготвена. Адам навярно бе запазил двете рокли, но тя не можеше да се задоволи само с тези два тоалета, които при това бяха ужасно неудобни.

На следната утрин Джоан отскочи с колата до адвоката на родителите си, за да подпише няколко документа, а после се отби в един от най-големите магазини от веригата „Ричланд“, където откри няколко наистина удобни дълги рокли от крепон и хасе, които бяха предназначени за вечерни партита на открито. Джоан внимателно подбра дрехи, които нямаха нито ципове, нито самозалепящи се ленти — това само щеше да привлече вниманието на хората от деветнадесети век. После си купи и пътнически чанти от туйд и кожа, които изглеждаха по-старомодни.

Когато се върна в къщата на родителите си, Джоан опакова дрехите си заедно с удобно леко бельо. И въпреки че по принцип не ползваше много грим, тя мушна една кутийка с пудра за лице и фон-

дъо-тен в един от страничните джобове на чантата си. Хрумна ѝ да обмени петстотин долара в злато, за да не изпада в неловки ситуации. Беше свикнала да се оправя винаги сама и никак не ѝ се искаше да живее на гърба на други хора, както вече ѝ се бе наложило. А и след онзи кошмар, в който Адам ѝ се бе присънил разсърден, Джоан не бе твърде сигурна дали той ще се зарадвала я види отново. Навярно бе разгневен от постъпката ѝ. Трябваше да има предвид това, когато отново се появи в дома им.

В петък сутринта вече се подготвяше да тръгне. Джоан облече една от роклите, която ѝ се струваше най-подходяща. Беше дълга изящна рокля от хасе в синьо и бяло с волани отдолу и скромно изрязано деколте. Ръкавите бяха буфан и с маншети, закопчани малко под лакътя. Въпреки че роклята много се различаваше от онова, което бе носила предния път в дома на Адам, все пак бе доста по-подходяща и от онези дрехи, в които я бе видял за пръв път. Поне прикриваше по-голямата част от тялото ѝ и в някои отношения бе по-скромна и дискретна и от облеклото на Констанс.

Преди да затвори чантите си, Джоан размисли дали да мушне вътре дезодоранта си, шишенце с любимия си одеколон, слънчевите си очила, пакет с шест кутии диетична кола и малкия си фотоапарат, който смяташе, че би могла да употреби незабелязана от никого. Този път искаше да запази достоверни спомени и доказателства от престоя си в 1889 година, така че никога да не забрави как са изглеждали всички и особено Адам. Искаше ѝ се да има негова снимка, която да ѝ остане спомен за цял живот.

Малко преди десет сутринта Джоан позвъни и остави кратко съобщение на телефонния секретар на Джейн, че ще отсъства за няколко дни, след което нарами чантите и се отправи към мястото на прехода близо до езерцето.

Този път паркира колата си на открито, за да не я затрупат листа както преди. Знаеше, че това е опасно за боята. Джоан остави двете си чанти на земята, заключи колата, постави ключовете в малко портмоне и отново ги скри сред шубраците.

Промуши двете си чанти през пролуката и за сетен път се убеди, че тя продължава да се стеснява, въпреки че не бе станала толкова малка, колкото бе предполагала. Явно дупката не се затваряше с такава бързина, както преди. Джоан се поуспокои, като прецени, че ако се

стеснява с това темпо, размерите на тунела вероятно ще се смалят така, че тя да не може да минава през него, едва след няколко седмици. А това все пак означаваше, че рискът не бе чак толкова голям.

Натъжи я единствено мисълта, че един ден, може би само след няколко месеца, проходът щеше да се затвори завинаги. И тогава Джоан трябваше да се прости с мисълта да се вижда повече с Адам и трябваше окончателно да изтрие спомена за него от живота си. И този път посещението ѝ щеше да бъде временно.

Като отхвърли мрачните си мисли, Джоан повдигна леко полата си и внимателно пристъпи през отвора. Вдигна от земята чантите си — по една във всяка ръка. Тя се насочи към пътя и забеляза очуканото от удара с каретата на доктор Джонсън дърво. Огледа се наоколо за някакви остатъци от катастрофата и за своя голяма изненада откри, че никъде не се забелязва розовата покривка от наскоро поникналия фий, който тя бе мярнала от другата страна на дупката във времето. Явно тази тревичка не бе характерна за областта и се бе появила някога по-късно.

Джоан прецени, че през изминалите две седмици Парк навярно се е възстановил достатъчно, за да се върне обратно в своята къща, а Адам едва ли бе в своя дом толкова късно сутринта. Тъй като изобщо не ѝ се искаше да се появява изневиделица, без никой да е предупреден за идването ѝ, и особено след като си бе заминала по такъв начин, Джоан се насочи към реката и пое по пътя, който според нея трябваше да я отведе в Джонстаун. Пътят бе стръмен, лъкатушест и разкалян, затова тя се добра до покрайнините на града едва след два часа.

Когато пресече мостчето над бушуващата река Литъл Коунмах и навлезе в градската зона, мигом я обкръжиха шум и суматоха. Разнебитени влачета колебливо се спущаха от двете ѝ страни, а хората забързано пресичаха павираните криви улички. Някои от тях се возеха в карети, други — във вагонетки, а трети яздеха коне.

Кучета излайваха по кочияшите и се втурваха да ги преследват, а крави и кози кретаха по алеите, спирайки от време на време да зобнат по някоя тревичка. От комините на близките заводи се издигаха два плътни стълба дим, които разстилаха мътносива мъгла над града. По-големият от заводите се намираше на самата река и се виждаше ясно от мостчето, където стоеше Джоан. По-малкият се забелязваше някъде отзад. Тротоарите от двете страни на павираната улица бяха пълни с

пешеходци, навярно пазаруващи по това време на деня. Виждаха се също и много амбулантни търговци. Джоан се учуди от оживлението в тази част на града, която, доколкото тя знаеше, бе доста отдалечена от централната търговска зона. Центърът на града бе мястото, където двете реки Литъл Коунмах и Стоуни Крийк се сливаха в близост до огромния каменен мост в другия край на града.

Джоан се отправи към първата банка, която ѝ попадна, за да обмени златото в местни пари. На излизане от банката чантата ѝ натежа от цяла дузина тежки монети, повечето от които трицентови, петцентови и десетачета, а освен това няколко половиндоларови и петдоларови златни късове.

След като се успокои, че е вече платежоспособна, Джоан тръгна да търси хотел, където най-после да остави чантите си. Тя премина покрай Хълберт Хаус, потръпнала от страх, макар да знаеше, че няма никаква опасност да отседне там. От уроците по история си спомняше, че красивият нов хотел е бил сред първите сгради, пометени от наводнението като картонени къщички, въпреки че са изглеждали масивни постройки.

Тя продължи надолу по улицата до хотел „Смарагд“. Там попълни талона за регистрация, плати един долар и се изкачи по стълбите към стаята, която ѝ бяха предоставили. Искаше ѝ се час по-скоро да се освободи от багажа си и да излезе в града. Беше вече около три следобед и Джоан искаше да открие къщата на Парк, преди да се стъмнило, надявайки се възрастният лекар да се зарадва, като я види. Колкото до Адам, тя не знаеше какво може да очаква при срещата си с него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както и предишния път, Джоан бързо се потопи в атмосферата на миналия век. С излизането си от хотела тя с възхита и интерес наблюдаваше улиците, вдъхваше от аромата наоколо, вслушваше се в различните звуци на града. Повечето хора бяха приятелски настроени и ѝ кимваха леко с глава, докато се разминаваха с нея, въпреки че няколко по-възрастни жени доста любопитно оглеждаха дрехите ѝ дори след като бе отминала.

Може би необичайно бе не толкова облеклото ѝ, колкото фактът, че не носеше шапка, докато се разхождаше навън, за разлика от повечето жени наоколо. Прическата ѝ също коренно се различаваше от тези на минаващите жени. Вместо на богати букли, събрани отгоре на главата или грижливо извити отзад на врата, Джоан бе пуснала свободно дългата си коса над раменете. Това бе и предпазна мярка срещу нежелани простуди. Единственият повод, по който Джоан навиваше косата си на кок, бе, за да я пъхне в тясната хирургическа шапка при спешни случаи.

— Извинете за безпокойството — обърна се тя към един доста привлекателен и добронамерен на вид мъж, изправен пред павилион за цигари. След двадесетминутна разходка вече ѝ бе дотегнало да се лута безрезултатно из улиците, без да може да се ориентира. Въпреки че някои от по-големите сгради ѝ изглеждаха познати, другите постройки напълно я объркваха.

— Бихте ли могли да ме упътите към дома на доктор Парк Джонсън? Трябва да говоря с него.

— С удоволствие — отвърна мъжът и кимна вежливо. При тези думи той пъкна в джоба на жилетката си малка кожена торбичка. — Само че мисля, че по това време на деня по-лесно ще го откриете в приемната му.

Мъжът погледна към близката лутеранска църква, чийто часовник показваше почти три часа, и каза:

— По-добре е да побързате, защото, ако има повиквания за посещения по домовете, навярно ще тръгне всеки момент.

— Но доколкото зная, доктор Джонсън би трябвало да се възстановява след тежко боледуване — учуди се Джоан.

Не разбираше защо Парк се е върнал на работа толкова скоро след случилото се.

— Да, наистина е боледувал, но чух, че не било толкова сериозно. Видях го в понеделник, когато отиваше да прегледа вдовицата Рей. По всичко изглежда, че този път смъртта на шестия ѝ съпруг истински я е съкрушила за разлика отпреди. Друго логично обяснение за това, че го вика толкова често, е навярно намерението ѝ да го направи седмия си съпруг. Той самият е вдовец от единадесет години насам.

— Шестима съпрузи?! — възкликна Джоан. — Тя е изгубила шестима съпрузи?

Високият мъж кимна, при което бомбето му се килна и той го смъкна с ръка пред гърдите си. След това добави съзаклятнически:

— Някои я наричат Черната вдовица Рей, защото непрекъснато е в траур и се облича в черно. Други пък смятат, че всичките ѝ мъже досега умират по много мистериозен начин. Във всеки случай доктор Джонсън бе на посещение при нея в понеделник следобед. Каза ми, че работи отново отпреди цяла седмица. И изглеждаше твърде доволен при това.

Джоан се намръщи загрижено. Парк се бе върнал на работа много скоро след пристъпа.

— И къде е неговият кабинет?

Мъжът я упъти до новата болница, която не бе трудно да се открие, и поясни:

— Кабинетът на доктор Джонсън се намира надолу по същата улица, на която е и болницата, откъм източната ѝ част. Трябва да си е още там, но ако случайно видите голямо черно куче на входа на болницата, значи докторът е вътре. По кучето най-лесно се ориентираме къде се намира и той самият. Ако някога видите кучето му да лежи пред нечия къща, го търсете там. Двамата са неразделни.

Джоан се усмихна при спомена за верността на Шадоу.

— В такъв случай ако доктор Джонсън е в кабинета си, кучето му би трябвало да лежи отвън, нали?

— Е, когато докторът си е в собствения кабинет, кучето му има по-специални привилегии. Под бюрото му има направено легло за верния приятел. И дори най-редовно му прави по някоя сярна баня. Много от пациентите навярно се безпокоят да бъдат преглеждани на място, където в същото време на едно куче е разрешено да стои под масата. Но се оказва, че това куче е по-чистоплътно от повечето пациенти — при тези думи мъжът се ухили самодоволно, сякаш току-що бе казал нещо много остроумно. — Да не забравя, ако по някаква причина докторът си е отишъл у дома, къщата му се намира на Главната улица. Пада се седмата къща от градския парк нататък. Недалеч от методистката църква. Домът на доктор Джонсън е красива триетажна постройка от червени тухли, очертани с бели и черни линии по ръбовете. Не може да не го познаете. Отляво има малка конюшня и помещение за каретата. А отпред ще видите голяма градина с жълти цветя. Минавам всяка вечер оттам по пътя за работа.

— Благодаря ви — отвърна Джоан, заинтересувана с какво ли се занимава този мъж, че бе излязъл през деня да си купи тютюн. Тя погледна към болницата, а после реши, че мъжът навярно работи втора смяна в стоманолеярните заводи или пък държи някоя пивница от многото, разположени по Уошингтън Стрийт.

След като пресече няколко многолюдни улици, по които трополяха коне, теглещи карети, Джоан най-после откри болницата. Когато не забеляза Шадоу да лежи отвън на източния вход, тя се насочи към кабинета на доктор Джонсън. Не бе много трудно да открие малката каменна постройка, но когато се пресегна към бравата, Джоан съзря малка бележка, прикрепена с карфица за перденцето от вътрешната страна на стъклото. На нея пишеше, че докторът си е вкъщи, но може да бъде извикан само по спешен случай.

Младата жена се обезпокои, че доктор Джонсън може да се е прибрал вкъщи, принуден от някакво неразположение. Тя се отправи с бързи крачки към центъра на града и лесно откри градския парк, а не след дълго видя и къщата на доктора.

Джоан бе сигурна, че това е къщата, която ѝ бе описал мъжът, но за всеки случай погледна малката дървена табелка, висеща на входната врата. На нея бяха изписани името Парк Джонсън и номерът на улицата. Тя влезе в двора, все още доста разтревожена за състоянието на Парк, премина по каменистата пътечка и се доближи до вратата на

самата къща, където можеше да извести за присъствието си, като дръпне верижката на малък пиринчен звънец или потропа с месинговото чукче по вратата. Тя избра второто и чукна три пъти, след което изчака някой да отговори.

— Какво желаете? — запита дребна жена, чиито къдрици се подаваха иззад малката домашна шапка, нахлупена на главата ѝ.

Жената току-що бе отворила вратата и любопитно оглеждаше Джоан от главата до петите. Изглеждаше около тридесетте.

— Бих искала да видя доктор Джонсън — съобщи Джоан, като на свой ред огледа обикновената черна рокля, белоснежната престилка и захабените ръце на жената и се досети, че тя навярно е една от двете близначки прислужнички на доктор Джонсън.

Домакинята пристъпи назад и запита:

— За кого да съобщя?

— Кажете му, че Джоан Грифин е дошла да го види.

— Необходимо ли е да вземе медицинската си чанта? — попита отново жената, като любопитно оглеждаше Джоан, сякаш се стараеше да отгатне от какво е болна.

— Не, става дума за лично посещение — увери я Джоан. — Всичко, което се иска от доктор Джонсън, е неговата приятелска усмивка.

Нещо я караше да се съмнява, че лекарят може и да не се усмихне, като я види. Поне докато не му обясни невъзпитаната си постъпка и причините, поради които си бе тръгнала така ненадейно.

— Сега ще му кажа — увери я жената и посочи към един от коридорите, за да покани Джоан да влезе вътре.

Джоан тръгна по коридора и скоро се озова в красиво и изискано подредена гостна стая, в която цялото обзавеждане бе предимно в тъмночервено, бяло и черно. Домашната помощничка я съпроводи, колкото да запали осветлението и още две малки настолни лампи, въпреки че стаята съвсем не бе тъмна. След това се отправи обратно към останалите стаи да потърси Парк.

Джоан не смееше да седне, тъй като все пак не знаеше какво ще бъде отношението на възрастния лекар към нея, след като се бяха разделили преди две седмици, без да се сбогуват. Затова тя нервно се разхождаше из стаята, разглеждайки окачените на високите стени масивни картини с пейзажи и портрети. Тя по-скоро плъзгаше поглед

по цветните петна на платната, без да успее да се съсредоточи в самото изображение.

След няколко минути се появи Парк и Джоан с облекчение забеляза свежия му вид и стабилната походка. Но от погледа ѝ не убягна умората, изписана на лицето му.

— Разбирам, че си започнал отново работа? — каза тя с надежда разговорът им да протече в приятелски тон. — Не намираш ли, че е твърде рано след такова заболяване, като твоето?

— Сега не работя толкова много, както преди — обясни Парк с лъчезарна усмивка и протегна сърдечно ръка за поздрав. Видът му определено не издаваше раздразнение от това, че я вижда отново.

— Въпреки че крия от Адам, на теб ще призная, че все още се чувствам изтощен от време на време и гърдите понякога ме заболяват, най-често, когато си поемам дълбоко дъх. Подозирам, че се дължи на онези масажи, които си ми правила, докато съм бил в безсъзнание, както ми разказа Адам. Въпреки всичко се чувствам превъзходно. Дори Джон е смаян от това, колко бързо се възстановявам — Парк се засмя и посочи към близкото канапе, поканвайки Джоан да седне. — Мисля си, че той самият предполагаше, че ще се задържа на легло още доста време, така че да се грижи за моите пациенти вместо мен. Напоследък е харесал една чисто нова едноместна двуколка, така че и да му тежи извънредният труд, поне допълнителните приходи могат да му свършат доста добра работа.

Със сърдечна усмивка Парк добави:

— Мисля си, че той доста ми завидя, когато си купих такава карета преди него — после сви рамене и приседна до Джоан. — Само че на мене ми се налагаше да сменя разбитата след катастрофата карета, нали? А и мога да си позволя да купя най-доброто, след като заедно с Шадоу непрекъснато сме в движение, обикаляйки по цял ден пациентите, които са приковани на легло вкъщи. Когато кракът на Пътник се оправи и мога отново да го впрегна, той ще заслужава една наистина красива карета.

Джоан кимна в знак на съгласие и каза:

— Колко сте добър дори към своите животни.

— Да, а също се радвам, когато зная, че и те са добре и са доволни. Освен това, да си призная, наистина съм щастлив, че съм купил пръв най-удобното и модерно нещо, което идва чак от Ню Йорк.

Ако искаш, мога да те повозя по-късно, защото моята нова карета на всичко отгоре е двуместна — предложи Парк и веднага запита: — Кажи ми сега какво те води насам? Очевидно не си болна, а и да беше, имам чувството, че си от онези доктори, които винаги сами се лекуват.

— Искаш ли да узнаеш истината? — запита Джоан, твърдо решена да му обясни поне отчасти как стоят нещата.

— Защо не? — каза Парк и добави: — Готов съм да я чуя.

— Истината е, че дойдох да се извиня за това, че преди две седмици си тръгнах така ненадейно през нощта.

— Дали ще бъде невъзпитано от моя страна, ако те запитам защо все пак си тръгна по този начин? — запита Парк и въпреки че усмивката му почти се стопи, той не се намръщи, както очакваше Джоан, нито пък в гласа му се долови гняв или възмущение. Изглеждаше наистина засегнат, но прикриваше това с интереса, проявен към нейния отговор, и това наистина трогна Джоан.

— Не, имаш право да ме попиташ — отвърна веднага Джоан и погледна към светлосините му очи, които Адам бе наследил. — Истината е, че не можех да понеса мига на раздялата ни. Просто усещах, че ще ми е много трудно да си тръгна, въпреки че бе дошло време да го направя. Страхувах се, че лесно ще ме убедите да остана по-дълго.

Това бе самата истина, макар и само част от нея. Парк отвърна на погледа ѝ, после скръсти ръце на гърдите си и огледа Джоан от главата до петите.

— Бих искал да знаеш, че има само един-единствен начин да се извиниш за постъпката си — каза той.

— И какъв е той? — Джоан повдигна удивено едната си вежда. Изобщо не бе очаквала подобен обрат в разговора.

— Можеш да ми докажеш колко много съжаляваш за постъпката си, като останеш за вечеря. Шели е опекла прекрасна тлъста гъска, която един от пациентите ми донесе вчера вместо заплащане. Така че мога да те покана на вкусна вечеря.

— Адам ще дойде ли? — не се стърпя Джоан и потрепна от неудобство от издайническия тон на гласа си.

— Разбира се, че ще дойде, но има един проблем. С него ще бъде и Констанс Сегуин.

С намерение да прикрие чувствата си към Адам, които едва не издаде преди минута, Джоан спокойно и почти безпристрастно запита:

— Защо мислиш, че има някакъв проблем? — с огромно усилие тя потисна искреното си разочарование от предстоящото присъствие на Констанс. Не ѝ се искаше да се срещат точно сега.

— Защото ако тя е тук, няма да имаш възможност да се извиниш на Адам, както трябва, така, както току-що се извини на мен — обясни Парк и присви пръстите на ръцете си, сякаш търсеше изход от критична ситуация. — Изобщо не ми се иска това да стане в нейно присъствие, а същевременно желая той да чуе истината за твоето заминаване колкото се може по-скоро.

— Но защо? Да не би да ми се сърди, задето си тръгнах по този начин?

— Не знам дали сърдит е точната дума, но след твоето заминаване той изпадна в истинска депресия. Изобщо не ми проговори онази сутрин, когато се върна, след като безуспешно те бе търсил.

— Той ме е търсил? — запита Джоан, чувствайки едновременно задоволство, че Адам е тръгнал да я издирва, и вина за това, което му бе причинила. Изобщо не бе предполагала, че ще е толкова загрижен за нея.

— Разбира се, че те е търсил, и то дълго, след което се върна разгневен, че не те е открил, и се затвори в кабинета си, където остана през целия ден. Ако не се налагаше да наваксва с лекциите си, отложени поради моята злополука, навярно би стоял затворен в кабинета си цялата седмица. Но трябваше да излезе в четвъртък следобед и да отиде до Джонстаун да си прочете лекциите. Когато се върна, вече не бе така намръщен и отчаян, но все пак бе в достатъчно лошо настроение, затова реших да се върна в своя дом. И без това, докато стоеше непрекъснато в кабинета си, аз самият доста скучаех. Действително се бях изнервил от безделието и скуката.

— Навярно е бил много обиден от моето ненадейно и толкова нетактично отпътуване. Наистина не исках да го засегна. Просто не можех да се сбогувам с него.

— Е, сега си готова да се видиш с него отново — каза развеселено Парк. — Мисля, че моментът е доста подходящ. Тъй като мрачното настроение не го е напуснало, откакто ти си тръгна, най-добре ще е да му се извиниш час по-скоро.

Възрастният лекар отпусна глава назад на канапето и присви очи, потънал в размисъл.

— Само да имаше някакъв начин да отклоня поканата за Констанс тази вечер.

— Не можеш да го направиш. Твърде неучтиво е — каза Джоан, въпреки че одобряваше идеята.

— В такъв случай трябва да измисля нещо, така че Адам да дойде по-рано и да можеш да разговаряш с него. Как бих могъл да я накарам да го остави сам?

„Ами като я изхвърлим през прозореца!“ — помисли си Джоан и се усмихна на садистичното си хрумване. Едва се сдържа да не изрече на глас мислите си.

— Защо да не отида при него сега и да му се извиня? Къде се намира работата му?

Парк се намръщи.

— Сигурно вече е с Констанс. Имаше някакъв прием, на който планираха да отидат заедно. Нещо свързано с бента на езерото Коунмах.

Стомахът на Джоан я присви. Тя самата не знаеше дали причината за това бе фактът, че Адам е на прием заедно с Констанс Сегуин, или защото стана дума за обречения бент на езерото, което предстоеше да унищожи целия град.

— А кога ще пристигнат тук?

— Казах им, че ако нямам повикване, ще вечеряме в седем — отвърна Парк и в този миг очите му светнаха. — Хрумна ми нещо! Когато дойдат тук, те ще се отбият първо в салона. Ще се престоря, че нещо не ми е добре, и това ще накара Адам да излезе от стаята. Когато се появи, смятам да ви оставя двамата да си изясните нещата.

— А как ще обясним моята внезапна поява на Констанс, когато дойде време да се върнем в салона?

Парк я погледна, без изобщо да трепне.

— Нямам намерение да ѝ обяснявам нищо. Не ѝ влиза в работата кого каня на вечеря и защо.

Имаше почти цели два часа до идването на Адам и Констанс. Джоан бе изкаляла обувките и долната част на роклята си, докато се добере до Джонстаун, и затова реши да иде до хотела и да смени облеклото си. Тя подбра една от дългите рокли от крепон с реглан

ръкав и колан на талията. Обу чифт удобни обувки с нисък ток, които едва се забелязваха изпод полата ѝ. Не ѝ се искаше да изглежда прекалено висока или старомодно облечена покрай ниската блондинка с южняшки акцент.

Като се досети, че косата на Констанс по всяка вероятност ще бъде вдигната нагоре с няколко спускащи се къдрици, Джоан реши да направи прическата си по-интересна и извади от чантата си няколко от декоративните щипки и гребени за коса, които бе взела със себе си. След като внимателно придърпа косата си назад и я вдигна в изящна извивка, тя я закрепил с два декоративни гребена и я отпусна грациозно над голите си рамене.

Към шест и половина тя се върна в дома на Парк и нетърпеливо зачака появата на Адам и Констанс. Когато дочу тропота на коне, теглещи карета в близост до къщата, Джоан бързо се оттегли в една от спалните, както ѝ бе наредил Парк. Въпреки че не бе уверена доколко възрастният лекар ще успее да се престори на болен, то поне предполагаше, че по някакъв начин ще постигне желанния ефект. Само след броени минути щеше да се срещне на четири очи с Адам. Знаеше, че той едва ли ще бъде безкрайно щастлив да я види отново, поне не и преди тя да успее да му се извини.

Нетърпеливата посетителка се изправи до отворения прозорец, от който се виждаше безупречно поддържаният заден двор на къщата. Тя си пое дълбоко въздух няколко пъти, за да успокои нервите си. Въпреки че бе видяла току-що как Парк преминава разстоянието до салона, Джоан се стресна при оглушителния трясък на счупено стъкло и последвалите бързи стъпки и крясъци на Парк.

— Адам, току-що съборих този проклет часовник в коридора. Можеш ли да ми помогнеш да го съберем и да го поставим на мястото му.

Само след секунда Джоан дочу ниския тембър на Адам, но едва когато той вече се бе приближил достатъчно, успя да долови думите му:

— Имаш късмет, че не се нарани ти самият.

— Да, наистина. Не мога да разбера от какво се катурна това чудо. Искях само да го навия. Сигурно е от шума, който долових откъм спалнята.

— Шум? Какъв шум?

Джоан буквално се смрази. Сърцето ѝ сякаш спря в мига, докато очакваше двамата мъже да се появят на вратата, и когато те наистина влязоха, тя вече почти бе изгубила съзнание. По лицето на Адам за броени секунди се смениха изненада, тревога и накрая гняв.

— Какво търсиш тук? — запита той и пристъпи напред до прага, без да влезе изцяло в стаята.

— Искате да ти каже нещо — намеси се Парк, след което бързо прегърна през раменете Адам и го бутна вътре в стаята. — Нещо, което според мене не би могла да ти каже в присъствието на Констанс.

И преди Адам да успее да реагира, Парк се пресегна и бързо затвори вратата, като ги остави съвсем сами. Джоан се чувстваше повече от неловко.

— Е? — попита Адам, обръщайки поглед към Джоан. — Какво искате да ми кажеш?

Той изглеждаше повече сличен, отколкото разгневен.

— Не толкова да ти съобща нещо — каза Джоан и забеляза, че устните ѝ са пресъхнали, затова леко ги навлажни с език и бързо продължи: — по-скоро бих искала да те помоля за нещо. Дошла съм да се извиня за това, че си тръгнах така ненадейно, без да се сбогувам с тебе и с баща ти така, както би трябвало. Едва по-късно, когато бе вече безвъзвратно, осъзнах колко неправилно съм постъпила. Беше доста неучтиво от моя страна да си тръгна така.

— А защо все пак го направи? — запита Адам с тон, който изразяваше искрения му интерес към отговора ѝ.

— Ще се опитам да ти го обясня така, както и на баща ти. Истината е, че нямаш сили да си тръгна, въпреки че бе настъпил моментът да го сторя. Страхувах се, че ако остана да се сбогувам с тебе очи в очи, а не писмено, ти би направил или казал нещо, което да ме убеди да остана още при вас. А аз наистина трябваше да си тръгвам.

— И какво те накара да мислиш, че няма да те пусна да си тръгнеш? — попита Адам и скръсти ръце на гърдите си, след като се приближи към нея.

Едва сега Джоан обърна внимание на костюма му и на това, колко елегантен изглеждаше той в тези дрехи. Досега не го бе виждала в този костюм и тя се запита дали случайно не е нов, тъй като кройката му бе по-различна.

— Все пак ти бе на гости у нас почти цяла седмица. А това е по-дълго от гостуването на когото и да било в моя дом.

Джоан внезапно се натъжи и изпита самосъжаление, което я накара да погледне встрани. Не бе очаквала да я посрещнат толкова студено.

— Всъщност ти нали?... — тя не успя да довърши.

— Нямаше да те пусна да си идеш? — довърши вместо нея Адам, за да се увери, че това е имала предвид.

В този момент той неочаквано разтвори ръце и я прегърна.

— Да, наистина нямаше да ти разреша да си тръгнеш. Правилно си предположила, че щях да се опитам да те задържа. И ако не бях успял, възнамерявах да поискам разрешението ти да те навестявам в Питсбърг.

Джоан бе толкова изненадана от внезапното признание и действията на Адам, че не успя да стори нищо друго, освен да се отдръпне. Все пак не биваше да забравя, че неговото сърце принадлежи на друга жена. Нямаше никакво право да се намесва в живота им. Въпреки това тя се отпусна отново в ръцете му и погледна въпросително усмихнатото му лице:

— Не смяташ ли, че Питсбърг е доста далече, за да идваш да се срещаш с една жена?

— Не и в случай, че става дума за толкова красива и обаятелна жена като тебе — призна Адам, щастлив, че най-после му се удава възможност да ѝ обясни чувствата си. — Ако искаш да знаеш истината, почувствах се ужасно, когато разбрах, че си заминала. Заедно с това бях изпуснал и единствената възможност да ти разкрия чувствата си.

— А сега как се чувстваш? — попита Джоан, като не разбираше защо още не е сменила темата на разговора.

Тя не бе дошла, за да го изкушава. Идването ѝ бе свързано само с това, че Адам ужасно ѝ липсваше. И все пак бе любопитна да узнае какви са неговите чувства.

— Заинтригуван съм — призна Адам и се усмихна, при което сините му очи блеснаха щастливо, — поне за това съм сигурен.

Джоан се засмя на думата, която Адам бе употребил, за да опише състоянието си. Тя го запита закачливо:

— Означава ли усмивката ти, че ми е простена ужасната постъпка?

— Мадам, смятайте, че съм ви простил в момента, в който отново ви видях. Има нещо във вас, което ме прави неспособен да Ви се разсърдя!

— Добре. Ужасно се притеснявах, че съм застрашила нашето *приятелство*, като постъпих така глупаво.

— Струва ми се, че нашето приятелство не е нарушено от нищо — потвърди Адам и в следващия миг се сети, че Джоан бе наблегнала на думата „приятелство“. Сякаш го предупреждаваше, че не е готова за нищо повече в отношенията си с него. Въпреки че изгаряше от желание да се възползва от близостта им и да я целуне страстно, се отдръпна леко и запита:

— Ще останеш ли за вечеря?

— Да. Баща ти ме покани. Искам само да се погледна и да се освежа — отвърна Джоан и добави: — Идвам след минутка.

— Трапезарията се намира надолу по коридора и вляво — обясни Адам и се отправи към вратата.

Джоан се загледа след него, а след това си спомни последния път, когато му бе споменала, че иска да се освежи, и й стана смешно.

В този момент Адам понечи да отвори вратата и се обърна към нея с думите:

— Радвам се, че се върна.

В коридора той срещна баща си, на чието лице бе изписана най-щастливата и закачлива усмивка, която човек би могъл да си представи.

— Предполагам, че си замесен в това нейно завръщане? — запита подозрително синът.

— Не, ни най-малко — отвърна Парк и вдигна невинно ръце. — По-скоро се чувствам виновен, задето потроших стария износен часовник. А колкото до завръщането ѝ, за да се извини, това си е изцяло нейно решение.

При тези думи Парк намигна на изправилата се до вратата Джоан, като едва сдържаше усмивката си, и довърши:

— Въпреки че искрено се радвам, че се е решила да го направи.

Адам погледна към баща си, почувства се безсилен да добави каквото и да било към неговите думи и тръгна по коридора, като

клатеше глава.

Докторът се загледа след него с доволен вид, след което се обърна към Джоан:

— Ще се видим след няколко минути. Трябва да направим още нещо.

След тези думи той се втурна по коридора като двадесетгодишен младеж.

Джоан недоумяваше какво бе имал предвид, като каза, че имат да свършат още нещо. Нали вече се бе извинила на Адам, а той най-благородно ѝ прости. Какво още можеше да се желае? Тъй като предполагаше, че скоро ще разбере какво точно е имал предвид хитроумният познайник, тя се зае да пооправи външния си вид. Както очакваше, Констанс едва не припадна, когато я видя. Въпреки че се бе настанила удобно в центъра на уютното канапе, облечено в червено-бяла раирана дамаска, Констанс буквално се вледени, когато Джоан влезе в трапезарията. В очите ѝ проблесна злобно пламъче, а лицето ѝ се зачерви от яд, при което почти се сля с червената ѝ рокля. Джоан се запита дали Констанс бе подбрала нарочно цвета на дрехата си в унисон с тапицерията на канапето в стаята.

— Мислех, че вече сте се върнали в Питсбърг? — едва произнесе тя, а слисаният ѝ поглед скачаше от Джоан към Парк и Адам и обратно.

Констанс изглеждаше така, сякаш току-що бе срещнала най-върлия си противник. Може би това я накара да се изправи и припряно да тръгне към Адам. Стисна го за лакътя с присъщото си кокетство подобно на умилкваща се котка.

— Да, тя наистина си бе отишла — поясни Парк, за да овладее ситуацията. — Но сега отново е за малко на гости у дома.

— За колко време? — запита крайно нетактично Констанс и присви зелените си очи така, че независимо от отговора присъствието на Джоан явно не ѝ бе по вкуса.

— Зависи — отвърна Джоан без колебание. — Ще остана толкова, колкото благоволи домакинят.

— А това означава, че можеш да останеш цяла вечност при нас — добави жизнерадостно старият Джонсън.

Той целият сияеше от радост и не пропусна да се усмихне лъчезарно на Джоан.

— При това положение можеш да си вземеш нещата и да се преместиш тук — бързо добави той.

Констанс се обърна рязко към Адам в очакване и той да каже нещо, но когато видя, че той продължава да гледа с любопитство баща си, се намеси с груб тон:

— Не мисля, че е твърде уместно!

— Защо смяташ така? — запита с престорено неразбиране Парк. Явно бе решил да изиграе някакъв номер на Констанс.

Зелените очи на блондинката се разшириха от възмущение и след това отново се присвиха злобно.

— Ами най-малкото поради това, че тя не е омъжена и нито един от вас двамата с Адам не е женен. А след като всички знаят, че Адам не би могъл да се интересува от нея, защото той си има мене, тогава хората биха предположили, че вие, доктор Джонсън, се интересувате от тази жена. Не забравяйте, че тя е почти два пъти по-млада от вас, тоест почти на възрастта на вашия син. Да знаете, че ако тя се премести да живее при вас, хората ще започнат да сплетничат! Достатъчно бе, че се задържа толкова дълго в дома на Адам преди две седмици.

— Първо на първо, тя не е два пъти по-млада от мен — заяви Парк с обиден тон и повдигна брадичката си, преструвайки се на засегнат. След това направи знак с ръка на Джоан и кимна с благодарност, когато тя повдигна своята в отговор.

— Какво ще кажеш, Джоан? Би ли останала тук за няколко дни? Ще си спестиш парите за хотел, а и тук ще разполагаш с много по-голяма стая.

Джоан бе решила първоначално да му откаже, при това колкото се може по-вежливо, но когато дочу още една от шумните въздишки на Констанс, тя изпита истинско злорадство, бързо премисли и отвърна:

— Благодаря за поканата. Ще се възползвам от нея.

При тези думи Констанс окончателно пребледня.

— Адам, няма ли да кажеш нещо? Едва ли ще й разрешиш да остане в тази къща заедно с вас двамата!

— Това не е мой дом — отвърна Адам и вдигна рамене, след което присви гневно устни, забелязал, че Констанс се кани да припадне.

— О, не, само това не — измърмори Парк, когато Констанс примигна и пребледня, след което се отпусна вяло в ръцете на Адам.

— Тя припадна — възкликна Джоан, почувствала се виновна за това, което се случи. В този момент лекарската съвест у нея взе надмощие.

— Отпуснете я бързо на пода — нареди тя на Адам, след което се обърна към Парк: — Сложете една възглавница под краката ѝ!

Тя бързо коленичи и потърси пулса на Констанс. Успокои се, като усети стабилните отчетливи удари. После се увери, че и дишането е в ред. Джоан погледна въпросително към Парк, който се бе надвесил над нея, и случайно мярна и погледа на Адам, насочен към голото ѝ рамо.

— Бихте ли ми донесли ножици — помоли тя.

— Не се тревожи чак толкова — посъветва я лекарят, след което се изправи, пристъпи към близкия шкаф и шумно започна да претърсва съдържанието на едно чекмедже. — Само след минута ще се свести и ще бъде пак толкова разгневена, както и преди малко.

— Но в момента не ѝ достига въздух — изрече Джоан. Тя сръчно разкопча хилядите кукички и копчета на червената атлазена рокля, така че дрехата се отпусна и дишането на припадналата можеше да се улесни. После пое сръчно ножиците от ръцете на Парк и като измъкна корсета на Констанс, разряза стотиците връвчици. Бе невероятно колко стегнато бе привързан корсетът, след като така мощно се освободи гръдният ѝ кош.

Когато след няколко секунди очите на Констанс се отвориха, тя явно бе доста учудена, че над нея бе надвесен не Адам, а Джоан. Едва успя да проговори от обхваналия я гняв:

— Какво се е случило? — възмути се тя.

— Припаднахте — отвърна ѝ Джоан, като продължаваше да гледа разгърдената Констанс.

Сега корсетът вече не можеше да се стегне и завърже по никакъв начин. Тя се извърна, като едва сдържаше усмивката си, и погледна към Парк, който току-що бе осъзнал същото.

Адам стоеше отстрани и гледаше напълно безучастно. Той само отбеляза:

— Ти припадна, но сега си добре. Джоан ти разряза корсета, за да можеш да дишаш.

— Какво ми е направила с корсета?! — почти извика Констанс и мигом опипа гърдите си. Там имаше около петнадесет сантиметрова дупка на роклята ѝ. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите си. Такова възмущение напираше в тях.

— И добре, че го направи — намеси се Парк с авторитетен тон. — Защото едва тогава лицето ти престана да бъде мъртвешки бледо и порозовя.

При тази гледка Джоан забрави, че изпитваше известно съжаление за комичното ѝ състояние, и отново извърна поглед настрана, за да прикрие напирещата подигравателна усмивка.

— Адам, искам да си ида вкъщи — рязко изрече Констанс, като се изправи.

Тя придържаше краищата на роклята си, за да прикрие гърдите си. Без изобщо да дочака отговора му, Констанс се отправи с бесни крачки към вратата.

— Май няма да останем за вечеря — съобщи Адам и я последва с безизразно лице. — Ще се върна, след като я изпратя.

Парк едва ги изчака да излязат и се ухили ехидно, поглеждайки към Джоан.

— За малко да забравя! Очаква ни вкусна препечена гъсчица! Хайде на вечеря. Прегладнял съм като вълк.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сега, след като си хапнахме, защо да не идем до хотела да вземем нещата ти? — предложи Парк. — Тъкмо ще те повозя в новата си карета.

— Не е необходимо — отвърна Джоан, като си мислеше, че няма да е лошо, ако успее да изпере зацапаната от пътя рокля. — Зная, че не говореше сериозно, когато ми предложи да остана тук. Разбирам, че просто искаше да уязвиш Констанс.

— Напротив, съвсем сериозно го казах — лекарят се начумери, сякаш бе обиден от думите на Джоан. — Да не би да искаш да кажеш, че настояваш да останеш в хотела?

— Не. Но Констанс е права. Някои хора могат да си помислят, че моят престой в тази къща е направо скандален.

„Особено в този век и по това време“, помисли си Джоан.

— Нима не искаш да останеш на гости при нас? — попита отново Парк, огорчен от отказа на Джоан.

— Разбира се, че искам. Обожавам компанията ви, но никак не желая да причиня неволно някакви слухове.

— Ако щеше да има слухове, отдавна да са плъзнали. Нали и бездруго остана при нас почти цяла седмица?

— Но това бе в къщата на Адам, където няма толкова много посетители. Доколкото разбирам, освен през вечерите, когато Адам се отбива тук, през останалото време ти живееш сам.

— Да, вярно е. Моите прислужнички нощуват в собствения си дом, най-вече затова, че не обичам да ми се мотаят из краката. Но не виждам какво значение има всичко това?

— Напротив, разбира се, че има — възпротиви се Джоан, загрижена не толкова за благоприличието и нормите на онова време, колкото за това, което би могло да се случи между нея с Адам. Сега, когато той отново я бе прегърнал, се бе усилило влечението ѝ към него. Искаше ѝ се още веднъж да изпита неудържимата мощ на целувката

му. Въображението ѝ се развихри в пресъздаването на любовни сцени. А това вече бе истинска *опасност*.

— Тогава ще накарам Шийла да остане да ношува тук и ще ѝ платя повече. Тя не е омъжена и си няма приятел както сестра ѝ. Само кучето ѝ я очаква всеки ден да се върне вкъщи — Парк вдигна рамене, като че ли ставаше дума за нещо съвсем елементарно. — Ако кучето ѝ тъжи, мога да ѝ разреша да го доведе със себе си. Шадоу може да се зарадва на такъв приятел.

Парк се подвоуми дали неговото куче наистина би се зарадвало на сродна душа, след като бе свикнало цял живот да е единственият четириног обитател на къщата. Той погледна надолу към своя верен пазач и запита търпеливо излегналото се куче:

— Какво ще кажеш, Шадоу? Имаш ли нещо против малко компания? Някой, с когото да си поделите кокалче?

Още преди Джоан да успее да се възпротиви, Парк стана и се насочи към кухнята. Когато се върна, на лицето му грееше неотразима усмивка:

— Всичко е уредено. Шийла остава да ношува тук. А сега можем да тръгваме за твоя багаж от хотела.

След като бе изчерпала всички сериозни оправдания, Джоан се предаде и последва Парк навън към подслона за карети. Джоан изчака встрани, докато докторът впрегна снажния черен кон в новата си двуколка. Когато всичко бе готово, тя седна на кожената седалка и загледа как Парк поема юздите в ръцете си.

Само след броени минути те стигнаха до хотела и бързо натовариха вещите ѝ на колата. По пътя обратно спряха до малка дървена къщурка, за да вземат Шийла и нейното куче Мичъл, чиято козина бе изпъстрена с черно-кафяви петна.

До девет часа те стигнаха обратно в дома на Парк и Джоан се настани в същата спалня, където бе разговаряла с Адам. Мичъл и Шийла бяха устроени в две стаички зад кухнята. Спалните помещения на Парк и Адам бяха някъде горе на втория етаж. Затова, след като настани всички, лекарят се оттегли нагоре по стълбите.

Беше вече десет часа, когато Адам се върна в затихналата къща. Единствената светлина се разпръскваше от една газена лампа. Адам влезе тихо, затвори външната врата, взе лампата в ръка и се заизкачва

по стълбите. Тъкмо когато стъпваше на второто стъпало, му хрумна да провери дали Джоан е все още в къщата.

Той се промъкна през коридора към стаята, където предполагаше, че може да я открие, защото знаеше, че горе има само една свободна спалня, и то пълна с излишни вещи. Обнадежден от това, че вратата може да е заключена, той посегна към бравата и понечи да отвори. Вратата наистина се оказа заключена. Значи тя бе вътре! С усмивка Адам се отдалечи към собствената си спалня. Недоумяваше как ще дочака сутринта, за да я види отново.

Веднага след работа на другия ден Адам хукна към дома на баща си, за да прекара известно време заедно с Джоан, преди да тръгне за вечерните си лекции. На закуска я бе видял съвсем за кратко, но това изобщо не бе достатъчно за целия ден. Когато влезе и се огледа из стаите, Адам остана озадачен, че не открива Джоан на първия етаж. Нямаше го и доктор Джонсън. Това го подразни. Тъй като незабавно искаше да разбере къде са изчезнали двамата, почувствал се напълно изоставен и дори предаден, той се отправи с широки крачки към кухнята.

— Каза ли баща ми къде ще ходят с мис Грифин? — запита той, като изглежда една след друга двете близначки.

Като се изключат едва доловимите различия в гласовете и някои маниери, двете сестри ужасно много си приличаха. И двете бяха ниски, с тъмни черти и безупречно облечени по всяко време. Шийла бе невероятно разсеяна и като доказателство за това бе ужасният белег на дясната ѝ ръка. На времето забравила, че е запалила печката, и се облегнала на нея.

Тъй като именно Шийла винаги отговаряше на въпросите му, Адам насочи въпросително смръщения си поглед към нея. Тя избърса капчиците пот на челото си с опакото на ръкава, вдигна очи от дъската, на която режеше лук, и отвърна:

— Баща ви още не си е дошъл. А неговата гостенка спомена нещо за кратка разходка навън. Като че ли имаше намерение да разгледа парка. Каза, че не обича да стои затворена вкъщи.

Тъй като паркът бе наблизо и Адам все още гореше от нетърпение да прекара няколко минути с Джоан, преди да се отправи

към института, той побърза към входната врата, но забави стъпките си, като забеляза, че Джоан тъкмо се връща от разходката си.

— Нима си се върнал така рано? — учуди се Джоан, защото знаеше от Парк, че нито един от двамата няма да си е вкъщи преди шест часа.

— Денят ми не бе натоварен и мина бързо — излъга Адам, тъй като всъщност денят се бе оказал непоносимо тежък и напрегнат. Бе работил като луд, за да успее да довърши проекта, който Фалтън му бе възложил. — И понеже приключих по-рано, реших да се отбия вкъщи.

— Радвам се, че си успял да си дойдеш по-рано — призна Джоан.

Само като го видя отвън на верандата, тя усети как сърцето ѝ започва да бие по-силно. Нарочно бе избързала да се прибере по-рано от разходката си с надеждата да се види насаме с Адам.

— Хареса ли ти разходката? — изрече Адам, замаян от срещата им дотолкова, че не можа да се досети какво друго би могъл да я запита.

— Да, прекарах чудесно — отвърна Джоан, а очите ѝ продължаваха да светят с топъл блясък.

Бе наблюдавала как няколко момченца играят на топка, докато майките им си бърбеха нещо на близката пейка. В нейното време подобно занимание навярно би се сторило досадно на всеки, но сега, докато се бе любувала на пъстрото множество от хора, спокойно наслаждаващи се на свободата и свежестта в парка, Джоан дори им бе завидяла.

— Всичко това ти доставя огромно удоволствие, нали? — попита Адам. Той отстъпи и се пресегна над главата на Джоан, за да отвори вратата на къщата.

— Да, наистина е така — призна Джоан и го погледна през рамо. — Обичам да се запознавам с нови хора и непознати неща. А ти?

— Не съм мислил за това — отвърна Адам и се опита да си отговори наум на този въпрос. — Мисля, че също ми допада — той наистина бе особено щастлив да се запознае с нея. — А ти често ли се разхождаш, когато си в своя град?

— Докато съм в дома на родителите си, да. Но да го правя, когато съм в града, избягвам заради уличното движение.

— И как се развличаш, докато си в града? — любопитства Адам, решен на всяка цена да узнае нови подробности за Джоан.

Тя и бездруго не говореше много за себе си. Той си спомни нейните думи от предишния им разговор:

— Каза, че не ходиш по балове, рядко посещаваш театър и почти нямаш време да четеш. Какво ти остава да правиш в свободното си време?

— Наистина от работа почти не ми остава никакво свободно време — отвърна му Джоан, като си даваше сметка, че едва ли би могла да му обясни, че обича да гледа телевизия, да слуша радио и да играе домашно бинго.

— Разкажи ми как запълваш ти своето свободно време? — запита тя, вместо да отговори.

Адам отново забеляза как разговорът им се обръща към неговата личност, и се намръщи, докато следваше Джоан към салона.

— Обикновено ходя на театър, на опера или на бал, когато някой организира такова празненство. Понякога отивам на голф. Или пък ако остана вкъщи, играя шах с татко или чета книги. А ти ходила ли си някога на опера?

Джоан поклати отрицателно глава. Тя дори не бе гледала опера по телевизията, въпреки че понякога бе попадала на такива предавания, докато сменяше програмите на телевизора.

— Аз просто нямам никакво време. Сигурна съм, че разбираш защо ми се налага като жена да работя два пъти повече и два пъти по-усилено, за да си извоювам правата, присъщи само на мъжете.

— А къде точно работиш?

— Нали ти казах? В една голяма болница в Питсбърг — Джоан не искаше да споменава името на болницата, защото се опасяваше, че Адам може да прояви любопитство що за болница е това, и да открие, че тя изобщо още не съществува. — В отделението за лечение на хора, които внезапно се нараняват или заболяват от сериозни болести.

Адам погледна подозрително и запита:

— В коя част на Питсбърг се намира тази болница?

— В източната — отвърна бързо Джоан. — Недалеч от мястото, където живея.

— А къде живееш?

— В източната част. Близко до болницата — отвърна най-сериозно Джоан и повдигна едната си вежда закачливо, като едва сдържаше усмивката си. — Бих казала, че задаваш прекалено много въпроси. Да не би да си вземал уроци от малкия си приятел Джордж Хес?

Въпреки неудовлетворението, че така и не получи желания отговор, Адам се разсмя искрено.

— Не, но ако един ден трябва да се усъвършенствам в тази област, наистина ще трябва да се уча от него. Голям майстор е да измисля непрекъснато въпроси.

— Между другото, как са Дорис и двете момчета? — запита Джоан в старанието си да отдалечи темата на разговора от собствената си особа. При това тя продължи да се разхожда из стаята, защото бе твърде нервна, за да поседне на канапето, докато накрая се спря до прозореца и се загледа към двора пред къщата и оживената улица.

— А как е кракът на Пътник? Парк спомена, че конят е още в твоя дом и ще остане там месец-два.

— Ти да не би да ми задаваш цяла дузина въпроси наведнъж? — пошегува се Адам и я последва до прозореца. — Кракът на коня е по-добре, но както баща ми каза, Пътник още не е в състояние да тегли каретата му, а колкото до Дорис и момчетата, ще ги видиш в събота, когато отидем да ги навестим.

— Не си споменава ли за намерението си да ходим в къщата ти тази събота — едновременно развълнувана и изпълнена с опасения, тя запита: — Парк ще дойде ли с нас?

— Не бях споделил намерението си да идем там, защото бях забравил за него, преди да ми напомниш за Пътник и Джордж. Съмнявам се, че татко ще иска да дойде с нас дотам, навярно ще предпочете да си почине.

Адам копнееше да остане насаме с Джоан. Беше повече от сигурен, че ако останат в дома на баща му за уикенда, през цялото време ще имат най-различни посетители — някои щяха да се интересуват от здравето на Парк, а други просто щяха да бъдат любопитни да видят тяхната гостенка.

— Мисля си, че няма да е зле да прегледаш крака на Пътник и ръката на Джордж, за да сме сигурни, че и двамата ще се оправят в най-скоро време. Това, разбира се, означава, че ще останем да

нощуваме там в събота вечерта, но не виждам никакъв проблем в това. Предполагам, че нямаш предварителни планове за събота и неделя, нали?

— Не — отвърна чистосърдечно Джоан и въпреки че щяха да пътуват само двамата натам и обратно, а също и да останат насаме в неговия дом, я успокояваше единствено мисълта, че ще може да се измъкне по някое време и да провери дали проходът към нейното съвремие продължава да се стеснява. Ако по някакви причини процесът продължаваше с по-усилени темпове, тя трябваше да знае.

— Добре, значи се договорихме. Тръгваме предобед.

Докато настъпи времето за тръгване, Адам вече бе изчерпал всичките си сили и възможности да убеди Джоан да му каже къде именно работи и къде живее. Уви, безуспешно... Отново го озадачи фактът, че тя крие дори такива обикновени неща от него, като че ли му няма доверие.

Не ѝ бе дал никакъв повод да изгуби доверието си в него! Адам усилено разсъждаваше какво би могло да я наплаши толкова. Да не би някой да я заплашва с нещо. Защо тя така старателно криеше от него къде живее?

Самата мисъл, че нещо би могло да застрашава живота на Джоан, го накара да стане още по-внимателен и грижовен към нея. Адам реши на всяка цена да изкопчи от нея истината. Ако тя не възнамеряваше да се разкрие, той бе решил да наеме таен агент, който да научи подробности за нея. Така или иначе, Адам бе твърдо решен да разбере какво толкова крие от него Джоан, и да ѝ помогне, ако може.

Джоан успя да провери размерите на дупката и установи, че почти не са се променили, или поне това ставаше с едва забележима скорост. Това я успокои и тя реши, че ще може да се задържи още при своите приятели. Нямаше причини да бърза да се завърне, когато бездруго трябваше да се появи на работа едва след няколко седмици. Проблемите ѝ от двадесети век можеха да почакаат.

Този път удобствата на модерната битова техника не ѝ липсваха така, а и отношението на всички към нея доста се бе променило, навярно поради това, че Парк и Адам я приемаха радушно в собствения си дом. Тя се чувстваше истински щастлива този път и знаеше, че не е сгрещила в желанието си да се види отново с Адам. Всичко останало можеше да почака.

Като че ли връщането назад в миналото бе най-чудодейното лекарство за всичките ѝ тревоги и преживявания. Бе се оказало божествен дар от съдбата и въпреки че Джоан се чувстваше онеправдана от Господ, задето ѝ бе отнел родителите по този начин, знаеше, че би трябвало да му е благодарна за този шанс да се прехвърли във времето и да изпита нещо, което никой друг не би могъл. Това бе единственият начин да надвие болката и душевното си страдание, като се опита да преоткрие себе си и да разбере най-последно какво точно иска живота.

Тъкмо когато бе решила, че животът не си струва да се живее, когато нямаше на кого да се посвети и защо да съществува, пред нея се бе разкрила невероятната възможност да влезе в света на тези удивително добри и интересни за нея хора. Престоят ѝ в техния свят ѝ помогна не само да превъзмогне болката, но и да намери отново смисъла на съществуването си. Ето защо отново си струваше да се върне на работа. И отново можеше да практикува лекарската си професия, както бе мечтала през целия си живот.

Необикновената пътешественичка мушна малкия си автоматичен фотоапарат в джоба си. Тъй като Адам и Сайръс бяха заети да оправят една повредена макара в плевнята, тя реши, че може да се възползва от това, че е сама, и да направи няколко снимки. Този път искаше да си тръгне с достатъчно снимки за спомен.

Джоан бе истински доволна, че дъждът най-последно бе спрял. Тя непрекъснато обикаляше наоколо и ловко успяваше да измъкне фотоапарата си, за да заснеме различни места. Докато снимаше една от цветните лехи зад къщата точно до плевнята, тя дочу гласовете на Джордж и Сайръс откъм малко прозорче, отворено, за да се проветрява помещението.

— Чудя се защо двамата не отидоха на танци в Джонстаун вчера — по-скоро отбеляза, отколкото попита брат си Джордж. — Тази сутрин чух някои от жените в църквата да си говорят за това. Струва ми се, че мистър Адам би искал да заведе мис Джоан на такова място и да я покаже на всички.

— Да я представи пред обществото? По-скоро би завел мис Констанс — заяви Сайръс и понеже гласът му бе по-нисък и трудно доловим, Джоан се приближи тихо до прозореца, като забрави да прибере фотоапарата, сякаш готова да снима къщата всеки момент.

— След като веднъж е прилягал мис Констанс да излиза с него, едва ли би посмял да се покаже в обществото с друга жена — добави по-големият брат с тон на всезнаещ.

— Наистина ли мислиш така? Дали би постъпил по този начин?

— Мисля, че той е решил да прекара цялото си време с тази твоя любимка, мис Джоан — измърмори Сайръс, очевидно недоволен от избора на Адам. — Тази жена го е омагьосала с нещо и той е готов да бъде с нея всеки час и всяка минута.

— Престани! — прекъсна го Джордж. — Още малко и ще я изкараш цяла вещица!

— А може би тя наистина е такава — отсече Сайръс.

— Да, затова се прави и на лекар, магьосница лекар.

— Спри да я обиждаш! — извика пискливо Джордж.

— Тя не е такава, каквато я наричаш!

— О, я млъкни и ми подай това въже. Нямах нищо предвид, като го казах. Но мистър Адам можеше и да не ѝ обръща толкова внимание. Ей сега ще се върне младият господар с другата макара и не бива да ни завари да разговаряме на тази тема!

Докато все още държеше фотоапарата в ръце, Джоан се приведе още по-близо към прозореца, за да чуе какво още ще си кажат момчетата, особено Сайръс, който неизвестно защо бе решил, че тя е омагьосала Адам по някакъв начин. Тя дотолкова се бе съсредоточила в опита си да чуе по-нататъшния разговор между двамата братя, че не забеляза приближилия се Адам, и когато го видя, вече бе твърде късно да крие фотоапарата.

— Какво е това? — попита той учуден при вида на малкия предмет в ръката ѝ.

— Кое? — Джоан се направи, че не разбира какво я пита Адам, докато сърцето ѝ буквално се разтуптя от притеснение как щеше да обясни какво представлява този предмет, който можеше само безкрайно да го озадачи. При това тя бързо пусна фотоапарата в джоба си.

— Това! — посочи Адам към джоба ѝ и се намръщи, тъй като не очакваше подобна реакция от нейна страна.

— Какво беше това? — повтори той въпроса си.

— Тази кутийка ли? — Джоан продължаваше да се прави, че нищо не разбира.

— Нима това беше обикновена кутийка?

— Да, просто една кутийка — съгласи се Джоан и бързо се огледа за нещо, с което би могла да привлече вниманието му. Забеляза макарата в ръцете му и запита на свой ред:

— А това какво е?

— Кое какво е? — зачита Адам, озадачен от нейния внезапен въпрос, докато продължаваше да мисли какво ли бе онова нещо, което Джоан се бе опитала да скрие така бързо.

— Това, което държиш в ръката си. Изглежда много сложно. Какво е то?

— Това ли? Това е просто макара за вдигане на по-тежките бали горе в плевника.

— Това ли се беше счупило?

— Не точно тази макара — обясни Адам, очевидно ядосан, че Джоан отново бе успяла да се измъкне. — Макаратата, която Сайръс е счупил, не може да се поправи. Тази е резервната, която държа в мазето с инструменти.

— Колко разумно от твоя страна да имаш резервна макара — Джоан продължи да води безцелно разговора, но сърцето ѝ продължаваше да тупти със същата бясна скорост.

Тя трепереше от страх да не би Адам отново да насочи разговора към „кутийката“. Не ѝ се искаше да му обяснява или да стори нещо, което би го накарало да я помисли отново за странна. Джоан бе повече от сигурна, че Адам никога няма да ѝ повярва, че идва от друго време. Тя самата едва бе свикнала с мисълта, че наистина е възможно човек да се придвижва във времето. Затова много добре знаеше, че едва ли някой би го приел толкова лесно, ако изобщо имаше някой способен да повярва.

— Да не би да държиш резервна макара, защото се чупят често? — запита тя неочаквано.

— Да, доста често се чупят тези макари — отвърна Адам и реши, че, след като Джоан се бе почувствала така неловко, като я залови с онова нещо в ръка, по-добре бе да се направи, че нищо не е станало. — Нищо на този свят не е вечно — добави той тихо.

— Прав си — каза Джоан и пристъпи назад. — Мисля, че е по-добре да те оставя да си довършиш работата — при тези думи тя кимна към плевнята: — Навярно Сайръс и Джордж те чакат.

— Откъде знаеш, че ме очакват? — почуди се Адам, защото не чуваше гласовете на момчетата, но те наистина трябваше да са там.

— Просто знам — отвърна Джоан, без да има никакво намерение да си признае, че бе подслушвала разговора на братята. Вместо това тя си тръгна с думите: — По-добре влизай при тях.

Адам я проследи с поглед как се отправя през калния двор по задните стълби на къщата, как изтрива крака в парцала, оставен пред вратата и влиза в стаята. Още продължаваше да го тревожи мисълта, че Джоан бе скрила от него онзи предмет. Явно не искаше той да види какво има в кутията. И като се обърна към вътрешната врата на плевнята, Адам поклати глава, мислейки си колко ли още тайни имаше тази жена от него и защо все още не можеше да му се довери.

— Донесохте ли другата макара? — попита го в този момент Сайръс, който погледна от купчината бали със сено и видя, че Адам влиза.

— Ето я — отвърна му Адам и се насочи към стълбата, за да подаде макарата на момчето.

Сайръс я взе и като се пресегна, завъртя подпората към себе си, после се прехвърли на една от страничните греди, където бе стояла преди това старата макара.

С инструментите, които бе оставил преди това на мястото, Сайръс успя да монтира доста бързо новата макара и се пресегна да вземе въжето, което Джордж бе хвърлил преди минута близо до него.

Докато навиваше въжето и го промушваше през процепа над макарата, Сайръс запитва Адам:

— Сетихте ли се предварително да я намажете с масло?

— Да — отвърна Адам и добави: — Макаратата трябва да заработи веднага. Пусни ми въжето с куката, щом успееш да го промушиш — след тези думи той погледна към останалите няколко бали сено, които трябваше да се вдигнат с новата макара.

Само след няколко минути те успяха да изпробват новата макара, която свърши чудесна работа.

— Браво, отлично се справихте — похвали ги Адам, като си даваше сметка, че въпреки напътствията му момчетата бяха свършили повечето работа напълно самостоятелно. — Сега, като оправихме и този проблем, мога да се върна обратно вкъщи.

— И да си бъдете с мис Джоан — изгърси внезапно Сайръс с намръщен вид, като се надяваше Адам да не го е чул.

— Какво лошо има в това? — попита Адам, крайно озадачен от думите на Сайръс. — Да остана ли да ви помогна да вдигнем и останалите бали сено?

— Не — изражението на Сайръс бе напълно сериозно, докато слизаше от копата сено. — Можем и сами да се справим.

Джордж се намръщи, приближи се към Адам и тихо каза:

— Сайръс не я харесва.

— Но защо? — учуди си Адам, като изобщо не можеше да си представи, че има човек, който може да не харесва Джоан. Той погледна въпросително към Сайръс, докато момчето продължаваше да изгърсва сламките и прахоляка от панталоните си.

— Какво ти е сторила, че не я харесваш? — попита Адам.

— Сайръс не я харесва, защото мисли, че Джоан е вещица — отвърна Джордж вместо брат си.

— Не, това не е вярно — намеси се Сайръс със смръщен вид, докато се изправяше. — Току-що го казах на Джордж, за да го подразня.

— Но защо? — недоумяваше Адам, като в същото време долови предупредителния заплашителен поглед, който Сайръс току-що бе отпратил към брат си.

Както обикновено Джордж не се сплашваше така лесно и докато Сайръс се насочи към стълбата, продължи да настоява:

— Хайде, кажи си, Сайръс, кажи на мистър Адам защо не я харесваш? И защо я мислиш за вещица?

— Хайде, Сайръс, отговори на въпроса ми! — подкани го Адам и се приближи към стълбата, за да вижда по-лесно лицата на момчетата.

Сайръс си пое дълбоко въздух, когато скочи на земята, пхна ръце в джобовете на панталоните си и загледа сламата, полепнала по обувките му, после тихо измънка:

— Ами тя знае някои неща...

— Знае някои неща? Какви неща?

В следващия миг Сайръс вдигна очи, погледна нагло и отговори със зловещ глас:

— Някои неща, които никога не казва на глас! Неща, които само тя знае и които не иска другите хора да разберат. Тайни някакви. Мама

мисли, че мис Джоан прави глупост, като пази толкова много тайни само за себе си.

Адам гледаше втрещено момчето, озадачен, че дори Дорис допуска такива неща за Джоан. Уплаши го това, че една толкова добра познавачка на човешките характери, като Дорис, също се бе усъмнила в Джоан, особено когато сам също таеше подобно съмнение спрямо нея. Джоан криеше упорито някаква тайна. Тайна, която не биваше да стане достояние на никой друг. Той бе усетил това още от първия миг, в който я видя. Но изобщо не бе предположил, че и други хора край него могат да доловят същите странности в Джоан и да се усъмнят в нея по същия начин, както и той самият.

— Мама казва, че понякога Джоан дори стиска устни от страх да не произнесе на глас онова, което минава през ума ѝ. Мама я е забелязала да го прави в деня, когато Джордж си нарани ръката. Всички говореха за влагата и придошлите реки. Тя постъпи по същия начин и вчера, когато ѝ разказвахте за петицията, която подготвят в Джонстаун, за да я изпратят през юли във Вашингтон. Ставаше дума, че се отправя молба до правителството да принуди местния ловно-рибарски клуб да предприеме нещо за поправките на бента, които са наложителни.

— Помислих си, да не би да е някой от тях.

— От кои? От членовете на ловно-рибарския клуб? — попита Адам, убеден, че такова предположение е пълен абсурд.

— Защо не? — поклати глава Сайръс. — Може да е от богато семейство. Или да е от рода Карнеги, или Фрик, или пък от някое друго богаташко семейство...

— Но нали самият ти ми каза, че според теб мис Джоан е мошеник без дом и пари — засече го Джордж и тръсна глава с отвращение, докато скочи от стълбата направо на земята до брат си. — Каза още, че тя е някакъв безделник, който само търси подаяние.

— Е, сега си промених мнението — бързо заяви Сайръс и вдигна едната си вежда заканително към брат си. Той всячески се стараеше да го накара най-после да млъкне. — Сега си мисля, че сигурно е от същия този ловно-рибарски клуб и всяко лято се размотава да търси приключения и да си убива времето. Явно съм сгрешил, като реших, че няма пукнат грош. Как иначе би си позволила да отседне в хотел „Смарагд“? Та нали това е един от най-скъпите хотели в Джонстаун!

— Тя може да си позволи да отседне, където си пожелае, защото е лекар, а лекарите печелят добре — отвърна му Джордж и се придвижи към Адам. — Виж и бащата на мистър Адам. Нали той печели достатъчно, та да си позволи да живее в такава разкошна къща на Главната улица, както и да се вози на най-красивата карета в цялата околност.

— Нали вече ти казах, глупако, че тя не е никакъв лекар. Много е красива, за да бъде лекар. А освен това, ако наистина беше лекар, нямаше да си зареже току-така пациентите, за да се разхожда, когато си пожелае. Нали трябва да се грижи непрекъснато за тях. Нали виждаш как доктор Джонсън непрекъснато кръстосва цялата област, за да успее да навести всичките си пациенти.

— Не съм глупак. Не обиждай! — предупреди го Джордж и се наежи срещу брат си.

— Стига сте се карали! — намеси се Адам и разтърва двамата братя тъкмо в мига, в който свитите малки юмручета на Джордж бяха готови да се сблъскат с приготвения за удара Сайръс. — Това, че мненията ви са различни, изобщо не е повод да се сбиете.

И като погледна строго към Сайръс, Адам добави:

— Не искам да чуя нито една обидна дума от устата ти! Брат ти в никой случай не е глупак. Може от време на време да се разгорещява, но това не е от глупост!

— Извинявам се — измърмори Сайръс. — Трябва ли да се извиня и на мис Джоан?

— Не, това не е нужно — отвърна Адам, като прецени, че няма никакъв смисъл момчето да се извинява за това, че вижда нещата по свой начин. Грешката му бе само в начина, по който се опитваше да тълкува всичко.

— Тъй като тя не беше тук и не те е чула какво говориш за нея, аз самият не намирам за нужно да я осведомя. Затова и няма нужда да се извиняваш.

В същия миг Адам погледна и към Джордж, когото бе хванал за тирантите, за да предотврати схватката.

— Защо се нахвърляш така? Да не би да си решил да пребиваш от бой собствения си брат?

— Не ми обръщайте внимание — увери го Джордж. — Аз нямах намерение дори да го докосна.

— Добре. Ако двамата приложите насъбралата се у вас енергия при вдигането на последните бали сено, ще можете само след броени минути да грабнете въдиците си и да се отправите на риболов за цял час.

— Едва ли ще сполучим да уловим нещо — промърмори Сайръс, все още вкиснат от тежкия разговор с Адам. — Както е придошла водата напоследък, рибата рядко се качва достатъчно високо, че да клъвне. Дали някога ще спре да вали така обилно, че реките и потоците да утихнат и да може да се лови спокойно?

След тези думи Сайръс разроши с ръце светлата си като слама коса и се насочи към куката, на която закачаха балите сено.

— Хайде, Джордж — подвикна той, — дали ще ходим на риболов, или не, все пак остават още пет бали сено и трябва да ги вдигнем заедно!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

До сряда Адам вече окончателно бе изгубил търпение и реши на всяка цена да разкрие тайните и загадъчността около личността на Джоан Грифин. Парк бе спешно повикан да акушира на една жена, чиито две предишни деца бяха мъртвородени. Адам и Джоан останаха насаме и това бе сгоден случай да се опита да я предразположи. Ако сега не можеше да я убеди да се разкрие пред него и да му разкаже малко повече за себе си, щеше да му се наложи наистина да наеме някой таен агент, за да научи всичко за Джоан.

— Ти никога не говориш за себе си — отбеляза той с равен тон.

Адам си наливаше втора чаша течен шоколад. Нощта бе необичайно студена и затова Шийла бе приготвила цяла кана от горещата напитка, която им сервира на поднос в салона, където се бяха оттеглили след вечеря. Тя бе успяла да затвори всички прозорци на долния етаж, както и да запали малък огън в камините в няколко стаи, докато Адам и Джоан приключваха вечерята си.

— Защо не обичаш да говориш за себе си? — запита той отново.

Джоан тъкмо се бе облегнала на възглавничките на канапето с намерението да прекара няколко спокойни часа край камината в разговор с Адам, когато чу въпроса му и цялата настръхна от тревожното предчувствие за недотам спокоен разговор с Адам.

— Какво искаш да кажеш? Напротив, смятам, че говоря за себе си.

— Не, не е вярно. Винаги говориш със заобикалки и никога не казваш нищо конкретно за самата себе си. Когато стане дума за тебе, винаги успяваш да извъртиш разговора така, че аз да отговарям на твоите въпроси.

Адам се отпусна назад в канапето, като придържаше внимателно чашата от китайски порцелан в широката си длан.

— Това е така, защото твойт живот е толкова интересен и занимателен — отвърна Джоан, надявайки се да отклони вниманието

му с ласкави и нежни думи. — Едновременно си химик, геолог, банкер, преподавател, фермер и се занимаваш с екология.

— С какво се занимавам? — не разбра Адам и действително се отвлече за миг от подхванатия разговор.

— С екология — отвърна Джоан, но веднага се досети, че през 1889 година този термин едва ли се е употребявал, затова се опита да обясни: — Това е наука, която е посветена на опазването на природата. Нали ти сам ми каза колко много от земите са обсебени от дърводобива и рудодобива. Освен това ми разказа как си засадил нови дървета на собствената си земя и си поискал разрешение да пресадиш фиданки на територията на Камбрийските заводи. Точно с това се занимават истинските еколози.

— Да, така се предотвратиха земните свличания и се задържа нахлуването на вода след обилните дъждове — поясни Адам на свой ред и си спомни, че наистина бе разяснявал на Джоан защо именно тези места са засадени с много дървета, а някои други планински масиви са буквално оголени. — При това знаех, че ако не се засаждат нови дървета, скоро няма да имаме никакъв дървен материал.

— Това означава, че имаш прогресивно мислене.

Именно това бе и истинската причина, поради която Адам бе приел факта, че тя е лекар, въпреки че живееше във век, в който никой мъж не би повярвал на подобно нещо. Дори жените трудно възприемаха тази идея, тъй като през 1889 година жените медици са се брояли на пръсти. Пък и те са се намирали в големите градове, където е имало и достатъчно хора с либерални възгледи, които да не се съмняват във възможностите на жените да лекуват. Другата възможност за жените, положили Хипократовата клетва, е била да се насочат към Дивия запад, където не са достигали лекари и дори жените са били добре дошли.

— Виждаш ли, ти знаеш толкова много неща за мене, а аз — абсолютно нищичко за тебе. Вече си цяла седмица с нас, а не съм научил много повече от онова, което знаех и преди, когато се появи онази сряда. Дори нямаш намерение да ми кажеш колко време ще останеш този път и къде смяташ да идеш, когато си тръгнеш отново. Защо постъпваш така? — Адам се постара въпросът му да прозвучи безпристрастно. — Нали не криеш свръхсекретни тайни от своето минало?

Джоан се замисли как би могла да отвърне на този въпрос. На практика тя дори нямаше минало в този смисъл, който подразбиха Адам, поне що се отнася до неговия век.

— Не, нямам никакви тайни в миналото — отвърна Джоан. — И освен това смятам, че през цялото време говоря за себе си. Как иначе щеше да научиш, че съм лекар и че родителите ми са починали преди шест седмици? И откъде би могъл да знаеш, че от дете обичам да пия чаша горещ шоколад, преди да си легна вечер?

— Да, но ти никога не споменавах нещо по-конкретно. Зная, че си лекар, който доста разбира от хирургия, но нямам и понятие в коя болница работиш и къде живееш. Зная, че скоро ще си тръгнеш, но нямам представа кога точно. Предполагам само, че отново можеш да си тръгнеш незабелязано през нощта, без дори да ме предупредиш и без да мога да те открия.

— Никога няма да постъпя отново така — увери го Джоан. — Този път смятам да те предупредя, когато реша да си тръгна.

— Това наистина ме успокоява, но аз също бих искал да мога да ти се обадя или да те навестя в Питсбърг, след като си заминеш. Как бих могъл да го сторя, след като дори не зная къде живееш? Дори не мога да преценя дали е редно да ти се обаждам. Всеки път, когато намека, че искам да те опозная по-отблизо и да станем нещо повече от приятели, ти старателно отбягваш темата — при тези думи Адам се приведе напред и се вгледа в лицето на Джоан. — Да не би да има някой друг в твоя живот? Някой, заради когото не смееш да се откриеш пред мене? — той си пое дълбоко въздух и продължи: — Да не би някой вече да е завладял сърцето ти?

Джоан помисли дали би могла да му разкрие истината, и после реши, че едва ли ще му навреди, ако узнае за Томас. Тя остави чашата си настрана и се обърна към него:

— Някога действително имаше един мъж в живота ми. И аз твърде много държах на него. Но това бе доста отдавна и също като тебе успях да надмогна болката, която изпитах, след като той изчезна.

Вероятно Джоан бе преживяла подобна на неговата загуба и Адам кимна с разбиране, след което запита:

— Да не би да е същият, за когото по-рано ми спомена, че се е оженил за друга?

— Да — потвърди Джоан и се опита да си припомни кога бе успяла да каже на Адам за това.

— А ти обичаше ли го?

— Предполагам, че съм го обичала — призна Джоан. В противен случай, ако не се бе привързала към Томас така силно, едва ли щеше да му позволи да ѝ отнеме девствеността. Жалко, че не бе разбрала веднага прозрачната истина за неговото отношение към нея — той просто я бе използвал.

Адам прочете в очите ѝ болка.

— Преди колко време беше това? — поиска да узнае той. Въпреки че не му беше приятно, че тя е била наранена от друг, той бе доволен, че Джоан най-накрая се разкри пред него.

— Преди много години, още по времето, когато учех медицина.

— Тогава той не живее в Питсбърг? — попита Адам, припомнил си, че Джоан бе споделила с баща му, че е следвала в Ню Йорк.

— Не, сега той работи в една частна клиника в Илинойс заедно със своя тъст д-р Уимбърлейн Стикфорд. Доколкото си спомням, не съм виждала Томас, откакто той завърши една година преди мене — тя си помисли, че така е било по-добре, защото не знаеше дали ако го види отново, няма да се изкуши да го удуши със собствените си ръце. А това би опетнило медицинското ѝ досие.

— Името му е Томас, така ли? — повтори Адам, като се мъчеше да си представи как е изглеждал мъжът, който някога е владял сърцето на Джоан. — И как го намираше твоята приятелка Джийн?

Джоан го погледна изненадано. Тя не си спомняше да е говорила на Адам за Джийн, поне не в подробности, но явно бе споменавала нейното име пред него и като всяко друго нещо той го бе запометил.

— Джийн го е виждала само един-два пъти, но не го харесваше. Тя има рядката способност да усеща истинската същност на човека. Предполагам, че това е предопределило решението ѝ да стане психиатър.

— Излиза, че и тя е лекар. Да не би да работи в същата болница, в която работиш и ти?

Джоан се размърда нервно на мястото си. Тя се почуди как да обърне разговора към по-безопасни теми, без това да проличи. Вече бе кимнала в знак на съгласие, когато каза:

— Да, работим заедно.

— И в коя болница?

Джоан бе напрегната. Тя не искаше да дава конкретна информация, която може да подрони по-късно доверието към нея. Трудно можеше да се опише облекчението, което изпита, когато някой почука силно на външната врата.

Адам се намръщи. Той предположи, че Парк може би е още навън и си спомни, че бе освободил Шийла да върви да си ляга.

— Предполагам, че ще е по-добре, ако отида да видя кой е — каза Адам и се изправи бързо. Най-накрая той бе успял да предразположи Джоан да говори за себе си и сега нямаше желание трети човек да се меси в разговорите им.

— Ще се върна веднага.

Няколко минути по-късно той се върна в гостната с още двама мъже. Единият изглеждаше около двадесет и тригодишен и бе доста привлекателен и елегантен. Имаше черна къдрава коса, широки изправени рамене и симпатични лунички, които с годините бяха започнали да избледняват. Бе строен, но не и слаб, а осанката му не отстъпваше на тази на Адам.

Другият мъж бе с около пет сантиметра по-нисък и изглеждаше около двадесет и девет или тридесетгодишен. Имаше сламеноруса коса и сини очи. Брадичката му бе издадена леко напред, което му придаваше властен вид. И двамата бяха изискано облечени, въпреки че костюмът на по-високия, изглежда, бе направен от по-добра материя.

— Наистина, искахме само да поканим баща ти на големия пикник, който планираме за събота в градския парк — каза по-високият, след като двамата последваха Адам в стаята.

— Там вие ще се опитате да го убедите да се подпише под вашата петиция, така ли? — попита Адам, като се спря и погледна към двамата мъже.

— Е, ще положим усилия в тази насока — отговори по-ниският, като се усмихна приятно. — За момента д-р Джонсън е един от малкото лекари в града, които не са подписали нашата петиция. Но това е така, защото миналия месец, когато събирахме подписите, твоят баща бе сериозно болен.

В този момент другият мъж поде:

— Поканили сме и много от вашите съседи от околността, които все още не са подписали петицията, да присъстват на безплатната

вечеря в събота. Това е и поводът да се отбием тази вечер у доктор Джонсън, за да го запознаем с нашите намерения и с „кръстоносния поход“, който сме предприели. Спомняте ли си Коул Гифърд, с когото се запознахте миналата седмица заедно с Констанс? Това е човекът, който сложи началото на цялата инициатива, след като бе опитал всички други средства да убеди хората, живеещи в близост до езерото Коунмах, да поправят бента.

— Да, знаем се отпреди, колеги сме — поясни Адам. — Не го познавам съвсем отблизо, но тъй като сега той работи като главен инженер на Камбрийските заводи, сме били заедно с него на заседанията на управата.

По-ниският мъж като че ли бе изчаквал възможността да се намеси:

— Коул ще достави печено месо за празничната вечеря, което ще стигне поне за петдесет души. Но самият той няма да може да присъства. Доктор Харисън Рутледж ще донесе туршия, картофена салата и плодов пунш — при тези думи мъжът вдигна замечтано очи нагоре към тавана и сякаш изричайки молитва, добави: — С Божията помощ съпругата на доктор Рутледж обеща да изпече сладкиши.

— Да, но все пак има шанс да остави на прислужницата да свърши тази работа — добави по-високият мъж, като междувременно изгледа Адам и своя придружител. — Може пък да не се опитва да ги пече сама този път.

— Да разбирам ли, че Джени Рутледж не е сред най-добрите готвачки? — попита Адам, като се засмя на коментара на своите приятели. После изведнъж се сети, че не е представил Джоан на двамата посетители, и посочи към нея:

— Андрю, Антъни, позволете ми да ви представя новата си позната.

Двамата мъже се обърнаха към Джоан в очакване Адам да продължи с представянето.

— Запознайте се с д-р Джоан Грифин.

— Доктор?! — не успя да скрие учудването си по-ниският, спогледа се с приятеля си, а после се обърна към Джоан. — Тогава вие сте жената, която е спасила живота на д-р Джонсън.

— Излиза, че вече сте чували за мен — отговори Джоан, като по този начин даде възможност да се разбере, че тя е въпросната лекарка.

Бе довольна, че в гласа на мъжа отсъстваха нотки на скептицизъм. После, като забеляза, че е единствената седнала в стаята, се изправи и се усмихна приветливо. — Новините тук се разпространяват доста бързо.

— Този вид новини — да. Нямаме много жени лекари в областта — призна другият усмихнат и протегна към нея ръка. — Здравейте, аз съм Антъни Алани и също съм новопристигнал в този град. Тук съм само от година.

— Радвам се да се запознаем — каза Джоан най-сърдечно и пое подадената ръка, като я стисна здраво и я раздруса, което накара Антъни да се сепне.

— Аз пък се казвам Андрю Едуардс — представи се вторият мъж — и съм свещеник в методистката църква на Тод Стрийт.

— Драго ми е да се запознаем — рече Джоан и пое протегнатата за поздрав ръка на Андрю. — Значи вие двамата сте хората, които така усилено събират подписи за петицията, посветена на ремонта на разбития бент.

В същото време тя се чудеше дали тези хора бяха убедени, че наистина могат да постигнат нещо с начинанието си.

— Да, ние се захем с това — отвърна Антъни и изражението му внезапно стана доста мрачно. — Въпреки че никога не сме допускали, че ще се сблъскаме с толкова много неприятности — след като се обърна към Адам, той запита: — Андрю каза ли ви за заплахата, която е получил?

— Не — отвърна Адам и погледна любопитно към другия мъж. — За каква заплаха става дума?

— Ами, струва ми се, че някой иска да ни отнеме църквата — започна да обяснява Андрю и потръпна, като че ли едва сега осъзнаваше истинската опасност. — До края на месеца мога да се окажа изхвърлен на улицата. И то само защото категорично отказах да спра да събирам подписи за ремонтирането на бента.

— Кой може да е способен на такава мерзост? — запита Адам. — Да не би да е някой от църковните настоятели?

— Нямам понятие кой го организира — призна Андрю. — Заплахата ми бе изпратена в анонимно писмо. А между другото, сред членовете на нашата група от осем души още двама са получили такива писма. Всичките до едно са анонимни и заплашителни.

— В моето писмо се казваше, че никога вече няма да бъда в състояние да работя това, с което съм се занимавал, ако продължавам да вредя на общността с тази петиция — обясни Антъни. — А също така и предупреждение да се оттегля от групата, докато не е станало късно. Слава Богу, поне не ме заплашваха с физическо насилие както в писмото до Коул Гифърд, в което го предупреждават, че някой сериозно ще си изпати заради цялата тази работа.

Адам обезпокоен погледна двамата мъже.

— Знаех си, че ще се сблъскате с доста трудности, защото много малко хора осъзнават каква реална опасност ги грози, а пък и на мнозина се нравят доходите от ловно-рибарския клуб. Но нито за миг не съм допускал, че идеята може да срещне чак такъв отпор. Какво направихте с писмата, които сте получили?

— Писмата далеч не са най-тревожното нещо — отговори Андрю. — Някой е успял да влезе с взлом в моя офис посред бял ден и да нанесе сума щети. Който и да е бил този бандит, явно целта му е била да ме накара да се откажа от петицията.

— Съобщили ли за това в полицията?

— Да, но всичко, което те обещах, е да наблюдават внимателно офиса ми и жилището на пастора. Нищо друго не е по силите им, докато не се установи кой изпраща фаталните писма.

— Не можем да се надяваме единствено на полицията — подметна Антъни. — Затова правим всичко възможно да се предпазваме сами. На първо място, вече не обикаляме за подписи сами. Винаги сме по двама или по трима в група.

— Искате да кажете, че тези писма изобщо не са попречили на ентусиазма ви? — поклати глава домакинът.

— Да ни попречат ли?! — изрази изненадата си Андрю, сякаш някой току-що бе казал нещо крайно неприемливо. — В никакъв случай, даже напротив — работим с двойно повече решимост и твърдост, за да съберем хиляда и дори повече подписа, които според Коул са напълно достатъчни, за да предизвикат федерална намеса.

— Няма да се уплашим от някакъв местен разбойник, който на всичко отгоре е такъв страхливец, че заплашва анонимно и не смее да се разкрие — потвърди Антъни и извади малък бял плик от джоба на самото си. — Ето, дайте го на баща си и го уверете, че няма да има никакви неприятности по време на пикника, защото полицията се

съгласи да бди наоколо, докато трае мероприятиято — Антъни за миг се поколеба и добави: — Ако вие двамата имате желание да присъствате, моля заповядайте. Винаги се радваме на нови поддръжници на нашата идея.

Андрю кимна утвърдително и допълни:

— Особено като знаем, че двамата сте поели риска да отидете и да видите с очите си повредения бент на езерото. Сигурно сами сте се убедили, че просмукващата се откъм дъното влага не е от естествен водоизточник, както мнозина се опитват да ни уверят. Антъни е абсолютно прав, като смята, че точно вие сте човекът, който е в състояние да накара всички онези недоверчиви хора да разберат, че бентът представлява огромна опасност за целия град.

Адам погледна към Джоан с намерението да я запита дали иска да отидат заедно на пикника. Нейното единствено желание бе да не се намесва в събитията. В същото време тя прецени, че по всяка вероятност ще се задържи тук до идущата събота, тъй като се бе убедила, че проходът не се стеснява с такава голяма скорост, както ѝ се бе сторило първия път. Затова Джоан побърза да отговори:

— Нямам нищо против. Обичам да ходя на пикник.

— Чудесно — отвърна мигом Андрю и наметна сакото си с намерение да си тръгва. — Ще започнем в ранния следобед.

— Само дано да не вали отново — подхвърли Антъни и въздъхна, — защото в такъв случай ще трябва отново да го отложим за цяла седмица.

Както през повечето априлски дни и съботното утро се очертаваше мрачно и навъсено, но след като времето напредна и от облачното притъмняло небе нямаше изгледи да се изсипе поредният дъжд. Адам и Джоан се приготвиха за пикника. С намерението да се включи в събирането на подписката, Адам се приготви набързо и двамата поеха малко преди единадесет часа. За не повече от десет минути стигнаха до парка. Парк не беше готов, когато Адам и Джоан тръгнаха, но обеща, че ще пристигне след тях.

На пикника щяха да се видят с много приятели и познати на Адам, които познаваха и Констанс и навярно бяха дочули слуховете, че той не се среща напоследък с нея. Затова Джоан реши да се приготви

така, че да изглежда безупречно. За целта тя облече розовата си рокля и сложи шапката от същия плат, която Парк ѝ бе купил още в началото.

Тя предполагаше, че тези дрехи щяха да ѝ потрябват по време на престоя в града, и предвидливо ги бе взела със себе си на тръгване от къщата на Адам. За щастие денят бе хладен и нямаше защо да се безпокои, че може да се изпоти от толкова катове дрехи по себе си.

— Изглеждаш прекрасно — възкликна Адам, когато я съзря, и не спря да я оглежда от горе до долу с възхищение и страстен копнеж. Той самият тръпнеше от нетърпение да представи Джоан на всички свои приятели.

— Благодаря — отвърна Джоан и се изчерви от неочаквания комплимент, а още повече като усети как ръката на Адам я докосна леко по кръста, докато двамата пресичаха улицата. — Просто се постарах да изглеждам добре — добави тя.

Това бе самата истина. Джоан бе станала рано тази сутрин, за да успее да измие косата си и да я изчака да изсъхне, както трябва. Тъй като нямаше подръка нито машата за къдрене, нито специалния сешоар, тя по никакъв начин не можеше да подреди тъмните си къдрици така, както бе свикнала да го прави. Затова предпочете да прикрепи с помощта на декоративни гребени по-късата част от косите си, а по-дългите кичури остави да паднат свободно на раменете ѝ.

Когато долови прикования в нея поглед на Адам, тя се почувства крайно неловко и кимна с глава към натрупалото се множество в далечния край на парка.

— Май са се събрали доста посетители — каза Джоан, която бе предположила, че навъсеното небе ще възпре повечето хора от участие в пикника.

— Хората се умориха да стоят все вкъщи заради тези дъждове — подхвърли Адам. — Но от три дена насам не е валил такъв проливен, като последния. Даже земята е поизсъхнала, както когато вали сняг преди три седмици.

— Имало е сняг, след като си заминах?

— И то толкова обилен, колкото отдавна не бях виждал. Цяла седмица след това се топи. После отново заваляха дъждове и земята съвсем подгизна. Нашата област два пъти се наводнява тази година.

Джоан потръпна от ужас, когато чу още веднъж подробностите. Знаеше, че това е един от факторите, които тогава са спомогнали

бентът да поддаде. Поелата твърде много подземни води почва в един момент отказва да приеме повече, а проливните дъждове не спират и с това опасността неимоверно нараства.

— Дано поне днес да не вали — прошепна Джоан.

— Кой знае? — отвърна Адам и погледна към облаците, надвиснали от мрачното небе. Вятърът разроши кестенявата му коса. — Според Антъни дъждовните дни са най-подходящият аргумент за убеждаване на хората в действително грозящата ни опасност. Дори и най-слабият слънчев лъч бил в състояние да ги разколебае в напълно вероятната възможност бентът да не издържи.

— Значи, дори и слабо да превали, това няма да навреди — успокои се Джоан и погледна към небето. Тя никога не успяваше да разпознае по облаците дали ще вали, или не.

— Ето го Андрю — каза Адам и отмести ръката си от кръста на Джоан, за да махне на приятеля си. — Изглежда ми нещо разтревожен. Интересно какво ли се е случило.

— Може би този път е по-трудно да се убедят хората да подкрепят тяхното начинание — предположи Джоан.

— Навярно си права — съгласи се Адам и се понадигна, за да огледа стълпилите се в парка хора. — Къде ли е потънал Антъни? Трябваше вече да е тук — при тези думи Адам отново обхвана кръста на своята дама и двамата закрачиха бързо към групата.

Когато се приближиха, Джоан се вслуша в разговорите на стоящите наоколо хора и дочу нещо за изгорена къща и ограбена адвокатска кантора. В този момент Андрю ги забеляза и им махна с ръка.

— Вчера, докато Антъни премествал някои неща в новия си офис на Франклин Стрийт, някой нахлул и разрушил цялата кантора — започна да им обяснява Андрю, задъхан от напрежение. Той се опитваше да надвика тълпата и гласът му по-скоро наподобяваше рева на ранено животно. — Най-ужасното е, че Антъни и Катрин Макей в същото време са били в другата част на къщата и като нищо са могли да пострадат. И на всичко отгоре, докато заедно почиствахме и подреждахме кантората, някой е подпалил къщата на Коул Гифърд.

Джоан си спомни, че Коул Гифърд бе човекът, започнал организирането на петицията и цялата акция за убеждаване на

властите, че е крайно време да се заемат с ремонта на бента. При мисълта за пожара в неговата къща стомахът ѝ се сви от страх и ужас.

— Нима това наистина се е случило? — запита слисано Адам, въпреки че не се съмняваше нито за миг в думите на Андрю.

Той прокара ръка през челото си, като отметна косата си и поклати разтревожено глава.

— Значи са изгорили къщата на Гифърд?

— Засега не знаем още дали са „те“, или „той“, но е повече от сигурно, че домът на Коул е бил умишлено подпален. Пожарникарите са стигнали навреме, колкото да успеят да загасят огъня, преди всичко да изгори. Когато влязохме по-късно в стаите, които бяха оцелели донякъде, забелязахме залените с керосин мебели. Пожарникарите и следователите успяха да открият дори празна туба от керосин, изхвърлена случайно в храстите на съседната къща — тези думи изразяваха такова озлобление и гняв, че на Адам в този миг му се стори, че Андрю е готов да продаде душата си и на дявола, стига да може да отмъсти.

— Подпалвачът е искал да прикрие следите на грозната кражба — довърши Андрю.

— Какво? Нима е било откраднато нещо?

Скулите на Андрю се изопнаха от напрежение и ярост. Той едва процеди:

— Откраднали са нашата петиция. Коул я бил заключил в горното чекмедже на бюрото си и малко след като избухнал пожарът, забелязал, че чекмеджето е разбито, а петицията — задигната. Предполагам, че крадецът е възнамерявал да прикрие своето злодеяние, като подпали къщата. И едва ли е предполагал, че съседското момче ще подуши дима твърде скоро и ще може да се възползва от монтирания същия ден нов уличен телефон, а не да бяга през три пресечки надолу, за да уведоми за нещастieto. Пожарникарите са успели да пристигнат още преди да се разгорят пламъци навсякъде из дома. Затова са успели бързо да потушат огъня.

— И сега нима трябва да започнете наново с петицията? — запита с покрусен тон Адам. — Колко подписи бяхте събрали досега?

— Над петстотин — отвърна Андрю. — Но тъй като Коул трябваше да тръгне след три месеца за Вашингтон да представи нашата молба, сега едва ли ще ни стигнат времето и силите да

възстановим всичко и да съберем още поддръжници на идеята. Това, което бяхме свършили досега, ни струваше шест месеца тичане.

— Имате ли подготвена нова петиция? — запита Адам, решен да предприеме нещо в създалата се ситуация.

— Подготвили сме дори две и те ще се пазят на различни места — отвърна Андрю.

Докато Андрю бъркаше в джоба си с намерение да извади петициите, един млад висок мъж с черна коса, стоящ съвсем наблизо, се приближи с бързи крачки. Джоан се отмести леко в страни, за да му даде възможност да се доближи до Адам и Андрю.

— Току-що чух какво се е случило — гневно заяви мъжът, а лицето му се изопна от напрежение. — Не мога да повярвам, че всичко това е истина.

— Уви, това е положението и сега ще трябва да започнем всичко отначало — въздъхна Андрю и погледна любопитно към Адам. — Познавате се с доктор Харисън Рутледж, нали?

— Да, разбира се. Запознахме се на един благотворителен търг миналия октомври — отговори Адам и протегна ръка към приближилия се млад мъж. — Тъкмо се канех да подпиша отново двете *нови* петиции. Ще се присъедините ли към мене?

— Разбира се — убедено потвърди доктор Харисън и добави: — Джени също ще подпише.

Двамата мъже си размениха петициите и последователно поставиха своите подписи. През това време Парк бе пристигнал с Шадоу и стоеше само на няколко крачки зад тях. След като разбра какво се бе случило, той отново се подписа, но за Андрю и Харисън не бе така лесно да убедят останалите да се присъединят. Слуховете за решителността на противниците на тази петиция караха хората да се боят да сложат името си под подобен документ въпреки уговорките от страна на Андрю, Харисън и Адам.

Джоан знаеше, че тези мъже имат право и ремонтът на въпросния бент е повече от наложителен, така че, без да се усети, тя също започна да убеждава останалите да подпишат. Бе наясно, че с тези действия няма да промени хода на историята. Наводнението щеше да се случи шест седмици преди заплануваната дата за предаване на документа във Вашингтон. Но все пак изпитваше удовлетворение, че помага за тази кауза.

Тя не се впусна да убеждава хората, че идва от бъдещето и знае точно какво ще се случи с Джонстаун, но се опита да накара поне няколко от тях да разберат, че са изправени пред истинска опасност, ако продължават да пренебрегват състоянието на бента. Колкото повече обаче се стараше, толкова повече се разочароваше. Никой не желаше да се вслуша в нейните думи.

Джоан не бе сигурна за причината, поради която те не обръщаха внимание на нейните предупреждения. Може би това се дължеше на факта, че тя бе пришълка за този град, или пък просто защото бе жена. Някои стигаха дотам, че ѝ обръщаха гръб, докато им говореше. Ако имаше поне минимален шанс да ги убеди, че опасността е сериозна. Датата бе 27 април. До деня, в който злополучният бент щеше да се разруши, оставаше само месец.

— И кой ви прави такива експерти? — запита раздразнено един дребен човек с несъразмерно малко бомбе, което бе кацнало отзад на плешивата му глава. Този въпрос дойде, след като Джоан с готовност се бе съгласила с последните коментари на Андрю, че бентът е извън всякакви норми по отношение на безопасността. По всичко личеше, че дребният мъж бе ядосан. Той дишаше тежко и местеше ядно погледа си от Андрю към другите двама, които стояха до него.

— Какво значение има, че бентът е без отходни тръби?! Та нали има специални преливници — отсече той.

— Но те са твърде малки и тесни, за да могат да отведат водата от езерото в случаите, когато то е препълнено както сега — отговори Андрю. — Патрик, не забравяй, че там се вливат около дванадесет планински потока. Има и още нещо, чух, че господата са сложили метална решетка на преливниците, за да не може скъпоценната им риба да избяга. И сега тези процепи не пропускат нищо, защото са задръстени от листа и тиня.

Дребничкият мъж, наречен Патрик, пое шумно въздух и премести тежестта си на другия крак.

— Тъй както аз виждам нещата, вие вдигате прекалено много шум за нищо. Бентът около Южен Форк досега се справя чудесно. Имаше само един малък инцидент през шестдесет и втора, но тогава ремонтираха бента и до днес той удържа водата без проблеми. Защо тогава трябва да се разруши точно сега? Доколкото си спомням, той устоя дори на силното наводнение през осемдесет и пета, когато водата

бе достигнала дори къщата на Батлър. Ако бентът ще се разпада, както вие двамата предричате, то щеше да го направи тогава — завърши тирадата си Патрик.

— Не е задължително — не закъсня да му отговори Андрю, — но е твърде възможно това наводнение да е отслабило цялата структура на бента. Ако си спомняш, точно след това наводнение течовете в основата на стената станаха много по-забележими.

— Това не са течове — разгорещи се Патрик. — Водата идва от минералните извори. Всеки го знае.

Андрю изпусна една тежка въздишка и погледна към Джоан за помощ. Тя му кимна окуражително, като желаше Адам да не бе встъпвал в спор с друга група. Сега той щеше да намери какво да отговори, за да убеди хората.

— В тази част на езерото няма никакви извори — отговори Андрю с добре овладян глас, което показваше, че не смята да се предава. — Водата идва от процепите в стената.

— Кой го казва? — запита друг мъж. — Уморих се да слушам за бедствия, които никога няма да се случат. Всяка година все една и съща истерия. Бентът на Южен Форк ще се разруши! Езерото ще ни залее! Дори това да се случи някога, не мисля, че Джонстаун ще пострада много. Та от бента до града има приблизително 15 мили, разстояние, достатъчно водата да се разлее на по-широка площ, преди да стигне дотук. Така че и да не издържи бентът, най-много нивото на реката да се надигне малко и да ни измокри краката, както се случи през шестдесет и втора.

— Тогава бентът поддаде поради неизправност в отходните тръби и това стана в момент, когато езерото беше почти празно — напомни му Андрю. — Надявам се, не си забравил, че навремето там имаше тръби, докато някой умник не ги задигна, за да ги продаде като старо желязо.

— Мисля, че идеята не е била толкова лоша, след като и без тях бентът се справя добре. Освен това не ни е за първи път да си имаме работа с придошлата вода. Почти всяка година тези реки излизат от коритата си. Ако сега бентът не издържи, просто ще си имаме главоболия и с прелялото малко езеро Коунмах. Най-лошото, което може да се случи, е някои от търговските квартали в долния край на града да бъдат наводнени отново.

— Вие нямате представа за истинската опасност — каза Андрю, като размаха отчаяно ръце. — Там горе има повече от двадесет милиона тона вода. Та езерото е дълго повече от три мили.

— Ето защо и аз мисля, че бентът трябва да е надежден, след като успява да удържи цялата тази вода. Та погледни и хората, които го притежават, това е в техен интерес.

Андрю гледаше към опонентите си и не можеше да повярва.

— Нима мислите, че на хората, които купиха и ремонтираха бента, им пука за състоянието на нещата тук само защото притежават достатъчно голямо богатство и власт. Нека не се зальгваме, всичко, което тези мъже направиха, е да лепнат още малко кал и камъни върху вече негодния бент плюс тревата, която посадиха по външния склон. Тях въобще не ги интересува какво може да се случи с нас, камо ли да се стреснат и да ремонтират основно бента. Когато се появи нова цепнатина, единственото, което предприемат, е да я замажат, като се надяват тази кръпка да издържи, което на практика не става. Тези стари рани се отварят почти мигновено.

В този момент към групата се приближи Парк и се намръщи, като видя мрачните изражения по лицата на всички.

— Виждам, че не сте отбелязали голям напредък с тези тримата тук — обърна се той към Андрю.

— По всичко личи, че е така — призна си той, като продължи да гледа към тях умоляващо. — Направих най-доброто, на което бях способен, за да ги накарам да видят истината, но те продължават да отхвърлят упорито всеки мой довод.

— И Адам не постига кой знае какъв успех с другата група — каза Парк, като посочи към четиримата мъже, които го бяха наобиколили. Двама от тях, приведени напред и кръстосали ръцете си на гърдите, изглеждаха готови да се сбият всеки момент. Другите двама пък показваха пълно пренебрежение към разговора. — Аз се отказах да убеждавам хората в този град за каквото и да е било още преди години. Те вярват само в това, в което искат да повярват — заключи Парк.

— Ние вярваме в това, което е за вярване — не му остана дължен най-разгорещеният от тази група. Той се обърна и си тръгна, като знаеше, че и останалите двама бързо ще го последват.

— Срамота е, че те дори не искат да се замислят за опасността — каза Парк и сложи ръка на рамото на Андрю, за да го утеши. — Но нека това не те отчайва. Вие имахте приблизително 500 подписа преди и съм сигурен, че и сега ще успеете да съберете необходимите хиляда далеч преди средата на юли.

— Искрено се надявам, че ще е така. Защото ако не успеем да съберем нужните подписи, които да накарат Вашингтон да се намеси, не виждам как ще променим нещата. Ние вече се опитахме да поговорим със собствениците на бента. Дори им предложихме Камбрийските стоманодобивни заводи да поемат част от разходите по ремонта, но тези богаташи не искат и да чуят за източване на езерото, тъй като това щяло да попречи на риболова им.

Андрю поклати глава и погледна мрачно нагоре в посоката, където трябваше да се намира бентът.

— Както е тясна долината и е стръмен склонът, ако се случи бентът да поддаде, последствията ще бъдат неописуеми. Силата, с която водата ще се стовари отгоре ни, ще е достатъчно голяма, за да помете всичко пред себе си, особено ако това нещастие се случи в момент като този, когато езерото е препълнено и реката вече е придошла. Аз наистина се опасявам, че много хора могат да намерят смъртта си.

Джоан изпита неочаквана нужда да бъде заедно с Адам и напусна компанията на Парк и Андрю, като ти остави да водят тази нерадостна дискусия и се отправи към мястото, където Адам все още се опитваше да убеди четиримата си слушатели.

— Другите компании, особено дървопреработващите, опустошават планината ни от години — обясняваше Адам. — Те преровиха областта за въглища и дървен материал, оставяйки след себе си големи зеещи рани в природата. Това е причината за зачестилите земни свличания почти след всяка буря в планината. Тъжно е, че компаниите не полагат грижи да запълнят кратерите, които изкопаха, или пък да засадят нови дървета на мястото на тези, които отсякоха. Те очакват, че природата сама ще се справи с последствията от човешката намеса. Ето защо мисля, че е необходимо не само да видим поправен бент, но и дърветата, и тревата да бъдат възстановени. Аз вече засадах нови растения около къщата си. Дори отидох по-далеко и засадах на

земя, която дори не е моя, хиляди семена, за да предотвратят ерозията поне в нашата околност.

Джоан започна от вълнение отново да си хапе долната устна. Тя искаше тези хора да разберат, че това, което им говореше Адам, е истина, но не посмя да изложи своето мнение, тъй като вече бе открила колко малко значеше то за тях. Вместо да изрази съгласие или несъгласие с казаното дотук, тя просто застана встрани като безмълвен наблюдател.

Докато слушаше подробните обяснения на Адам, Джоан бе налегната от тъжни мисли. Причината бе, че тя идваше от бъдещето и знаеше със сигурност, че всяка дума, която Адам и Андрю бяха казали през този ден, щеше да се сбъдне. И все пак те не можеха да направят нищо, за да предотвратят нещастията. От наводнението ги делеше само един месец. Нямаше никакво време да се извършат необходимите ремонти дори и богатите индустриалци, които държаха собствеността над бента, неочаквано да се съгласят с необходимостта от поправка. При отсъствието на отходни тръби, които да подпомогнат изпразването на езерото, щеше да е необходима поне половин година да се изпомпи водата до ниво, което би се оказало подходящо за извършване на ремонтни дейности, и то при условие, че през това време няма проливни дъждове, които да напълнят езерото отново.

При тези нерадостни мисли Джоан отново почувства слабост и се огледа безпомощно наоколо. Всичко бе толкова безнадеждно. Тя се опита да си представи колко от тези мъже и жени ще попаднат в числото на 2209-те, които няма да оцелеят от наводнението, и колко от тях ще останат живи, за да се борят с мъката от загубата на дом и близки и да се опитват да се примирят с разбития от съдбата живот. Джоан примигна от бликналите сълзи и се опита да се съсредоточи върху решителното изражение на лицето на Адам, който продължаваше да убеждава хората около себе си за грозящата ги опасност.

Безмълвна, тя се помоли горещо той и старият доктор Джонсън да останат сред живите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към края на петата седмица от престоя ѝ в 1889 година и седмата, откак бе взела отпуска, Джоан усещаше, че до такава степен е завладяна от заобикалящата я действителност и по-специално от Адам Джонсън, че се чудеше как ще понесе деня, когато ще трябва да напусне това място отново.

През последните няколко седмици, в които опозна Адам по-отблизо, влечението ѝ към този човек бе нараснало неимоверно. Имаше защо. Адам бе точно това, което според нейните разбирания един мъж трябваше да бъде. Той бе силен и спокоен, щом трябваше да бъде такъв, но можеше да е открит и внимателен, когато искаше това. Той бе смел, толерантен, уверен и отговорен, но преди всичко бе най-красивият и мъжествен човек, когото някога бе срещала.

Имаше някаква мъжка изящност в походката му, която ѝ напомняше породисто животно. Движеше се плавно, с присъща за силата му пъргавост и с подчертана увереност. Той изцяло принадлежеше на своето време — динамичен, с особено излъчване, което караше другите да го ценят и да му се възхищават. Бе мъж, който наистина заслужаваше да бъде обичан. За жалост Джоан не можеше да му подари своята любов, тъй като принадлежеше на друга епоха.

Въпреки че полагаше усилия да не се поддава на чувствата си, в един момент емоционалните бариери се срутиха и тя се влюби неудържимо в Адам. Това бе факт — прост, обикновен и болезнен.

Дори и дупката във времето да запазеше относително постоянни своите параметри, като се стеснява и занаяпред с темповете от предишните седмици, през следващите седем дена изтичаше отпуската ѝ, така че волю-неволю тя трябваше да се върне на работа. По график на 20 май в 4:00 часа тя трябваше да бъде в болницата, готова да помага на пациентите, а вече бе четиринадесети.

За оставащите пет-шест дни тя трябваше да намери сили да напусне този уникален свят и да се завърне в своя. Единствената ѝ утеха бе, че там щеше да види Джийн. Тя бе човекът, който истински ѝ

липсваше. Джоан потръпна, като си представи колко много се е ядосала нейната приятелка този път. Джоан бе оставила записано на телефонния секретар съобщение, че възнамерява да направи малка екскурзия, но бе сигурна, че до това време Джийн вече сериозно се е разтревожила за нея, тъй като обяснението ѝ бе повече от неясно.

Само ако имаше начин Джийн да разбере колко е щастлива тя сега и как е влюбена в Адам! И колко се бои да се завърне обратно в своето време към всичките онези проблеми, които я очакваха там!

Най-жалкото от всичко бе, че тя съзнаваше напълно безизходността на ситуацията и факта, че не може да остане завинаги в 1889 година. Ето защо тя не трябваше да допуска за нищо на света да се влюби в Адам. Подобна стъпка от нейна страна би я наранила впоследствие, но въпреки че осъзнаваше тази опасност и всички свързани с нея болезнени последици, Джоан не успя да ги предотврати.

И когато преценяваше своите чувства откъм рационалната им страна, те бяха толкова нелогични, колкото и болезнени. Тя трябваше да се примири, че влечението, което изпитваха един към друг, нямаше да прерасне никога в нещо повече от едно обикновено приятелство.

Адам бе от друг свят. От напълно различна епоха. И въпреки тези големи различия те бяха близки по един особен начин. Адам вярваше в повечето от нещата, в които вярваше и Джоан, и тяхното лично щастие се измерваше с едни и същи критерии. Техните идеали и това, което искаха от живота, до голяма степен бяха сходни. И двамата смятаха, че семейството и добрите приятели са най-важното, което трябва да се почита в човешкия живот.

Единственият малък недостатък в характера на Адам според Джоан бе склонността му да гледа малко отвисоко на жените. Подобно на съвременниците, той мислеше, че жените имат определено място в обществото, и се съмняваше във всеки опит това статукво да бъде променено. Вярваше, че жените трябва да бъдат почитани и защитавани, но не можеше да допусне те да се занимават с мъжка работа.

Все пак Джоан бе забелязала, че Адам не е толкова тесногърд както повечето от мъжете в неговото съвремие. Той нямаше нищо против тя да постъпва както смята за добре. Дори в случаи като този по време на пикника за подписване на петицията, когато тя се опита да

подкрепи Андрю и срещна съпротивата на останалите, Адам с готовност се застъпи за нея. Той бе нейният покровител и тя вечно щеше да му бъде признателна за това. Адам я защитаваше и в случаите, когато хората започваха да задават неудобни въпроси относно неоправдано дългия ѝ престой в Джонстаун. Спокойно бе обяснил на любопитните, че Джоан си е взела достатъчно голям отпуск от болницата, в която работи, за да може да се отърси от скръбта и депресията, обхванали я след трагичната смърт на родителите ѝ. Той не се поколеба да осведоми и непрестанно разтревожената Констанс Сегуин, че в случаите, когато Джоан бе споменавала за намерението си да тръгне, сам я е разубеждавал. Искаше му се всички в града да разберат, че нейният престой е продължил именно по негово настояване, а не е нейна прищявка или липса на възпитание.

От момента, в който осъзна колко много го обича, Джоан бе сигурна, че е на път отново да нарани душата си. Вече не можеше да се преструва, че са ѝ безразлични докосванията помежду им, топлината, която проникваше в цялото ѝ тяло, когато Адам притискаше ръката си към кръста ѝ или пък галеше страните ѝ с върха на пръстите си. Правеше ѝ впечатление дори това, че понякога полите ѝ докосваха коленете му при завъртането на тялото ѝ, а това означаваше, че той често стоеше твърде близко до нея. Когато се срещаха, очите им вече не се свеждаха бързо встрани, а все по-дълго и по-дълго се задържаха върху чертите на другия. Когато се смееха, това беше плод на истинска радост и оживление, от които цялото ѝ тяло потръпваше от възбуда и жизненост.

Само ако имаше някакъв начин двамата с Адам да останат заедно за цял живот! Но това бе просто невъзможно и този факт караше сърцето ѝ да се свива от болка. И за двамата кариерата им бе нещо твърде важно в живота. Нито един от двамата нямаше да е щастлив ако трябваше да се откаже завинаги от своя начин на живот. И двамата бяха станали неотменима част от времето, в което съществуваха. Съдбите им бяха предопределени във времето, на което принадлежаха, а между тях стоеше цял век и всяка следваща възможност да се виждат и да бъдат заедно изцяло зависеше от това, дали тунелът във времето щеше да остане отворен и достатъчно голям, за да се минава спокойно през него.

Джоан неволно потръпна, като си припомни как се бе оказала в деветнадесети век. *Тунелът във времето*. Бе проверила размера на отворстието преди цяла седмица. В следващите дни скоростта, с която отворът намаляваше, бе почти незначителна, а това ѝ даваше възможност да прекара още малко във вълшебния свят на миналото, за който дори не бе подозирала. Това обаче съвсем не означаваше, че пролуката няма да започне да се стеснява внезапно с огромна скорост. Затова Джоан реши да измисли някаква причина да оправдае излизането си този следобед. Трябваше да се увери, че проходът не се е стеснил твърде много и няма реална опасност да остане завинаги в клопката на миналото. Искаше ѝ се също да се възползва от възможността да види и своя прапрадядо, за което ѝ бяха нужни още няколко часа, така че на практика целият ѝ ден щеше да бъде зает.

— Адам, иска ми се да се поразходя до Търговската улица и да разгледам магазините за дрехи — каза тя, свела шеговит поглед към удобната рокля, която бе облякла. Беше виненочервена топла рокля с бяла дантела по врата и бял памучен колан. — Струва ми се, че дрехите ми са достатъчно удобни и подходящи за града. Но ми прави впечатление, че жените тук носят по-различни модели.

— Нима това те обезпокои точно сега? — удиви се Адам, тъй като, независимо от дрехата, в която Джоан бе облечена, тя бе по-прелестна от всички други жени наоколо.

— Ето, виждаш ли? Дори и ти си забелязал разликата — добави бързо тя и тупна с ръка по облегалката на канапето, сякаш за да подчертае правотата на думите си. — Значи утре ще изляза да потърся нещо по-подходящо за обличане, докато съм тук.

— Означава ли това, че възнамеряваш да останеш още при нас? — запита доволен Адам и протегна ръка да погали лицето ѝ, както обичаше да прави в такива случаи. Нещо в нейното излъчване и обаяние го подтикваше да я гали и докосва с цялата си нежност.

— Знаеш ли какво ми хрумна? Утре съм по-свободен и мога да дойда с тебе, за да нося пакетите с покупки — след кратка пауза добави: — Но само ако ми обещаеш, че ще дойдеш с мен този уикенд.

— Къде да дойда през уикенда? — запита Джоан, докато упорито се опитваше да си припомни дали Адам е споменавал за своите намерения.

— Налага ми се да отнеса малко дървен материал и пощата до къщи. Сайръс иска да поправи оградата за добитъка близо до конюшната, която бе разрушена по време на онази ужасна буря миналата седмица.

— Кога по-точно? — искаше да уточни Джоан, защото само преди седмица бяха преминали две страшни бури.

— Миналият четвъртък. Сайръс ми изпрати съобщение, че някакво дърво се изкоренило и се строполило върху оградата, като потрошило не само нея, но и част от конюшната и покрива. Може би, след като бе толкова добра да ме съпроводиш и двата предишни пъти, няма да имаш нищо против да дойдеш и сега.

Джоан веднага прецени, че това ѝ дава прекрасна възможност да провери отвора на тунела, макар събота да бе чак след три дена, но предпочете да се съгласи без повече колебания.

— Добре, ако дойдеш с мен утре, и аз ще дойда с теб през уикенда.

Можеше да отложи намерението си да види прапрадядо си с още един ден. Добре би било да прекара още един ден, а и предстоящия уикенд заедно с Адам. Самата мисъл за това силно я развълнува. Въпреки неговите усилия да се освобождава по-често от работа, Джоан не успяваше да се наслади на времето, прекарано заедно с него.

— Искам да те предупредя все пак — започна Адам с намерението да ѝ обясни навреме своите планове. — Този път може да ни се наложи да останем по-дълго. Въпреки че Сайръс и Джордж могат прекрасно да се справят с оградата, не бих искал да се залавят с ремонта на покрива сами. Твърде е опасно за такива малки момчета.

Адам пределно добре знаеше, че двамата братя биха се справили чудесно с поправянето на покрива, но му бе необходим повод да останат по-дълго в къщата. Предпочиташе Джоан да гостува именно в неговия дом. Затова си търсеше причини да прекарат колкото се може повече време там. В нейно присъствие къщата преставаше да навява само скръбни спомени за тежката загуба. Нещо повече, животът му там бе по-друг и най-послед той му се наслаждаваше като всички други хора.

— Може да се наложи да останем и в понеделник, че дори и във вторник. Всичко зависи от това, какви са щетите и за колко време ще ги оправим.

Джоан реши, че това дори бе идеалният вариант. Понеделник се падаше двадесети и тя трябваше да си тръгне тогава. Много по-лесно бе да измине една миля вместо няколко, особено ако времето отново се развали.

— Кога възнамеряваш да потеглим? Рано в петък както миналия път ли? — запита Джоан, припомняйки си пътуването им преди две седмици, когато трябваше да отнесат поръчаните от Дорис четири щайги със стъклени буркани от Алтуна.

— Не, този път навярно ще тръгнем чак в събота сутринта. В петък вечер смятам да те заведа на специална вечеря.

— Каква специална вечеря? — запита Джоан, смаяна от намерението на Адам.

През времето, което напоследък бе прекарала със семейство Джонсън, тя бе доловила, че Адам е същият домашар като самата нея. И двамата не обичаха да излизат, освен рано надвечер на разходка в парка, преди да се спусне нощният хлад.

— В петък Шон Дейвис празнува петдесетия си рожден ден и ще има прием в един от неговите ресторанти, където са поканени най-близки приятели.

Джоан се досети, че Шон и неговата съпруга Кариса бяха гостували в дома на Адам по време на предишния ѝ престой в миналото, както и наскоро в дома на Парк. Те наистина бяха близки приятели на доктор Джонсън и на Адам. Затова щеше да се съгласи да иде с Адам на празненството, но все пак запита:

— Но защо ми казваш чак сега за това? Предполагам, че си знаел отдавна за този повод?

Все пак семейство Дейвис бяха от хората, които планираха такива събития предварително.

— Защото не бях твърде сигурен, че ще се съгласиш да дойдеш с мен — призна Адам.

Самият той не бе много убеден, че му се ходи на това парти.

— Разбира се, че бих дошла. Семейство Дейвис са толкова близки на твоя баща, а и аз в момента съм негова гостенка. Как би следвало да се облека?

— Нещо свръхелегантно — отвърна Адам, макар да бе убеден, че в каквото и да се облече, Джоан щеше да бъде най-прелестната дама на вечерта. — Вечерята е официална и всички ще се облекат изискано.

— Но аз нямам нищо подходящо за такъв повод — внезапно се притесни Джоан.

Тя се досещаше, че на такова светско събиране би следвало да се придържа към нормите на поведение и последните модни тенденции. Предполагаше, че етикетът на подобни тържества едва ли е същият както в двадесети век. Ако допуснеше някаква грешка, можеше да изложи и себе си, и Адам.

— Утре ще си избереш нещо подходящо — увери я той, защото недоумяваше какво я бе разтревожило така неочаквано. — Зная няколко добри магазина за женска мода на Уошингтън Стрийт и на търговската улица. Поне в един от тях не може да не откриеш точно това, от което имаш нужда, и то по това време на годината, когато се провеждат всички балове. Струва ми се, че все пак трябва да те предупредя — Констанс също ще бъде на тази вечеря.

При тези думи Адам забеляза тъмната сянка, която премина по лицето на Джоан. Той хвана нежно ръката ѝ и неговата топлина предизвика у нея истинска наслада.

— Само не се тревожи! — успокояваше я той. — Ще се погрижа нейният остър език да не те засегне!

Адам леко повдигна ръката ѝ и прилепи устните си към дланта ѝ, а после довърши:

— Искам да се чувстваш сигурна, когато си с мен.

Този път Джоан не издърпа ръката си, както правеше обикновено. Тя притвори очи. По-добре да се наслаждава на блаженството, което допирът на ръцете им ѝ доставяше в този момент, отколкото да се тревожи за предстоящия сблъсък с Констанс Сегуин. След като Адам ѝ бе дал да разбере, че предпочита да прекарва времето си заедно с Джоан, Констанс бе станала невероятно отмъстителна и към двамата. Тя побърза да разпространи слухове и грозни сплетни из града, без да осъзнава, че те вредят на нея самата. След заминаването на своята съперница тя можеше спокойно да продължи да се домогва до сърцето на Адам. Този път обаче това нямаше да ѝ се удаде така лесно, след като бе разкрила истинската си същност през последните няколко седмици.

Това истински успокояваше Джоан. Тя смяташе, че Адам заслужава нещо по-добро. Необходима му беше жена, която да го обича истински.

Може би затова на другия ден, когато влязоха в магазин „Акард“, Джоан избра великолепно бална рокля от тъмносин атлаз, която едва ли щеше да облече повторно в живота си. Корсажът бе общит изцяло с малки брилянти. Роклята буквално прилепна към раменете ѝ и до кръста, а оттам надолу по последна мода бяха пришити няколко ката плат във вид на шлейф, който правеше изящната дреха още по-елегантна.

Освен това Джоан купи късо черно наметало от кадифе, общито с атлазена лента, и чифт официални кадифени обувки, които и се струваха достатъчно удобни за такава вечер, а и бяха далеч по-подходящи, отколкото високите обувки или маратонките, които носеше почти непрекъснато. Тъй като дрехата не предполагаше златни колиета, Джоан подбра огърлица с един-единствен диамант, която можеше след време да обмени в злато при някой майстор срещу стойността на скъпоценния камък.

Когато в петък Джоан се подготви за официалната вечеря, тя се отправи към салона, за да намери мъжете. Там вече я очакваше Адам, облечен в чудесен костюм от три части.

В мига, когато очите им се срещнаха и на лицето му се изписа неговата очарователна усмивка, Джоан изпита истинско щастие. Докато Адам я оглеждаше, тя долови в погледа му нещо повече от възхищение. Любувайки се на косата ѝ, Адам се усмихна повторно и трапчинките на бузите му се изписаха мигновено. На декоративния гребен блестеше скъпоценен камък в средата, а къдриците, които не бяха прихванати, се спускаха на воля по раменете ѝ. Накрая Адам спря поглед върху яркия диамант на огърлицата, висящ малко под вдлъбнатинката на нежната ѝ шия.

— Сигурен съм, че всички мъже ще ми завидят тази вечер! — изрази одобрението си той.

— Да, наистина изглеждаш великолепно в този костюм — отвърна на комплимента му Джоан. После погледна към коридора и запита: — Къде е баща ти?

— Още се облича горе в стаята си — отговори Адам и пристъпи към нея, за да я погали нежно по лицето. Той се вгледа с копнеж в нейните тъмни бадемови очи, опитвайки се да отгатне какви мисли се крият зад кроткия ѝ мил поглед. Само ако можеше да се увери, че тя няма да отблъсне неговия опит да я целуне повторно.

За Джоан не бе особено трудно да се досети за намеренията на мъжа до себе си. Когато съзря блясъка в очите му, тя бе обхваната от странна смесица от вълнение, възбуда и страх. Сърцето ѝ заби лудешки от близостта на неговите устни.

— Мисля, че чувам баща ти — наруши опасното безмълвие Джоан, за да си възвърне самообладанието. Собственото ѝ несдържано желание да го целуне можеше да отприщи всичките ѝ прикривани досега чувства.

В същия момент Парк се изкашля откъм коридора, за да предупреди за приближаването си, и Адам разбра, че въпреки смелостта, която бе насъбрал, бе пропуснал мига, в който да я целуне.

— Да, време е да тръгваме — промълви той, а Джоан поздрави Парк с чаровна усмивка.

Адам я наблюдаваше внимателно и долови леката въздишка на облекчение. Той продължаваше да се чуди какви мисли се криеха в красивата ѝ глава. Напразни бяха досегашните му усилия да узнае каквото и да било за нейното минало. Тайният агент, който бе наел да проучи всичко около Джоан, не бе успял да открие нищичко. Тя си оставаше истинска загадка. Не бе известно нито къде работи, нито къде живее. Мъжът не бе успял да открие дори къде е била родена. Но това само подсили любопитството му към личността на Джоан и желанието му да си обясни очевидните несходства и различия помежду им.

— Готови ли сте? — запита Парк, който изглеждаше особено елегантен в тъмносиния си костюм и жилетката на синьо-бели райета.

— Разбира се — отвърна Адам.

Нямаше смисъл да се задълбочава в тези неразрешими въпроси, по-добре бе да се наслади на красивия миг. Той обхвана кръста на Джоан, за да я съпроводи на излизане от стаята. Бе сигурен, че мигът, когато отново ще я целуне, е съвсем близък. Иначе можеше да обезумее от желание. Трябваше да я има на всяка цена.

Въпреки че ресторантът, където бяха поканени, бе съвсем наблизо, Парк предпочете да отидат с каретата. Младите се разположиха на черната седалка. Джоан бе отгатнала, че възрастният лекар навярно иска да се похвали с новата си придобивка, но се въздържа да изрече мислите си на глас. Тя отбеляза колко прекрасна е

вечерта, особено за нощна разходка с такава карета. Въпреки това хладният въздух я накара да притисне наметалцето към раменете си.

— Да, наистина е добре да се повозим — съгласи се Парк и изчака търпеливо Шадоу да се намести на седалката до него.

След това извади камшика от мястото му и шибна във въздуха близо до лявото ухо на коня, който мигновено потегли в лек тръс.

Само след броени минути те се озоваха пред ресторанта, където вече се бяха струпали каретите на подранили посетители. Поради това Парк откара каретата нагоре през няколко пресечки, където я оставиха, и се придвижиха пеша до ресторанта. Шадоу зае своето място на верен пазач.

При влизането им в ресторанта висок мъж с черно кадифено сако се приближи и пое наметалото и чантата на Джоан. След това галантно посочи към широката врата вдясно. Джоан изчака Адам да постави ръка на кръста ѝ и да я поведе към залата. На няколко крачки ги следваше Парк.

Вътре в залата имаше поне стотина души, скупчени на малки групички и заети с разговори помежду си. Джоан пренебрегна пищната зала, както и неколцината мъже, които мигом спряха разговорите си и се извърнаха към нея. Тя хвърли бегъл поглед на присъстващите. Нямаше и капка съмнение, че търси съперницата си сред множеството дами. Скоро откри, че Констанс е съвсем наблизо, красива както винаги, облечена в смарагдовозелена пищна рокля. Тъй като Констанс разговаряше с двама мъже, тя не забеляза току-що влезлите.

Адам бързо усети накъде бе отправен погледът на Джоан и като я побутна лекичко с ръка, пошушна на ухото ѝ:

— Никак няма да ѝ се понрави фактът, че изглеждаш много по-впечатляващо от нея. Тя всъщност никога и не е била толкова изящна. Очаквай всичко най-лошо от нея.

— Е, това не ме успокои кой знае колко — прошепна в отговор Джоан и се усмихна заради комплимента, който току-що ѝ бе направил Адам. Бе поласкана, че я намира красива, и дори потръпна от възбуждане, но после си наложи да запази спокойствие въпреки нервното напрежение, което я бе обхванало. Тя истински желаше да направи добро впечатление на всички присъстващи, най-вече заради самия Адам. Затова никак не ѝ се искаше да влиза в поредния неприятен сблъсък с Констанс.

— О, тя ни забеляза... — промълви Джоан.

— Само не спирай да се усмихваш! — отвърна Адам и нежно я побутна напред. — Не забравяй, че твоята усмивка може само да я подразни.

След като се приближиха достатъчно, Адам протегна ръка за поздрав първо към Констанс, а след това се ръкува по мъжки с господарката, с които тя разговаряше до този момент.

Докато Адам представяше Джоан на мъжете, Констанс упорито следеше лицата на двамата, сякаш за да долови нещо определено. Едва съдържала се до този момент, тя разля устните си в добре познатата угодническа усмивка и провлече глас с южняшкия си акцент:

— Адам, скъпи, къде ти е доброто възпитание? Защо не се погрижиш за своята гостенка и не ѝ вземеш чаша пунш преди вечерята? — тя посочи към близката маса до вратата, откъдето току-що бяха минали. — А и аз самата не бих се отказала от една чаша. Така че би могъл да донесеш направо две, ако нямаш нищо против.

Адам погледна към масата, около която се бяха струпали предимно мъже, и си даде сметка, че ще се добере до пунша за няколко минути.

— Колко време има до вечерята? — попита той и погледна към часовника до вратата на залата. — Може би няма да имаме време за пунш?

— Има още двадесет минути — отвърна Констанс и продължи да се усмихва сладникаво, но очите ѝ оставаха хладни и злобни. — Леля спомена, че няма да сервират преди осем часа, поне така е дочула. Пък и при толкова много хора тази вечер става толкова задушно, че съвсем ще ожаднеем — сякаш за да подчертае думите си, Констанс разпери ветрилото си и започна усилено да си вее, като гледаше срамежливо, сякаш изобщо не е раздразнила Адам.

Адам разбираше, че двадесет минути са доста време и че двете дами наистина можеха да ожаднеят, защото наистина бе станало задушно. Той погледна към Джоан и каза:

— Връщам се веднага.

— Добре. Не се притеснявай за мене — увери го тя на свой ред, успокоена, че Констанс не бе така настъпателна във флиртуването си с Адам. Ясно бе, че Адам тръгна да донесе пунш просто от учтивост, а не защото все още бе под влиянието на бившата си приятелка.

Констанс проследи с поглед Адам и се обърна към Джоан с подчертано подигравателна усмивка:

— Мис Грифин, виждам, че все още сте в Джонстаун.

— Да — отвърна Джоан с равен тон, защото намираше, че разговорът им е напълно безсмислен, но след като Констанс държеше да разменят думи, тя самата нямаше нищо против.

— Интересно какво ви кара да се задържите толкова тук? — любопитства Констанс с ехиден глас и потупа с пръст края на широката си уста.

Тя пристъпи към Джоан и обърна гръб на мъжете, с които бе разговаряла доскоро. Те тутакси разбраха намека и се оттеглиха, за да оставят двете жени насаме.

— Предполагах, че отдавна сте се върнали в Питсбърг. Нима вашите пациенти нямат нужда от помощта ви? — в гласа на Констанс се долавяха саркастични нотки, като че ли тя току-що бе обвинила Джоан в нещо.

— Тъй като нямам частна практика, нямам пациенти, които да зависят от мене — отговори Джоан с твърд глас, въпреки че в гърдите ѝ се надигаше възмущение. От злобния отмъстителен тон на Констанс личеше, че е намислила нещо подло.

Въпреки това Джоан уверено добави:

— Работя в болница, където на практика лекувам всички пациенти, които имат нужда от мен.

— О, хайде, хайде, мис Грифин, и двете добре знаем, че това не е вярно — Констанс присви очите си враждебно. — Поръчах на един човек да поразучи някои неща за вас и както излиза, никой в нито една болница на Питсбърг не е чувал никога за вас. Коя сте вие, мис Грифин?

— За Вас съм доктор Грифин — заяви твърдо Джоан, въпреки че вътрешно потръпна от ужас при мисълта, че всеки момент може да бъде изобличена в измама пред толкова много познати и приятели на Адам. Това можеше не само да го обиди, но и да го унижи.

— Не мисля така — изрече протяжно Констанс, без да сваля подигравателната усмивка от лицето си. — Ако наистина бяхте лекар, както сама твърдите, в гражданските регистри в Питсбърг това щеше да е записано, нали?

Джоан не знаеше какво значение имаха въпросните граждански регистри и доколко бе реална възможността тя да не е записана в тях.

— Струва ми се, че дълбоко се лъжете, защото аз наистина съм доктор и наистина практикувам в Питсбърг.

„Е, да, може би не в този век, но в двадесети — със сигурност“ — помисли си Джоан.

— Дано да можете да го докажете — подметна Констанс и хвърли бърз поглед към Адам, който едва се бе добрал до каната с пунша и бързо наливаше в две стъклени чаши от питието. — Поне заради самата вас. Не зная как би се почувствал Адам, като разбере, че вие изобщо не сте такава, за каквата се представяте. Той не е много благосклонен към тези, които се опитват да го измамат по някакъв начин.

Джоан знаеше в каква опасност се намира и колко права е Констанс. Адам наистина ценеше особено високо честността. При тази мисъл гърдите ѝ се свиха от притеснение.

— Бих могла да му предоставя документите си за самоличност — заяви Джоан, полагайки гигантско усилие думите ѝ да прозвучат естествено и да не издаде безпокойството си, въпреки че дълбоко в себе си се надяваше да не се стига дотам да показва документите си. Преди всичко дипломата ѝ от медицинската академия бе издадена не през 80-те години на миналия век, а Джоан не бе в състояние да обясни на Адам, че идва от бъдещето. Не можеше да понесе изумлението, което щеше да се изпише на лицето му, когато чуе това невероятно разкритие. Най-малко ѝ се искаше да изгуби доверието му завинаги.

— Значи искате да продължите целия този фарс? — запита Констанс и настръхна, като че ли току-що бе получила най-голямото предизвикателство.

— Няма никакъв фарс. Мога да повторя твърдението си — Джоан реши да блъфира пред глупавата русокоса красавица с част от истината, защото само по този начин можеше да запази достойнството си. — И ако вие продължавате да разнищвате още този въпрос, държа да ви предупредя, че накрая ще излезете просто глупачка.

— Лъжете се дълбоко, мис Грифин. Няма да съм аз тази, която ще изглежда глупачка, когато истината излезе наяве — Констанс се обърна, за да изчака Адам да донесе чашите. Когато той се приближи

достатъчно, за да подаде на дамите двете чаши с пунш, Констанс мигновено смени подигравателната си усмивка със сладникава.

— Адам, ние с мис Грифин току-що обсъждахме факта, че в Питсбърг сякаш никой никога не е чувал за нея. Представяш ли си?

— Питсбърг е много голям град — отсече Адам, който недоумяваше по какъв начин Констанс е стигнала до този извод. Единственото обяснение бе, че тя навярно също е пуснала агенти да проучват миналото на Джоан. Той забеляза колко е пребледняла Джоан, и настръхна от озлобление към Констанс, която всячески се опитваше да я унижи. — Аз пък си мисля, че доста хора в Питсбърг познават доктор Грифин.

Джоан се почувства облекчена, когато го чу да я нарича доктор въпреки упоритите опити на Констанс да наложи обръщението „мис“ Грифин. Това отчасти я поуспокои и ѝ възвърна самообладанието. Адам едва ли щеше да се поддаде така лесно на злобните нападки и обвинения на Констанс.

— Не си прав — прекъсна го Констанс и погледна враждебно към Джоан. — Попитах неколцина приятели от Питсбърг и никой от тях дори не е чувал за нея. Не са чували името ѝ и по болниците. В нито една болница.

— Навярно не си попитала, когото трябва — оспори думите ѝ Адам, въпреки че и неговият човек се бе натъкнал също на огромни трудности при търсенето на каквото и да било за Джоан или поне на някой, който да я познава. — Сигурен съм, че ако се беше отнесла, към когото трябва, щеше да откриеш, че Джоан е един много добър лекар. Попитай и баща ми. Той сам може да ти обясни колко добър специалист е тя.

Адам избухна, задето бе допуснал Констанс да обвинява Джоан по този начин, и като я прихвана за лакътя нежно, добави:

— Като говорим за баща ми, виждам, че черната вдовица отново го е обсебила. По-добре ще е да идем с Джоан да го спасим от нейните набези.

Джоан го погледна с благодарност за това, че не обръща внимание на ужасните клевети на Констанс.

— Черната вдовица ли? Да не би да е онази, която вече е била омъжвана шест пъти? — попита тя.

— Същата. И аз се надявам баща ми да не се окаже седмият — отвърна Адам и като кимна на Констанс, бързо се оттегли заедно с Джоан.

— Но, Адам... — понечи да изхленчи Констанс и пристъпи напред, като се опитваше да хване Адам за ръката. — Има още нещо, което трябва да знаеш за нея.

Последните думи стъписаха Адам. Той бе безкрайно озадачен какво толкова бе успяла да изрови Констанс, когато неговият човек все още разследваше. Въпреки това той издърпа ръката си и реши, че каквото и да бе открила, скоро и той самият щеше да го узнае от своя агент.

— Извини ме. Но наистина съм загрижен за баща си. Предполагам, че ме разбираш.

В зелените очи на Констанс проблеснаха такава злоба и яд, а в следващия миг тя като нацупено дете настъпи по такъв глупав начин Адам, че Джоан едва не прихна да се смее.

Когато се отдалечиха, Джоан промълви тихо:

— Благодаря ти за всичко!

— За какво именно? — Адам се престори, че не разбира какво бе направил току-що за нея. — Хайде по-скоро да идем при татко и да го освободим от хищните нокти на вдовицата Рей. Тази жена буквално сее смърт около себе си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата вечер Констанс зорко наблюдаваше Джоан и Адам и като че ли през цялото време търсеше удобен момент да ги хване отново насаме, за да им разкрие онова, което знаеше за Джоан, ако изобщо имаше такова нещо. За щастие тя изобщо не успя да улучи момент, в който да ги застави да я изслушат.

Когато успяха да откопчат доктор Джонсън от хищните ръце на вдовицата Рей, Джоан и Адам останаха заедно с него през цялата вечер, непрекъснато заобиколени от приятели и познати. Въпреки че Джоан едва бе избегнала надвисналата над главата ѝ опасност, тя все пак не можеше да не злорадства при вида на обидената до смърт глезена приятелка на Адам след неговия категоричен отказ да я изслуша.

Едва на следващата сутрин, когато двамата потеглиха за къщата на Адам, жизнерадостното настроение на Джоан се смени отново с вяло и мрачно при мисълта, че времето, което им оставаше да бъдат заедно, вече привършваше. Джоан едва сдържаше сълзите си. Двадесети беше точно след два дни. В понеделник тя трябваше да си тръгне от Адам, от неговото време и от новите им приятели, но този път завинаги.

Може би затова тя едва не се разплака, докато си вземаха довиждане с Парк в съботната сутрин. Бе ѝ много трудно да се сбогува след всички грижи, които бе положила за него, и след породилата се привързаност между тях.

Но с Адам щеше да ѝ бъде двойно по-трудно да се раздели. Тя изобщо не можеше да се усмихне — дори и тогава, когато Джордж се пошегува, че лицето ѝ е навъсено като буреносен облак.

Сърцето ѝ бе изсъхнало от тъга през последните дни. Струваше ѝ се, че ѝ предстои да изгуби част от самата себе си, без никога да може да я възстанови. И все пак оставаха още цели два дни. Защо да не се наслади на времето, което ѝ оставаше?

— Какво ти е? — попита я Адам, когато се изкачи на задната веранда да провери къде се бави Джоан.

Той тъкмо се бе преоблякъл и очакваше да я заvari в гостната.

— Защо стоиш така неподвижно? — запита той разтревожено.

Джоан се стресна, тъй като изобщо не бе чула вратата да се отваря. Когато се обърна към Адам, тя тихо отвърна:

— Няма ми нищо.

Младата жена бе поставила ръка на гърдите си и усещаше ускорените удари на сърцето си. Тя отново обърна поглед към прозореца, откъдето се виждаше как залязващото слънце гали върховете на дърветата.

— Само малко се поизмориx, докато те чаках вътре вкъщи. Навън е толкова прекрасно, че е за предпочитане човек да стои на въздух.

— Да, наистина е така — съгласи се Адам, погледна също към прозореца и си пое дълбоко въздух.

Откъм цветната леха се долавяше ароматът на рози.

— Дорис преди малко ми каза, че вечерята ще е готова по-рано. Само след няколко минути можем да идем в трапезарията, а нали знаеш колко се паникьосва, когато не се появим навреме, докато яденето е още топло.

После внезапно добави:

— Знаеш ли какво ми хрумна? Можем да се поразходим, след като вечеряме. И бездруго още е светло навън. Наблизо има една ливада, покрита с диви цветя, която е изключително красива по това време на годината.

Джоан се усмихна, докато наблюдаваше широките му рамене изпод синята батистена риза, с която се бе преоблякъл. Очевидно Адам искаше да си отдъхне в удобните домашни дрехи след официалните тоалети от предишната вечер. Нейните намерения съвпадаха с неговите. Джоан особено много обичаше да му се любува, когато е по риза. Самата тя бе предпочела една от летните си рокли с буфан ръкав и кръгло отворено деколте. Бледорозовият цвят на дрехата ѝ придаваше свежест и елегантност.

— С радост бих се поразходила, но ти навярно си доста изморен, след като цял следобед поправяхте рухналия покрив.

Джоан предположи, че въпросната ливада може да е онази, която бе съвсем близо до пролуката на тунела във времето, който я очакваше...

— Не би ли предпочел да си поседиш вкъщи и да погледаш залеза на слънцето? — попита тя.

Адам поклати отрицателно глава. Никога досега не се бе чувствал толкова възбуден и развълнуван. Самото присъствие на Джоан в дома му, му вдъхваше нови сили и ентусиазъм.

— Странно, изобщо не се чувствам изморен. Но съм готов да се съглася с онова, което ти предложиш.

Всъщност за него нямаше никакво значение какво ще правят, щом при всички положения щяха да бъдат заедно.

Джоан реши, че ще е по-добре и за двамата, ако си останат вкъщи, особено след като имаше възможността да се наслаждава на Адам, облечен в любимата ѝ риза, без той да забележи това. Вместо разходката тя предложи просто да поседят за малко в градината.

Веднага след като вечеряха добре, Адам и Джоан излязоха. Заедно почистиха люлката от листата и седнаха на дървената пейка, за да се насладят на залеза. Много скоро обаче отнякъде изникна Джордж и с готовност се присъедини към тях, без да усеща, че е нарушил уединението им.

Въпреки усилията на Адам да убеди момчето, че е време за лягане, Джордж упорито продължаваше да стои при тях. Опитваше да лови буболечките, накацали по фенерите, и да изтръгва бурените наоколо с върха на обувките си. В края на краищата навън притъмня и захладна, така че всички предпочетоха да се приберат вкъщи.

Адам беше безкрайно огорчен, че плановите му да остане насаме с Джоан под вечерното небе в обкръжението на ароматните градински цветя бяха рухнали заради наивното единадесетгодишно момче. Той следваше бавно Джоан и Джордж. Когато влязоха вътре, направи последен опит да остане насаме с Джоан, като изпрати Джордж да поръча на майка си една кана течен шоколад. Въобразяваше си, че Джордж ще остане при Дорис, докато тя приготви горещата напитка. За негово огромно съжаление момчето се върна само след минутка с думите, че Дорис ще донесе подноса с каната и чашите, след като приготви шоколада.

Отчаян от неуспешните опити да го отпрати, Адам опита още един вариант.

— Джордж, утре наистина ще имам нужда от помощта ти. Ще ми подаваш гвоздеите, докато слагаме керемидите на покрива, затова мисля, че е най-добре вече да си лягаш, за да успееш да се наспиш.

— Нима ще ми разрешите да се кача горе на покрива заедно с вас? — запита Джордж, очевидно заинтригуван от предложението на Адам. — Но нали сам казахте, че е много опасно да се качвам горе на покрива? Мислех, че ще помагам на Сайръс да поправяме оградата за добитъка.

— Да, но нали вече си достатъчно голям — подхвърли Адам, готов да обещае какво ли не само и само да остане насаме с Джоан. Изобщо не бе планирал това идване в къщата, за да прекара цялото си време с Джордж и Сайръс. — Нали си вече на десет години? — запита разсеяно той.

— Вече навърших единадесет — натъртено отвърна Джордж и уточни с гордост: — Даже съм на единадесет години и цели шест месеца.

— Значи си достатъчно голям, за да можеш да ми помогнеш за покрива. Но това означава, че трябва да си добре отпочинал. Не мога да допусна най-добрият ми помощник да се умори, преди да сме свършили.

Джоан наблюдаваше реакцията на момчето, докато го хвалеха, и много добре разбираше какво именно цели Адам. Тя едва сдържа усмивката си, когато видя как Джордж се изпъчи от вълнение и готовност да изпълни всичко, само и само да му разрешат да се качи на покрива като голям мъж. Затова бързо се съгласи:

— Прав сте. Трябва да си лягам — след тази думи момчето се обърна към Джоан и кимна вежливо. — До утре сутринта!

Джордж се изпъна, завъртя се бързо на пети и се отправи към стаята си с горда походка.

— Нарочно го направи, нали? — запита Джоан веднага щом Джордж се скри от погледа им.

— Какво съм сторил нарочно? — престори се Адам, че не разбира, след което вежливо се отдръпна встрани и с жест покани Джоан да преминат в салона. — Момчето е още малко и трябва да си ляга рано.

На влизане в гостната Джоан забеляза, че само две от лампите бяха запалени в двата края на масата зад канапето, на което обикновено сядаха заедно. Необикновена романтика излъчваше цялата стая, полуосветена от блясъка на лампите, и с тези старомодни мебели наоколо. Но Джоан се опита да не се поддава на омаята ѝ.

— А на тебе самия не ти ли се спи вече? — запита тя Адам и се отправи към единия от прозорците, за да го отвори.

Въпреки че навън вече бе захладняло, стаята не бе проветрявана целия ден и бе станало малко задушно.

В този момент Джоан забеляза, че часът е вече осем и нещо и почувства известно разочарование от това. Оставаха ѝ точно две нощи в обкръжението на Адам, а времето неумолимо напредваше.

— Нали стана толкова рано тази сутрин? И работи цял ден?

— Нали ти казах вече, че не съм изморен.

Убеден, че Джоан ще се отправи към канапето, той се премести зад нея, за да пресече пътя ѝ.

Джоан не долови движението му и за да не го кара да си мисли, че бърза да се отърве от присъствието му, тя добави все още с лице към прозореца:

— Радвам се, че не си уморен, защото аз самата също не възнамерявам още да си лягам.

Когато се обърна, Джоан едва не извика от изненада, тъй като почти се блъсна в гърдите на Адам. Не очакваше, че той е толкова близо зад нея. Нито пък, че ще съзре в очите му пламъка на изгарящо желание и нетърпение. Сърцето ѝ заби неистово. Всяка частица от тялото ѝ тръпнеше в очакване.

— Аз, аз... само исках да проветря малко стаята — заекна тя, защото всъщност нямаше нужда да обяснява това.

— Чудесна идея — съгласи се Адам и преглътна, когато погледът му скочи от кафявите ѝ очи към леко отворените устни.

Обладан от непреодолимо желание, Адам се пресегна и нежно я погали по лицето. Очите ѝ се затвориха и той разбра, че неговото докосване ѝ доставя истинско удоволствие.

— Спомняш ли си онзи следобед преди няколко седмици, когато те целунах?

Джоан отвори очи от изненада. Не бе очаквала този въпрос.

— Да — отвърна тя колебливо. Трудно можеше да се забрави такава страстна целувка. — Разбира се, че си спомням. Това се случи в деня, когато Джордж нарани ръката си.

Адам продължаваше да се любува на прекрасните ѝ черти. Погледът му се премести от мястото, където с върха на пръстите си леко и нежно галеше кожата ѝ, към дългите очарователни ресници, после върху прекрасния леко чип нос и накрая до едва разтворените ѝ устни, които сякаш очакваха неговите.

— Тогава ти се отдръпна и ми каза, че не е трябвало да го правим.

— Спомням си — отвърна Джоан с леко приглушен от вълнение глас.

Тя долови как погледът му се местеше по лицето ѝ. Странният блясък в очите му издаваше страстно желание. Джоан все по-трудно си поемаше въздух.

— Би ли ми обяснила защо тогава ми каза така? — запита Адам.

— Защо? — отвърна Джоан с въпрос.

Заливаше я мощна вълна емоции, които замъгляваха съзнанието ѝ, затова не успя да схване въпроса му.

— Защо какво? — запита тя повторно.

— Защо никога не е трябвало да те целуна? Ако сега не ми отговориш на този въпрос с достатъчно разумен довод, чувствам, че ще стана жертва на изключителната ти красота и отново ще те целуна.

— Но защо? — слисано попита Джоан, която изобщо не бе очаквала Адам да разкрие така неочаквано чувствата си.

— Аз самият по цели нощи съм си задавал този въпрос: какво е това нещо у теб, което ме привлича толкова много? Какво ме кара да стоя буден нощем и да мисля за теб?

— Ти стоиш буден нощем заради мен? — Джоан трудно можеше да повярва на всичко това. — Да не би да искаш да кажеш, че съм те заинтригувала?

— Скъпа Джоан Грифин, ти ме развълнува така, както много малко жени могат да го сторят, и то още в първия миг, в който те съзрях. Затова още тогава положих огромно усилие да не издам онова, което чувствам.

— Не те разбирам. Защо не си искал до го покажеш тогава?

— Защото се боях от теб или по-скоро от това, което можеше да ми причиниш — и когато след тези думи Джоан го погледна учудено, макар и явно поласкана, Адам обясни: — Страхувах се, че мога да пожелаая да те имам за цял живот, да станеш част от мен. Това е нещо, от което съм се пазил като от чума след смъртта на жена ми. Толкова много страдах, след като я изгубих, че не исках никога втори път да ми се случи нещо подобно.

Джоан го разбираше, защото абсолютно по същите причини тя самата се бе предпазвала толкова дълго време от сериозна връзка с някого.

— Никога не съм рискувал да завържа сериозна връзка с жена. Затова може би и жени като Констанс Сегуин и Патриша Уайт бяха просто част от компанията ми и нищо повече. Самите те са приятни и времето, прекарано с тях, е като забава, но нито една не е застрашила сърцето и чувствата ми.

— Нима аз представлявам опасност за тебе? — Джоан бе удивена от признанието на Адам, без да може да разбере накъде води целият този разговор.

— Що се отнася до бъдещето ми, да — призна Адам. — Но сега всичко се промени. Докато те наблюдавах тази вечер, разбрах, че вече е твърде късно. Влюбен съм в теб до полуда и единственото ми желание в този момент е да те целуна! — при тези думи Адам се приближи на милиметри до Джоан.

— Но Дорис всеки момент ще се появи — предупреди Джоан, притеснена от това, че икономката наистина щеше да се появи скоро.

— Съжалявам, но нямам никакво желание да целувам Дорис — пошегува се Адам и бързо приближи устните си до нейните, при което телата им се разтърсиха от неочаквано страстната целувка.

Когато след секунди Адам се отдръпна, дишането му бе учестено и той внимателно наблюдаваше смаяната Джоан. Той изведнъж се намръщи, като че ли току-що го бе обзело опасение:

— Моля те, не ми казвай и този път, че това никога не е трябвало да се случва. Едва ли ще мога да го понеса и съм готов да ти докажа, че това трябваше да се случи дори доста отдавна!

— Тогава защо не се е случило? — запита Джоан, без да съзнава колко опасен е моментът.

Тя забрави риска от поредна съкрушителна раздяла. В този миг тя изпитваше едно-единствено желание — да му покаже каква наслада ѝ е доставила неговата целувка, с което да го предизвика да я целуне повторно.

Адам бе смутен и объркан от последния ѝ въпрос.

— Мислех си, че ще ми се разсърдиш. И то до такава степен, че ще ме отблъснеш още веднъж. Не можех да понеса това втори път.

— Нали сега не те отблъснах? — закачи го Джоан с усмивка на лицето. — Нима това означава, че съм лошо възпитана?

— Не, по-скоро си непредсказуема! — призна той и едновременно с това си възвърна смелостта.

Трапчинките му мигом се откриха от лъчезарната усмивка.

— Всъщност ти ме объркваш още от първия миг, в който те видях — призна той.

— Това обида ли е? — запита Джоан, преструвайки се, че не разбира смисъла на думите му.

— Не. Не бих си позволил да те обидя! Това просто е самата истина.

Адам се загледа в чертите ѝ и се опита да отгатне нещо повече за Джоан. Оставаха толкова много въпросителни около нея.

— През цялото време ти си оставаш една загадка за мен. По този начин ли ще продължаваме и занапред? — попита той.

Джоан бързо поклати глава в мига, в който усети, че разговорът им отново се насочва към онази неприятна тема.

— Излиза, че съм кой знае колко хитра и загадъчна. Но около мене няма нищо тайнствено. Аз съм жена като всяка друга.

— Не, не е така — прошепна Адам и се приближи, като понечи да целуне Джоан, този път прегръщайки я нежно отзад. Завладян от страст и копнеж, които отдавна не бе усещал, той я придърпа към себе си, постави ръката си ниско под кръста ѝ и устните им се сляха в изпепеляваща целувка.

Джоан си помисли, че е редно да направи нещо, за да го спре, преди да е станало съвсем късно. Само че всеки неин опит да го отблъсне и да сложи край на целувката завършваше безрезултатно. Самата тя не искаше да спре онова, за което бе мечтала така дълго.

Тя знаеше, че скоро ще трябва да напусне Адам завинаги, и никога няма да има повече шанса да изживее всепоглъщащото щастие

на любовта. Тогава до края на своя живот щеше да съжaliaва, че се е лишила от това, което е желала най-много — да се люби с Адам и да бъде любена от него. Поне веднъж.

Макар и с риск да засили болката от раздялата, тя реши, че това ще е по-добре пред перспективата никога да не познае омаята от любовта с Адам. Тя се нуждаеше отчаяно от вълнуващи спомени. Спомени за Адам, които да останат в сърцето ѝ и да бъдат достатъчно ярки, за да преодолеят бариерата на времето и да останат живи и в нейната епоха. Тя нямаше намерение да се лишава от тези спомени.

Джоан вдигна ръцете си, за да ги обвие около врата на Адам, но слаб звук, дошъл някъде отдалече и подобен на този, който порцеланът издава при допир с метален поднос, я накара да се съвземе. Дорис всеки момент щеше да внесе в стаята горещия шоколад, ето защо Джоан се отдръпна смутена, все още дишайки тежко.

— Ето ваш шоколад — каза бодро Дорис, като внасяше подноса с ароматна напитка в стаята. Веждите ѝ се повдигнаха в почуда, когато забеляза приглушената светлина в стаята. Тя навярно се питаше защо е необходимо да се стои при такава оскъдна светлина, но вместо това продължи да хвали шоколада. — Много хубав, горещ шоколад, да, наистина много хубав.

Дорис забеляза странното изражение по лицата на двамата и се смути.

— Има нещо грешно? Нима вие не поръчали горещ шоколад?

— Да, разбира се, че поръчавме — каза Адам и се отдалечи от Джоан. Той се бореше с неудовлетворените желания, които напирала у него. — Мис Грифин има навика да изпива по чаша горещ шоколад преди лягане в студени вечери като тази. Поставете, ако обичаш, таблата на масата до канапето така, че да можем лесно да я достигнем.

Дорис направи каквото ѝ бе разпоредено, и наля две чаши шоколад със сметана. Тя подаде едната от тях на Джоан, а другата на Адам и запита:

— Има ли още нещо, с което мога да ви бъда полезна, преди да си легна?

— Не — отговори малко прибързано Адам, като направи гримаса за това, че не успя да скрие вълнението си. За да се пребори с него, той пое дълбоко въздух, задържа го в дробовете си, преброи наум до

четири, след което добави с напълно спокоен глас: — Благодаря, това е напълно достатъчно.

Дорис кимна и се отправи към вратата, но се досети за нещо, обърна се към Адам и запита:

— Понеже вечеряхте по-рано, бихте ли искали закуската утре да е готова също по-рано?

Джоан повдигна учудено вежди. Значи затова бяха подранили с вечерята — Адам специално бе поръчал на Дорис да промени часа ѝ. Тази загадъчност ѝ се стори странна.

— Не, няма нужда от ранна закуска — отвърна Адам, като избягваше да поглежда Джоан, защото знаеше, че погледът му може да го издаде. — Можеш да сервираш закуската както обикновено, Дорис.

— Добре, тогава ще мога да си отспя — призна си Дорис, после погледна към двамата с любопитство и излезе от стаята.

В мига, в който останаха отново сами, Джоан се почувства ужасно неловко поради това, което се бе случило или бе на път да се случи само преди броени минути. Тя постави чашата си на подноса и се приближи към канапето сякаш с намерение да седне, но не го стори.

— Защо си поръчал на Дорис да сервира вечерята по-рано днес? — Джоан не разбираше какво е подтикнало Адам да го направи, особено като се имаше предвид колко стриктно съблюдава той режима си и че обича точността.

— Защото се надявах да ни остане малко повече време, за да бъдем само двамата заедно — призна Адам и леко се намръщи, защото вечерта съвсем не бе преминала според неговия план. — Само че не предвидих, че Джордж ще се присъедини към нас с такава готовност.

— А е трябвало да го предвидиш — отбеляза Джоан и пожела да седне на канапето, ако не за друго, то поне, за да облекчи омекналите си от напрежението крака.

Нещо я възпря въпреки всичко, тъй като ѝ се стори, че Адам би го изтълкувал като признак на безразличие и можеше да не посмее да я целуне още веднъж. Тя потръпна при мисълта за още една целувка.

— Нали знаеш, че момчето буквално те боготвори. То живее с надеждата, че когато си идваш тук, ще можеш да му отделиш част от времето и вниманието си.

— И на мен ми е приятно да прекарвам времето си с него — призна Адам и също постави чашата си на подноса, след като бе отпил

едва една глътка.

След блаженството на целувката, при която бе усетил сладостта и нежността на Джоан, шоколадът му се стори направо безвкусен. Адам се приближи до вратата, хвана я отстрани и продължи да обяснява:

— Понякога Джордж ми е като истински син. Може би поради това, че ако моят син бе оживял, щеше да е на неговата възраст.

След тези думи Адам тихо затвори вратата и превъртя почти безшумно ключа. Бавно и уверено се отпрати към Джоан, готов да продължи оттам, откъдето го бяха прекъснали. Когато се доближи на сантиметри до нея, той добави:

— Но въпреки че обичам момчето, това не означава, че трябва да прекарвам цялото си време с него, докато съм си тук.

— О, но защо казваш това? — попита Джоан с прегракнал от вълнение глас, а краката ѝ едва не се подкосиха и сърцето ѝ не спираше да бие все по-ускорено и напрегнато.

— Ами защото има моменти, в които предпочитам компанията на възрастните — отвърна Адам, докато обхождаше с поглед чувствените ѝ устни, а после и великолепните ѝ очи.

— Възрастни? Като Дорис например? — запита Джоан, макар да схващаше намека.

Замаяна от вълнение като влюбена за пръв път ученичка, Джоан едва сдържаше кикота си, предизвикан от реакцията на Адам при последните ѝ думи.

— Едва ли точно с Дорис... — отвърна той.

В следващия миг устните им се сляха в поредната целувка. Адам я прегърна и силно придърпа тялото ѝ към своето. Сякаш тъкмо това бе очаквала Джоан толкова време и го прегърна, нетърпелива да се наслади на блажения миг. Тя напълно забрави за опасността да разбие за пореден път сърцето си, отдадена на момента. Нищо не можеше да се сравни с нежната прегръдка на Адам. Нямаше нищо нередно в това да дадат свобода на чувствата и желанията си. Джоан сама не издържаше на напирещата отвътре жажда за интимност.

Беше потъпквала онова, което изпитваше към него, от толкова време. Сега вече бе решила да му се отдаде с готовност и да се наслади на неговата нежност и всеотдайност. После, с времето, щеше да намери сили да преживее мъката след раздялата им.

— Желая те! — каза задъхано Адам в мига, в който устните им се отлепиха.

Той нямаше търпение да ѝ покаже колко неотложни и силни са чувствата му в този миг:

— Желая те от мига, в който преди седем седмици те зърнах за първи път.

— И аз те желая — призна Джоан малко преди Адам отново да я целуне страстно.

Джоан тръпнеше от възбуда. Не беше се любила с нито един мъж след трагичната ѝ раздяла с Томас и сега сетивата и всяка частица на тялото ѝ бяха изтръпнали в очакване. Тя се притисна нежно към Адам. Леко разтвори устни и простена от удоволствие, когато Адам близна с език небцето ѝ. С всеки изминал момент, колкото по-опияняващи и всепоглъщащи ставаха целувките им, вълнението и екстазът ѝ нарастваха като лавина.

Обзета от нетърпение и жажда за любов, Джоан галеше с ръце гърба и раменете на Адам. Тя плахо опипваше мускулестите му ръце. Прекрасното му телосложение бе цяло удоволствие за очите ѝ — мускули, твърди и оформени не от нарочни упражнения в специални салони с тренажори, а от честен и упорит физически труд. Тя продължаваше да гали изпъкналите изпод меката риза гърди и постепенно бе запленена изцяло от неговото силно тяло, притиснато нежно и интимно към нейното. Адам не спираше да я целува все по-нежно и по-нежно, така че Джоан едва забелязваше как неговите ръце също я галеха и прегръщаха любвеобилно. В един миг усети как Адам разкопча няколко копчета на гърба на роклята ѝ и платът леко се спусна надолу. Тя забрави за всичко останало и се отдаде на насладата. Нямаше смисъл да мисли за нищо друго, което би развалило магията на тази прекрасна нощ.

Разкопчал донякъде роклята, с едната си ръка Адам стигна до гърдите ѝ и пое с длан едната. Макар и през меката памучна тъкан, Джоан усети как изтръпва от опиянение при докосването. Зарадва се, че не бе сложила сутиен. Ако трябваше да спре, за да обясни на мъж от 1889 година какво е предназначението на такава странна част от облеклото, като сутиена, тя рискуваше да пропусне блаженството на онова, което предстоеше да се случи с тях много скоро.

Само след секунди платът на роклята се отпусна надолу до кръста на Джоан. Той нямаше време да се чуди и мае защо Джоан не е облякла долната си риза, защото това само му помагаше час по-скоро да я съблече и да се наслади на голото ѝ тяло. Той нетърпеливо смъкна роклята, която падна на пода.

Джоан ахна от възмущение, а тялото ѝ потръпна от хлад, въпреки че в стаята не бе много студено. Гърдите ѝ се стегнаха от напрежение. Преди Адам да понечи да свали кюлотите ѝ и да установи, че това изобщо не са кюлотите, които жените са носели тогава, Джоан се отдръпна леко назад, привлече погледа му към гърдите си и сама свали фустата си заедно с бикините. След това бързо се пресегна към ризата му и започна да я разкопчава.

Адам не можеше да свали поглед от сочните красиви гърди на Джоан. Той се пресегна и нежно ги обхвана в дланите си, като същевременно започна да гали зърната, докато те се втвърдиха от нежния допир на пръстите му. Въпреки че сам бе на върха на възбудата, той реши да продължи с ласкавата любовна игра колкото се може по-дълго, за да ѝ достави максимално удоволствие. Не можеше да си позволи да бърза точно сега, когато щеше да я люби за пръв път. Искаше му се Джоан да изпита истинско щастие при акта.

Междувременно неговата любима бе успяла да разкопчае всички копчета. Тя бавно отметна ризата назад през широките му рамене. Очите ѝ следяха собствените ѝ движения. Мъжественото тяло на Адам, полуосветено от бледите лампи в стаята, я хипнотизира.

Сега, когато телата им бяха голи, притиснати един към друг, те продължиха да се целуват още по-страстно и нетърпеливо, докато желанието им се превърна в тръпнещ копнеж и нетърпение да се потопят в любовен екстаз.

Джоан притвори очи и отприщи всички потискани до този миг емоции. Нямаше връщане назад. А и самата тя не мислеше за друго, освен за блажения миг на тяхната любов. Беше влюбена в Адам толкова безвъзвратно и всеотдайно, че в този момент не можеше да осъзнае нищо друго, освен едно-единствено тръпнещо очакване на взаимно сливане.

Тя потъна във вихъра на страстно нетърпение, изтръпнала от възбуда и очакваща върховния миг на любовния акт. Нежността и сладостта на целувките и прегръдките им я възбуждаха неописуемо.

Колкото повече продължаваше любовната увертюра, толкова по-силно бе усещането за близост между двамата. Джоан почувства за пръв път подобно вълнение и екстаз, такова, каквото не бе усещала дори в прегръдките на Томас Рурк, за когото някога бе имала намерение да се омъжи. Никога досега тялото ѝ не бе изтръпвало до такава степен в очакване на любовния акт. Никога страстта ѝ не бе стигала до такива измерения от нетърпение, опиянение и копнеж за интимност.

Едва не изгаряше от желание да се люби с Адам. Тя впи ръце в гърба му с цялата сила, на която бе способна. Искаше ѝ се да му покаже, че е готова да го приеме, че повече не издържа на напрежението. Искаше ѝ се поне сега, в този, макар и кратък миг да се слеят, да останат така заедно, за да ѝ бъде по-късно достатъчен за цяла вечност.

Адам бе поразен от нейната реакция, от неочаквания изблик на страст. Той издаде гърлен звук — израз на неимоверната възбуда, която го бе обхванала, и придърпа Джоан към канапето. Почти легнал върху нея, макар и леко встрани, Адам продължи да я гали и да обсипва тялото ѝ с целувки, докато Джоан започна да се извива нетърпеливо нагоре към него.

Тя чувстваше, че вече не издържа на сладкото мъчение. Точно тогава Адам наклони глава и продължи да я целува надолу по шията и после по гърдите. Възбудата ѝ достигна своя връх. Джоан тръпнеше от нетърпение да се люби с него. Тя леко придърпа раменете му към себе си, за да даде знак, че е готова.

Когато Адам отново целуна устните ѝ, Джоан изви тялото си нагоре към него, за да го подкани. Самата тя вече не се сдържаше. Беше като жарава, готова да се възпламени всеки момент.

Адам бавно се повдигна и се вгледа в нея с любящ поглед. Очите му се спряха върху пламналото от вълнение лице, притворените в очакване очи и леко разтворените чувствени устни. Гърдите ѝ леко се повдигаха при всяко вдишване, втвърдени и напрегнати от любовните ласки. Адам усети, че тя е готова да го приеме. Нетърпелив да ѝ достави удоволствието, за което тя копнееше, като все още си мислеше, че Джоан е девствена, Адам леко наклони тялото си над нея.

Неописуемо щастие и блаженство се разля по цялото ѝ тяло в мига, когато телата им най-после се сляха. Най-после двамата бяха

едно, бяха се слели в наслада и любовна треска. Чувствата ѝ не подлежаха на описание. Никога не бе чувствала подобно задоволство от секса. Най-невероятно от всичко бе, че наслаждението и екстазът продължаваха да нарастват с всяка следваща секунда.

Дишането ѝ се ускори, тя изпитваше неописуем екстаз и само след минута достигна кулминацията, при което от щастие изплака, изричайки на глас името на Адам. Той на свой ред ѝ отвърна, като се притисна нежно и страстно отново към тялото ѝ. И за двамата онова, което изпитваха в този миг, бе нещо съвсем ново и непознато.

Блажени и тръпнещи от щастие, Адам и Джоан се отпуснаха на канапето с все още преплетени тела. И двамата бяха отмалели.

Адам пръв се осмели да наруши тишината:

— Искам да знаеш, че те обичам!

Въпреки че току-що бе разбрал, че Джоан не е девствена противно на неговите очаквания, това не му пречеше да я обича, както и преди. Той се повдигна леко и като се подпря на лакът, за да може да я вижда, продължи:

— И искам да се ожения за теб.

Джоан изведнъж посърна при мисълта, че едва ли само тя щеше да страда след всичко, което се бе случило между тях. Защо не си бе дала сметка, че ще нарани и него, като позволи такава близост помежду им?

— Не те разбирам. Едва ли говориш сериозно — каза тя.

— Напротив, говоря съвсем сериозно — отвърна Адам и отметна с пръст една къдрица, паднала върху челото ѝ. Не разбираше защо тялото ѝ се изопна така.

— Искам да станеш моя съпруга. Искам това, което току-що се случи помежду ни, да бъде и занапред наше преживяване.

Джоан не успя да сдържи сълзите си. Беше толкова завладяна от собствените си чувства към Адам, че не бе успяла да предвиди какво може да изпитва той самият към нея.

— Но аз не бих могла да се омъжа за теб.

Изпитваше ужасна вина, задето не бе помислила нито за миг за неговите чувства и се бе водила единствено от собствените си плътски желания. Джоан се изправи и погледна встрани. Тя отчаяно търсеше утеха от тревожните мисли, които я вълнуваха в този миг. Една от

възглавниците бе паднала на пода. Тя се пресегна и я вдигна, след което я притисна към гърдите си.

— Въпреки че много те обичам, Адам, наистина много те обичам. Но не мога да стана твоя жена.

Адам си помисли, че тя се притеснява от факта, че не е девствена, но мигом си спомни за мъжа, когото Джоан бе обичала и за когото бе имала намерение да се омъжи. Той също се надигна и я прегърна през рамо.

— Ако се тревожиш за това, че не съм първият мъж в живота ти, това за мен самия няма значение. Всичко, което се е случило с тебе, преди да се запознаем, не ме интересува. Това, което сега има смисъл, е, че аз те обичам много и искам да прекарам остатъка от живота си с тебе. Джоан, вярвам, че ние можем да бъдем щастливи заедно.

Джоан бе притисната от такава душевна болка, че едва можеше да издържи. Откровеността на Адам и признанието му още повече я разстроиха. Тя зарови лице във възглавницата и заплака горчиво. Изобщо не бе очаквала подобно стечение на обстоятелствата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Объркан от неочакваното поведение на Джоан след направеното предложение за женитба, Адам продължи да я гали нежно по косата и да я убеждава в своите чувства. Наистина не го бе разстроил фактът, че Джоан е спала с друг мъж преди. Той я обичаше толкова много, че каквото и да било от нейното минало не можеше да намали силата на чувствата му. Единственото му желание в този момент бе да я склони тя да стане негова съпруга и оттук нататък да бъде само неин.

— Джоан, аз наистина не се интересувам от твоето минало — продължаваше да я уверява Адам. — Моля те, повярвай ми и кажи, че си съгласна да се омъжиш за мен.

Когато Джоан само поклати отрицателно глава и продължи да плаче неудържимо, Адам се почувства толкова нещастен, колкото едва ли бе очаквал. Защо тя не му вярваше?

— Казвам ти самата истина. Мога да ти простя всичко от твоето минало. Моля те, Джоан, поне кажи, че ще помислиш върху моето предложение.

Джоан бе покъртена от неговото великодушие и благородност. Тя изхлипа и повдигна глава от възглавницата. Беше плакала толкова много, че очите ѝ бяха целите зачервени, а възглавницата — мокра.

— Нали ти казах, че не можем да се оженим. Съдбите ни са твърде различни.

— Може и да са били различни до този момент, но ние с теб си приличаме по толкова много неща.

Адам подпря с пръст брадичката ѝ, да не би Джоан отново да зарови красивото си лице във влажната възглавница.

— Ако се безпокоиш да не загубиш професията си, не се тревожи. Мога да уредя да започнеш медицинска практика тук. Джонстаун непрекъснато нараства и винаги има нужда от един нов лекар.

Джоан само примигна, устните ѝ потрепнаха и очите ѝ се напълниха отново със сълзи. Но Адам продължи да я увещава:

— Може в началото да започнеш като партньор на баща ми. Особено сега, когато самият той не е добре, наистина ще има нужда от заместник. Можеш да работиш заедно с него, колкото пожелаеш, а след това да продължиш сама. Той няма да работи вечно. В един момент ще му се наложи да се оттегли и тогава пациентите му ще останат без лекар. Защо да не те препоръча на собствените си пациенти? Още повече, че вече ще са свикнали с теб, ако практикувате заедно с баща ми.

Джоан потръпна, когато съзря надеждата и увереността в очите на Адам. Обхвана я истинско желание да може завинаги да остане с него. Това желание бе също толкова силно и непреодолимо, колкото и необходимостта да се завърне в своето време, в своя истински живот. Разбушувалите се противоречиви чувства я объркаха напълно.

— О, Адам, наистина бих искала да мога да остана при теб. Повярвай ми! Но не мога. Просто няма да се получи.

— Защо да не се получи? — запита Адам, засегнат от поредния ѝ отказ. Лицето му придоби сериозно изражение и той свали ръката си от гърба ѝ, облягайки се на канапето. — Нали ти и без това нямаш установена частна практика, където и да е. Нито пък си назначена, в която и да е болница в Питсбърг. Иначе едва ли би могла да дойдеш дотук така свободно.

Когато Джоан се извърна с препълнени от сълзи очи от причинената мъка, Адам се засрами от резкия си тон и обидните думи, които току-що бе изрекъл. Той побърза да ги смекчи:

— Не ме разбирай погрешно. Не искам да те карам да се чувстваш зле. Единствената причина, поради която не си успяла да се наложиш като лекар в Питсбърг, е в хората, които подобно на жителите в Джонстаун не са склонни да възприемат една жена като добър лекар. Вероятно положението е същото и в болниците.

— Ти си проверявал всички болници в Питсбърг? — удиви се Джоан, след като разбра, че въпреки разкритието за нейната измама Адам все още я обичаше и искаше да се ожени за нея. — Кога си успял да го направиш?

— Преди няколко седмици, но само защото живо ме интересуваш и исках да узная нещо повече за тебе — Адам се опитваше да ѝ покаже, че не е разследвал миналото ѝ от недоверие. — Тревожех се за тебе.

— Ти си се тревожил за мен? Но защо?

— Защото при всеки мой опит да поговорим за теб ти винаги се смущаваше и сменяше темата на разговора. Явно бе, че се страхуваш да говориш за себе си, затова предположих, че може би бягаш от нещо или от някого. Разтревожих се да не би нещо или някой да те заплашва по някакъв начин. Искях да ти помогна, да те защитя. Сега разбирам защо не си искала да говориш за работата си, нито пък къде живееш. Слава Богу, не си била в опасност. Просто не си искала да помислим, че не успяваш да се наложиш в професията си. Нима не съзнаваш? Причината не е у тебе, а у другите, които просто не могат да те възприемат като истински лекар. Те не могат да надмогнат собствените си предразсъдъци и да разберат колко добър и компетентен лекар си ти.

Джоан трудно можеше да възприеме благородството и способността на Адам да вниква в душата на хората и да проявява съчувствие. Защо повечето мъже не бяха като него! За миг тя се опита да си представи какво би било, ако се омъжи за него, като се съгласи да остане в неговото време. Да прекара остатъка от живота си с такъв прекрасен мъж, на когото може да се осланя за всичко. Но бързо се върна в реалността и реши, че не може да продължава да заблуждава по този начин Адам и да подхранва неговите надежди:

— Въпреки всичко не мога да се омъжа за теб.

— Но *защо*? — запита той настоятелно, напълно объркан и дори обиден от непрестанните ѝ откази.

Адам тупна с ръка по канапето в гнева си. После внезапно стана и започна да събира дрехите им от пода, като хвърли към Джоан роклята ѝ. Беше толкова ядосан от отказа ѝ, че не обърна внимание на странното бельо, което се подаваше изпод дрехите ѝ. Всичко, което достигаше до съзнанието му в този момент, бяха изплъзващите се романтични видения за съвместния им живот.

— Защо не ми отговаряш? Кажи, защо не можеш да се омъжиш за мен? — при тези думи Адам размаха ризата си, която току-що бе вдигнал от пода. — Вече призна, че ме обичаш. А и нали ми каза, че вече няма друг мъж в живота ти.

Душата на Джоан отново бе прободена от остра болка. Никога досега не бе чувствала толкова жестоко страдание. Не биваше да

допуска Адам да се влюбва в нея. Тогава всичко щеше да е много по-лесно.

— Да, така е — каза Джоан с приглушен от болка и безпомощност глас. Тя бързо облече бельото си и се опита да не гледа към Адам, който също се обличаше в този момент. — Истина е, че те обичам и че няма друг мъж в живота ми. Но при все това не мога да се омъжа за тебе.

— Това още не е отговор на въпроса — Адам я погледна внимателно и забеляза, че Джоан се е облякла необикновено бързо и в момента се опитва да закопчее копчетата на гърба си. — Защо да не можеш да станеш моя жена? — повтори въпроса си той.

Джоан бе толкова съсипана от внезапната мъка, че просто промълви:

— Защото не мога.

И този път тя отново си представи колко по-лесно щеше да бъде, ако се бе съгласила. Колко спокоен и щастлив щеше да бъде животът им. Единствената ѝ цел щеше да бъде да направи Адам щастлив. Колкото и примамливи да бяха тези мечти, те тутакси се стопиха и отстъпиха място на реалността. Джоан разбираше, че самата тя никога не би могла да бъде щастлива в този свят. Та нали бе лекар. Как би могла да изостави кариерата си! Да бъде помощник на лекар, който знаеше много по-малко от нея, и един ден да наследи грижите за шепа пациенти, ѝ се стори твърде непривлекателна перспектива. Особено когато бе решила да подаде документи за длъжността завеждащ спешното отделение, която щеше да се освободи със заминаването на доктор Станфорд за Калифорния през август. Още повече че нямаше документ, подходящ за този век, който наистина да удостоверява медицинското ѝ образование. Колкото и парадоксално да бе, през 1889 година нейната диплома, получена през двадесети век, нямаше никакъв смисъл.

Докато наблюдаваше как Джоан се разкъсва от тревожни размисли, Адам долавяше, че една малка частица от нея все пак иска да остане с него. Той искрено се надяваше, че именно това желание ще надделее. Затова приклекна до канапето и погледна Джоан в очите.

— Разбирам, че моето предложение е малко неочаквано и навярно ти е трудно да прецениш веднага какъв отговор да ми дадеш. Затова съм готов да изчакам, докато размислиш и решиш сама как да

ми отговориш. Ще се съгласиш ли поне на такъв вариант? Нека имаш време да прецениш всичко, както трябва, и да вземеш правилното решение.

Джоан кимна с глава. Поне това можеше да направи, за да се отплати за изключителното благородство на Адам.

— Добре, Адам. Ще си помисля. Но моля те, не се надявай твърде много да се съглася. Едва ли ще реша да приема предложението ти за женитба. Ние с теб сме наистина твърде различни, за да се съберем за цял живот.

Ех, ако можеше Адам да възприеме наистина тези различия. Нима той никога нямаше да се заинтересува от тайните на нейното минало.

Горчивата истина бе, че Адам не можеше да не търси обяснения за нейната загадъчност. А ако Джоан трябваше да му признае коя е и откъде идва, той с положителност щеше да я помисли за ненормална. И дори ако се наложеше да го убеди в истинността на думите си, това надали щеше да промени ситуацията, в която бяха попаднали. Те щяха да си останат от два различни свята, от два различни века. Съвместното им бъдеще бе просто немислимо.

През следващите няколко часа те изобщо не обсъждаха предложението на Адам или това, че така страстно и нетърпеливо се бяха любили на канапето в гостната. Най-после Адам се прозина и поради напредналото време предложи:

— Ела с мен в моята спалня — той съпроводи своите думи с прегръдка и я погледна право в очите. — Искам само да ти покажа какво би било, ако се съгласиш да се омъжиш за мен.

Адам стоеше пред Джоан, чакайки нейния отговор. Въпреки усещането, че е редно да му откаже, желанието да се сгуши отново до него надделя. По-добре бе да забрави за страданието си и да се престори, че бъдещето е пред тях. Само това бе начинът да оцелее психически до края на седмицата.

— Само, при условие че каквото и да се случи между нас тази вечер, няма да повлияе на моето решение.

— Но как е възможно? — възпротиви се Адам и силно стисна ръката ѝ. Без да дочака отговор, той се наведе и я целуна нежно до ухото и долови как Джоан си пое дълбоко въздух.

— Иска ми се да не те разочаровам повече, ако наистина реша да не приема предложението ти — каза Джоан и почувства прилив на ново вълнение и копнеж за любов.

— Но нали ми обеща поне да си помислиш? Това ми стига засега — увери я Адам и леко я придърпа към себе си, за да я целуне още веднъж по-близо до нежната извивка на ухото ѝ.

Джоан леко притвори очи.

— Предполагам, че разбираш как се чувствам в този момент... — прошепна Джоан и без да може да продължи, хвана протегнатата ръка на Адам и го последва до неговата спалня. Тя изчака до вратата, докато Адам влезе да запали една настолна лампа до леглото.

Докато той отмяташе покривката на леглото, Джоан се огледа. Тя за първи път попадеше в неговата спалня. Мебелите бяха солидни, изключително красиви. Явно самият той ги бе подбирал. Стаята бе много по-голяма от онази, която използваше Джоан. В единия ъгъл бе разположено самото легло, а в противоположния се виждаха масичка с няколко стола и малко канапе.

— Затвори вратата и ела при мене — каза Адам и широко разтвори ръцете си в очакване Джоан да се приближи. Беше готов да я дари с цялата си любов и нежност.

Джоан бързо затвори вратата и само след миг потъна в прегръдките му. За броени минути двамата се съблякоха и се мушнаха в леглото, нетърпеливи да се насладят един на друг. Този път не разговаряха. Отдадоха се на истинската радост от секса без задръжки, без умувания, без тревога за бъдещето. Джоан предпочете да остане при Адам през остатъка от нощта заради самото щастие, което ѝ носеше присъствието му. Тя забрави за бариерите на времето и за раздялата, която им предстоеше. Просто мечтаеше един ден наистина да може да стане негова съпруга.

Едва когато първите слънчеви лъчи проблеснаха през прозореца, тя се измъкна тихо от леглото, като внимаваше да не го разбуди, и безшумно прекоси стаята, като за пръв път използва междинната врата, разделяща техните спални. Разбира се, истински ѝ се искаше да остане и да види как ще се събуди Адам. Това сигурно щеше да е приятна гледка, но се притесняваше да не би Дорис или момчетата да открият какво се бе случило през нощта. Тя не знаеше дали Адам става сам, или Дорис го събужда.

Когато Адам се пробуди и забеляза, че е сам, а до него има само една измачкана възглавница, той изпита ужасен страх да не би Джоан да е избягала, защото е била разочарована от сексуалните им преживявания. Но когато си спомни спонтанните ѝ движения, докато правеха любов, и думите ѝ, уверяващи го в обичта ѝ към него, той се поуспокои и надеждата отново изпълни сърцето му. Те двамата бяха създадени един за друг и той си обеща да направи всичко, което бе по силите му, за да я убеди, че това е така.

През следващия ден Джоан не можеше да се отърси от спомена за красивите любовни мигове от изминалата нощ. Може би затова никак не се изненада, когато Адам влезе в спалнята ѝ тъкмо когато се канеше да си ляга. Обичта ѝ към него бе толкова силна, а времето, което им оставаше да бъдат заедно — толкова кратко, че не можеше да намери сили да откаже на Адам да остане при нея. Тя отметна завивките почти по същия начин, по който и той бе сторил това предната вечер, после духна лампата и го покани в леглото си със страстна целувка.

По-късно, облегнала глава на неговото рамо, задоволена и щастлива, Джоан потъна в размисли за тях двамата и за бъдещето. Внезапно се досети, че не бе взела никакви мерки да се предпази от забременяване. Интересно защо това изобщо не ѝ бе дошло наум през цялото време. Какво щеше да стане, ако, след като се върнеше на работа, установи, че е бременна от Адам. Подобна мисъл, вместо да я изплаши, я накара да се усмихне и тя сложи ръка на корема си, като си мечтаеше как ще роди детето и ще го възпита с цялата си обич, с която нямаше да може да дари Адам.

Докато се унасяше в сладък сън, Джоан неволно си представи дните на своето майчинство. Да, детето от него щеше да е най-красивият спомен за Адам, който тя можеше да си пожелае.

На следната утрин Джоан се събуди и установи, че Адам я бе изпреварил, и вместо него на възглавницата до главата си, тя намери малко жълто цвете. Тя вдигна нежно цветето и го помириша. Въпреки че не усети никакъв аромат, се усмихна радостно, като отбеляза, че Адам има още едно прекрасно качество — той бе и романтичен по природа.

На следващата вечер, която всъщност трябваше да бъде последната ѝ нощ в 1889 година, Джоан се осмели и вместо да изчака Адам да дойде при нея, сама влезе в неговата спалня. Тя съзнателно отхвърли всички мисли за това, което предстоеше на следващия ден. Не ѝ се искаше да гадае как ще се отрази на двамата нейното заминаване, този път последното.

Отчаянието, че скоро щеше да изгуби всичко онова, което той бе способен да ѝ дари, я накара да бъде толкова всеотдайна и любяща, че тази нощ бе изпълнена от най-красивата възможна любов, от най-незабравимата сексуална игра, на която двамата бяха способни. Те се любиха няколко пъти, достигнали до пълна екзалтация и кулминация на чувствата. Джоан през цялото време упорито отхвърляше мисълта за раздялата им.

Тази нощ тя остана при него през цялото време. Само за няколко секунди, докато той спеше, тя се измъкна, прокрадна се в своята спалня, взе фотоапарата и направи бързо една снимка на унесения в сън Адам. През цялото време трепереше от страх да не би светлината от светкавицата да го събуди. За неин късмет Адам само потърка лицето си и се обърна по гръб. Джоан бе извънредно доволна, че най-сетне е успяла да го снима, макар и в съня му. Тази снимка щеше да бъде нейното успокоение през дългите самотни нощи, които ѝ предстояха. Щеше да покаже и на детето си един ден, ако се окажеше, че е бременна. Тя искрено се надяваше да е бременна. Това бе нещо като да вземе частица от Адам със себе си на тръгване.

Джоан вече знаеше, че Дорис много рядко се качва горе и обикновено оставя Адам да се събуди сам. Затова остави фотоапарата обратно в своята стая, като се постара да го скрие добре в една купчина дрехи и побърза да се върне в леглото при Адам. През цялата нощ остана будна, сгушена до тялото на мъжа и вслушвайки се в равномерното му дишане.

Споменът за това, как двамата се любиха, я караше да потръпва от удоволствие, но много скоро осъзна колко мимолетно е било това щастие. Връзката им бе обречена и сърцето ѝ застина от острата болка, причинена от неумолимата истина. Това бе последната им вечер заедно.

Когато на следващата сутрин Адам откри Джоан в леглото си, сърцето му се изпълни с радост и надежда.

— Нима твоята непреклонност е отстъпила вече? — запита той, щом отвори очи и видя Джоан надвесена над него, опряла се на единия си лакът. Тя го гледаше съсредоточено, а дългите ѝ бухнали коси падаха свободно на голите ѝ рамене. Приличаше му на морска сирена, която бе готова да го изкуши всеки момент.

— Не, ни най-малко — отвърна искрено Джоан и поклати тъжно глава. Сега, когато Адам вече бе буден, часът на раздялата бе настъпил.

— По-скоро съм разстроена, защото днес трябва да си тръгна — поясни Джоан.

Когато чу това, той скочи като ужилен, а лицето му се изопна от напрежение.

— Какво, какво? Та ти не си ми споменавала дори, че възнамеряваш да си тръгнеш точно днес.

— Не исках да те разстройвам — Джоан отклони погледа си встрани, защото усети как сълзите напират в очите ѝ. Този път трябваше завинаги да напусне Адам. Не искаше да му признава, че тази раздяла е сериозна, не и преди да си вземе „сбогом“ с него. — Но наистина трябва да тръгвам днес.

— Защо? — мигом попита Адам, объркан от това, което Джоан току-що му бе съобщила. Изобщо не бе готов да се раздели с нея точно в този момент. Още не бе получил отговор на предложението си за женитба. — Защо трябва са си тръгнеш така внезапно?

— Не е внезапно. От няколко дни съм решила. Трябва да се върна на работа — гласът ѝ звучеше съвсем сериозно. Джоан знаеше, че е крайно време да се настрои отново на вълна работа в спешното отделение.

— Но къде смяташ да се върнеш? — Адам все още недоумяваше на какво се дължи нейното неочаквано решение да си тръгне. — Аз вече проверих във всички болници в Питсбърг. Нали помниш, че ти казах? Никъде нямаше записано твоето име в списъка на работещия персонал.

— Има една болница, която навярно си пропуснал — Джоан отметна със замах завивките и облече халата си. Нямаше намерение да се впуска в подробности и по-нататъшни обяснения.

— Вече е почти шест и половина и Дорис навярно ще се запита защо се бавим още. Ще ти обясня какво съм решила, когато се облека и слезем долу.

И без да даде възможност на Адам да каже повече каквото и да е, Джоан бързо влезе в своята спалня.

Въпреки че никак не ѝ се искаше Адам да я запомни със зачервени от плач очи, Джоан не успя да се сдържи и се разплака, докато се обличаше. Само за няколко часа трябваше да опакова дрехите, които възнамеряваше да вземе със себе си, и да напусне Адам завинаги. От мисълта, колко малко време им оставаше да бъдат заедно, ѝ прилошаваше.

Но тъй като трябваше да е на работа в четири, това означаваше да си тръгне още преди обед, за да успее да се добере до дома на родителите си. Не бе подготвила нещата си за Питсбърг, нито пък бе взела със себе си в Уудвейл дрехи, подходящи за работа. Затова се налагаше да тръгне по-рано от дома на родителите си, за да има време да се отбие в апартамента си и да облече нещо, преди да иде на работа. Имаше най-малко час път с колата до Питсбърг, от което следваше, че ще трябва да напусне Уудвейл не по-късно от два часа следобед.

Когато Джоан влезе в трапезарията малко след шест и половина, вече бе успяла да се овладее, но Адам бързо отгатна по зачервените ѝ очи, че е плакала. Вместо да ѝ причинява болка, като я разпитва за причините, поради които си тръгва, Адам предпочете да я убеди да остане. Той скоро разбра, че е безпредметно да я разубеждава, и това, което му оставаше, бе да разбере дали ще имат възможност да прекарат поне по-голямата част от деня заедно. Истински се разочарова, когато веднага след закуската Джоан се извини и напусна стаята, за да стегне багажа си.

Към девет часа тя се появи с двете си чанти, готова за тръгване. Адам изчакваше в гостната, загледан с празен поглед през прозореца. Имаше вид на крайно обезсърчен. Въпреки, старанието си да изглежда външно спокойна Джоан цялата трепереше от нерви. Когато се приближи до него, тя прошепна:

— Тръгвам си.

Адам се стресна. Не бе чул отварянето на вратата, унесен в тъжните си размисли.

— Но аз още не съм приготвил каретата — отвърна той и погледна с изненада към двете чанти. Не бе предполагал, че може да се пригответи толкова бързо. Повечето жени стягаха багажа си по цял ден дори тогава, когато им се налагаше да пътуват съвсем наблизко и за кратко. Джоан, както винаги, бе по-различна от другите. Беше просто необикновена. Всичко у нея беше по-особено. От това на Адам му стана още по-тежко.

— Не предполагам, че ще си тръгнеш така скоро. Ще се постарая да побързам с каретата.

Джоан постави ръка на рамото му и изпита огромна болка при мисълта, че това навярно е последният път, когато го докосва.

— Моля те, не се чувствай задължен да приготвяш каретата. Предпочитам да повървя пеша.

— Но аз не мога да те пусна да си ходиш пеша. От тук до Джонстаун са почти пет мили, а пътищата са все още кални от скорошните дъждове.

Точно заради това Джоан не искаше Адам да я откара до Джонстаун с каретата, защото това щеше да отнеме цял час езда дотам и почти още един час пеша до мястото на прехода. Оставаше ѝ още половин час да се придвижи до дома на родителите си. При това положение времето по никакъв начин нямаше да ѝ стигне. И без това бе чакала до последния възможен ден.

— Моля те, Адам, разбери ме!

Адам свали ръката ѝ от рамото си и я загледа въпросително.

— Моля те, искам просто да ти кажа довиждане.

Изразът на лицето ѝ излъчваше непоколебимо решение. Стори му се, че тя иска да си вземат „сбогом“, сякаш никога повече няма да се видят отново.

— Говориш така, сякаш се разделяме завинаги.

— Не съм сигурна, че отново ще дойда — отвърна Джоан. Тя трескаво размисляше как да му обясни нещата така, че да не го заблуди отново. Искаше ѝ се Адам да може да я забрави мигновено след нейното заминаване и да се върне към своя предишен живот. — Да, едва ли отново ще дойда при тебе — добави накрая.

Адам присви ръцете си в юмруци, вцепенен от страх, че наистина никога повече няма да види Джоан. Сега вече изведнъж разбра всичко. Тя възнамеряваше да си тръгне завинаги. Като я сграбчи

за раменете, той се вгледа проникателно в овалните ѝ кафяви очи. По начина, по който тя го гледаше, Адам разбра, че това не е нейното желание или поне, че не е напълно убедена в намерението си.

— Моля те, не го прави. Не ме изоставяй. Остани поне още няколко дни. Трябва ми още време да те убедя да се омъжиш за мен.

Джоан не можеше да издържа повече тъжния му поглед. При допира на ръцете му тялото ѝ изтръпна.

— Не мога да остана нито ден повече. Но дори и да можех, това едва ли щеше да промени нещата. Трябва да тръгвам.

— Поне ми остави адрес, на който да мога да те открия — помоли Адам и тръгна към масата за молив и лист хартия. — Поне това би могла да направиш за мене.

Джоан преглътна с мъка и се обърна, за да не гледа натъженото лице на Адам. Тя много добре знаеше какво означава нечий надежди да са напълно опустошени. Томас ѝ бе причинил подобна болка преди много години.

— Не, не бих могла да ти оставя адрес.

— Но защо? — недоумяваше Адам. В гърдите му се надигаше необясним гняв, породен от своеволното поведение на Джоан, която все още не му бе дала разумно обяснение за действията си.

— Трябва ми време да размисля — излъга Джоан, за да се измъкне от въпросите му. — И единственият начин е, като си замина и остана насаме със себе си.

— Не ми казваш истината — отрече Адам. — И тук можеш да размисляш колкото си пожелаеш. Мога да те оставя сама, щом това е начинът. И без това имам достатъчно работа. Мога да си стоя в кабинета, без да ти се меся изобщо в нищо.

— Адам, нека да не правим трагедия от всичко. И бездруго и за двама ни е доста тежко.

Джоан цялата трепереше от нерви. Колко сили и напрежение щеше да ѝ струва тази раздяла...

— Защо да не можеш да останеш — възпротиви се Адам. — Едва ли си даваш сметка, колко болка ми причиняваш, като си тръгваш така.

— Напротив — изхлипа Джоан, която бе изгубила и последната частица от самообладанието и твърдостта си. Вместо да се наведе за

чантите си, ѝ се прииска да се отпусне в прегръдките му. — Просто не ми остава нищо друго, освен наистина да си тръгна.

— Можеш поне да ми разрешиш да те повозя до града.

— Напротив, това ще ми причини още по-голяма болка — отвърна Джоан, приведена и от мъката, и от тежестта на двете чанти.

— Ще дойда в Питсбърг и ще те открия. Давам ти цяла седмица за размишления и после ще дойда да те намеря. Бъди сигурна, че ще те открия, където и да си.

Джоан притвори очи и дълбоко въздъхна. Тя се обърна да го погледне за последен път и каза тихо:

— Сбогом, Адам.

Изразът на лицето му изразяваше разочарование, скръб, болка от предателството и гняв. Жалко, че това изражение щеше да бъде последният спомен от Адам. Джоан бързо се извърна, пристъпи през прага и тръгна към каруцарския път. Не можеше да намери сили да се обърне и да види дали Адам е излязъл да я изпрати с поглед.

Когато най-после стигна до пътя, се обърна и като се увери, че Адам не я следва, забави леко крачка, насочвайки се към мястото на прехода във времето.

Когато стигна до натрупаните камъни, с които бе отбелязала прохода, Джоан прехвърли през дупката двете чанти, след което се обърна и хвърли последен поглед към миналото, изкушена за пореден път да се върне при Адам и да го помоли за прошка. Можеше лесно да му обясни, че е променила решението си и остава при него. Но здравият разум надделя. Както той не можеше да се вмести в нейния свят, така и тя по никакъв начин не можеше да си представи живота си в миналото. Поне ѝ оставаха кариерата в болницата и надеждата, че навярно е бременна от Адам.

— Желая ти щастие, Адам — прошепна тя, а очите ѝ се замъглиха от напиралите сълзи.

Джоан бързо прекрачи през отвора на тунела и забеляза, че този път трябва да се наведе още по-надолу, за да мине спокойно оттатък. Проходът неумолимо се стесняваше и може би само след няколко седмици нямаше да е възможно човек да премине през него. А после навярно щеше да се стопи също така неочаквано, както се бе появил. И едва ли било възможно връщане назад.

Колата ѝ я очакваше точно там, където я бе оставила. Джоан вдигна чантите си и бавно се отправи към автомобила. Зад нея оставаше миналото. Нито веднъж не бе посмяла да намекне на Адам коя е и откъде наистина е дошла. Дори да бе опитала да му каже истината, това едва ли щеше да промени нещо, освен че Адам можеше да я сметне за абсолютна лъжкиня, която никога не е заслужавала доверието му. Или в най-добрия случай щеше да я помисли за побъркана.

Джоан знаеше, че с времето гневът му ще утихне. Искаше ѝ се да го запомни нежен и любящ. Но по начина, по който си бе тръгнала, всичките ѝ спомени щяха да бъдат свързани с тежката раздяла. Джоан дори не бе направила опит да му намекне, че принадлежи на друго време и друг свят. Може би някога той щеше да се изтегне на канапето в някой топъл следобед и да се усмихне при мисълта какво ли е станало с нея и къде ли е пропаднала безследно. Да, Джоан щеше да е щастлива, ако Адам мислеше за нея с усмивка.

Като напипа фотоапарата в джоба си, Джоан се успокои. Този път поне бе успяла да вземе част от миналото със себе си и в дългите самотни дни, които я очакваха, щеше да се радва на запечатаните на фотографската лента моменти от отминало щастие.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Джийн най-накрая се успокои и не бе вече така ядосана на Джоан за нейните безразсъдни постъпки през последните няколко седмици, тя отдели повече време да преоцени необичайното поведение на своята приятелка. Джийн забелязваше колко нестабилна е Джоан в момента, и разбираше, че трябва да си изработи по-специален подход към нея.

Тя започна да внимава какво казва или върши в присъствието на Джоан, като се боеше приятелката ѝ да не изгуби и малкото, което я свързваше с действителността. Загрижеността на Джийн обаче караше Джоан да се чувства като някое дете, което непрестанно глеят и му угаждат. Накрая подобно отношение я вбеси и ѝ се искаше направо да удуши Джийн за това, че я третира като някоя откачалка. Джоан вече съжаляваше, че бе споделила с приятелката си приключенията си от последните седмици.

Вярно е, че не се бе надявала Джийн да повярва напълно на тази история, но в никакъв случай не очакваше, че ще бъде третирана като невръстно дете фантазьорче. Не очакваше също и хората, с които толкова дълго време бе работила заедно, сега да се отнасят с нея така, като че ли е само на крачка от емоционалния срив. Всички около нея бяха прекалено, та чак изкуствено внимателни и това отношение към нея я уморяваше.

Може би понякога, когато мислите ѝ се отправяха към Адам и към това, какво ли прави той в този момент, тя изключваше от обкръжаващата я действителност и в очите на колегите си изглеждаше неадекватно, но това не означаваше, че е превъртяла. Просто този човек ѝ липсваше много. Липсваше ѝ по същия начин, както ѝ липсваха нейните родители, че дори и повече. И той като тях си бе отишъл от нейния живот безвъзвратно и тя не можеше да не се чувства самотна и депресирана. Към любовната ѝ мъка се добавяха и угризенията, че със заминаването си бе разбила и неговото сърце.

Джоан никога не бе искала да нарани Адам, а това, че и нейното сърце бе разбито от раздялата, не можеше да служи като оправдание. А нейната болка бе наистина силна, изпепеляваща, стигаща чак до дъното на душата ѝ. Джоан вече почти не ядеше и не спеше. Бе заприличала на призрак и мисълта за Адам не ѝ даваше покой. Тя се измъчваше с въпросите, дали той най-накрая е преодолял болката от раздялата, или пък се е захванал да реализира заплахите си да я открие, каквото и да му струва това.

Ако той наистина я търсеше, колко ли време ще му бъде необходимо да разбере, че усилията му са напразни, и да се откаже от това начинание? Дали бе наел нов детектив, или този път се бе заел лично с нейното издирване? Нямаше ли да се разстрои от провала да я открие? Тези въпроси не ѝ даваха мира. Джоан не искаше Адам също да се измъчва с подобни въпроси и да се чувства едва ли не виновен, че е направил нещо нередно, което я е отблъснало. Сърцето ѝ се разкъсваше при мисълта, че той страда заради нея.

Друга причина за дълбоката ѝ тъга дойде с откритието, че тя не е бременна от Адам. Това заедно с факта, че филмът, на който бе запечатили моменти от своето пътуване в миналото, по необясним начин се бе осветил, сега я правеше нещастна. Тя така искаше да има нещо осезаемо от това време, което да ѝ помага в годините занаяпред. Нещо, което да може да докосне, но разбра, че всичко, което ѝ бе останало и на което можеше да разчита, бяха спомените.

Ето защо Джоан правеше всичко възможно непрекъснато да мисли за Адам. Тя се страхуваше, че в противен случай щеше да дойде ден, в който няма да си спомни за някой малък детайл. Затова непрекъснато мислеше за Адам и за всички свои познати от миналото. Престоят ѝ там бе оставил трайни следи в съзнанието ѝ и тя по всякакъв начин се опитваше да не мисли за предстоящото бедствие. Стомахът ѝ се свиваше от болка при самата мисъл за него. Понякога ѝ се струваше, че има определена вина за бедата, надвиснала над хората, към които не бе безразлична.

— Не вярвам да си гладна.

Джоан се стресна. Не бе усетила кога Джийн бе влязла в апартамента ѝ. В едната ѝ ръка се виждаше огромна пазарска чанта, а в другата — ключовете от колата и апартамента на Джоан.

— Какво правиш тук?

— В настоящия момент тъкмо те питах дали си гладна.

Смутена от внезапното нахълтване на Джийн, което прекъсна мислите, в които бе унесена, Джоан примигна неколнократно, преди да успее да се концентрира върху думите на приятелката си.

— Гладна? Защо? Какво носиш в тази чанта?

— Няколко двулитрови бутилки диетична кола и два килограма превъзходен сметанов сладолед.

— Ти си купила сметанов сладолед?! Ти, която непрекъснато ме убеждаваш, че дори и една лъжичка сладолед е истинско престъпление спрямо човешкото здраве? А какво ще кажеш за онази диета, с която се бяхме захванали?

— Трябва да ти кажа, че не само съм купила любимия ти сладолед, но и съм поръчала една огромна пица — добави Джийн, докато преминаваше през трапезарията, разделяща дневната от кухнята. Тя бързо постави чантата на осмоъгълната маса и бръкна в нея.

— При това пицата е с люти чушлета.

— Да, сега се досещам, че нещо не е съвсем в ред — каза Джоан и подозрително загледа Джийн, която в този момент поставяше кутията сладолед в камерата на хладилника. — Я ми кажи какво си замислила?

— Да съм замислила нещо? Нима е престъпление да прекарам вечерта с най-добрата си приятелка? — зачуди се Джийн и сложи ръка на сърцето си, обидена от хладното отношение на Джоан.

— Доколкото си спомням, днес е събота — отбеляза Джоан и като стана от сивия диван, се приближи към Джийн. — И ми се струва, че би било редно да си някъде заедно с твоя „как му беше името“...?

— Джон е в Минеаполис този уикенд — каза натъртено Джийн. — Защо да оставам сама в събота вечер?

Джоан продължи да гледа подозрително приятелката си и се облегна на тясната колона, разделяща трапезарията от дневната.

— Как така имаш толкова свободно време, което с радост да споделяш с мен, и то от мига, в който си дойдох преди седмица и половина?

— Първо, защото е край на май — Джийн го изрече така, сякаш това се разбираше от само себе си. — Знаеш ли, учудващо е, но моите пациенти се чувстват изумително по-добре, когато наближи лятото. В

периода от края на май до средата на юли ме налягат такава ленивост и апатия, нещо като пролетна умора безкрай. Затова винаги си вземам отпуска през втората половина на юни.

Джоан изтръпна, когато думите на Джийн ѝ напомниха, че ужасяващата дата е съвсем близо. Да, наистина бе краят на май. Беше 30 май, тоест на следващия ден щеше да е 31 май. През 1889 година 31 май бе денят, в който бентът щеше да се разруши и отприщаната водна маса да помете целия град Джонстаун. Обляха я горещи вълни от напрежение. После кръвта ѝ се смрази от ужас при мисълта за предстоящото бедствие.

Джоан се опита да потисне болката, преди тя да я завладее.

— Колко време остава, докато донесат пицата? — запита тя.

Джийн погледна часовника си и отметна с ръка кичурите коса, паднали на челото ѝ.

— Някъде след около пет минути. Защо не сложиш междувременно лед в чашите, а аз ще донеса салфетките и чиниите за еднократна употреба.

Джоан предпочете да се съгласи с Джийн, защото никак не ѝ се искаше да остане сама тъкмо в тази нощ, когато знаеше за предстоящата гибел. Докато наливаше диетичната кола в чашите, навън се позвъни.

— Това сигурно е пицата — предположи Джийн и пхна ръка в левия си джоб, отправяйки се към входната врата. — Между другото, поръчала съм две огромни пици, защото предполагах, че си много гладна.

— Две? Защо, за Бога, си поръчала толкова много?

— Защото ми прави впечатление, че не се храниш достатъчно. Отслабнала си най-малко с три килограма, откакто се върна. Джо, диетите не са лошо нещо, но между другото, балансираната храна е абсолютно необходима.

На вратата стоеше младо момиче с руса коса и сини очи, облечено в кариран костюм в червено и бяло. В ръцете си девойката държеше две кутии.

— Пиците ви! Съвсем пресни и топли! И при това навреме — съобщи момичето, като хвърли един поглед към часовника.

Джийн плати набързо, пое кутиите от ръцете ѝ и ги отнесе на масата. След като вкуси пицата си, апетитът на Джоан мигновено

нарасна и тя бързо изяде четири големи парчета. Когато стомахът ѝ буквално се препълни, тя се отпусна в стола си и прие предложението на Джийн да се оттеглят в дневната.

— Ще хапнем сладолед по-късно, когато започне филмът — каза Джоан и лениво пое дистанционното управление на телевизора, за да го включи.

После двете се наместиха на любимите си места на дивана и вдигнаха краката си горе, за да се разположат максимално удобно. Те бяха приятелки от доста време и навиците им твърде си приличаха.

— Какво ще гледаме? — попита Джоан и се огледа за програмата на телевизията, но не я откри на обичайното ѝ място, което бе съвсем разбираемо, като се имаше предвид състоянието ѝ напоследък.

— „Казабланка“ ще започне точно след вечерния бюлетин — отвърна Джийн, превключи на съответната програма и намали звука. — Предполагам, че не искаш да слушаш новините, нали? — запитва тя за всеки случай и остави дистанционното управление на дивана помежду им.

— Не — отвърна Джоан, внезапно натъжена. — Навярно вечерният бюлетин ще завърши с възпоменание за утрешния ден.

— Какво му е на утрешния ден! Неделя като неделя — подметна Джийн, объркана от забележката на Джоан.

— Въпросът не е в това, дали е неделя, или друг ден от седмицата — отговори ѝ Джоан, като тъжно поклати глава, а сърцето ѝ се сви от болка. — Утре е денят на голямото наводнение в Джонстаун. Утре по някое време около две хиляди души ще загинат.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Джийн я погледна разтревожено и побърза да я успокои:

— Не, Джоан. Не си права. Утре е само годишнина от наводнението. Тези две хиляди души са загинали преди цял век. Какво ти стана пак? И какво общо има тук 1889 година? Сякаш нещо те свързва с тази година и лично те засяга.

— Нали вече ти казах. Това е годината, в която попаднах, когато минах през онази дупка във времето.

Джийн потърка угрижено челото си, докато размисляше как да се справи с възникналата ситуация. Не ѝ се искаше да предизвика към неразумно поведение човек с разстроена психика.

— Джоан, ние и двете добре знаем, че това твоє пътешествие във времето е плод единствено на твоето въображение. Не е възможно някой да си се разхожда напред или назад във времето.

Тя протегна ръка и докосна рамото на Джоан. За щастие този път тя не се отдръпна.

— Струва ми се, че наистина ще е разумно да се подложиш на лечение. Ако не при мен, то поне при доктор Алфонси. Алекс е голям специалист в случаите на илюзорни състояния. Не мога да разбера защо си толкова убедена, че всичко това е истина, и защо толкова си вярваш на фантазиите. Но мога да те уверя, че ако не си възвърнеш нормалното състояние в най-скоро време, ще изгубиш всички шансове да заемеш мястото на доктор Станфорд в спешното отделение. На твоє място не бих си позволила да пропусна такава великолепна възможност.

— Разбери най-после, че не става дума за фантазиране — отсече Джоан, а лицето ѝ бе абсолютно сериозно. — Нямам никакво намерение да обсъждам това нито с теб, нито с доктор Алфонси.

— Но ако разговаряш за това със специалист психотерапевт, ще можеш да осъзнаеш истината.

— Аз вече съм наясно по този въпрос — заяви Джоан и усили звука на телевизора така, че каквото и да кажеше Джийн, едва ли щеше да се чуе. Джоан не желаше, който и да било да се опитва да ѝ внуши, че Адам не е нещо истинско и че болката, която тя изпитваше, след като го изостави, е илюзорна.

Джийн проникателно наблюдаваше приятелката си, докато разсъждаваше какво може да предприеме. Засега тя реши да не се задълбочава повече в проблема, за да не развали вечерта. Вместо това стана и зашляпа с босите си крака към кухнята.

— Отивам да си взема питието. Искаш ли нещо от кухнята?

„Искам само да се отърся от болката, че Адам не е до мене“ — помисли си Джоан, но веднага преглътна сълзите си и отговори:

— Донеси и моята чаша. И побързай, защото новините свършват и филмът всеки момент ще започне.

Веднага след „Казабланка“ започна още един добър филм, „Африканската кралица“. Нито Джийн, нито Джоан се чувстваха

особено изморени въпреки продължителното дежурство в болницата. Двете продължиха да гледат телевизия през цялата нощ, почти до три и половина. Когато Джийн се нареди да си тръгва, навън вече се зазоряваше и само лека утринна мъгла се бе спуснала над града.

— Джон се връща утре следобед. Ако утре не се видим, най-късно в понеделник със сигурност ще ти се обадя.

— Или във вторник, защото аз съм дежурна тогава — поправи я Джоан с тон, който означаваше, че не ѝ е нужна детегледачка през двата свободни дни.

Тя въздъхна след Джийн и влезе вкъщи. Мисълта за дежурството във вторник не я въодушеви особено. Всъщност едва ли нещо в този момент можеше изобщо да я зарадва.

По навик Джоан изчака Джийн да ѝ позвъни, че се е прибрала вкъщи. Дори и след това въпреки умората и недоспиването изобщо не можа да заспи. Не се отърси от мисълта, че на следния ден предстоеше ужасното събитие.

Тя си помисли, че Адам ще е в безопасност, защото обикновено прекарваше края на седмицата в своя дом, където имаше да върши доста работа. А наводнението щеше да стане в петък. Тревожеше се повече за Парк. Неговата къща бе в самия център на Джонстаун и ако паметта не ѝ изневеряваше, това бе едно от най-силно засегнатите при нещастията места.

Джоан искрено желаше да може да стори нещичко, така че Парк да не си бъде вкъщи този ден. Трябваше да се досети да предложи на Адам да взема по-често баща си при себе си, където бе по-спокойно и по-здравословно за възрастния лекар. Но тя въпреки всичко не бе сторила това, защото, когато си тръгваше, все още бе убедена, че няма право да се меси на съдбата.

Сега обаче, когато се бе върнала към удобствата на двадесети век и бе имала достатъчно време да размисли, Джоан стигна до извода, че не е взела най-правилното решение. Нито когато се грижеше за Парк по този начин, нито когато възнамеряваше да го спаси от ноктите на смъртта и да остави в същото време беззащитните сестри Шийла и Шели да загинат. Тя се ужасяваше при мисълта, че бедата грози и приятелите на Адам, Антъни Алани и Андрю Едуардс, които бяха положили нечовешки усилия да убедят съгражданите си в реалната

опасност, надвиснала над всички. Не ѝ се искаше да пострадат и вежливите Джени и Харисън Рутледж.

След петте седмици, прекарани в миналото, Джоан познаваше поне дузина хора, за които искрено се надяваше да не пострадат. Искаше ѝ се да бе имала възможността по някакъв начин да предупреди поне своите приятели за грозящата ги опасност. Това, уви, се бе оказало немислимо поради реалната възможност бъдещето да се промени и от най-малката намеса по драматичен начин.

Дори да бе направила опит да ги накара да вземат някакви мерки, едва ли някой щеше да се вслуша в думите ѝ, особено ако трябваше да им обяснява откъде знае за предстоящото наводнение. В момента, в който можеше да ѝ се наложи да им признае, че идва от друг век, и то от бъдещето, всички нейни дотогавашни думи щяха да бъдат подложени на съмнение. Но поне за Парк тя наистина трябваше да измисли нещо, за да не бъде отнесен от огромните безпощадни маси вода. Какъвто и да бе рискът от спасяването на живота му спрямо бъдещето, заслужаваше си да се опита.

Вече почти настъпваше утрото, когато, изтощена от тягостните мисли, Джоан най-после заспа. Тя се събуди едва в единадесет и половина.

Когато отвори очи, Джоан почувства такава тежест в главата, че не посмя да стане от леглото веднага. Тя зарови лице между двете пухкави възглавници и се опита да заспи отново. След като не успя да се унесе в сън, реши, че все пак е по-добре да стане.

Без никакво определено намерение за неделния ден тя облече лек спортен костюм в бяло и розово и обу чифт еспадрили. Набързо изми лицето и зъбите си и разреса косата си назад. Предпочете да не се поглежда в огледалото от страх, че ще види подпухналите си от тежкия сън очи и недоспалото си уморено лице. Тя отиде в кухнята и си наля чаша кола.

След минута Джоан отвори вратата и взе вестника от пощенската кутия. Докато го разгръщаше, тя се насочи към масата в трапезарията, където обикновено можеше да разположи удобно вестника и да чете с удоволствие новините и рекламите.

Тъй като почти никога не четеше спортните вести, тя отмести тази част встрани и се вгледа в колоните с местните новини. Тя протегна краката си и ги разположи на отсрещния стол. Джоан изчете

заглавията с по-едри букви и дъхът ѝ почти спря, когато видя огромна статия и още няколко материала, посветени на годишнината от наводнението в Джонстаун през 1889 година. При това на следващата страница имаше ретроспекция на написаните спомени и статии по същия повод с коментар върху ефекта от злощастното наводнение.

Джоан едва се съвзе от внезапната болка в гърдите и ужаса, който я обзе, докато четеше статията. По някакви необясними причини погледът ѝ бе прикован от оцветената колона вдясно, която продължаваше на четвърта и пета страница. Буквите бяха твърде дребни и Джоан с мъка разчете заглавието на списъка с имена, адреси и възраст на жертвите, които официално са били регистрирани като загинали по време на наводнението. Сред 2209-те души, чиито имена бяха поместени в списъка, по един на всеки трима изобщо не бе идентифициран.

Сред всички имена се открояваше значителна група хора, чиито тела са били разпознати след бедствието, но не бяха известни гробищата, където са били погребани. Въпреки усилията да се отбележи и да се документира всичко по време на непрекъснатите погребения веднага след наводнението някои данни са били пропуснати или са изчезнали.

Джоан бе пронизана от жестока, невероятно остра болка, когато погледът ѝ се спря на третото име в списъка от долу на горе: Адам Джонсън, 36, Уудвейл.

Домът на Адам бе много по-близо до Уудвейл, отколкото до Джонстаун, а и възрастта почти съвпаднаше с неговата. Джоан едва преглътна и дъхът ѝ почти спря. Значи Адам щеше да загине в наводнението.

Обзета от неописуема паника, Джоан захвърли вестника на масата. Тя изведнъж забрави за всичките си угризения, че ако стори нещо против съдбата и промени бъдещето, би било грешка. Трябваше незабавно да се върне. Да предупреди Адам.

— Не, само не и Адам! — плачеше тя, докато отчаяно търсеше портмонето си.

Не можеше да допусне той да загине по този начин. Всеки друг, но не и Адам. Не можеше да понесе мисълта, че единственият мъж, когото бе обикнала така силно, ще изгние в някой набързо изкопан и

след това забравен гроб. Трябваше да се върне и да го открие. Нямаше никаква друга възможност.

Докато прехвърляше вещите си с паническа бързина, Джоан най-после забеляза портмонето си на един стол близо до телевизора. Тя хвърли един поглед към часовника и забеляза, че вече минаваше дванадесет и половина. Оставаше ѝ твърде малко време. Тя грабна портмонето и бързо извади от него ключовете си. След това го захвърли обратно на стола и се върна бързо до масата. Тъй като в едната си ръка стискаше силно ключовете, сякаш страхувайки се да не ги изгуби, Джоан прелисти с другата си ръка вестника, търсейки едно-единствено нещо — точния час на бедствието. Тя най-после забеляза в началото на едната статия информацията, изписана с курсив: „Шестдесетфутова водна лавина, примесена с отломки, се излива върху Джонстаун в четири и десет часа следобед...”

Джоан се досети за малката разлика във времето и се опита да изчисли с колко време разполага, за да направи опит да спаси Адам и дали това време щеше да е достатъчно. С колата щеше да стигне за около четири часа и половина до Уудвейл, после бързо щеше да открие прохода и оттам да се придвижи пеша до наводнения, съсипан град. След това щеше да търси Адам и Парк в цялата бъркотия и хаос и да се опита да ги убеди, че трябва да бягат, за да се спасят.

Джоан нямаше време да проверява дали името на Парк също е в списъка на жертвите, защото се боеше, че дори ако не е записан, той може просто да не е бил разпознат сред пострадалите. Без дори да се преоблече, нито да се преобуе, тя изхвъркна от апартамента, като дори не заключи след себе си.

Докато караше с бясна скорост по натоварената магистрала, Джоан пресметна, че откакто се бе върнала, бяха изминали точно единадесет дни. Тя се разтревожи дали проходът не се бе стеснил толкова, че вече да не може да мине през него. В същото време ѝ хрумна, че дори и да можеше да се прехвърли в миналото, докато се опитваше да спаси Адам и Парк, отворът можеше да се стесни толкова, че да не успее да се върне обратно в своето време. Дали наистина опасността да остане като в капан завинаги в 1889 година не беше съвсем реална? Да, това трябваше да се обмисли сериозно.

Но в този момент тревогата ѝ за живота на Адам измести всичко останало. Когато стигна до мястото, Джоан бързо излезе от колата си,

без да я заключва, като дори остави ключовете си вътре. Пролуката наистина се бе стеснила, но дотолкова, че ако промушеше първо главата си, все още можеше да мине оттатък. Очевидно веднага щом откриеше Адам и Парк, Джоан трябваше да се върне обратно, докато отворът все още позволяваше.

Джоан прецени, че щом Адам щеше да загине в наводнението, значи е бил пометен от водата и тялото му сигурно беше някъде в долината. Тя нагласи часовника си с един час назад, за да може да бъде в крак със събитията от миналото, и бързо закрачи през калта и тинята, които бяха покрили целия път, водещ към Джонстаун.

Въпреки че небето бе навъсено и сиво, а облаците, натежали и скупчени, плуваха бавно над дърветата, поне засега още нямаше изгледи, че ще завали. Джоан искрено се надяваше да няма дъжд в скоро време, защото и без това едва си пробиваше път през тресавището, където съвсем наскоро бе очертан каруцарски път.

Джоан с разочарование установи, че мостът над река Литъл Коунмах е разрушен, а течението е твърде силно, за да преплува оттатък. Тя продължи покрай реката на запад, докато най-после откри още един мост, който по чудо бе останал непокътнат. Водата в реката бе станала мътнокафява и прииждаше с такава скорост почти до равнището на самия мост, сякаш всеки момент щеше да го помете. Джоан бързо премина отвъд и се замисли колко още ще издържи този мост въпреки здравата конструкция от дърво и стомана. Едва ли щеше да оцелее, защото скоро бентът на езерото щеше да се разруши и водата буквално щеше да залее всичко наоколо.

Сърцето на Джоан щеше да се пръсне от напрежение, краката я боляха от мъчителното газене из калта, но тя упорито продължи към града. В този час Адам би трябвало да е в офиса си в завода, който се намираше чак в другия край на града. Тя обаче изобщо не можеше да прецени къде можеше да открие Парк.

Необичайно студен вятър за този сезон се вряза в лицето ѝ, а изкаляните и намокрени от дългото вървене дрехи полепнаха по тялото ѝ. Джоан бързаше из улиците, без да обръща внимание на недоумението на минавачите, когато съзираха облеклото ѝ.

Тя почти тичаше, доколкото бе възможно, из тълпата и се бореше с насрещния студен вятър. Скоро стигна до мястото, където Литъл Коунмах и Стоуни Крийк се сливаха и образуваха голямата река

Коунмах. Тя установи, че долната част на града вече плува цялата във вода придошла от езерата и потоците. Замърсената вода се бе издигнала над обичайното си равнище в коритата на реките, а областта приличаше на голямо подвижно езеро.

Джоан заобиколи наводнената площ и се насочи към огромния мост, който се издигаше над реката в най-отдалечения край на града. Тя знаеше, че това е единственият възможен път до Камбрийските заводи.

Когато влезе в главната административна сграда на заводите, видя, че там няма жива душа. А часът вече бе почти три. Върху купчини от тухли и малки дървени щайги за подпора отстрани бяха разположени различни съоръжения и вещи, но наоколо не се виждаше нито един работник.

Джоан захапа нервно долната си устна, докато се чудеше къде бяха потънали работещите в завода, и изведнъж си спомни от уроците по история една малка подробност — сутринта, преди злополучното наводнение работниците бяха пуснати официално по-рано от завода, за да се приберат и да помогнат на семействата и близките си да се подготвят за битката с придошлата вода. Бяха оставени само неколцина мъже — тези, които работеха на отворените пещи и пазеха заводите от натрапници.

Тъкмо в този миг Джоан забеляза един от тези работници, който излизаше от огромната сграда и се насочваше точно към нея. Тя също забърза в тази посока.

— Търся Адам Джонсън — обясни тя, когато се приближи достатъчно до мъжа. — Имате ли представа къде може да е?

— Не — каза мъжът и любопитно заоглежда дрехите на Джоан. — Но предполагам, че като всички останали си е вкъщи, за да се подготви, в случай че реките прелеят.

— Но той живее чак горе в планината и едва ли има нужда да предпазва дома си — заобяснява Джоан, но се досети, че този работник може изобщо да не знае нещо повече за Адам, след като тук работеха хиляди хора.

Мъжът избута черното си замърсено от работата кепе назад, почеса се по оплешивялата глава и вдигна рамене:

— Тогава и аз не зная къде може да е отишъл мистър Джонсън. Моята работа е да наглеждам пещите и нямам представа какво става в

другите части на завода. Но мога да попитам моя приятел Рей. Той много по-добре от мен знае кой къде се намира. Само че трябва да ви кажа, че тук работят повече от седем хиляди души и е почти невъзможно да се знае всичко за всеки.

Джоан прецени, че времето лети, и вече се досещаше къде може да е Адам в този момент. Затова тя поклати глава и каза:

— Разбирам, няма нужда да питате приятеля си. Тръгвам си, но ако все пак срещнете случайно Адам Джонсън, кажете му, че го е търсила Джоан Грифин.

— Добре, ще му предам — увери я мъжът, без да престава да наблюдава учудено облеклото ѝ.

В този момент Джоан най-последно осъзна колко странно изглеждаше за всички хора от 1889 година. И докато се връщаше към огромния мост, за който със сигурност знаеше, че ще се превърне в кладя за много от загиналите в ужасното бедствие, тя си помисли, че най-малко облеклото ѝ можеше да я безпокои тъкмо сега, когато грижите ѝ бяха далеч по-големи.

Паниката все още я караше да бърза неистово, газейки почти до коленете във вода. Тя се насочи право към къщата на Парк.

Докато подтичваше по улиците покрай малки групички хора, Джоан дочу от разговорите им, че въпреки опасното равнище на водата в езерото и реките хората изобщо не допускаха възможността бентът да се разруши.

— Какво е нивото на водата? — питаше една жена един мъж, очевидно завърнал се току-що от долната част на града, която вече плуваше във вода.

Панталоните му бяха мокри до коленете и от вида му ставаше ясно колко опасно е равнището на водата. А жената бе облечена в превъзходен следобеден костюм и разговаряше с такъв спокоен тон, сякаш обсъждаше покана за вечеря в неделя.

— По всичко личи, че водата непрекъснато се покачва — отвърна мъжът, но погледна обнадеедно и твърде спокойно. Той дори се засмя, от което Джоан се вцепени от страх и ужас, че тези нищо неподозиращи хора са вече обречени.

— Ако продължава така, скъпа, следобед ще ходим на риболов в градския парк. Защо всички говорят толкова много за застрашения бент? — подхвърли мъжът и поклати глава, като че ли ставаше дума за

някаква измислена история. В следващия миг господинът забеляза Джоан и се намръщи, като добави:

— Защо всеки път като придойдат реките, някои умишлено започват да разправят наново онази история с бента на Саут Форк. Нима не съзнават, че това съоръжение е издържало повече от четиридесет години и само веднъж е имало някакви неизправности.

— Да, но сега е много по-лошо от всеки друг път — отбеляза жената и се обърна да погледне какво бе приковало погледа на мъжа. Когато съзря Джоан, очите ѝ се разшириха от удивление.

— Да, права сте — отвърна мъжът, без да сваля очи от Джоан. — През целия ми живот, а аз съм вече на петдесет, никога не е имало толкова дъждове — господинът изчака Джоан да мине покрай тях и каза с приглушен глас, който тя, без да иска, чу: — Видяхте ли я?

— Някои жени са направо безсрамни — отбеляза дамата презрително, — вижте само как я зяпат всички. Такива като нея трябва да ги затварят на някое специално място.

Джоан не успя да чуе какво още се изприказва зад гърба ѝ, защото вече се спускаше надолу по Главната улица. В същия момент тресна гръмотевица и започна да ръми, при което повечето от хората по улицата се втурнаха към къщите си, за да не се измокрят.

Когато наближи къщата на Парк, Джоан забеляза, че задните дворове на повечето къщи вече са наводнени, а това означаваше, че повечето улици вече са се превърнали в огромни притоци.

Тя отметна мократа си от дъжда коса назад и влезе бързо в двора, насочвайки се към входната врата, където започна да звъни нетърпеливо. След като откри, че вратата е отключена, без да дочака отговор, влезе и извика, за да я чуе някой от обитателите:

— Адам? Парк? Има ли някой въщи?

Откъм една от задните стаи се дочуха гласове и Джоан бързо са отпрати нататък. Когато приближи, тя различи пискливия глас на една от прислужничките.

— Тук съм, в кабинета на доктор Джонсън — провикна се младата жена.

Джоан влезе и тутакси запита:

— Къде са другите?

Помощничката събираше купища медицински списания в дървена щайга. Нейната традиционно белоснежна престилка този път

беше изпомачкана и изпоцапана, а косите ѝ се бяха разпилели изпод малката шапчица.

— Сама ли си вкъщи? — запита Джоан.

— Засега да — отвърна прислужничката и погледна раздърпаното окаляно облекло на Джоан. Очите ѝ се разшириха от изненада, но тя запази самообладание и отвърна: — Докторът отиде да остави каретата си в онази част на Уошингтън Стрийт, която още не е залята от водата, а също и да потърси неколцина здравеняци, с които да преместят килимите и по-тежките мебели на горния етаж. Водата вече стигна почти до прозорците на къщата и ако прогнозите за дъждовете са верни, явно наводнението ще продължава. Доктор Джонсън каза, че водата може да достигне такова ниво, че да причини доста щети дори и в тази част на града.

— Нима вкъщи няма никой друг, освен теб? — запита повторно Джоан, надявайки се Адам да не е отишъл да помага някъде надалеч.

— В този момент няма никой друг — отвърна помощничката, без да спира да нарежда списанията, но продължаваше от време на време да хвърля по някой любопитен поглед към дрехите на Джоан.

— Сестра ми отиде до Търговската улица да помоли един продавач за още няколко щайги — добави момичето и се огледа безпомощно около себе си, където бе затрупано с още много книги, списания и дребни вещи: — Решихме да приберем тези неща горе на тавана, поне временно. На доктор Джонсън съвсем не му трябват непрекъснато всички тези вещи. А пък ние само ги бършем от прахта всеки ден.

— А къде е Адам?

— Не зная къде може да е мистър Адам. Той не е идвал от сутринта — и като забеляза разтревожения израз на лицето на Джоан, момичето добави: — Но можете да опитате да го откриете в банката. Навярно помага в събирането на вещите и качването им горе по етажите. Тъй като са на две пресечки надолу, водата ще ги залее порано, отколкото нас.

Джоан разбра, че това е последният ѝ шанс да открие Адам, и кимна с благодарност, преди да се обърне и да тръгне към външната врата.

— Мис Грифин? — провикна се след нея с несигурен глас момичето. Все още не знаеше дали да ѝ каже това, за което си

мислеше. Когато Джоан я загледа въпросително, девойката кимна към мокрите ѝ дрехи и предложи:

— Няма ли да е по-добре да съблечете нощницата си. Мога да ви заема една от своите рокли, ако желаете.

— Нямам време да се преобличам — отвърна Джоан, като си даде сметка, колко време ще ѝ отнеме едно преобличане точно сега, още повече че трябваше да намъква рокля, по-малка с цели два размера от нейния. — Веднага трябва да открия Адам.

Тя се обърна и тръгна към вратата, като погледна часовника си. Минаваше три и половина. Нямахше да има достатъчно време да открие и двамата. Тя се намръщи при мисълта за приближаващото бедствие и се обърна към девойката:

— Когато се върне доктор Джонсън, кажете му, че бентът се е разрушил и водна лавина, висока колкото тази къща, се излива насам през долината. Ще стигне Джонстаун малко след четири часа.

И тъй като не можеше да разбере дали това е разсеяната Шийла, или прагматичната и съобразителна Шели, повтори, натъртено:

— Вие заедно със сестра си и доктор Джонсън трябва незабавно да напуснете къщата преди четири часа и да избягате на някой близък хълм. Моля ви да убедите доктор Джонсън, че това е наложително.

Без да дочака никакви въпроси, Джоан се отправи към изхода с ясното съзнание, че разполага с някакъв си половин час, през който трябваше да намери Адам и да го убеди да тръгне с нея. Ако той беше в банката, имаше надежда да го спаси. Но ако не бе там, Джоан не искаше изобщо да мисли за това, какво го очаква.

Когато стигна до банката, дъждът се беше усилил и плющеше право в лицето ѝ. Там тя научи, че Адам наистина е бил доскоро в офиса си, взел е предпазните мерки срещу наводнението и си е тръгнал. Не можаха да ѝ кажат накъде е потеглил, и единствената подробност бе, че е взел каретата си.

Джоан се насочи към семейство Дейвис, предполагайки, че Адам се е отбил там, за да помогне на Констанс да прибере вещите си. Когато не забеляза каретата му пред дома им, тя продължи да тича по улиците и да пита напълно непознати хора дали са виждали Адам Джонсън.

Повечето смятаха, че е в банката, но най-накрая се намери един човечец, който твърдеше, че го е видял преди около час по Мокингбърд

Стрийт, навярно към института Моръл. Очевидно Адам възнамеряваше да помогне при вдигането на повечето чиновници, пособия и документи от първия на горните етажи, където всички предполагаха, че ще се запазят.

Джоан погледна часовника си и видя, че ѝ остават петнадесет минути. Тя хукна през дъждовните улици към института, без да обръща внимание на подгизналите си дрехи и локвите вода.

Надолу по павираните улици тя едва си проправяше път през тълпите от хора, които бяха повлекли деца, животни или по-ценни вещи нагоре, към по-сухите квартали на града. Клатушкаха се безброй каруци, пълни догоре с мебели, кутии, домашни животни и какво ли още не. Семействата се влачеха с мъка през водата, насочвайки се към околните хълмисти места извън града, а зад тях едва-едва вървяха децата и добитъкът.

Джоан разбираше, че те надали ще имат шанса да стигнат до целта си и да оцелеят преди четири и десет. Тя не бе уверена в точността на данните от вестника. Питаше се дали в „и десет“ бе точно часът на бедствието.

Отчаяната жена се молеше огромната водна маса да се задържи и да не се излее тъкмо сега и точно според указания във вестника час. Институтът бе само на няколко пресечки. Тя продължаваше да тича бързо, доколкото мокрите ѝ дрехи ѝ позволяваха. Часът бе четири и три минути. Сърцето ѝ подскачаше от напрежение. На следващия завой тя видя входната врата на института и прецени, че ѝ трябва само няколко минути, за да се добере дотам. „Дано Адам е там, мислеше си тя. И дано да не започне да я разпитва как така се е озовала в Джонстаун точно сега и в този вид, с такива странни дрехи, като бездомница.“ Джоан само искаше той да я послуша и час по-скоро да се придвижат до най-близкия хълм.

Задъха се от тичането, а мокрите ѝ коси падаха над очите ѝ и ѝ пречеха да вижда. Дъждът продължаваше да бие срещу нея и Джоан се приведе, за да може да събере сили за последните метри. Водата, която се стичаше по тялото ѝ, допълнително ѝ тежеше и я спираше. Тя упорито продължаваше да крачи напред с надеждата, че само след пет минути съдбата на Адам ще бъде решена.

Джоан едва сега се сети за риска, на който излагаше собствения си живот. Тя прекрачи през вратата на института, когато дъждът

утихна и премина в ръмеж. Само след миг сирената на Камбрийските заводи започна да вие, предупреждавайки нищо неподозиращите граждани на Джонстаун за бедствието. Никой не знаеше истинската причина за предупредителния вой на сирената.

Хората на улицата се разкрещяха, започнаха да си подвикват едни на други с разтревожени гласове. Никой не знаеше какво точно се бе случило и как да реагира.

Джоан обаче знаеше твърде добре какво е станало. Някой най-после бе обърнал внимание на съобщенията, идващи по телеграфа откъм долината. Бентът бе разрушен. И към града наближаваха двадесет милиона тона отприщена водна стихия.

Джоан бе стъпила на предните стъпала на института, когато дочу тътнещия рев на приближаващата се вода. Никога преди не бе чувала подобен звук. Земята под краката ѝ буквално потрепери изпод наближаващата водна стихия.

Обзеха я страх и отчаяние. Искрено се бе надявала да спаси Адам. Тя хвърли плах поглед към свличащата се като лавина водна маса, понесла се безпрепятствено по долината и повличаща всички постройки по пътя си.

Чуваха се непрекъснатите викове за помощ на хората и злощастният рев на животните, които замлъкваха в мига, в който разрушаващите се сгради се стоварваха върху тях. Водата изтръгваше цели къщи из основите им, прозорци се чупеха с трясък, всичко, което ставаше пред очите на Джоан, бе далеч по-ужасяващо и покъртително от всички документи и разкази, които бе чела за трагичното наводнение. Тя не бе си представяла така истинската картина на бедствието.

Джоан бе крайно безпомощна да спаси дори самата себе си. Задъхна се от отчаяние и от липса на кислород. Тя продължаваше да гледа ужасено как гигантската водна маса поглъща къща след къща като ламя. Дочуваха се безпомощните крясъци на давящите се хора.

Хълмовете оставаха твърде далеч, а по-високите дървета не можеха да спасят дори онези, които бяха достатъчно пъргави да се изкатерят по тях. Все пак водата бе достигнала височина четиридесет фута и нито едно дърво не можеше да спаси, когото и да било.

Джоан стоеше парализирана на входа на сградата и гледаше как неумолимата смърт се приближава към нея. Тя не понечи да се обърне

и да избяга като останалите. Нито извика от ужас. Просто стоеше неподвижно и безмълвно и гледаше приближаващата се водна стихия.

Бе изгубила битката с времето. Тя прие поражението и последните ѝ мисли бяха насочени единствено към Адам.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото повече приближаваше четири часа, толкова по-горещи ставаха молбите на Шийла.

— Моля те, сестро, ела с мен на възвишенията Грийн хил — почти проплака тя, като през това време взимаше наметалото си и чадъра. — Вече е почти четири часа. Остават ни само няколко минути.

— Точно сега имам прекалено много работа, за да си губя времето да бягам от нещо, което няма да се случи — отговори Шели, ядосана, че нейната побъркана сестра продължава да настоява да вършат нещо толкова глупаво. — Сега не е време да бягаме. Водата е само на няколко крачки от къщата и след този следобеден дъжд нивото сигурно ще се покачи.

— Но ние вече успяхме да приберем повечето от нещата — не се предаваше Шийла. — Това, което остана, не е толкова важно.

Шели въздъхна и махна с отрудената си ръка.

— Ти, ако искаш, бягай, щом си толкова напласена, но моля те, не ми губи повече времето, като стоиш и ме убеждаваш да тръгна с тебе. Оставам тук, докато не опаковам и не отнеса горе и последната вещ на доктора. И когато свърша, смятам да отида в кухнята, за да притопля за вечеря на д-р Джонсън останалата от вчера яхния. Предполагам, че след напрегнатата работа през днешния ден е гладен като вълк. Освен това той каза, че всички ще тръгнем към къщата на младия господар Адам веднага щом приключим с работата тук.

— Моля те, Шели — умоляваше я Шийла, притискайки ръцете си към гърдите. — Тогава ще бъде прекалено късно. Тръгни с мен сега. Госпожица Грифин каза, че водата ще бъде колкото тази къща. Ако останеш, ще се удавиш. Та ти не знаеш да плуваш.

— Свикнала съм да се вслушвам повече в думите на д-р Джонсън — отговори Шели с типичното си строго изражение. — Няма причини за тревога. Бентът не се е разрушил и никаква вода няма да ни залее. Ако имаше някаква опасност, отдавна щяха да ни предупредят и градските камбани щяха да са проглушили вече ушите ни.

— Но какво ще стане, ако това се окаже истина? Водата може вече да се спуска към нас и дори и да са изпратили предупреждения, хората да не искат да повярват на тях както сега ти.

— Изглежда, на госпожица Грифин местните ахмаци са успели да замътят главата с постоянните си глупости за повреда на бента. Единствената причина според мен тя да взима толкова присърце тези приказки е, че е нова тук. Както каза д-р Джонсън, тя не е запозната с много от нещата. Просто не е стояла още достатъчно време, за да знае как всяка година вали като из ведро. Тези малоумници се опитват да внушат на всеки, че бентът ще се разруши. И го постигат, защото винаги се намират един-двама, които да им повярват. И тези глупаци мислят, че това е игра, като гледат как хората се притесняват при мисълта, че градът ще се окаже на дъното на езерото — тя поклати глава, за да покаже, че е отегчена от разговори на тази тема. — Всяка година все едно и също. Някой кретен се паникьоса и започне да вика: „Бентът ще се разруши! Бентът ще се разруши! Бягайте! Спасявайте се!“ — и всяка година се намират хора да се вържат на тези измишльотини.

— Но мис Грифин каза, че бентът вече е разрушен и водата идва. Тя каза още, че градът ще бъде залят малко след четири часа.

— Ти знаеш какво щеше да каже за това доктор Джонсън — отговори Шели с равен и спокоен тон, подобен на изражението на лицето ѝ. Тя продължи да прибира различни дреболии в дървените сандъци, като междувременно говореше на сестра си: — Дори и да се е разрушил бентът, не е възможно мис Грифин или пък който и да е друг да знае кога точно водата ще залее града. Няма начин да се предскаже колко време ще е необходимо на толкова много вода да стигне до Джонстаун. Който ѝ е разказал тази история, е лъгал от самото начало. Ти бягай към хълмовете, ако искаш. Стой там под студения дъжд, докато не посинееш от студ и не наистинеш. Но мене ме остави на мира да си гледам работата.

— Моля те — Шийла се опита за последен път да убеди сестра си. Нейните тъмни очи се бяха напълнили със сълзи и тя не знаеше какво да предприеме, за да предума Шели да тръгне с нея.

— Не! — бе окончателният отговор, който не оставяше никакви съмнения, че Шели може да промени решението си. — Тръгвай, сестро, аз нямам време за такива глупости.

Шийла прегърна своята сестра близначка за последен път и убедена, че за обезумелия тон на Джоан има някаква причина, се спусна да изпълни заръките на младата лекарка. Излезе и бързо, доколкото ѝ позволяваха множеството поли, пое по наводнените от дъжда улици към Грийн хил. Стигна хълма точно навреме, за да види как една голяма тъмна планина от вода помита със свистене телеграфната станция в края на града. Шийла се вцепени и не можеше да отмести погледа си от тази зловеща гледка. Тя продължи да гледа онемяла от ужас как огромната маса се търкаля надолу към Джонстаун и всеки момент ще се стовари върху града.

Поради постоянното триене, причинено от неравния терен на скалистата долина, основата на тази чудовищна водна грамада се движеше по-бавно. Това позволяваше на освободената от задръжки вода от върха на водната стена да се придвижва значително по-бързо и поради тази причина горните слоеве се стоварваха непрекъснато пред свличащата се надолу страховита маса. Картината бе ужасяваща. Тоновете вода и отломки буквално помитаха всичко, което срещаха по пътя си. Дърветата се пречупваха като кибритени клечки, а къщите грохваха, все едно че бяха от хартия.

Шийла се бе хванала за гърлото с две ръце и с ужас гледаше как лавинообразната маса обгръща малката община Коунмах, след което продължи да се разпростира в долината, където бе разположен Джонстаун. Някъде отдолу се чу сирена, после още една. Накрая забиха и църковните камбани. Това бе предупреждението, което трябваше да убеди Шели, но, уви, то бе твърде закъсняло, за да спаси любимата ѝ сестра.

Шийла знаеше, че нищо не може да устои на силата на придошлата вода и едва ли ще са много хората, които ще оживеят при тази яростна стихия. Ето защо тя прикова поглед в тъмния покрив на господарската къща, където за последен път видя любимата си сестра. Чудеше се дали Шели бе успяла да чуе сирените? И ако ги беше чула, дали е имала време да каже последната си молитва, преди дробовете ѝ да се напълнят с вода. Може би последните ѝ мисли са били свързани с нея и се е притеснявала дали тя, Шийла, е успяла да се добере навреме до хълмовете? Или пък в последните си мигове си е спомнила за тяхната любима покойна майка — мир на праха ѝ. А може и водата да я е изненадала и изобщо да не е разбрала откъде е дошла смъртта ѝ.

Със сълзи в очите Шийла се помоли да е станало наистина така, както си го представи най-накрая. Тя не искаше да мисли, че Шели се е уплашила дори в последните си мигове.

Болката, която преряза сърцето ѝ при самата мисъл за това, какво бе се случило на любимата и сестра, бе така остра, че за момент Шийла остана без дъх. Тя продължи да гледа, без да отмества поглед от ужасната картина, която се разиграваше пред очите ѝ. Като насън видя как водата залива къщата, като от нея останаха да се виждат само четирите комина. Не успяха да я изкарат от унеса и множеството обезумели писъци, които пронизваха въздуха около нея.

Напротив, писъците и ревовете, които издаваха хора и животни, я парализираха още повече. Тези нечовешки звуци идваха отвсякъде. Някои бяха от опустошената долина под нея, други звучаха наоколо от хора, които подобно на нея самата бяха намерили спасение в горите на хълмовете. Тя продължаваше да гледа втренчено дори когато разбра, че най-пронизителният писък идваше всъщност от собственото ѝ гърло.

Адам вдигна поглед, когато чу дрезгавия глас на сирената от Камбрийските стоманодобивни заводи. Това можеше да означава само, че някъде става нещо неприятно. Той погледна към малкия Джордж, който в този момент внасяше още една кутия от вещите на леля си, но още не бе намерил място за нея.

— Чудя се какво ли е станало? — каза Джордж намръщено и остави кутията по средата на стаята.

Момчето се отправи към прозореца, за да погледне не се ли вижда отнякъде дим или нещо друго, което би подсказало какво става. То почеса русата си глава в недоумение, като не видя във въздуха нищо смущаващо, което да наемква за беда.

— Да си призная, не знам какво става — каза Адам.

Той премести останената кутия до купчината с другите, така че да не се препънат, след което отиде при Джордж до прозореца. От тавана на малката къща на сестрата на Дорис се виждаха няколко квартала, но единствено се забелязваха няколко мъже надолу по улицата, които газеха в покачващата се вода. Те ръкомахаха и клатеха глава по начин, който не оставяше съмнение, че обсъждат евентуалните щети от тазгодишното наводнение.

— Каквото и да се е случило, ще оставим на някой друг да се оправя с него — продължи Адам. — Ние имаме още цяла стая с мебели, които трябва да качим тук, а времето ни е ограничено. С тези темпове, с които се покачва водата, и с неспиращите дъждове се съмнявам, че имаме на разположение едва няколко часа, за да свършим работата.

— Колко хубаво стана, че ви срещнах днес на улицата и вие се съгласихте да ни помогнете — побърза да каже Джордж. — Сами ние никога нямаше да успеем да качим вещите от долния етаж навреме. Особено след като Сайръс нарани така лошо ръката си, когато се опитваше да премести дивана съвсем сам — очите на момчето се разшириха при този спомен. — Мама все още му е много ядосана за тази глупава постъпка. Тя му се накара хубаво, като му каза, че ние сме дошли да помогнем на леля Вероника, а не да ѝ създаваме допълнителни главоболия.

— Пак добре, че не си е счупил някоя кост — отбеляза Адам, като се досещаше, че Сайръс едва ли щеше да бъде в състояние да движи ръката си, ако си я бе счупил. Оставаха още доста вещи за пренасяне на тавана и Адам започна да ги струпва на купчини.

— Ще го отведа веднага при татко да го прегледа, само да свърша час по-скоро с тази работа. Ако побързаме, можем да изпреварим събитията и водата все още няма да е блокирала цялата улица.

— А аз мислех, че ще идете в института, където преподавате, за да им помогнете да вдигнат вещите на горните етажи — подметна Джордж.

— Ще трябва да се справят без мен — отвърна Адам, въпреки че се тревожеше дали всичките му лекции и документи ще бъдат прибрани на третия етаж.

Той се опасяваше, че бентът може да се разруши всеки момент, а това означаваше, че най-малко двадесетфутова водна маса може да се излее от езерото и да причини куп неприятности. Можеха да пострадат не само вещите на приземните етажи, а и много по-нагоре. Адам не искаше нищо от неговите документи и по-ценни неща да остане дори на втория етаж. Искрено се надяваше, че който и да е почиствал и прибирал в института, е проявил старание да ги вдигне поне до третия

етаж. Нещо обаче го караше да подозира, че който и да е бил, е бързал да помогне на две, на три и да си замине.

Адам дочу виещите сирени откъм заводите, към които се присъедини тревожният звън на църковните камбани. Той се досети, че нещо много страшно се е случило, за да бият камбаните по такъв начин, но не сподели тревогата си.

— Първо ще се погрижим за ръката на Сайръс — Адам погледна към Джордж, — нали помниш, че преди време, когато ти нарани своята ръка, също заряхахме всичко останало.

— Тогава най-добре е да побързаме — отвърна Джордж, бързо се извъртя на пети и с типичния за възрастта си ентусиазъм и сръчност се насочи към вратата. Само след миг обаче той се спря до прозореца с изумено лице.

В същия момент Адам разбра какво става. Цялата къща се разтресе, сякаш се намираше до железопътна линия и току-що бе преминал влак. В следващия миг Адам долови тътнещ, громолящ звук.

— Какъв е този шум? — смая се Джордж и се извърна към Адам със слисано изражение на лицето.

— Не зная — отвърна Адам и погледна към прозореца, откъдето появяваше силен вятър и пердетата се поклащаха.

Оглушителният тътен отвън се усили още повече и Джордж дори закри ушите си с ръце. Странният застрашителен звук се усилваше с всяка минута и накара Адам да се приближи до прозореца, за да погледне по-внимателно навън, но едва бе направил две крачки, когато стената на къщата се срути под натиска на връхлетялата върху нея водна маса.

Оглушителният трясък бе последван от непоносима болка и внезапно Джоан се оказа под водата, борейки се със стихията с всички сили. Едва успяваше да устои на влачещата я във водовъртежите си мрачна водна паст. Въздухът ѝ почти свърши. Тя знаеше, че може да издържи без въздух съвсем малко, докато водата я задави напълно и остане без капчица сила да се пребори със смъртта. Затова с цялата си воля и на границата на своите възможности тя се опитваше да изплува отгоре, въпреки че нямаше никакво понятие в коя посока се намира повърхността.

Нито някаква светлина, нито пък усещането, че се издига нагоре, можеха да ѝ помогнат. Все едно се намираще в гигантска автоматична пералня, където водата и останалите отломки я блъскаха в различни посоки и нещо непрекъснато я дърпаше надолу и надолу.

Въпреки че водата бе ужасно мръсна и дразнеше очите ѝ непоносимо, Джоан продължаваше да ги държи отворени дори когато нещо остро я удари по главата и тя усети пронизваща остра болка. Причудливи светли отблясъци танцуваха някъде пред нея, тя разбра, че навярно губи съзнание от удара, но се постара да запази самообладание, защото иначе щеше да се прости с живота си.

Докато бушуващата вода продължаваше да я лашка във всички посоки, тя изведнъж забеляза нещо тъмно и огромно пред себе си. Джоан инстинктивно се пресегна и го сграбчи в желанието си по-скоро да се вкопчи в предмета, отколкото да се предпази от удар с него.

След като усети нещо солидно в ръцете си, Джоан стисна очите и устата си. С нечовешки усилия се стараеше да не си поема въздух, при което неминуемо щеше да погълне фатално количество вода. Тя се опита да открие накъде може да се намира повърхността.

Вече се задушаваше от липсата на въздух. Накрая не издържа и отвори уста, ужасена при мисълта каква мътна и непоносимо мръсна вода щеше да погълне. Е, поне щяха да свършат мъките ѝ. Неясно защо се бе втурнала да спасява Адам от удавяне, накрая сама щеше да загине безславно в тази мътилка. Шансът някой да успее да я идентифицира през далечната 1889 година бе практически нулев. Повечето хора, които можеха да я разпознаят, бяха останали в двадесети век. И никой никога нямаше да узнае какво е станало с Джоан Грифин.

В същия миг, когато очакваше да нагълта отвратителната вода, Джоан усети как нещо, което бе хванала в ръцете си, я издърпва към повърхността със скоростта на ракета.

Зашеметена от внезапно нахлулия в дробовете ѝ въздух вместо очакваната противна вода, Джоан отвори очи и мигом отново потъна надолу заедно с онова нещо в ръцете си. Този път предметът се задържа отчасти на повърхността и Джоан успя да забележи, че се е хванала за голяма дървена седалка от карета. Единият ѝ край бе отчупен и затова тя продължаваше да се носи под ъгъл във водата.

Джоан стисна още по-здраво седалката, заловила се като удавник за сламка, и се опита да се покатери върху нея, но водовъртежите отдолу продължаваха да теглят краката ѝ и тя не успя да се справи. Всичко, което можеше да стори, бе да се вкопчи още по-здраво отстрани за дървото и да се моли то да се задържи на повърхността, като не я завлече някъде към развалините и отломките около каменния мост, който по всяка вероятност бе оцелял, но можеше да се превърне в гибелна клопка за всички оживели.

Джоан знаеше, че масата останки и човешки тела, натрупала се около моста, нарастваше с всеки изминал момент и скоро щеше да изпълнява ролята на изкуствен бент, от което водата щеше да се задържи и да образува нещо като мътно езеро над целия град. И когато по-късно тази маса щеше да се възпламени, всички, оживели по една случайност, щяха да станат жертви на неумолимия пожар.

Вместо да заседне в тази огромна маса, обречена да се превърне в клада за много хора, Джоан предпочиташе да изплува заедно със спасителното дърво на място, откъдето можеше безопасно да се избави от стихията. Другата ѝ надежда бе да изплува в близост до някоя от сградите, които все още не бяха потънали изцяло под водата.

За съжаление само след секунди нещо тежко и назъбено се вряза в гърба ѝ и тя прималя от неочакваната остра болка. Джоан изтърва дървената седалка и веднага потъна обратно в мътната вода. Този път обаче тя се присви и бързо се оттласна нагоре към повърхността.

Удавницата неистово търсеше нещо здраво, за което да може да се хване и да се спаси от ужасяващия водовъртеж, който безпомощно я влачеше надолу. В този миг тя повдигна с усилие глава над водата и се опита да докопа телеграфния стълб, край който току-що премина. За жалост не успя поради бързото течение на водната маса. Джоан продължаваше да се бори отчаяно с мътната стихия. Внезапно пред нея подобно на подводница изникна върхът на някаква сграда, до която се опитваха да стигнат още двама души, оживели по чудо.

Джоан осъзна, че повърхността на сградата бе твърде малка, за да побере доста хора, поради което панически започна да гребе с ръце натам. След няколко съдбоносни минути ръцете ѝ достигнаха назъбените краища на покрива на сградата и Джоан си отдъхна с облекчение. Въпреки че едва имаше сили да се задържи на повърхността, тя усети как някой внезапно я избутва. Нечии здрави

ръце я хванаха за китките и я задърпаха силно, а после я прехвърлиха върху импровизиран дървен сал.

Джоан се задави от погълнатата мръсна вода и се разкашля. Най-после се просна върху сала, без да може да повярва, че все още е жива. Дори и само засега.

След като едва успя да си поеме въздух, Джоан вдиша дълбоко няколко пъти, повдигна глава и отметна мократа коса от челото си. Едва тогава тя съзря огромен мъж, застанал на четири крака близо до нея и загледан напред в далечината. Дрехите му бяха напълно изпокъсани и тялото му бе почти голо.

Джоан бе свикнала да гледа голи тела и не извърна погледа си. Тя се усмихна с признателност и каза едва-едва, изтощена от битката с водната стихия:

— Безкрайно ви благодаря!

— Няма защо! — отвърна мъжът с дълбок нисък тембър и се усмихна леко, докато се навеждаше напред, за да помогне на още един от давеците се нещастници.

Скоро върху импровизирания сал се оказаха четирима души, които се бяха вкопчили в дървеното приспособление и се опитваха да се задържат на него, докато водата го лашкаше насам-натам. Джоан разбра, че това безразборно блъскане на водата се дължеше на обратния приток от водни маси, които вече бяха стигнали до планината отвъд Стоуни Крийк и се връщаха назад. Планината се бе превърнала в нещо като отпорна стена за мощната ударна вълна на водната стихия и поради това водите се отблъскваха назад със същата сила.

Това навярно бе и причината течението да изгуби част от мощта си по средата на своя път и да не успее да разруши каменния мост. Под сводовете на моста се бяха заклешили най-големите отломки и завлечените от водата отпадъци, които бяха образували цяла купчина, обречена да гори дълго при избухването на пожара. Жертви на неумолимия пожар щяха да станат и безброй много хора, по чудо спасили се от удавяне. Джоан се молеше тя и нейните спътници върху сала да не бъдат измежду тези жертви. Надяваше се да си намерят път всред водите, образували огромното езеро над Джонстаун. В противен случай ги очакваха безкрайни часове, през които безцелно щяха да се носят по водата.

Четиримата души върху сала бяха безпомощни да го направляват, борейки се с теченията и водовъртежите. Те наблюдаваха натъжени и ужасени как цели къщи или остатъци от унищожени постройки се блъскаха в тяхното импровизирано дървено приспособление, при което наоколо се разпръскваха стотици дървени трески, а салът поемаше в нова, неизвестна посока.

Джоан се чудеше докога им е писано да се борят отчаяно за живота си и в кой ли момент съдбата щеше да ги запрати в неумолимата водна стихия завинаги, където щяха да се издавят като стотиците хора наоколо. Ръцете ѝ изтръпнаха от усилието да се бори заедно с останалите срещу течението и тласъците на водата, а също и от отчаяното стискане за ръбовете на сала. Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност, а всъщност битката за оцеляване бе траяла само няколко минути. Тя прецени, че водата ще продължи да ги подхвърля още поне половин час, докато най-после се поуспокои и замре, за да могат да плуват на повърхността по-спокойно.

Докато продължаваха да се люшкат насам-натам, Джоан се вгледа в своите спътници. Огромният здравеняк, който ѝ бе протегнал спасителната ръка, бе докопал някаква част от плаващите отломки, която навярно бе нещо като корниз, и го използваше като кука, с която се опитваше да закачи една дреха, носеща се по водата наблизо. Слаба жена на около шестдесет години с мокра побеляла коса бе седнала в центъра на сала и бе затворила очи с извърната глава, като че ли се опитваше да отклони вниманието си от голото тяло на мъжа.

До белокосата жена седеше младеж с рижа коса и полепнали по лицето му мокри листа и трева. Изглеждаше седемнадесет годишен. Бе легнал, присвит от страх и тревога като малко дете. С едната си ръка той притискаше гърдите си, сякаш за да намали болката от раната си. Въпреки че не помръдваше, момчето гледаше с любопитство как здравенякът се опитва да стигне до носещата се по водата дреха. Джоан прецени, че едва ли би могла да помогне с нещо на момчето, докато водата не се успокои и салът не се задържи в по-стабилно положение. Тя се огледа. Когато съзря хаоса и паниката наоколо, сърцето ѝ се сви. Наоколо непрекъснато умираха стотици хора, безпомощни да се спасят от водната стихия. И да бе искала, Джоан по никакъв начин не можеше да им помогне. Дори когато съвсем близо до сала изпод водата се подаваше нечие лице, обзето от див ужас пред

лицето на близката смърт. Преди четиримата оцелели да успеят да подадат ръка за помощ, хората изчезваха безследно дълбоко във водната паст.

Други пък, също толкова отчаяни и безпомощни, продължаваха да пляскат с ръце във водата и да се хващат за някоя отломка наблизко, колкото да се задържат, без да са сигурни кога мътната, пълна с отпадъци и различни вещи вода ще им отнеме единственото спасение, като ги запрати отново в дълбочината и водовъртежите или пък като ги тласне с всичка сила срещу течението на сигурна смърт.

Водата се бе превърнала в мътилка, в която се носеха начупени вагонетки, извити релси, остатъци от разрушени къщи и обори, цели изтръгнати дървета и начупени клони, домакински вещи, телеграфни стълбове, жици, детски играчки, покриви и заводско оборудване, както и влакна от тонове жици на завода, производител на кабели и жици.

Измежду отломките и вещите се носеха стотици тела или части от тела на хора и животни. Някои от тях бяха съблечени от водата, а други бяха изранени и осакатени. Въпреки че бе свикнала с такива гледки по време на дежурствата си в спешното отделение, Джоан се потресе при вида на толкова много загинали и обезобразени хора. Стомахът ѝ се присвиваше от погнуса при ужасяващата гледка на масова смърт.

Джоан почувства, че всеки момент може да повърне блудкавата мръсна вода, която бе погълнала по време на битката си за оцеляване, и за да не го стори, си пое дълбоко въздух. После отново погледна към хората на сала.

Момчето хапеше долната си устна, с мъка потискайки ужасната болка в областта на гърдите си, и продължаваше да гледа как мъжът безрезултатно се опитва да закачи някоя плаваща наоколо дреха. В момента, в който Джоан се опита да се изправи на четири крака, нещо масивно удари сала и тя се плъсна безпомощно отново по корем. След като изчака салът да се уравни и да поеме отново по течението, Джоан се осмели да повдигне главата си.

— Какво се е случило с теб? — запита Джоан момчето и се опита отново да седне — нещо крайно рисковано в ситуацията, в която се намираха. Междувременно продължаваха да се блъскат в най-различни вещи, при което Джоан непрекъснато губеше равновесие. Най-накрая с

гигантски усилия тя успя да се промъкне по-близо до момчето и възрастната жена.

— Не зная — отвърна момчето и с мъка се обърна на гръб, като започна да разкопчава мократа си разпокъсана риза с едната си ръка. — Спомням си, че нещо ме удари жестоко, когато къщата ни се срути.

Джоан предположи, че момчето се разкопчава, за да ѝ покаже ребрата си, където очевидно бе ранено. Тя едва се задържа на коленете си, при което се огъна и се пресегна да му помогне при разкопчаването. Но вместо да разгърне ризата си, момчето продължи да измъква едната си ръка от ръкава, въпреки че по лицето му се изписа гримаса от острата пронизваща болка. То се облегна на едното си рамо и се обърна към здравеняка. Очите му се присвиха от болка, докато му подаваше ризата си.

— Ето, господине. Можете да я увиете около кръста си — каза момчето, докато едва си поемаше дъх от болката в гърдите, а след това се усмихна с усилие, но усмивката му бързо премина в конвулсивно присвиване на мускулите на лицето му поради пронизващата болка.

В същия миг салът им отново се блъсна в остатъците от плаващ срещу тях покрив. Момчето залитна, но продължаваше да държи ризата в протегнатата си към голия мъж ръка.

— Благодаря ти — каза мъжът, извънредно развълнуван от жеста на младежа. Той се пресегна, пое ризата и бързо изви ръкавите ѝ около кръста си, така че платът покри слабините му.

Джоан леко побутна възрастната жена, като искаше да ѝ даде знак, че вече няма нужда да гледа настрани с притворени очи. Жената обаче не смееше да отвори очи. Отначало Джоан се изплаши, да не би да е мъртва и бързо се пресегна да провери пулса ѝ. Когато долови отмерените сърдечни удари във вените ѝ, Джоан осъзна, че жената просто не иска да вижда целия ужас наоколо и затова стиска очите си панически. Никой не можеше да я вини за това!

Вместо да продължи да я убеждава да отвори очите си, при което съществуваше опасност жената да изпадне в истерия, Джоан предпочете да я остави на мира. Имаше достатъчно други ужасии, с които да се справя в този момент.

— Погледнете, вижте там! — викна едрият мъж.

Джоан погледна, накъдето сочеше здравенякът, и видя, че Алма Хол, една от най-високите сгради в града, все още стърчи над водата.

Беше толкова близо до тях, че те лесно различиха висящите по прозорците на втория и третия етаж хора, които се опитваха да спасят давящите се наоколо, като им протягаха ръце. Четиримата неистово загребаха с ръце, за да насочат сала към зданието.

Спасението бе само на крачка от тях.

— Вижте, те хвърлят въжета надолу. Трябва да хванем поне едно.

Когато се приближиха до сградата, Джоан се изправи на колене и се опита да хване някое от провисналите наоколо въжета. На един от прозорците тя изведнъж видя Андрю Едуардс, свещеника, който бе изхабил толкова усилия и време да убеждава хората колко голяма е опасността от разрушаване на бента и последиците от това.

За пръв път, откакто бе попаднала в лапите на мътната водна стихия, Джоан почувства някаква надежда.

— Ето, дръжете! — викна един мъж точно до Андрю и хвърли въже към тях.

— Късо е! Опитай отново — извика едрият мъж от сала. — Следващия път ще се опитам на всяка цена да го хвана.

Докато им хвърляха повторно въжето, раненото момче застана на колене, готово да хване въжето, ако успее. Джоан и здравенякът също коленичиха в готовност.

— Хвърляме го — извика Андрю и се отмести, за да даде възможност на мъжа, който мятеше въжето, да го засили повече.

Този път въжето мина съвсем ниско над главите им и момчето успя да го залови.

Джоан изпищя, когато в същия миг салът се сблъска с някакъв тежък предмет и вместо да задържи въжето, момчето го изпусна и залитна, падайки във водата, а салът бързо отплава встрани.

Очевидно юношата не умееше да плува и понеже наоколо нямаше нищо, за което да се хване, продължаваше безпомощно да пляска с ръце, като пищеше от страх и болка.

В следващия миг едрият мъж се хвърли във водата и заплува бързо към момчето.

— Дръж се! Идвам да ти помогна!

Джоан замря, докато гледаше напрегнато как мъжът се бори с бушуващата срещу него вода. Тя отчаяно се молеше спасителят да стигне до младежа навреме. И когато едрият мъж доплува до момчето и го подхвана здраво в ръцете си, тя не се сдържа и изкрещя от радост.

Всички завикаха въодушевено, докато двамата се приближаваха към сградата. В следващия миг внезапно избухна експлозия. Един от близкостоящите резервоари се бе запалил и пламъците се разпространяваха по разлялото се петно върху водната повърхност с мълниеносна бързина. За беда петното достигаше до двамата плувачи във водата.

Джоан гледаше ужасена как пламъците мигом ги обърнаха. Здравеният изрева с глас, от който кръвта на всички наоколо се смрази. Той бързо потопи момчето под водата и сам се гмурна. Водната повърхност над тях застина. Джоан се надяваше след секунди двамата да се покажат отново, надалеч от пожара и в безопасност, като в същото време хората от сградата успеят да ги спасят.

За зла участ експлозията бе предизвикала такова вълнение, че салът скорострелно се отправи надолу по течението и Джоан изобщо не успя да види дали двамата излязоха живи от водата, още повече че вероятността самата тя да се спаси с помощта на хората от Алма Хол бе също пропаднала безвъзвратно.

Тя погледна тъжно назад към прокрадващия се по петната гориво върху водната повърхност огън, а след това се вгледа в далечината пред тях, за да види дали бяха останали още високи здания, където можеха да се спасят заедно с възрастната жена. Сърцето ѝ се сви, когато забеляза една сграда доста надалеч, и то встрани от посоката, в която се движеше салът. Като че ли Бог ги наблюдаваше в този момент и се бе смилил над двете, защото в следващия миг салът се сблъска с остатъците от малък навес и се насочи точно към сградата.

Джоан се наведе и праметна окуражително ръка през рамото на възрастната жена. Очакваше с нетърпение да се приближат до спасението, като трепереше от страх, да не би да се блъснат в още нещо, което да ги отклони от целта.

Само след няколко минути те се приближиха до една от високите сгради и съзряха как един мъж се бе провесил от прозореца и протягаше ръка за помощ на давящите се. В мига, в който някой ѝ метна едно въже и Джоан успя да го хване, тя долови от очертанията на покрива на сградата, че това бе единствената останала непотопена част от института Моръл. След като бе плувала из мътната вода и после на импровизирания сал толкова време, Джоан се бе оказала на същото място, където я бе връхлетяла неумолимата водна стихия.

— Вържете въжето за сала, така че да можем да ви теглим, без да паднете и без да ви изпуснем — извика мъжът от прозореца. — Бързо! Иначе водата ще ви изтегли надалече.

Джоан се огледа трескаво наоколо и сръчно завърза въжето за гредите на сала.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че тя би приела гости? — питаше Джон Босуел, докато Джийн продължаваше да чука по вратата на апартамента на Джоан. — Защо не изчакаме и не дойдем по-късно? — настояваше той.

— Изобщо не ме интересува дали приема гости, или не! — отрязва го Джийн, докато бъркаше в джоба си за ключовете от апартамента на Джоан. — Естествено, че Джо има нужда от компания. Някой трябва да ѝ помогне да освободи затормозеното си съзнание след смъртта на родителите ѝ. Нямах представа колко странно се държи напоследък.

— Ами ако грешиш? Защо пък да няма нужда от малко усамотение, поне за известно време? — подхвърли Джон, без да прави опит да възпре Джийн от намерението ѝ да влезе в апартамента.

— Не, изобщо не греша! — отвърна Джийн с тих глас, за да може да я чуе само Джон. — Да беше я чул вчера. Беше толкова объркана, че чак ме изплаши. Изглежда, не различава бъдещето от миналото и като става дума за минало, тя не говори за неща, които са станали миналата седмица или миналата година. Бедната ми приятелка здравата е загазила и има нужда от сериозна помощ. Тъй като много държа на нея, именно аз трябва да ѝ помогна. За Бога, тя дори вече не заключва външната си врата! Нямам нужда от ключа си — при тези думи Джийн се смръщи и веждите ѝ се склупиха на челото. — Можеш ли да си представиш какви ли не отрепки могат да влязат безпрепятствено в дома ѝ!

— Вярно — съгласи се Джон, но си мислеше, че според думите на приятелката му и те двамата също би трябвало да са отрепки.

Джийн бавно влезе вътре и махна с ръка на Джон да я последва, след което извиси гласа си така, че да може да се чуе в най-отдалечената стая на апартамента.

— Джоан! Ние сме — Джийн и Джон. Отбихме се да те поканим на вечеря с нас, ако нямаш нищо против. Джон е решил да идем да

хапнем някъде морски специалитети.

В този момент Джон повдигна едната си вежда учудено, но Джийн тутакси постави пръст на устните си, за да го накара да замълчи. Озадачи я липсата на отговор откъм спалнята на Джоан.

— Джоан, къде си?

Джон остана до входната врата, а Джийн се отправи към задните стаи, за да потърси Джоан.

— Тъй като в повечето стаи светят лампите, едва ли е отишла някъде далече — прецени Джийн, докато се оглеждаше наоколо, смаяна от това, че Джоан не си е у дома. — Забеляза ли дали колата ѝ си беше на мястото, когато идвахме насам?

— Не, не погледнах — отвърна Джон.

Погледът на Джийн шареше из цялата стая, за да открие нещо, което би обяснило отсъствието на Джоан.

— Може да е излязла за храна — предположи Джийн с надежда в гласа, но в този миг забеляза падналата на пода чанта на Джоан и разпръснатото ѝ съдържание. Там бе и портфейлът, в който Джоан обикновено държеше парите и шофьорската си книжка. Явно Джоан не бе излязла на пазар, иначе не би оставила всичките си пари вкъщи. При това тя винаги вземаше и шофьорската си книжка, защото доста често я спираха за превишена скорост.

Джийн се приближи бързо до падналия на пода несесер и повдигна вещите на приятелката си. Бе неприятно изненадана, когато установи, че Джоан е оставила шофьорската си книжка в портфейла. Все още приклепнала, с вещите ѝ в ръце, Джийн провери кои ключове са в портмонето, от което лесно можеше да разбере къде все пак е изчезнала Джоан. Когато отвори страничната преградка на портмонето, предназначена за монети и ключове, Джийн възкликна:

— Виж какво намерих! — тя подаде няколко странни монети към Джон.

— Това са стари монети — каза Джон и приклепна до нея. — Но в идеално състояние, като че ли току-що са били отсечени.

Докато обръщаше едната монета в ръката си, той я оглеждаше удивено с любопитно изражение на лицето си.

— Не съм познавач, но имам чувството, че всяка от тези монети може да бъде оценена за по няколко хиляди. Защо ли ги носи така

разсеяно, смесени с останалите си пари! Това може да им навреди, въпреки че са във великолепно състояние.

— Погледни от коя година са.

— Вече го сторих — отвърна Джон и кимна със самочувствие, без да разбира защо Джийн се интересува толкова много от годината, през която са били отсечени.

Той обърна монетите и ги постави внимателно върху дланта на Джийн.

— Четири от тях са от 1888, а две — от 1889 година. Монетите са на повече от сто години, а почти не са издраскани. Затова си мисля, че струват цяло състояние.

— Нима не схващаш? Това е същият период, за който тя непрекъснато ми разправя и твърди, че е пребивавала в онази далечна година, докато е била в дома на родителите си — при тези думи Джийн изглеждаше още по-разтревожена и загрижена.

След като се взря в монетите, тя отново се обърна към Джон.

— Защо ѝ е трябвало да купува монети от онзи период, нима това би ѝ помогнало да повярва на собствените си измислици?!

Джийн притвори светлокафявите си очи, като че ли се признаваше за победена. Когато отново ги отвори, тя стисна здраво монетите.

— Състоянието ѝ е много по-тежко, отколкото изобщо съм предполагала. Тя е минала границата на безумието.

Джон я погледна слисано, без да има понятие, какво трябва да сторят в този момент.

— Как мислиш, къде може да е отишла? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Джийн и като се изправи, тръгна към телефона. — Но трябва да я открия на всяка цена.

До вечерта водата и мръсотиите, които тя бе завлякла, се поуспокоиха и над целия град се разстла нещо като огромно мътно езеро, което покриваше дори част от Кервил и Коунмах. Въпреки това самата вода не бе застинала неподвижно и все още бе твърде опасно за когото и да било да се подаде от малкото оцелели сгради, стърчащи над водата. Водата продължаваше да се точи и да приижда наоколо с всякакви боклуци и предмети, готова да погълне всеки, който

дръзнеше да се подаде навън. Сто седемдесет и пет души бе броят на спасилите се от удавяне благодарение на института Моръл.

Нощта настъпи твърде рано, а по небето се разстилаха мрачни облаци. Тъй като много от хората бяха напоени с газ или керосин при битката със стихията, в института не бе разрешено да се пали огън. Хората се въздържаха да запалят дори някоя свещ. Единствената бледа светлина, която се процеждаше боязливо през прозорците, идваше отвън и през дупките на една от стените, която бе почти разрушена при сблъсъка с връхлетялата водна маса. Светлината идваше откъм каменния мост в долната част на града, където гореше огромен огън.

Тук-там из града се разгоряха още няколко пожара, от които стана още по-светло. Сградата на института обаче си оставаше тъмна и мрачна и само хората, които стояха близо до прозорците, можеха да видят нещо повече от черни сенки.

Поради сумрака в зданието и висящите по прозорците мъже, които се опитваха да спасят още някой оцелял, Джоан не можеше да прецени колко хора се бяха спасили от смърт, намирайки убежище на третия етаж на института Моръл. Само по стоновете, охканията и мърморенето тя предположи, че най-малко стотина души са се приютили в стаите наоколо.

Господи, дано сред тях да бе и Адам!

Тя бе разпитала хората наоколо и от тях разбра, че Адам изобщо не е идвал в института. Така че дори да бе изпреварила мощната вълна на водата, тя едва ли е щяла да го открие на това място. Обхвана я ужас при мисълта, че дори не бе успяла да го предупреди за предстоящата опасност. Той бе загинал, без дори да може да го види и да направи нещо за спасението му.

Стори ѝ се, че няма никакъв смисъл да продължава да живее, щом Адам е мъртъв. Защо ли ѝ трябваше да диша със съзнанието, че само тя се е спасила.

Невероятно, но тя наистина още дишаше.

Въпреки отвратителната миризма на кал, човешка пот, мръсотии и кръв тя продължаваше да си поема въздух. Всъщност това бе единственото нещо, което я впечатляваше след преживяния шок, от който още не можеше да се отърси. Джоан само се взираше безцелно в тъмнината, а единственото ѝ желание в този момент бе целият ужас,

болката и смъртта, на които бе станала свидетел през този ден, да изчезнат като сън.

Цялата бе мокра, мръсна и скована от изтощение, но изобщо не можеше да заспи. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да седне на влажния под и да се облегне на голямо дървено бюро, като изпъне краката си напред. В паметта ѝ като на филм се редуваха епизоди от ужасния ден.

Поне да бе открила Адам навреме. За жалост не бе успяла. Въпреки времето, с което разполагаше, тя се бе провалила и не бе успяла да промени съдбата му. Може би удавянето му в това жестоко наводнение наистина е било неизбежно. Едва ли Джоан е могла изобщо да промени хода на събитията.

Въпреки всичко тя продължаваше да размисля какво ли би станало, ако бе успяла да го открие. Мислите ѝ се накъсваха от непрестанно разнасящите се наоколо страховити стонове. Джоан се мъчеше да си спомни дали в историческите сведения бе отбелязано, че институтът Моръл е оцелял през нощта след наводнението.

Тъй като водата и натрупаните боклуци продължаваха да се блъскат в сградата от всички страни, Джоан предполагаше, че зданието може и да не издържи и да се срути в даден момент. И бездруго непрекъснато се чуваха звуци от падащи и потъващи сгради наоколо. Заедно с това и писъците на хората, намерили убежище в тях. Писъци на човешки същества, изплашени от близката смърт. Тези писъци Джоан нямаше да забрави през целия си живот. Безпомощна, тя седеше в тъмнината и слушаше предсмъртните викове на невинните хора. Тя се питаше дали Адам е сред тях. Дали бе оцелял в безмилостното наводнение, за да бъде по-късно потопен заедно с много други при потъването на някоя сграда.

— Някой от вас има ли представа какво гори? — попита един мъж на няколко крачки от Джоан. За пръв път от часове някой бе дръзнал да заговори на глас, който се извиси над непрестанните стенания и хлипове наоколо.

Въпреки че Джоан чу въпроса и можеше да отговори, тя се чувстваше толкова отпаднала и унила, че не можеше да обели нито дума. Тя изчака някой друг да отвърне.

— Нямам ни най-малка представа — каза някой в тъмното. — Но каквото и да гори, явно огънят е доста силен и около мястото е доста

осветено.

— Струва ми се, че някакъв влак или нещо подобно е обхванато от пламъци върху каменния мост — подхвърли нечий глас откъм пробитата стена. Оттам се виждаха по-ясно извилите се до небето ярки оранжеви пламъци. — При цялата тази мътилка и мъглата, която се спусна, не мога да видя ясно какво гори.

— Не е влак — намеси се Джоан накрая, без да осъзнава, че няма как да обясни откъде знае какво именно гори на моста — това все пак бе нещо, което знаеше от бъдещето. — Това, което се е възпламенило, са натрупаните останки и предмети, заклещени под свода на моста.

— Какви останки?

— Някои от предметите, завлечени от водата, са толкова големи, че не са успели да минат под моста и са се заклещили там. И понеже водата продължава да носи какво ли не, всичко това се е набило в моста, отдолу и върху него. Затова и водата се отблъсква назад, като стигне до моста — той се е превърнал в преградна стена от боклуци и различни предмети. Един от резервоарите с гориво се е разбил върху натрупаните отломъци, сред които е имало все още горяща печка. Така е избухнал пожарът, който все още гори.

— Значи самият мост е още здрав? — възкликна някой.

— Да. Водата се е разплискала встрани от моста към планината и поради това течението не е така силно както преди.

— Откъде знаеш всичко това? — запита друг.

Джоан се сепна, тъй като не очакваше подобен въпрос, но бързо съчини правдоподобен отговор:

— Защото салът, на който се бяхме спасили, мина много близко до моста и аз видях всичко с очите си.

— Била си толкова близко! Добре, че още си жива! — подметна някой.

„Жива ли? — замисли се Джоан. — Нима има смисъл да живея, щом Адам е мъртъв?!“ В следващия миг ѝ проблесна успокоителната мисъл, че все още може да се върне в своето време, а това наистина ще бъде шанс да оцелее. Ако успееше да се върне, можеше да се надява на нещо добро в живота си, поне на нещо малко.

— Да, жива съм! Слава Богу! И вие също сте живи, а това е цяло щастие!

След нейните думи настъпи гробно мълчание, което бе прекъснато от нежната приспивна песен на жена, която очевидно успокояваше малко дете. Джоан облегна глава на бюрото и затвори очи. Може би щеше да се успокои при звуците на нежната майчина песен и също да заспи. Съзнанието ѝ обаче отказваше да се смири. Кошмарът от преживяното я държеше будна и неспокойна.

Тя изпадна в паника, когато се досети, че докато стои затворена в тази сграда и изчаква водата да се оттече бавно изпод моста, след като изгорят всички отпадъци, отворът на прохода във времето бавно, но упорито се стеснява и не бе далеч моментът, в който щеше да стане невъзможно да се премине през него. Ако Джоан не успееше да се добере до тунела навреме, съдбата ѝ можеше да се промени завинаги. Можеше да се окаже в капана на времето, принудена да остане в 1889 година през остатъка от живота си. Това, разбира се, нямаше да ѝ се стори толкова ужасяващо, ако Адам бе останал жив. За жалост той бе мъртъв и Джоан изпадна в депресия от тези мисли.

Не бе успяла да спаси живота на любимия си човек. Това ѝ напомни за провала ѝ при опита да спаси живота на собствените си родители. Нима бе толкова некадърна. Ако бе принудена да остане и да изживее остатъка от живота си в миналото, Джоан недоумяваше как щеше да се справи без обичта и нежността на Адам.

Безутешната жена се втренчи с мрачен поглед в отблясъците на пожара по стените и тавана на института, а спомените ѝ я върнаха към прекрасните дни, които бе прекарала заедно с Адам съвсем неотдавна. Припомняше си онези първи прикрити погледи, които двамата си разменяха, първото докосване на ръцете им, смеха им заедно, когато се веселяха. Най-яркият ѝ спомен, естествено бе любовта им и красотата на споделените чувства, докато се любеха. Очите ѝ се изпълниха с горчиви сълзи, които се стекоха по нараненото ѝ лице, когато Джоан си спомни за нощта, в която Адам за пръв път ѝ бе казал, че я обича.

Джоан изтри сълзите си с опакото на ръката си и за миг се върна към своето време, с което можеше да ѝ се наложи да се раздели завинаги. Спомни си за Джейн, която навярно бе ядосана от това, че Джоан отново е заминала, без да я предупреди и без да отговори на съобщенията, оставени от Джейн в апартамента и в дома на родителите ѝ.

След като Джоан нямаше да се появи на работа във вторник, без да си направи труда да позвъни и да се извини затова, Джийн навярно щеше да побеснее. След това тя сигурно щеше да се изплаши, че нещо лошо се е случило с Джоан, и щеше да предприеме нещо. Навярно щеше да иде до дома на родителите ѝ, колкото да разбере, че от цели две седмици в къщата не се е мяркал никой. Джоан се чудеше колко ли време щеше да мине, докато открият колата ѝ в гората, и какво ли щяха да помислят, когато я намерят отключена, при това с ключовете вътре.

Колко време щеше да измине, преди Джийн да осъзнае, че Джоан е изчезнала завинаги? Дали изобщо щеше да повярва в това? Или щеше да продължи да я търси и да я очаква да се появи всеки момент? За да ѝ изчете поредното конско евангелие... По всичко личеше, че Джийн едва ли изобщо щеше да я види отново. През целия си живот щеше да продължава да се чуди какво е станало с най-добрата ѝ приятелка и как така е изчезнала безследно.

Може би нейното внезапно и безпричинно изчезване щеше да стане поредната сензация в предаването „Неразрешени загадки“, което бе станало толкова популярно напоследък. Тя дори си представи как Джийн се появява на екрана и прави всичко възможно да убеди всеки обикновен американец колко е важно да се положат всички усилия, за да бъде открита изгубената ѝ приятелка доктор Джоан Грифин. Джийн беше човек, който никога не се отказваше лесно и не се предаваше, докато не опита и последния възможен вариант за действие, особено когато ставаше дума за някой, на когото много държи.

Джоан изпита непоносима болка в гърдите си при мисълта, че сега вече бе изгубила всички скъпи на сърцето ѝ хора: първо Том, после родителите, след това Адам, а сега и Джийн и всичките ѝ приятели и колеги от болницата. Сега се налагаше не само да се примири с примитивния начин на живот и допотопната медицина на деветнадесети век, а и да прекара целия си живот в ужасна самота.

През следващите няколко часа Джоан продължи да размишлява над това, което я очакваше, докато внезапно я стресна трясъкът на поредната част от външната стена, срутила се под напора на непрестанно атакуващата я вода. Повечето от тухлите и мазилката изпадаха вътре в помещението върху главите на хората, налягали по пода до стената.

Настъпилата през последните часове тишина внезапно бе нарушена от отчаяните вопли и стенания на хората, разбрали реалната опасност зданието да не издържи и да потъне заедно с тях. Джоан се отърси от мрачното си настроение и в този миг призванието ѝ на лекар се наложи. Ролята ѝ на обикновен наблюдател в миналото вече нямаше никакъв смисъл. Тези хора наоколо имаха нужда от нейната помощ.

Въпреки че самата тя усещаше неописуеми болки в цялото си тяло, Джоан забрави собствените си усещания и реши да се погрижи за ранените и страдащите около нея. И бездруго тя единствена от всички притежаваше и знанията, и уменията да окаже първа помощ. Тя се придвижи към осветения от дупката в стената участък и направи всичко възможно да помогне на пострадалите.

Започна от хората, които изглеждаха най-зле, а после се прехвърли и към онези, които още не бяха осъзнали до каква степен са пострадали. Някои бяха толкова ужасени от всичко, което се бе случило, че още не можеха да усетят болката от страшните си рани. Джоан преценяваше каква помощ може да окаже на всеки, преглеждаше го, обработваше раните и преминаваше към следващия пострадал. Без да иска, докато помагаше на хората, тя бе забравила собствената си участ. Работата по спасението на ранените я измъкна от отчаянието и депресията.

Тя се движеше трескаво, почти без да вижда, по-скоро като опипваше хората. За да превърже колкото се може по-добре раните им, тя разкъса останалите по прозорците завеси, както и малкото дрехи, които някои бяха съумели да вземат със себе си във вързопи. Джоан начупи малкото оцелели столове, които водата просто не бе успяла да завлече, и ги използва вместо шини за обездвижване, където това се налагаше. След петнадесет минути някой откри затворена бутилка уиски в едно от бюрата и Джоан употреби алкохола за почистване на най-сериозните рани.

Всички, които бяха по-добре, се включиха да ѝ помогнат. Сериозно пострадалите оставаха неподвижни и безмълвни, но в очите им се четеше искрена благодарност към Джоан и опита ѝ да им помогне.

Когато към пет часа се развидели и сенките станаха малко по-ясни, Джоан бе твърде заета с работата си, за да забележи почти неуловимите промени. Стаята най-после стана достатъчно светла, за да

се вижда всичко наоколо. Сърцето ѝ се сви и тя щеше да закрепци от ужас, когато видя, че жената, която цяла нощ ги бе успокоявала с приспивната си песен, държеше мъртво дете в скута си.

Когато жената отчаяно замоли Джоан да направи нещо за любимата ѝ внучка, думите ѝ бяха толкова отчаяни и изпълнени с такъв копнеж и мъка, че Джоан бе принудена да се престори, че превързва крачето на малкото дете. След това тя увери бабата, че това е всичко, което може да се направи. Възрастната жена ѝ поблагодари със сълзи на очи и продължи да люлее грижовно вкочаненото телце, докато тихо тананикаше приспивна песничка.

До седем часа сутринта мъглата и димът се разсеяха достатъчно, за да се види, че водата се бе оттеглила към долната част на града. Някои от мъжете се осмелиха да поемат по водата върху някои от полуизгорените предмети. Последваха ги и други, които успяха да намерят достатъчно солидни дървени отломки, за да се закрепят върху тях. Повечето бяха боси и голи, с мизерни остатъци от дрехи по телата си. Виждаше се, че са контузени, изподраскани и страшно объркани.

Всички оцелели, които поглеждаха през прозорците, онемяваха при страховитата гледка на масова смърт и разрушение. Някои отчаяно се опитваха да разберат какво се бе случило и защо животът им внезапно се бе променил така драматично.

Други бяха ужасени от настъпилото навсякъде гробно мълчание. Долината бе застинала в непривична пустота и заглъхналост. Обикновените звуци и шумотевицата от ежедневието не се чуваха. Нямаше и помен от обичайните изсвирвания откъм заводите, звъна на машините, пукотевицата по паветата от клатушкащи се карети, тътена на тежките влакове, които минаваха ден и нощ. Всичко бе замлъкнало. Липсваха каквито и да било признаци на живот.

От време на време се дочуваше само камбанен звън откъм лутеранската църква и стоновете на пострадалите хора. Когато на дневната светлина всички успяха да видят истинските размери на бедствието, никой нямаше сили да произнесе каквото и да е. Над мрачната картина на всеобща смърт и опустошение дори не прехвъркваха птици.

Когато видя колко много хора напускат сградата на института, Джоан реши, че за нея също няма смисъл да остава повече. Като се увери, че при ранените ще останат няколко души, докато дойде помощ

да ги прибере, Джоан си тръгна. Все още под влияние на болката и отчаянието от това, че не бе успяла да спаси Адам от такава насилствена жестока смърт, Джоан се отправи към импровизираните морги, за които си спомняше от познанията си за ужасното бедствие. Проправяше си внимателно път през неимоверните купчини от предмети и боклуци, покрай отблъскващите с вонята си застояли води и се опитваше да пренебрегва болката, която изпитваше. Цялата ѝ глава туптеше, а мускулите ѝ бяха като премазани от ужасяващата битка на живот и смърт от предишния ден. Джоан предпочиташе да не гледа към плаващите около нея безброй тела на удавници.

Сега, когато почти всички наоколо бяха полуголи, само по бельо или в дрехи, които бяха успели да намерят във водата, Джоан нямаше защо да се срамува от окаляните си изподрани одежди. Тя напредваше едва-едва през калта. Никой не я поглеждаше. В този момент хората изобщо не се интересуваха кой как е облечен.

Единственото ѝ желание бе да открие тялото на Адам. От книгите, които бе чела, си спомни, че най-голямата морга се е появила на Адамс Стрийт, в училището, а също така че трупове са били събрани в салона на Морървил и в няколко от оцелелите църкви наоколо. Джоан реши да провери първо в училището. Стори ѝ се логично тялото на Адам да бъде намерено в училище, което носеше същото име като неговото.

За жалост се оказа абсолютно невъзможно да разпознае училището без помощта на околните сгради и други белези. Някои здания бяха затрупани до такава степен с тела и отломки, че дори и високите стръмни планински върхове около града не се виждаха от тях. Някои от градските райони бяха така опустошени, че бяха почти сравнени със земята.

Онова, което само преди два дни бе процъфтяваща долина с китен градски център — Джонстаун, сега представляваше тъжна картина, сглобена от огромни купчини мъртви човешки и животински тела и органи, както и различни изпотрошени предмети.

Изпочупени мебели, изкривени железопътни линии, части от селскостопански уреди и съоръжения, детски играчки, разкъсани книги, килими, завеси, стъклени парчетии от буркани и чинии, колелета от велосипеди, куфари, свещници, телеграфни жици и стълбове, клони от дървета и храсти, разковани бурета, прибори и

съдове, облекло и всякакъв род строителни материали. Във водата се носеше какво ли не... Предметите и парчетиите се струпаха в купища, високи до тридесет фута, заседнали някъде в плитчините, или продължаваха да се носят по течението, като се мятаха във всички посоки.

До обед всички, които бяха успели да избягат в планините, и онези, които бяха оцелели благодарение на няколкото все още стърчащи над водата сгради, започнаха да се лутат напосоки, отчаяно търсейки своите близки. Никой не можеше да си обясни какво точно се бе случило. Разтревожените погледи на хората се срещаха, разминаваха се безмълвно и всеки продължаваше да търси някой близък и познат. Най-често разменяните думи бяха въпроси, дали някой случайно не е видял някого. За други разговори хората нямаха нито сили, нито желание. Всички бяха изпаднали в шок.

До ранния следобед хората станаха по-енергични. Всеки, който бе във форма да оказва помощ на пострадали, участваше в измъкването на хората, потънали заедно с къщите си, като изтегляха по чудо оцелелите върху някой покрив или останало дърво на улицата.

Хората се обединиха в малки групички от мъже и жени, които се ровеха в огромните купчини отломки, отчаяно търсейки някой оживял. Други се отправиха сами да търсят своите близки и членовете на семействата си.

Докъдето стигаше погледът, разрушенията и опустошенията бяха отчайващи. Не се виждаше само какви поражения бе нанесло бедствието върху останалата част от долината. Всички телеграфни стълбове бяха изкоренени. Връзката между Джонстаун и останалия свят бе изцяло прекъсната. Мостовете бяха пропаднали вдън земя, а пътищата бяха непроходими. Всички железопътни линии, водещи извън града, бяха разрушени до една.

Къщите продължаваха да се трошат и да погубват малцината, които бяха се осмелили да потърсят подслон и спасение от студа в тях. Изневиделица отнякъде се изсипаха огромни купчини боклуци или се самозапалваха по мистериозен начин, от което спасителните операции ставаха още по-обречени и неуспешни. Макар и едва пъплейки, с последни усилия, хората продължаваха да търсят близките и приятелите си въпреки дебнещите ги опасности.

Докато минаваше точно през едно вонящо блато, Джоан установи, че зловонието от разлагащи се тела и мръсотии става все непоносимо с всеки изминат час. Нямаше никаква храна, нито питейна вода. Много скоро гладът и жаждата щяха да се превърнат в следващата не по-малка беда за оцелелите.

Нямаше нито ред, нито организация във всичко, което се правеше. Затова Джоан едва успяваше да се придвижи през опустошения град. Всеки път, когато се спираше да попита някого за посоката, тя получаваше един и същ отговор — празен поглед и отчаяно повдигане на рамене. Останките, по които човек можеше да се ориентира, бяха съвсем оскъдни, а и хората наоколо непрекъснато се движеха и изместваха нещо. За Джоан бе почти невъзможно да се ориентира в обстановката и да разбере къде се намира.

Бе решила на всяка цена да открие трупа на Адам. Не можеше да позволи тялото му да бъде погребано в някакъв неизвестен масов гроб. След като бе пропуснала възможността да го спаси, сега поне му дължеше християнско погребение и надгробен камък с изсечено име на него. Адам го заслужаваше.

Когато Джоан най-после достигна и разпозна Адамс Стрийт и училището, то още не бе превърнато в огромна морга. Неколцина ранени се бяха подслонили вътре, но засега хората, които бяха подхванали спасителните операции, още не бяха обсъдили организацията и начина, по който да се погрижат за мъртвите. Затова и училището все още бе пусто.

Нямаше друг избор, освен да изчака събитията сами да се развият. Затова Джоан реши да отиде до къщата на Парк и да провери дали тя е оцеляла в наводнението. Искаше ѝ се Парк и неговите две помощнички да бяха успели да избягат в планината, преди водата да ги е заляла. Стори ѝ се, че е редно да бъде заедно с Парк, когато щяха да му съобщят за смъртта на неговия син.

Зави ѝ се свят при самата мисъл за смъртта на Адам, но тя успя да устои на мъката и скръбта. Оставаше ѝ толкова много работа. След това можеше да плаче цял живот. Засега тя едва успяваше да осмисли всичко, което се бе случило.

Тъй като бе установила, че Адам не е бил в института, Джоан предположи, че е напълно възможно да е бил на път за дома на баща

си, когато водата бе връхлетяла. Тя бавно продължаваше да върви, докато стигна до главната улица, която сега бе почти неузнаваема.

Джоан се огледа с надежда да открие някъде тялото на Адам, но след като не забеляза нищо, се отправи в посока, която според нея водеше към дома на възрастния лекар. Проверяваше внимателно всяко мъжко тяло по пътя си с надежда да открие някъде трупа на Адам. Когато го намери, поне ще може да му отдаде последната почит, като го погребее в отделен гроб с надгробен камък. Тя бе твърдо решена да го стори, дори това да пресечеше всяка възможност за връщане към съвременното ѝ.

Въпреки че често бе виждала в отделението за бърза помощ подобни картини, у Джоан се надигаха спазми от погнуса и ужас при вида на някое осакатено или обезобразено тяло. Тя спираше, за да си поеме въздух и да се разсее. Това обаче не само не ѝ помагаше, а напротив — смесилият се със зловонието дим, идващ откъм моста, буквално задръстваше дробовете ѝ. Джоан с усилие се въздържаше от непрестанните пристъпи на гадене. В един момент тя залитна и едва не падна, потресена при вида на обезобразеното тяло на четиригодишно момиченце, облечено във великолепно розова рокличка с дантели, което сякаш се бе приготвило за бал преди злощастieto.

Когато заобиколи една огромна купчина на пътя си, Джоан въздъхна с облекчение, съзирайки къщата на Парк на същото място, където винаги бе стояла, макар че сега бе ужасно разрушена. След като едва си проправи път през калта, натрупана наоколо, Джоан се добра до входната врата. Едва сдържа инстинктивното желание да почука. Тя бутна леко полуотворената врата и влезе в пълната с боклуци къща. Обезкуражи я видът на полуопразнения от мебелите дом. Дори на втория етаж бяха останали съвсем малко от вещите, вдигнати там, за да се запазят от наводнението. Водата бе пробила една от стените и бе разрушила всички прозорци на първия и втория етаж. Невероятно, но прозорците на третия етаж бяха останали невредими.

Джоан стъпваше внимателно в дълбоката кал на пода от страх да не се натъкне на някое останало парче стъкло и непрекъснато викаше името на Парк. После на Шели и Шийла. Никой не отвърна на виковете ѝ.

Навярно тримата още не се бяха спуснали от близкия хълм. Джоан потърси нещо, където би могла да остави съобщение. Тя

забеляза бюрото на Парк, заклещено в ъгъла между остатъците от потрошени мебели, и тръгна към него с надеждата да открие някой останал молив. Усилено тършуваше из чекмеджетата и накрая намери един счупен молив и влажна хартия. Тогава случайно погледна надолу и внезапно съзря човешки крак, стърчащ изпод бюрото. Тя се вгледа внимателно и видя, че е жена — по всяка вероятност една от прислужничките.

Връхлетя я мощен пристъп на гадене, докато се опитваше да изтегли тялото на мъртвата изпод калта. Защо ли тази глупава жена не се бе вслушала в предупрежденията ѝ и не бе избягала от къщата? Огледа се наоколо за другата близначка, но не откри нищо, което да прилича на човешко тяло. Джоан изтегли мъртвата по вече разклатените полуразрушени стълби навън на верандата, където лесно можеха да я открият. После придърпа ръкавите и огледа ръцете ѝ, за да разбере коя от двете близначки бе загинала. След като не съзря белег на нито една от ръцете, тя извади хартията от джоба си, скъса я на две и написа със счупения молив Шели Драм с големи печатни букви. След това мушна бележката в джоба на момичето.

На останалата част от хартията Джоан написа кратка бележка до Парк и Шийла, с която ги уведомяваше, че е идвала да ги търси и навярно отново ще дойде. После остави бележката отгоре на камината, където със сигурност щяха да я забележат. Тя бързо напусна опустялата къща, за да продължи да търси Адам със същата решителност, както и преди.

Докато си мислеше за този квартал, който доскоро бе една от най-красивите и представителни части на Джонстаун, Джоан внезапно забеляза огромния черен лабрадор на доктора, излегнат върху купчина от дъски и изкривена ламарина. Въпреки покритата му с кал и нечистотии козина Джоан разпозна кучето и извика зарадвана, че го вижда живо:

— Шадоу!

Тя се покатери бързо по купчината отломки и протегна ръце към животното. Когато Шадоу не реагира на радостния ѝ повик, Джоан го погледна внимателно и видя, че кучето бе тикнало под себе си едната си лапа, сякаш бе наранена.

— Шадоу, ела при мене! Не ме ли позна? Ела, миличък.

Шадоу изскимтя тъжно, когато разпозна Джоан, но въпреки отчаяните ѝ опити да го накара да слезе не помръдваше от мястото си, а то бе така високо и непристъпно, че Джоан по никакъв начин не можеше да стигне до него.

— Моля те, Шадоу! Слез долу. Виждам, че си ранен, но само слез при мен и ще ти помогна.

Джоан се подпря на един счупен телеграфен стълб наблизо, който стърчеше под ъгъл от земята. Тя не обърна внимание на лепкавата тиня, която оцапа ръцете ѝ, а се опита да пристъпи още по-близо до кучето.

— Шадоу, хайде, миличък, слез долу!

Тя предположи, че болката му пречи да стигне до нея. Затова се потруди сама да се качи при кучето и да му помогне да слезе от купчината. Докато протягаше ръка да се хване за някоя от стърчащите дъски, Джоан забеляза човешка ръка, заровена в боклуците. Пръстите ѝ бяха протегнати така, сякаш очакваха помощта ѝ. Тя едва издържа на внезапния ужас и погнуса, след което се разтрепери от паника, като си даде сметка, че кучето никога не напускаше своя господар. Тя бързо отстрани няколко дъски от мястото, докато различи кожена седалка на карета. Накрая лицето и едното рамо се разкриха пред погледа ѝ.

— О, Господи, не!

Опасенията ѝ се оправдаха. Ръката, протегната за помощ, беше на Парк.

Джоан се втренчи в трупа му, скована от ужас. Онова, което се виждаше от дрехите му, бяха ръкавът на палтото му, панталоните и една обувка. Другата обувка, ризата и остатъците от палтото му по всяка вероятност бяха отнесени от водата. Странно, но тялото му изглеждаше почти ненаранено. Нито една от драскотините и синините не бе сериозна, от което Джоан заключи, че докторът е получил втори сърдечен пристъп, който е причинил смъртта му доста по-рано.

Явно наводнението ги бе застигнало в каретата, докато са се опитвали да избягат заедно с Шадоу. Очевидно първоначалният удар в двуколката не е бил толкова силен и тя се бе носила доста време, докато се блъсне в купчината изпочупени предмети и боклуци, което обясняваше как се бе спасил Шадоу. Ето защо и домашната помощничка не се е възползвала от съвета на Джоан. Докторът просто

не се бе прибрал вкъщи навреме, а момичето бе чакало до последния момент, надявайки се да го предупреди за бедствието.

Напълно загубила самообладание, Джоан се загледа във все още полузаровеното тяло на доктора и изведнъж се разкрещя истерично, като размахваше ръце към двамата мъже наблизо. Тримата се заеха да освободят затрупаното тяло.

Въпреки че лицето му бе мораво и тялото му — абсолютно безчувствено, Джоан посегна да провери пулса му. Не долови нищо.

Прониза я остра сърдечна болка и краката ѝ се подкосиха. За пръв път от сутринта, откакто бе напуснала института, Джоан не издържа и се отпусна на земята, като започна да риде безутешно. Ужасното наводнение ѝ бе отнело не само Адам, а и Парк. Какво още ѝ оставаше?

Джоан закри лицето си, сгърчена от непосилното отчаяние и скръб. Съвсем неотдавна бе спасила живота на Парк, а накрая той бе загинал от такава насилствена ужасяваща смърт. Защо изобщо го бе спасила тогава? За да завърши живота си така? Беше крайно несправедливо. Вместо да бъде погребан с всичките почести, които заслужаваше, Парк щеше да иде в земята заедно с повече от две хиляди други души като него.

Тя гледаше с тъга как двамата мъже отнесоха тялото на доктора на по-чисто място, където той можеше да бъде открит лесно. Зад тях отпуснатото накуцваше Шадоу, следвайки неотлъчно своя господар.

— Него ще го разпознаят лесно — каза по-възрастният мъж и тъжно поклати глава. — Кой в града не познаваше стария доктор Джонсън! Той изроди и четирите ми деца, а последното спаси от смърт, когато бе болно от треска миналата година. Жалко, че е мъртъв!

Джоан се изправи бързо и реши да тръгва, за да не гледа повече отчайващата картина. Тя се олюля леко от безпомощност и скръб, след което се опита да привика Шадоу след себе си. Кучето обаче категорично отказа да изостави своя господар и отново легна на земята до Парк, като подгъна болната лапа под тялото си.

— Моля те, Шадоу, ела с мен! — повтаряше Джоан със сълзи на очи.

Верността на кучето напълно я съкруши. Тя продължаваше да го увещава:

— Ела, миличък. Ще ти намеря някой, който да се грижи за теб.

Мислеше си, че Шийла навярно е останала жива и ако това се окажеше така, тя едва ли щеше да откаже да се погрижи за кучето.

— Ела, Шадоу. Ще идем обратно вкъщи и там можеш да почакаш.

Шадоу повдигна глава и я погледна с тъжните си кафяви очи, но не помръдна. След това постави брадичката си върху крака на Парк, с което ѝ даде да разбере, че няма намерение да се помръдне от тялото на господаря си.

— Но аз не мога да остана при теб — продължи да обяснява Джоан, сякаш кучето разбираше всичко. — Трябва да се опитам да намеря Адам.

След като изтри сълзите от очите си, Джоан погледна към часовника на кулата на лутеранската църква, които за всеобщо удивление все още работеше, и видя, че часът бе почти четири. Бяха изминали няколко часа откакто бе напуснала сградата на института, и тя реши отново да потърси в училището на Адамс Стрийт. До този момент навярно вече бяха взели решение да го използват за морга. Това бе единственото място, където можеха да се поберат огромното количество трупове.

Джоан побърза. Времето летеше неумолимо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече притъмняваше, когато Джоан стигна до училището. Наоколо имаше запалени фенери и тя успя да види, че там наистина са прибрани телата на мъртвите, които бяха успели да открият до този момент.

Поради опасността от пожари хората бяха решили да използват осветление само там, където това бе неотложно. Времето бе извънредно ценно за всички. Въпреки необичайно ниските температури за юни никой не знаеше колко дълго щеше да продължи издирването на загиналите. Някои от телата вече бяха започнали да се разлагат и зловонието се разпространяваше неудържимо.

Единствената възможност бе да продължат да работят и през нощта. В сградата на училището непрекъснато носеха телата на стотици загинали. За целта хората бяха приспособили дъски, цели врати, части от покриви или нещо друго, което можеше да замени носилките. Тъй като не разполагаха нито с карети, нито с коне да теглят, хората мъкнеха сами труповете на мъртвите. Носеха всяко тяло през купчините мръсотия и останки до най-близката морга.

Тъй като училището на Адамс Стрийт бе обявено за официална морга и там се носеха повечето тела, Джоан реши да остане тук. Още повече че навярно се правеше списък на разпознатите тела, в който непрекъснато се нанасяха нови данни.

Като забеляза двама изтощени мъже, седнали на маса отвън пред сградата на училището, Джоан се насочи първо към тях.

— Господа, бихте ли могли да ми помогнете? — попита тя, като забеляза, че двамата усилено пишеха нещо на огромни листове хартия, очевидно намерени сред боклуците на улицата.

Сякаш отгатнал въпроса ѝ, единият мъж посочи към списъците и каза:

— Първо погледнете тези списъци, за да разберете дали човекът, когото търсите, изобщо е разпознат. А после влезте и проверете сама труповете, на които са закачени номера — те все още не са разпознати.

Лицето, което издирвате, може да е сред тях. Ако и тогава не го откриете, елате след няколко часа пак.

След тези думи той се обърна и погледна към мускулестия мъж, който в момента излизаше от сградата:

— Разпознахте ли още някого?

— Да. Номер девет. Една от първите, които са били донесени. Казва се Карла Бет Морис. Живяла е на улица „Уолнат“. На двадесет и седем години. Позна я по-голямата ѝ сестра Патриша.

Писарят погледна тъпо към списъците си, след това вдигна поглед към часовника и като сведе повторно очи, започна да пише.

Джоан се залови да преглежда списъците с имена и тези с описанията на труповете, които все още не бяха разпознати. Всеки от тях бе записан под някакъв номер. Това бе единственото спасение в настъпилия хаос.

Проследявайки с пръст имената, Джоан четеше бързо и напрегнато. На втората страница пръстът ѝ внезапно замря. Сърцето ѝ заби с невероятна бързина, сякаш всеки момент можеше да изхвъркне. На мястото, където бе стигнала, ясно се четеше името на Адам. Внезапно тя изгуби способността си да говори, да възприема и да разсъждава. Единствената мисъл, която сега изпълваше съзнанието ѝ, бе, че най-после е открила Адам. Въпреки че бе очаквала този момент, тя през цялото време се бе надявала, че нещо се е случило и Адам може да е оцелял.

— Намерихте ли този, когото търсехте? — попита мъжът, когато видя как Джоан бе застинала пред списъците с имената.

— Да — отвърна тя с неочаквано спокоен глас, докато гледаше към затворената врата на сградата, скована от ужас.

Според това, което бе отбелязано в списъка, Адам бе донесен по някое време следобед и бе отбелязан като неразпознат, след което някой си Уилсън Килбърн го бе познал. Бяха нахвърляни и няколко думи за облеклото и външността му. Номерът, закрепен на трупа му, бе 116. Въпреки че вече бе разпознат, Адам не бе посетен от никакъв близък до този момент и тялото му още не бе отнесено в някоя от семейните гробници.

— Номерът му е сто и шестнадесет — промълви Джоан и усети неочаквана твърдост в гласа си.

Мъжът пое списъка от ръцете ѝ и поясни:

— Още никой досега не е поискал трупа му. Вие от неговото семейство ли сте?

— Не. Само много близка приятелка.

— Искате ли да видите тялото?

Въпреки че стомахът ѝ се сви от ужас при мисълта да види обезобразено тялото му, Джоан знаеше, че трябва да го направи.

— Да. И ако до сутринта никой от неговите близки не се обади, аз ще се погрижа да погребя починалия.

Тя бе твърдо решена. Щеше да намери начин да превози трупа на Адам и да го погребе на същата земя, където почиваха съпругата и невръстният му син. Щеше да се погрижи и за надгробен паметник, за да знаят поколенията кой лежи в тази земя. Ако бе възможно, тя щеше да открие и тялото на Парк, като се погрижи и за неговото погребение. Това бе единственото нещо, което можеше да направи за двамата, които толкова много обичаше.

Мъжът очевидно изобщо нямаше против някой да се погрижи за труповете и едва ли го интересуваеше кой точно ще го стори. Той кимна в знак на съгласие и посегна с една малка свещица към висящата наблизо лампа. Когато фитилът се запали, той подаде лампата на Джоан и каза:

— Когато излизате, обадете ми се да запиша името ви. А сега можете да влезете през тази врата зад мене и да идете в голямата зала вдясно. Там са телата на тези, които вече са разпознати, но никой още не ги е потърсил и не се е погрижил за погребението им. Наредени са в редици по девет-десет души.

Джоан пое лампата с треперещи ръце и влезе в слабо осветената сграда. Когато пристъпи прага, тя забеляза, че отляво се дочуваше шум от оживено движение. Когато погледна натам, за да види какво става, Джоан разбра, че преместваха телата, означени с номера, на един огромен куп подобно на чували с пшеница, а останалите отделяха на друго място. Кръвта ѝ се смрази, като си помисли, че сигурно се бяха отнесли така и с тялото на Адам.

Джоан извърна поглед, здраво стисна устни и влезе в залата отдясно. Сепна се при вида на купчината тела, подредени на пода като някакви стоки в склад, без да е спазен определен ред. Тъй като в тази стая светеше само един фенер, висящ в ъгъла, Джоан повдигна лампата, която носеше в ръка, за да освети по-добре проснатите на

пода и бавно започна да напредва между труповете. Изобщо не бе сигурна, че силите ѝ ще стигнат да понесе всичко това.

Видът на толкова много мъртви човешки тела, изложени на показ като непотребна или второкачествена стока, бе далеч по-отблъскващ и трагичен, отколкото Джоан бе предполагала. Беше очевидно, че телата са измити предварително и постегнати, колкото това е било възможно. Въпреки това все още изглеждаха мръсни и раздърпани, макар косите на жените и децата да бяха разресани с гребен. Някои от оголените и осакатените тела бяха покрити с парчета разкъсан плат и хартии.

Борейки се отчаяно с пристъпите на гадене, Джоан продължаваше да върви между редиците с мъртъвци, докато накрая забеляза труп с прикрепен към крака номер 116. Джоан се ужаси и закри устата си с ръце. Силите я напуснаха и тя се свлече на колене до мъртвото тяло.

Не намираше капчица сила да го докосне, въпреки че бе достатъчно близко. Никога досега не бе изпитвала подобна душевна болка и немощ. Като че ли бе притисната от неимоверна тежест.

Джоан бе онемяла и едва намери сили да изрече няколко думи на мъжа, който в този момент поставяше наблизено мъртвото телце на едно малко дете.

— Искам да взема това тяло със себе си — гласът ѝ пресекваше от болка и скръб. — Засега нямам транспорт, но искам да го махна оттук, преди да настъпи утрото.

Бе твърдо решена да се погрижи Адам да бъде погребан като християнин, дори ако трябваше самата тя да изкопае гроба и да произнесе надгробното слово.

— Не искам никой друг да го докосва повече, преди да бъде погребан.

Мъжът, който наместваше дрехите на малкото дете, се изправи и я погледна с учудване, сякаш не разбираше какво очаква от него тази жена.

— Добре, ще кажа на мистър Коуън.

— Благодаря — прошепна Джоан, без да знае изобщо кой може да е този мистър Коуън, но предполагате, че е един от организаторите.

Тъй като тялото бе покрито с нещо, което много приличаше на изкаляна завеса, и лицето не се виждаше, Джоан се наклони леко напред и с треперещи ръце отметна края на парчето плат.

Предполагаше, че щом главата му е покрита, навярно бе изцяло обезобразен. Докато не надникнеше под покривалото, тя не можеше да има представа, как е страдал Адам и какво точно му се е случило.

Въпреки че изобщо не знаеше дали сърцето ѝ ще издържи подобна гледка, Джоан бе уверена, че е длъжна да погледне лицето на Адам.

Тя събра цялата си смелост и повдигна плата, за да го погледне. В следващия миг Джоан онемя и дъхът ѝ секна.

Това не бе Адам.

Зашеметена от изненада, Джоан въздъхна облекчено, опря ръце на пода и се втренчи в мъжа, който смъкваше етикета с номера, закрепен на тялото на мъртвеца. Въпреки че между този мъж и Адам имаше известна прилика, това определено не бе нейният любим.

— Това не е той — каза Джоан, като продължаваше объркано да гледа към мъжа. — Това не е Адам.

Мъжът се приближи към тялото и поклати глава:

— Боя се, че не сте права. Аз познавам Адам. Той бе управител на банката, където аз и жена ми си държахме парите.

— Управител? Но това не може да е вярно. Адам бе изпълнителният директор.

В този миг Джоан си спомни, че Адам ѝ бе споменал за свой братовчед със същото име. Сърцето ѝ заби силно, когато осъзна, че Адам Джонсън, записан като жертва на наводнението, съвсем не бе нейният Адам Джонсън. А това означаваше, че има вероятност той все още да е жив. Може просто да не е бил в града, когато водата връхлетя Джонстаун. Или да е решил да си иде в своя дом и да се погрижи за имуществото там. Сигурно бе жив и здрав в къщата отвъд планината. А може би се намирал в къщата на Парк в очакване някой да се появи.

Окрилена от надеждата, че Адам е жив, Джоан се запъти към дома на Парк, но откри къщата потънала в тъмнина и пустота. После продължи да издирва Адам по улиците на града.

На всеки два часа тя се отбиваше през моргата да провери да не би междуувременно да са го отнесли там. Макар и да не очакваше да го открие, нямаше друго какво да прави. Накрая някой ѝ каза, че на ъгъла на Главната улица и Адамс Стрийт се намира бюро за регистриране на

онези, които са все още живи. За жалост тя не откри името на Адам в списъка на оцелелите.

До четири часа сутринта Джоан бе напълно изтощена, за да продължава да обикаля, и реши да провери за последен път в къщата на Парк, като все още се надяваше Адам да се е отбил там.

Когато влезе в дома, Джоан успя да мине през боклуците и натрупаните дъски, без да се препъне, тъй като къщата бе осветена от малък огън, запален в дъното на улицата.

Тя се отправи към камината с надежда, че нейната бележка е била открита или поне, че ще намери отговор от Адам на същия лист. За съжаление бележката си стоеше на същото място, където я бе оставила, и когато Джоан я взе и приближи до прозореца, за да провери за отговор, тя установи, че освен нейното послание нямаше написано нищо друго.

Джоан почувства невероятна умора и реши да почине малко, преди да продължи търсенето. Тя свали една завеса и я постави на калния под с намерение да легне и да поспи. Сърцето ѝ тръпнеше, обнадявано, че Адам е все още жив. Тя се зави със завесата и мигновено заспа.

Тъй като бе наистина прекалено отпаднала, Джоан поспя доста по-дълго, отколкото бе възнамерявала. Слънцето се бе вдигнало твърде високо, когато Джоан се стресна от нечий ужасяващ писък.

— О, Господи, не! Тя е мъртва! — нареждаше някой с треперещ от отчаяние глас.

Джоан разпозна гласа на Шийла. Тя моментално се изправи и се огледа замаяна от внезапно прекъснатия сън.

— Кой е мъртъв? — смая се Джоан, защото си спомни, че не бе забелязала тялото на Шели. Бе стигнала до заключението, че по всяка вероятност тялото ѝ е било открито и отнесено в моргата. Но предишната вечер бе твърде тъмно и тя може да не бе забелязала трупа.

Когато съзря как завесата се размърда и Джоан се изправи изпод нея, Шийла се разписка още по-силно и се хвана за гърлото паникьосана. Дъхът ѝ спря, очите ѝ се бялнаха и тя се просна на калния под в несвяст.

— Шийла, съвземи се! — развика се Джоан и скочи към отпуснатото тяло на момичето, за да я свести. Вече бе разбрала от

какво се бе уплашила Шийла, и затова тихо започна да нарежда:

— Това съм аз, Джоан. Всичко е наред. Аз съм добре.

След няколко секунди Шийла отвори очи и изумено попита:

— Вие не сте мъртва?

— Не бих казала — отвърна Джоан и се усмихна на все още слисаното момиче.

Шийла премига неколнократно, сякаш за да се убеди, че това не е призрак.

— Но като ви видях просната на пода, покрита с това кално парче плат, помислих... помислих си, че...

— Зная какво ти е минало през главата, но както виждаш, аз съм жива и само се нуждая от една гореща вана.

Шийла се повдигна и се опря на лакътя си, след което запита:

— А какво е станало със сестра ми? С доктор Джонсън? Те живи ли са също?

Джоан знаеше, че няма никакъв смисъл да я лъже. Затова тихо промълви:

— Не, и двамата са мъртви.

Шийла затвори очи и наведе глава.

— Опитах се да ги убедя. Наистина положих всички усилия да ги накарам да разберат. Така исках да ми повярват за бента, за това, което ми казахте. Но те и двамата не ме послушаха.

Джоан я погледна озадачена.

— Но аз си мислех, че не съм говорила на тебе, а на сестра ти.

Девојката поклати тъжно глава и се поддаде на неописуемата болка и мъка. Едва след няколко секунди тя успя да проговори отново:

— Да, аз бях. И направих всичко, което ми казахте. Говорих им, че трябва да бягаме. Предупредих ги за разрушилия се бент и за това, че трябва да бързат да се спасяват горе на хълма. И двамата отказаха да ми повярват, като непрекъснато ми повтаряха, че бентът е издържал толкова години и едва ли точно сега ще се разруши.

— Но защо? Нима не са се доверили на здравия разум?

Нали Парк доста добре знаеше за състоянието на бента и можеше спокойно да приеме вероятността съоръжението да не издържи.

Шийла погледна към нея с насълзени очи.

— Просто защото всяка пролет по това време, от 1879 година, когато поправяха бента, та досега все едно и също предупреждение се разнася навсякъде и хората са свикнали да не го приемат сериозно. И това се повтаря всяка година. Почти като приказката за лъжливото овчарче. Толкова години повтаряха едно и също, че накрая никой вече не вярваше в опасността. На всичко отгоре фактът, че посочих точното време, в което бентът е поддал (нали го научих от вас), на доктор Джонсън му се стори още по-невероятен. Той каза, че никой не знае за колко време водата ще стигне дотук и едва ли тя ще се изсипе толкова бързо чак до Джонстаун.

Джоан се разгневи, когато разбра, че момичето е предупредило Парк и той въпреки това се е отнесъл нехайно към думите ѝ и не е взел необходимите мерки за спасението си.

— Доктор Джонсън каза, че сигурно сте се излъгали — продължи Шийла, като подсмърчаше шумно. — Предполагаше, че тъй като сте съвсем отскоро тук, сте се поддали на слуховете и старите приказки за бента. Въпреки това той наистина възнамеряваше да ни отведе горе на хълмовете веднага щом приберем на втория етаж всичко по-ценно. Самият той разбираше, че бентът е застрашен и като нищо може да се разруши. Но не можеше да повярва, че вие знаете дори в колко часа ще се случи бедствието, защото предполагаше, че някой ви е напълнил главата с разни глупости за бента и е искал да си направи шега, като види как ще реагирате. Просто мислеше, че разполагаме с достатъчно време.

— Но ти явно си ми повярвала — отбеляза Джоан, като огледа изпокаляните, но все още здрави дрехи на Шийла.

— Имаше нещо в гласа ви — призна тя. — Знаех си, че ми казвате истината. Опитах се да убедя сестра си и да я накарам да дойде с мене, но тя отказа, защото имала още много работа. Нямах повече време да се препирам с нея, и то без да постигна успех. Страх ме е от водата. Тъкмо се изкачих на хълма, когато... когато... — Шийла очевидно не намираше думи да опише онова, което бе видяла.

— Значи цялата нощ си била на хълма?

— Заедно с хиляди други хора. Гледахме през оголелите дървета как избухна пожарът. Един мъж каза, че това са нещо като създадени от природата клади.

— Но защо се забави толкова, преди да слезеш в града?

— В началото не можехме да се придвижваме. Имаше прекалено много вода наоколо. И дори когато се оттегли донякъде, аз продължавах да се страхувам. Знаех какво ще заваря, когато се завърна. Ние с Шели не можем да плуваме. Така и не се научихме, въпреки че по едно време тя възнамеряваше съвсем сериозно да навакса този пропуск.

Шийла замълча и се умисли. Джоан не искаше да я безпокои и накрая реши да си тръгне.

— Шийла, аз излизам. Трябва да открия Адам. Но те моля да останеш тук, в случай, че той дойде да търси баща си. Ако се появи, кажи му, че съм се върнала и съм в града да го търся. Ще ми направиш ли тази услуга? — тя загледа девойката в очакване, като си мислеше, че е много разсеяна и едва ли ще успее да запомни сега и това. — Разбра ли за какво те моля? — повтори Джоан накрая.

Въпреки че не отговори, Шийла погледна сърцераздирателно към Джоан и кимна. Когато остана сама, тя седна в един запазен дървен стол, изровен от боклуците и се загледа с празен поглед към вратата, сякаш очакваше животът ѝ да се върне към предишното си нормално русло.

Джоан се отправи първо към бюрото за регистрация на все още живите хора. Надяваше се Адам да е минал през изтеклите няколко часа и да се е записал. Въпреки че едва ли щеше да го открие така лесно в настъпилата бъркотия и хаос, самата мисъл, че все още е жив, щеше да я окрили и да ѝ вдъхне повече сили.

Адам едва ли щеше да търси името ѝ сред живите, тъй като изобщо не знаеше, че тя се е завърнала, и затова тя се записа в списъка. Надяваше се да го намери и да успее да се върне до дупката във времето, преди да се е стеснила фатално. Тя прегледа няколко пъти списъка на имената с буквата „Д“, но за жалост името на Адам не бе сред тях.

Докато обръщаше листове обратно, Джоан съвсем случайно отгърна на буквата „Х“ и се сепна, когато забеляза имената на Сайръс и Дорис Хес в списъка. Тя се вгледа смаяно в имената. Защо Дорис и Сайръс се бяха оказали в града този ден? И защо името на Джордж не бе заедно с техните?

Джоан се почувства съвсем объркана. Тя бавно пое към входната врата на близката сграда и въпреки мрачните мисли, които я бяха

обзели, успя да забележи познато лице в тълпата срещу нея.

— Доктор Лоуман! — извика тя, когато разпозна мъжа, записващ името си на страницата с буквата „Л“.

Когато докторът повдигна очи, за да разбере кой го вика, Джоан размаха ръце срещу него, за да я забележи по-лесно.

— Доктор Грифин! — отвърна той зарадван, че я вижда жива. В очите му грейна лъч на облекчение и искрена радост.

Доктор Лоуман се запъти към Джоан.

— Защо Парк ми бе споменал, че сте си заминали за Питсбърг?

Когато се приближи, Джоан бе смутена от извънредно изтощения и измъчен вид на лекаря. Дрехите му бяха разпокъсани, под очите му имаше големи тъмни кръгове, а небръснатото лице му придаваше още по-вял вид.

— Да, бях си заминала, но реших да се върна. Издирвам Адам. Виждали ли сте го някъде?

— Не. Видяхме се съвсем случайно преди няколко дни. Беше в парка до един павилион за лимонада заедно с онова малко момче от неговата ферма. Тъкмо си купуваха разхладителни напитки.

Джоан се скова от ужас. Значи Джордж също е бил в града в деня на наводнението. Защо тогава името му не бе вписано заедно с това на брат му и майка му в онзи списък?

— Не съм виждал и Парк — продължи Лоуман, без да забелязва тревогата, изписана по лицето на Джоан, — защото, откакто се случи това бедствие, непрекъснато бях зает да помагам на ранените.

— Да, разбирам — Джоан нямаше нужда да ѝ се обяснява каква е ролята на лекарите при подобно масово бедствие. Вероятно доктор Лоуман изобщо не бе мигвал, откакто водата бе врхлетяла върху Джонстаун. Тя поне бе поспала няколко часа.

— Навярно знаете, че болницата бе изцяло унищожена от наводнението, но на улица Бедфорд бе приспособена една сграда като временна болница — при тези думи доктор Лоуман хвана Джоан за раменете и я загледа с умоляващ поглед. — Засега сме само четирима лекари — доктор Матюс, доктор Рутледж, доктор Пайл и аз. Трябва ни помощ. Трябва ни вашата помощ, доктор Грифин. Моля ви! Елате да помогнете. Не можете да си представите колко много хора са пострадали. Ние четиримата едва се справяме.

Като си спомни колко бяха ранените само в сградата на института, Джоан поклати глава, за да потвърди, че е напълно наясно колко много са пострадалите. Сама се бе уверила в това.

— Но аз се надявах да открия Адам. Иска ми се да се уверя, че той е все още жив.

— Но ние наистина имаме нужда от помощта ви! — продължаваше да я моли лекарят. — Освен това веднага щом разбере за болницата, той навярно ще се отправи първо натам. Нали ще търси баща си. Ако Парк е жив и разбере за болницата, на часа ще пристигне да помага.

Джоан предпочете да премълчи за смъртта на Парк, защото виждаше колко отчаян е доктор Лоуман.

— А ако изобщо не научи за болницата? — попита Джоан.

— Едва ли. Навсякъде сме разгласили. Елате да ни помогнете, моля ви. Поне за няколко часа.

Въпреки твърдото си решение да не се намесва прекалено в събитията от миналото, Джоан нямаше сили да откаже на упоритите молби на възрастния лекар. Дълбоко в нейната природа бяха заложени необходимостта и призванието да помага на пострадалите. Нали именно това я бе накарало да стане лекар по професия.

— Окей. Идвам да помогна за няколко часа. Но да знаете, че ако Адам не се появи до следобеда, ще тръгна сама да го търся.

— Добре. Щастлив съм, че решихте да ни помогнете, колкото ви е възможно — отвърна с признателност доктор Лоуман и като я хвана за ръката, я поведе към сградата, сякаш за да е сигурен, че Джоан няма да промени решението си. — Да тръгваме — каза той и с огромни крачки пое към импровизираната болница.

След десетина минути се озоваха на улица Бедфорд, където доктор Лоуман я въведе в сграда, която приличаше на бивше училище. Веднага щом влязоха, някой подаде на Джоан купа с вода и кърпа. Когато забеляза как Джоан задържа съда с вода до устните си, доктор Лоуман я предупреди да не пие.

— Въпреки че е преварена, водата едва ли става за пиене — обясни й той. — Ако поизчакате още малко, скоро ще се върне мъжът, когото изпратихме за питейна вода. Някой каза, че в планината все още се намирала чиста вода и съвсем скоро ще имаме с какво да утолим жаждата си.

Джоан затвори очи. От два дни не бе пила нищо. Спомни си за леденостудената диетична кола, която бе оставила на масата в кухнята си, и от това ѝ стана още по-зле.

— А кога ще ви донесат провизии и други необходими неща? — попита тя, като си спомни, че някакъв влак щеше да снабди града с най-необходимото, но не знаеше кога точно щеше да стане това.

— Нямам представа. Чух, че железопътните линии откъм западната страна на града се поправят, но никой не знае за колко време ще успеят да привършат, за да може да мине влак по тях. Някой пусна слух, че преди няколко часа е пристигнал вече някакъв влак, но ако това бе вярно, досега все щяха да ни донесат медицински материали. Истината е, че може да минат няколко дни, преди да дойде помощ отнякъде.

Доктор Лоуман изчака Джоан да остави настрана купата с вода и я загледа напрегнато, сякаш се опитваше да отгатне дали е готова да посрещне ужасната гледка във вътрешните стаи.

— Готова ли сте?

— Както винаги — отвърна спокойно Джоан и го последва в стаята, предназначена за прегледи и лечение на ранените. Тримата лекари, които очевидно не бяха подгъвали крак денонощия наред, продължаваха да носят превръзки и сръчно да превързват, да почистват рани и да преглеждат насядалите или легналите по масите пострадали хора. На една от масите, разположена в центъра, бяха сложени малкото превързочни материали и други полезни за спасяването на хората неща, които лекарите и самите пациенти бяха успели да спасят от потопа.

— Господа, това е доктор Грифин — представи я доктор Лоуман на заетите с ранените лекари. — Тя дойде да ни помогне.

Сред останалите трима медици Джоан познаваше само един. Но сега тя едва разпозна доктор Харисън Рутледж, който бе останал с напълно разпокъсани дрехи. Беше се запознала с него в парка, където двамата с Адам подписаха петицията на Андрю Едуардс и Антъни Алани.

Останалите двама не бе виждала досега. Но дори и да бяха смутени от това, че една жена ще им помага да лекуват ранените, те не го показаха. Само кимнаха с благодарност и не обърнаха внимание,

когато Джоан се насочи към една бледа млада жена, чиято ръка бе отсечена от нещо по време на бедствието.

Като прецени, че от нещастиято бяха изминали повече от четиридесет часа, а ръката още кървеше, Джоан се ужаси при мисълта колко кръв бе изгубила жената до този момент. Като си служеше с примитивните медицински пособия, Джоан пристегна ръката с невероятна сръчност и старание, след което я напои с уиски и я превърза здраво. От останалите лекари бе разбрала, че само най-жестоко пострадалите са разположени в домовете на доктор Лоуман и доктор Пайл, където собствените им съпруги се грижеха за възстановяването им. Затова след като приключи с превръзката на жената, тя я отпрати да си върви, въпреки че състоянието ѝ не бе най-доброто.

— Кой е следващият? — попита Джоан и погледна към доктор Лоуман, приведен над един юноша, в чиято буза се бе врязало парче стъкло.

— Попитайте сестра Бан. Тя отговаря за реда на пациентите. Намира се в предната стая — докторът кимна натам. — От другата страна на тази врата.

Джоан тръгна натам, без изобщо да предполага какво щеше да се открие пред очите ѝ. Стаята бе огромна и бе пълна с ранени, осакатени, окървавени хора, отпуснати върху неудобните ученически чинове или скамейки. Някои от тях бяха легнали безпомощно направо на пода в очакване някой да ги спаси от неимоверните болки и страдания.

Обезобразени и безмълвни, някои просто чакаха търпеливо реда си, а други стенеха непрестанно, неспособни да издържат на нечовешките болки. Поне да имаше някакви обезболяващи медикаменти. Джоан осъзна в какво отчайващо положение се намират пациентите и колегите ѝ, включително и самата тя. Не можеше да си позволи да им раздаде дори по глътка от уискито, което да притъпи болките им, защото знаеше, че алкохолът е по-скоро необходим за почистване на раните. Тъй като всички с по-леки рани бяха отпратени извън сградата, Джоан виждаше около себе си безброй хора в извънредно тежко състояние. От това за миг я обхвана отчаяние и тя се запита какво ли можеха да сторят тя и четиримата лекари при този наплив от тежко ранени и обезобразени хора.

Като забеляза Джоан, сестра Бан ѝ махна с ръка и отпрати двама мъже да вкарат поредния пострадал. Двамата бяха вече превързани и понеже се чувстваха по-добре, бяха останали доброволно да помагат.

Без необходимите медицински принадлежности и при този наплив от пострадали Джоан не усети колко време бе изминало от началото на трескавата ѝ дейност за спасяване на хората. Въпреки че почти непрекъснато мислеше за Адам и гадаеше дали е оживял, или не, тя знаеше, че едва ли може да го открие така лесно. Тези хора тук имаха наистина нужда от помощта ѝ и тя реши да остане, за да се бори за живота им. Не можеше просто да им обърне гръб и да напусне.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Значи ето къде сте били! — възкликна радостно Андрю Едуардс, когато влезе в стаята, и се отправи към Джоан, заета в това време с шевовите по дълбокото разкъсване на рамото на един възрастен мъж. — Мисля, че ви мярнах в петък, когато водата връхлетя върху града, но не бях сигурен, че сте вие, защото Адам ми бе споменал, че преди седмица или повече сте си тръгнали за Питсбърг.

Джоан повдигна учудено поглед и когато видя познатото лице, въздъхна облекчено:

— Наистина отпътувах за Питсбърг — обясни тя, без да прекъсва заниманието си, и довърши последния шев, след което се пресегна за парче плат да превърже раната. — Но се върнах в Джонстаун в петък следобед само часове преди наводнението.

В следващия миг Джоан приключи с превръзката и помогна на ранения да се изправи.

— Лоши времена настанаха — каза замислено Андрю и отстъпи встрани да даде път на доктор Рутледж, който се бе насочил към масата с пособия и превръзки. — Здравей, Харисън. Как вървят нещата тук при вас? — запита Андрю.

Харисън го погледна изтощен и каза:

— Като се отчетат обстоятелствата, бих казал, че положението е незавидно тежко, точно както ти предричаше.

— Донесох ви още провизии — насърчи го Андрю. — Мистър Мак е успял да съхрани няколко неотворени шишета с карболова киселина и цяла кутия чисти кърпи и ленен плат, който може да стане на превръзки. Сложих ги на онази маса, близо до доктор Лоуман.

— Благодаря ти — каза докторът.

След като погледна към масата с провизии, Харисън Рутледж отново се обърна към Андрю:

— Ти ми изглеждаш все пак във форма. Къде успя да намериш и бръснар да се обръснеш?

— Том Портърфийлд имаше един и ми позволи да го ползвам, защото не било много прилично един методистки свещеник да ходи наоколо с брада като на самия дявол. Но ти си прав. Сега съм малко по-обнадежден. Само преди час открих съпруга на Лаура Едисън — жив! Вече го водих при нея. Обзалагам се, че още е там — каза Андрю и кимна към една от по-далечните класни стаи, които бяха предвидени за тежко ранените.

— И сигурно няма да си иде, докато не го изгоним — каза Харисън и направи усилие да се усмихне, но не успя съвсем. Той бе толкова изтощен, че едва ли можеше да изрази каквито и да било чувства.

— Радвам се, че си го открил и че е жив. Жалко, че тя изгуби бебето. Но поне съпругът ѝ е жив. Иначе не зная как щеше да понесе всичко това.

— Имам още една добра новина — малък влак с помощи е пристигнал от Питсбърг и е успял да стигне до края на града. Казват, че има доста медицински пособия, въпреки че едва ли ще са достатъчни. Поне засега някои от ранените изобщо не са посмели да дойдат до болницата. Всеки е загрижен за близките си и продължава да ги издирва. Но засега с тези помощи можем да се справим донякъде.

— Искане ми се да изпратят нещо повече от провизии и лекарства. По-добре ще е да дойдат и лекари, които да помогнат тук, на място — измърмори Харисън и погледна отчаяно към стаята, където чакаха още стотици ранени.

„Да, ще изпратят лекари на помощ“, помисли си Джоан, но се въздържа да сподели това на глас. Ако дръзнеше само да намекне какво ги очаква през следващите няколко дена, всички наоколо щяха да я помислят за вещица или за обезумяла.

— Чу се, че с влака са пристигнали и одеяла и дрехи — продължи да обяснява Андрю. — А също храна и питейна вода. Скоро ще въведем пълен порядък и всичко ще бъде разпределено, както следва. О, как забравих да ти кажа! Открих и втората ти снаха. Също е жива. Нещата ще се оправят, ще видиш!

— Зная за Патриша. Тя се отби преди няколко часа с надежда да намери Джени тук — при тези думи Харисън въздъхна тежко и продължи: — Трябваше да ѝ призная, че не съм виждал жена си, откакто водата помете Джонстаун.

— Да проверя ли в бюрото за регистрация отново? — попита Андрю. — И бездруго отивах натам. Още се опитвам да открия Фей. Монахинята щеше да помогне много тук, като успокоява хората. Нали повечето от тях са католици. Докато търся името на Фей, ще проверя и за твоята жена.

— Моля те, провери и в моргата — помоли го Харисън и затвори очи, за да не издаде отчаянието си. Когато отново погледна, очите му бяха насълзени и изглеждаше още по-съкрушен. — И ако откриеш трупа ѝ там, моля те, направи всичко възможно да я отнесеш на гробището Грандвю. Там е погребана майка ѝ и доколкото разбрах, на същото място са отнесли и трупа на по-малката ѝ сестра Катрин.

Харисън видя безмълвната Джоан, която стоеше до тях и слушаше натъжена разговора им. Той бързо добави:

— Моля те също да провериш дали името на Адам Джонсън е в списъка на оцелелите или на загиналите. Джоан е ужасно притеснена за него.

Успокоението, че някой ще провери къде е Адам и дали е жив, обнадежди Джоан. Тя нямаше представа колко е часът, но следобедът вече преваляше. А това означаваше, че са изминали вече два дни от наводнението. Два дена, откакто бе успяла да се промуши през пролуката на тунела във времето. Тя не бе сигурна колко дълго може да се задържи в миналото, но не можеше да си тръгне, без да узнае какво се е случило с Адам.

Андрю обеща да потърси навсякъде Адам и Джени и си тръгна бързо, а Джоан и Харисън се върнаха при ранените. Минути след това един мъж влезе в стаята без предупреждение и съобщи, че носи дрехи за всички лекари. Действително, на рамото му имаше цяла купчина панталони и ризи с различен размер, за да станат на мъжете, а за Джоан бе приготвена тъмносиня рокля от памук с бяла дантела на полите. Когато ѝ подаваше роклята, Джоан разпозна мъжа, чието рамо бе зашила в ранния следобед.

— Когато раздаваха дрехите на гарата, се сетих да взема няколко чифта за всички ви — каза мъжът с усмивка на лицето. — А като им казах как се трудите тук за спасението на всички пострадали, казаха, че могат да ми дадат храна и вода за вас, само че ги оставих навън на вратата, за да мога да си отворя. Хората от влака обещаха, че ще ни

изпратят още вода и храна. Влакове ще продължат да идват до вечерта, все с помощи.

— Ами медицински принадлежности? — попита Харисън с тревога в гласа. — Казаха ми, че с този влак са дошли и лекарства, и други материали.

— Да, има. Докато аз бях там, ги товареха в каруцата на някакъв мъж. След час ще ви ги донесат. Тъкмо ще имате време да се преоблечете и да хапнете от храната, която ви донесох.

Докато Джоан и колегите ѝ се поизмиха и преоблякоха в чистите дрехи, сестрите и доброволците, които помагаха, отвориха кашона с храна и за пръв път от два дена всички похапнаха сирене, месо и хляб и пийнаха чиста вода.

Лекарите преглътнаха набързо по няколко залъка и се заловиха отново за работа. Времето летеше, а ранените чакаха.

Измина още цял час. Не се появи нито Андрю, нито Адам. Джоан започна да се опасява, че Адам може и да е загинал. Струваше ѝ се, че досега все щеше да чуе нещо за него, ако бе оживял. Бяха изминали цели два дена от злощастieto. Достатъчно, за да тръгне сам да издирва близките си, ако бе останал здрав и читав.

Мисълта, че Адам не е оцелял, ставаше все по-натрапчива и мъчителна за Джоан. Навярно водата го бе застигнала съвсем ненадейно и той изобщо не бе имал възможността да се спаси.

Цял час Джоан бе завладяна от тези предположения. Тя гледаше натъжено влизащите и излизащи хора и след като Адам не се появяваше, депресията ѝ толкова се задълбочи, че тя с труд сдържаше напиралите сълзи. Къде ли бе той в този момент? Къде се намираше нейният любим Адам? Защо досега не се бе появил да потърси поне баща си?

Едва ли щеше да узнае толкова бързо, че баща му е мъртъв. Значи му оставаше само да дойде да потърси баща си в лекарския екип, който спасяваше ранените, или поне да се опита да го намери в неговия дом. В такъв случай щеше да узнае от Шийла, че баща му е загинал и че Джоан се е върнала и го търси из града. Защо тогава го нямаше?

Изведнъж Джоан се съвзе и осъзна колко безпочвени са тревогите ѝ. Дори да бе отишъл в дома на баща си, от Шийла щеше да узнае единствено, че Джоан е някъде из улиците на съсипания град и

го търси. Тя не се бе погрижила да изпрати по някое съобщение до Шийла, че се намира в болницата, където помага на ранените от бедствието. Ето защо Адам щеше да научи за смъртта на баща си и едва ли щеше да дойде до болницата да го търси. И в този момент навярно се луташе по улиците да я намери. Да, точно това бе обяснението. Странно защо не се бе сетила по-рано? Нима бе толкова изтощена и изчерпана, че не можеше да разсъждава логично!

Трябваше да го потърси още веднъж по-упорито. Иначе Джоан просто не можеше да се отърси от мъчителните догадки и предположения.

Тя не успя да открие доктор Лоуман, защото заедно с доктор Пайл бяха отишли по домовете си, превърнати в лазарети, за да отнесат на съпругите си малко храна и вода за пиене. Накрая Джоан реши да уведоми Харисън, че се оттегля за около час-два. Трябваше на всяка цена да провери дали Адам се бе отбил през къщата на баща си и дали името му вече фигурираше в списъка на оцелелите. Повече не можеше да изчаква Андрю.

— Може би докато се върнеш, най-после ще ни донесат и медицинските помощи — каза Харисън и гласът му прозвуча обнадеждаващо, въпреки че видът му издаваше колко изтощен е в този момент. — Може също да донесат чисти чаршафи и одеяла за пациентите.

Джоан изпита известни угризения, когато видя колко съсипан от умора бе Харисън. Тя знаеше, че ако открие Адам, едва ли ще се върне в болницата. Първо щеше да се увери, че Адам е добре, а после щеше да тръгне направо към дупката във времето. Тъй като доктор Матюс бе доста зле поради собствените си рани, в близко време лекарите, способни за работа, щяха да са едва трима. Джоан нямаше време да разсъждава за това тъкмо сега. Времето летеше отчайващо бързо.

Когато излезе навън, тя с изненада забеляза колко по-активни и организирани бяха станали хората за краткото време, докато тя се грижеше за ранените вътре в училището. Сега трупове на мъртвите се издирваха от двойно повече хора, които разчистваха разрушенията. Повечето бяха облечени в чисто нови дрехи. Сега си припомни как някой казваше, че заедно с провизиите във влака е имало и много доброволци, пристигнали да помагат. Повечето от тези мъже бяха дошли с Пенсилванските железопътни линии. За жалост сред тях

имаше и някои любопитни и жадни за сензации, които само се шляеха и разглеждаха с интерес кървавата гледка на масова гибел и опустошение.

Джоан повдигна единия си ръкав към носа, за да се предпази от още тежкото зловоние и смрад. С другата си ръка тя повдигна полата си и се огледа накъде трябва да тръгне, за да стигне по-бързо до къщата на Парк.

Беше толкова изтощена от работата през тези часове, че когато затвори за кратко очи, усети невероятна тежест в слепоочията и челото си, сякаш някой я бе ударил с чук по главата. Единствено като затвореше очи, Джоан долавяше болката, която я зашеметяваше, но ако гледаше напред и вървеше бързо, тя се чувстваше по-добре.

Когато най-после забеляза лутеранската църква, Джоан ускори крачки към дома на Парк. Този път тя се придвижи много по-лесно, защото през изминалите часове хората бяха поразчистили повечето улици. Последните няколко метра Джоан буквално измина на бегом, нетърпелива да научи някоя добра новина за Адам. Когато влетя в къщата, тя откри Шийла, седнала в същия стол, в който я бе оставила, умислена и мрачна.

— Адам появи ли се? — попита Джоан с разтревожен глас и едва сега съобрази, че можеше да донесе на момичето храна и вода за пиене.

— Не. Не съм го виждала — отговори Шийла, без да погледне Джоан. — Никого не съм виждала.

Джоан бе съкрушена, когато чу, че Адам още не се е появил. Вече бе предположила, че той се лута някъде из улиците, за да я намери.

— Сигурна ли си? — запитва тя.

Шийла кимна с глава.

Обезпокоена от странното ѝ поведение, Джоан коленичи до стола, на който девойката бе седнала, взря се в празния ѝ поглед и отчетливо изрече:

— Никой ли не се е отбивал през цялото време, откакто си тръгнах?

— Не си спомням да е идвал — отвърна Шийла, а после се намръщи, сякаш внезапно си спомни нещо. — Само едно малко

момиченце, което търсеше майка си. Казах ѝ, че дори не зная коя е майка ѝ. Въпреки това я накарах да продължава да търси.

— Не си ли излизала за храна? Дойде един влак с помощи. Донесли са храна и вода, макар и недостатъчно.

— Нали ми казахте да чакам тук? — при тези думи Шийла за пръв път погледна към Джоан. — Нали ми заръчахте да изчакам господаря Адам?

Джоан въздъхна. Тя се раздвояваше между необходимостта да изпрати момичето за храна на гарата и желанието да я остави да чака в къщата, докато Адам се появи.

— Знаеш ли какво ми хрумна? Ще изпратя по някой храна и вода за теб. Само не продължавай да седиш така безучастно и скръбно на този стол! Можеш да свършиш много работа. Тъй като доста хора са останали без покрив, понеже къщите им са унищожени, можеш да разчистиш тук. Така все някой ще може да се подслони при теб. И бездруго времето е ужасно.

Джоан си помисли дали да не посъветва Шийла да се качи на горния етаж, но веднага се сети, че стълбите са разрушени и представляват голяма опасност, затова само добави:

— Можеш да прибереш някои бездомни деца да преспят тук.

Лицето на Шийла внезапно се озари. Тя се огледа наоколо, сякаш за да прецени каква работа има да свърши.

— Това е добра идея. Ако мога да помоля някой отвън да ми помогне, може би ще успеем да покрием с нещо тези изпочупени прозорци и така ще мога наистина да приютя някого. Мога да оправя тази стая за не повече от два часа.

Когато Джоан си тръгваше от къщата, тя откри две деца, скрити на задната веранда, и ги изпрати да помогнат на Шийла в изгребването на калта от пода и почистването на стаята.

Джоан нямаше сили да понесе отново гледката в моргата. Затова тя се насочи към гарата, за да вземе храна и питейна вода за Шийла и децата. След това се запъти към бюрото за регистрация на живите. Провери за имената на Адам и Джордж, но нито един от двамата не бе записан. Нямаше го и името на Джени Рутледж. Къде бяха пропаднали всички тези хора?

Тъй като не ѝ оставаше нищо друго, освен да провери в моргата, и понеже предполагаше, че Андрю вече е там, Джоан реши да се върне

в болницата, където чакаха помощта ѝ твърде много ранени. Там можеше да изчака, докато получи някаква вест за Адам.

Докато прекосяваше разчистените пътеки, Джоан оглеждаше записаните в спасителните операции хора. Заля я вълна на отчаяние, когато видя купчините тела, изровени изпод останките. Калната вода продължаваше да се стича, освободена от телата и остатъците, наслоени на различни купчини.

Джоан се молеше да не открият Адам заровен някъде така, както тя бе намерила Парк. Надяваше се на силното му тяло и на издръжливостта му. Ако някой можеше да издържи на подобно изпитание, то това бе само Адам. Като че ли бе забравила какви силни и здрави мъже бяха загинали в битката с водната стихия.

Забързана, Джоан се огледа повторно наоколо. Погледът ѝ бе прикован от нещо пурпурночервено недалеч от нея. Това алено петно се отличаваше ярко на фона на сивата тъга и всеобщата гибел наоколо. Джоан смаяно разпозна в него истинска роза, плаваща в калната локва. Необяснимо как нещо толкова изящно и красиво, като това цвете, бе оцеляло в нещастиято, унищожило всичко наоколо. За нея то се превърна в символ на надеждата, че и Адам може да оживее.

Само след няколко минути, когато Джоан влезе в болницата, настроението ѝ бе съвсем различно.

За жалост погледът ѝ помръкна, щом съзря Харисън и доктор Матюс да спорят, че Матюс има наистина нужда от малка почивка и трябва да иде до дома на Пайл или Лоуман.

— Ти едва не припадна само преди минута! — настояваше разгневен Харисън, изморен да се бори с ината на своя колега. — Трябва да си починеш. Не си спал от самото начало на бедствието.

— Нито пък ти — възпротиви се Матюс.

— Има голяма разлика. Моите ребра не са потрошени. На мен ми няма нищо.

— Но аз се чувствам чудесно.

— Лъжеш. Толкова много те боли, че едва ме гледаш в момента, а по очите ти мога да преценя, че вече те тресе от раната. Нима мислиш, че можеш да си полезен, като умреш?

— Всичко, от което сега имам нужда, е още от онова сирене и шунката и малко вода. Ще се почувствам много по-добре.

— Не само храна и вода ще ти възвърнат силите — продължи да го увещава Харисън и като забеляза Джоан, ѝ махна с ръка. — Джоан, кажи му, че има нужда от почивка.

— И на двамата ви е необходима почивка — призна тя, като знаеше, че е абсолютно невъзможно да продължават със същото темпо.

Самата тя бе пределно изтощена от всичко преживяно през тези два дни. Ръцете ѝ висяха като откъснати.

— Само че се боя, че нито един от вас няма да се предаде, докато организъмът ви просто не откаже да ви се подчинява.

— Значи можем спокойно да продължим да работим — добави бързо доктор Матюс и посочи към стаята с чакащите.

В това време зад тях се бе приближил един мъж, който търпеливо изчакваше разговорът им да приключи, за да се намеси:

— Къде да го сложа? — запита той. Носеше на ръце отпуснатото тяло на пострадал младеж.

Джоан се вцепени, когато разпозна безчувственото тяло на Джордж Хес, и изобщо не погледна към мъжа.

— Отнесете го на масата, която е най-близо до прозореца — каза Джоан и цялата ѝ умора моментално се изпари. Заедно с доктор Матюс те тръгнаха натам, без да обръщат внимание на скованата походка на мъжа. Когато момчето бе положено на масата, двамата лекари без повече бавене започнаха да го преглеждат.

— Защо си тук? — запита мъжът със слаб глас.

Тъй като не разбра към кого е насочен въпросът, Джоан се обърна най-после с лице към мъжа и изтръпна от изумление. Тя едва не се свлече от внезапно обзелата я слабост.

Мъжът, който бе донесъл Джордж, бе самият Адам. Целият бе изпоцапан със съсирена кръв, смесена с керосин и кал. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да рухне, но важното бе, че е жив. Все още жив.

Сълзите ѝ рукнаха и Джоан се хвърли да го прегърне, но това едва не го повали на земята. Същевременно тя усети, че нещо остро я ръгна в ребрата. Адам едва се изправи отново. След това бавно и полузамаяно проследи движенията на Джоан, докато тя откриваше гърдите му, отстранявайки разкъсаната риза. Като видя острата дървена пръчка, забита в тялото му, тя извика ужасено. Пробивът бе някъде под ребрата, в областта на кръста. Дървото бе закръглено и с

кухни, с диаметър около три сантиметра. Приличаше на онези колове, от които правеха дървените корнизи над бебешките легла или перилата на пейките по парковете.

— Адам, за Бога, какво се е случило?! — възкликна панически Джоан.

Тя повдига още по-високо остатъците от ризата му и погледна откъм гърба. Погледът ѝ издаваше ужаса, който изпита, когато установи, че дървото го бе пронизало като копие. Представи си колко го боли в този момент и едва си пое дъх, преди да повтори:

— Какво е станало?

— Щях да измъкна сам от тялото си това противно нещо — измърмори той, като гледаше окървавеното парче дърво, — но ме бе страх какво ще стане след това. Уплаших се да не изгубя повече кръв. Или още по-лошо, да припадна — и като я погледна, Адам продължи: — Не можех да допусна да ми се случи нещо такова. Ако бях припаднал, нямаше да мога да помогна на Джордж. Намерих го затиснат.

— Затиснат? Къде? — запита Джоан и хвърли поглед към изпадналото в безсъзнание момче, след което отново се върна към Адам, който бе основната ѝ грижа в този момент. Беше слисана от това, че изобщо е оцелял при такава жестока рана.

— Беше го затиснало едно паднало дърво — каза със запъване Адам.

Гласът му почти не се долавяше. Тялото му постепенно губеше последните съпротивителни сили. Джоан се изплаши да не би Адам да припадне, но той продължи да говори замаяно:

— Трябваше да го извадя. Той ми е като син. Трябваше да го спася, да му помогна.

— Ето, ти наистина му помогна. Доктор Матюс ще се погрижи за него — увери го Джоан, въпреки че не знаеше какво е състоянието на самия Матюс и колко още ще издържи. Още повече че докато преглеждаше тялото на момчето, тя установи, че повечето кости на долните крайници са изпочупени; без рентгенова снимка едва ли можеха изобщо да се справят. Нямаше как да узнаят какви вътрешни увреждания има.

— Адам, искам да седнеш тук, преди да си се строполил на земята — нареди Джоан, а стомахът ѝ се бе свил на топка от

напрежение.

Тя се огледа наоколо и забеляза, че масата на доктор Лоуман е празна. Когато се пресегна да го хване под ръка, Адам залитна, но успя да се задържи на крака. Джоан трепереше от страх, че той може да не успее да стигне до масата, ако изгуби съзнание. Сърцето и биеше така ожесточено, като че ли щеше да изхвъркне всеки момент от гърдите ѝ. Тя примираше от ужас, че ако клинът се закачи някъде при падането на Адам, тялото му можеше да се разкъса на две.

— Трябваше да измъкна Джордж оттам — продължаваше да заеква Адам, докато Джоан го водеше през стаята към празната маса.

В следващия миг силите му го напуснаха и той се строполи безжизнен на земята.

— Доктор Лоуман, бързо!!! — разкрещя се истерично Джоан.

Само преди секунди лекарят бе влязъл в стаята и се притече мигновено на виковете ѝ за помощ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Всичко, което Матюс можа да направи за малкото момче, е да шинира здраво двата му крака и да го постави неподвижно в легнало положение — обясняваше Лоуман на Джоан, докато ѝ помагаше да отстранят клина от тялото на Адам.

Трябваше да се уверят, че всички тресчици и дребни шипове от дървото са извадени от тялото му, преди да го зашият, за да предотвратят евентуална инфекция. Това им отне доста време. А с това тревогата им нарастваше все повече и повече, защото пулсът на Адам непрекъснато затихваше.

— Това е всичко, повече няма — каза Джоан и провери за последен път в зейналата пролука за остатъци от дървото. След това се пресегна за шишето с карболова киселина, за да промие раната.

— Нека аз да го промия — предложи доктор Лоуман. — А вие пригответе място за него и за момчето в стаята за неотложни случаи.

Вместо да спори с него, Джоан кимна и се упъти към стаята. Докато избърсваше кръвта от ръцете си с една влажна кърпа, тя погледна към сгърченото лице на Адам. Въпреки че имаха течен кокаин, който можеха да наложат върху раната му, тя бе сигурна, че в този момент тялото му агонизира от нечовешките болки. Лицето му бе ужасяващо бледо след такава загуба на кръв.

Ужасна бе тревогата ѝ, че едва ли му е писано да оживее през предстоящата нощ. О, Боже, защо не разполагаше с всички съвременни средства за спасяване на човешки живот! Тогава шансът на Адам щеше да е много по-голям. Тя дори нямаше подръка най-елементарен антибиотик, за да предотврати евентуална инфекция. Най-доброто, което можеше да стори един лекар през 1889 година, бе да напръска раната с цинк на прах, преди да я затвори.

Тя знаеше, че онова, което бяха направили за Адам, съвсем не бе достатъчно, за да се гарантира оцеляването му. Затова се замисли дали ще има време да стигне до дупката във времето и да донесе необходимите лекарства, за да му помогне. Но предположи, че при

липсата на всякакви нормални пътища и мостове през реката едва ли щеше да успее. Такова трудно пътуване пеша през петте мили кал и натрупани отпадъци щеше да трае цял ден в едната посока и още един — обратно.

Дори да успееше да се прехвърли в своето време, Джоан едва ли щеше да намери веднага денонощна аптека, където да купи съответните лекарства. А можеше и да се случи така, че отворът през това време да се стесни до такава степен, че тя да не може да се върне обратно в миналото и да помогне на Адам. Такова пътешествие бе обречено на неуспех от самото начало, затова Джоан реши да остане при Адам и да се бори срещу смъртта заедно с него и с помощта на наличните медицински средства.

Само при мисълта, че на Адам му предстои да се пребори сам с инфекция, с каквата тя бе свикнала да се справя само чрез отличните медицински постижения на двадесети век, Джоан изтръпваше от безпомощност и отчаяние. Безпокоеше я най-много самото очакване.

— Да свършваме — каза бързо доктор Лоуман, когато видя, че Джоан още стои до него. След това посипа раната с цинк и побърза да направи първите шевове дълбоко в плътта. — Трябва да приключим само след няколко минути.

Джоан се съвзе и пое към стаята за сериозно пострадалите. Около четиридесет души с доста тежки рани лежаха на земята. Тя взе две одеяла и ги разстла на пода. След това, като видя, че има достатъчно одеяла, взе още две и ги постла над другите. Искаше ѝ се Адам и Джордж да лежат на меко. Джоан избра място до вратата, така че да може да ги наблюдава лесно. Доктор Матюс вече носеше Джордж и докато го наместваха върху одеялата, доктор Лоуман също приключи с шевовете по раната на Адам.

Джоан зави Адам с едно одеяло и се замисли какво още може да направи за него, така че да се чувства по-удобно. В този момент изпитваше едновременно и възхищение, и обич, и преклонение пред него. А сълзите се стичаха по страните ѝ.

Адам бе наистина забележителен мъж. Въпреки собственото си критично състояние той през цялото време е бил загрижен единствено за Джордж. Беше пренебрегнал собствените си нечовешки болки, за да се погрижи за момчето. Сърцето на разстроената жена се изпълни с

благоговение и гордост от това че се е влюбила в толкова благороден и силен човек. Не всички нейни познати биха се държали така достойно.

Джоан изтри сълзите от очите си, за да го вижда по-добре колко големи бяха обичта и възхищението ѝ към този мъж. Тя изобщо не допускаше, че може да го изостави трети път. Щеше да бъде непрежалима загуба за целия свят, ако този човек не успееше да оживее. Затова реши да остане в 1889 година на всяка цена и да разбере какъв ще бъде изходът от борбата на Адам със смъртта.

Засега не ѝ оставаше нищо друго, освен да следи непрекъснато състоянието на Джордж и Адам и да се моли отчаяно Господ да се смили над тях. Скоро Джоан се върна обратно в стаята, където я чакаха безброй ранени. Тя искрено се надяваше, че като се потопи в работа, няма да тъгува и да мисли непрекъснато за съдбата на Адам. Уви, не беше така.

Тази вечер в болницата всички бяха на ръба на изтощението и покрусата. Някой донесе вестта, че жената на Харисън е все още жива. В същото време се разбра, че най-близките приятели на Андрю — Антъни Алани и Фей Гифърд, са се удавили. Доктор Пайл бе известен за смъртта на своя брат Ерик, както и че сестра му Вероника е открита в покрайнините на града с ужасни контузии и рани, но все още жива.

Преди да се смрачи, някой доведе Констанс Сегуин с огромно парче огледало, забито във врата ѝ. Когато, по ирония на съдбата Джоан трябваше да се заеме да извади стъклото и да зашие раната ѝ, Констанс изобщо не се възпротиви, че ще бъде лекувана от жена. Въпреки че прояви непресторена признателност за грижите на Джоан към нея и към Адам, Констанс не пропусна да демонстрира показната си загриженост и тревога за нараняванията на привлекателния доктор Матюс. Тя дори се опита да го убеди да идат в нейния дом, за да се погрижи за него, но скоро престана да настоява.

През цялата нощ се сипеха новини за здравето и живота на близки и познати, а през това време лекарите неуморно и без никаква почивка продължаваха да се борят за спасението на пострадалите. Джоан непрекъснато притичваше в другата стая и наглеждаше Адам и Джордж. Сърцето ѝ се късаше, когато всеки път виждаше, че състоянието им изобщо не се подобрява, или най-малкото не даваше подобни признаци.

Нито един от двамата не се бе свестил. Те лежаха безчувствени един до друг и нямаше и най-малка надежда, че ще дойдат в съзнание. Но докато и двамата все още дишаха, макар и затруднено и съвсем слабо, Джоан продължаваше да вярва в оцеляването им.

На другата сутрин, съвсем рано, пристигнаха четиринадесет мъже, носещи огромни кашони с медицински помощи. Когато влязоха в приспособената за болница сграда, те се потресоха при вида на безброя обезобразени и осакатени хора, които чакаха да им бъде оказана помощ. Някои от пострадалите едва дишаха и изглеждаха така, сякаш са на прага на смъртта.

Мъжете съзряха Джоан и ѝ обясниха, че са група лекари, дошли на помощ. Запитаха я кой е главният лекар. Джоан нямаше представа къде е доктор Лоуман — дали е някъде в болницата, или е в дома си да се грижи за пациентите, настанени там. Тя се отправи към вътрешните стаи да го потърси.

Когато влезе в огромната зала, където лекуваха пострадалите, Джоан забеляза приклекналия между Джордж и Адам доктор Матюс, отпуснат на колене, с ръце, притиснати към гърдите, и глава, клюмнала от болка и отчаяние. Когато видя треперещите рамене на доктора и безжизненото тяло на Адам до него, Джоан се скова от ужас. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите, когато се взря в лицето на Адам, станало мъртвешки бледо. Дишането му изобщо не се забелязваше. Той наистина приличаше на мъртвец.

Парализирана от страх и мрачно предчувствие, Джоан си пое едва-едва въздух, пристъпи напред и попита с треперещ глас:

— Какво се е случило, доктор Матюс?

Младият лекар я погледна отчаяно и безпомощно като изгубено дете. Сълзите му се стичаха, без да може да ги спре, а цялото му тяло се тресеше.

— Каквото и да правя, те продължават да измират. Въпреки старанията и грижите ми. Умират един след друг. Смъртта ни побеждава. Не зная вече как можем да ги спасим.

Джоан почувства как сърцето ѝ спря да бие в този миг закри устата си с трепереща ръка и отново погледна към неподвижното тяло на Адам. Хълтналите му бузи изглеждаха извънредно бледи, дори синкави в сравнение с черната му коса. Бръчките от болката, изписани на лицето му, бяха изчезнали.

— Адам?! Адам е мъртъв?!

Болката, която я проряза, бе толкова страшна, че едва ли някой би могъл да я понесе. Тя се преви на две, прехапа долната си устна и започна да шепне молитви за спасението му. Пред очите ѝ затанцуваха сенки и проблясъци. Още преди доктор Матюс да потвърди ужасното ѝ предчувствие и да признае, че нейният най-скъп човек е мъртъв, Джоан се свлече безжизнена на пода и изпадна в несвяст.

Едва след тридесет часа Джоан се съвзе от унеса, който я бе упоил като свръхдоза успокоително. Когато най-после отвори очи, тя се огледа наоколо, без да може да се досети къде се намира. Мислите ѝ бушуваха объркани. По очите ѝ пробягна слънчев лъч, пропълзлял през близкия прозорец. От неочаквания проблясък силно я заболя главата.

Тя примига срещу светлината и извърна глава, при което забеляза газена лампа, закачена над нея с помощта на някакво странно и доста сложно приспособление. Тя се огледа наоколо и с учудване забеляза старовремските мебели в стаята.

Джоан премигна от удивление. Питаше се къде е попаднала, и направи опит да седне, за да разгледа по-внимателно необикновените предмети наоколо. За съжаление успя само да се измести настрани, при което я проряза неопикуема болка. Всяко нейно движение бе съпроводено от остри болки в цялото тяло. Първата мисъл, която ѝ мина през главата, бе, че е претърпяла автомобилна катастрофа, но после реши, че това не е възможно, защото изобщо не си спомняше да е шофирала. Ако бе преживяла катастрофа, сега щеше да се намира в болница, а не в стая като тази. Това бе по-скоро нечия спалня.

Но все пак имаше нещо много необичайно в тази стая. Не бе виждала такава стая преди.

Джоан отметна завивките от себе си и когато съзря дрехите си, се обърка още повече. Бе облечена в дълга бяла нощница, шита с цветен конец, а в дъното на стаята, на старинен дървен стол, бе праметната тъмносиня рокля, която бе по-скоро от някой друг век.

Друг век!

Зави ѝ се свят, когато най-после си спомни къде е и какво се бе случило. Роклята си бе нейна. Тя бе пришълка от друг век и всъщност всичко наоколо, с изключение на самата Джоан, си бе съвсем на

мястото. Тя хвърли бърз поглед към близкия часовник. Минаваше три. Колко време бе прекарала в 1889 година? И колко време бе лежала в безсъзнание? Пет или шест часа? Дали не бе по-дълго? И странно защо все още бе като зашеметена.

Като си спомни ужасното бедствие и това, че едва не се бе удавила в наводнението, Джоан панически вдигна ръкавите си и погледна ръцете си. Някои от раните ѝ бяха почти зараснали. Значи от деня на злощастията бяха изминали няколко дни. Но колко? И защо бе припаднала? Когато се пресегна да опипа главата си за още наранявания, в съзнанието ѝ изведнъж изплува споменът, че бе тръгнала да търси доктор Лоуман. Сърцето ѝ започна да бие лудо, когато се върна към картината на приклепналия на пода, сломен от мъка и безпомощност доктор Матюс. Спомни си и безжизнените тела на Адам и Джордж.

Джоан едва се задържа седнала, докато преодолее внезапния пристъп на ужас и отчаяние. Трябваше да открие къде бяха отнесли тялото на Адам. И да се погрижи той да бъде погребан на собствената му земя. Редом с баща си.

Все още се чудеше къде е попаднала и с чия помощ е била настанена в тази стая. Джоан се смъкна от високото легло. Тя едва сдържа пристъпите на гадене и повръщане и бързо съблече нощницата, за да облече тъмносинята рокля. След като се закопча, тя се огледа за обувките и чорапите си, но не успя да ги намери. Въпреки че изобщо не ѝ се искаше да ходи боса по мръсния студен под, тя разбра, че няма друг избор. Трябваше да стигне колкото се може по-скоро до моргата, където по всяка вероятност бе отнесено тялото на Адам. Иначе рискуваше той да бъде погребан в някой масов гроб.

Тъй като броят на мъртвите бе нараснал неимоверно, в моргата вече нямаша възможност да задържат труповете, докато се появи някой член на семейството да ги търси. Затова само часове след като нечие тяло бе намерено и идентифицирано, откарвах го в някое от гробищата в покрайнините на града.

Джоан се надяваше да открие обувките и чорапите си навън, ала докато посягаше към bravata на вратата, някой внезапно отвори и още преди да успее да отстъпи назад, срещу нея се появи дребна женица на около петдесет години. В ръцете си тя държеше малка метална кана с вода.

— Лягайте бързо обратно в леглото — посъветва я жената с остър заповеднически тон и постави каната настрана. — Изобщо не сте в състояние да се движите отново — при тези думи тя дори поклати заканително показалец. — Защо и вие сте същият инат като моя упорит мъж! Разбрах, че сте работили в болницата до изнемога, доктор Грифин. И ето че сега се опитвате да се измъкнете от леглото, макар състоянието ви да не го позволява.

— А вие коя сте? — запита Джоан и отстъпи леко назад.

— Аз съм съпругата на доктор Пайл — отвърна жената високомерно. — И това е моят дом. По-точно, това е моята спалня. Въпреки че сме сложили по седем-осем души в стаите, мъжът ми настоя да ви оставя сама в стая. Каза още, че се нуждаете от по-специално лечение. Още повече че Джонстаун има нужда от такъв талантлив и способен лекар, като вас. Така каза доктор Пайл.

— Бил е много любезен — сподели Джоан, изненадана от думите, които Пайл бе казал за нея. — Благодаря сърдечно за почивката през този половин ден, но сега...

— Половин ден? Скъпа, та вие бяхте на легло около тридесет часа — поправи я госпожа Пайл. — Но дори и това не е достатъчно след всичко, което ви се е случило. Вижда се, че едва стоите на краката си. Затова ви нареждам да се върнете обратно в леглото, и то веднага.

— Но аз трябва да тръгвам — започна да обяснява Джоан, но на мига бе прекъсната.

— Не, никакво тръгване. Нуждата от вашата помощ не е неотложна. Доколкото зная, вече са дошли цял екип лекари, за да помагат за спасението на пострадалите. Има лекари от Питсбърг, Алтуна и даже Ню Йорк. Вие заедно с нашите четирима лекари свършихте добра работа. Но останалите изобщо не могат да разберат, че имат нужда от почивка. Моят съпруг и доктор Рутледж ми помагат тук вкъщи при грижите за сериозно болните. Именно те двамата ми наредиха изрично да ви държа на легло, докато се възстановите напълно.

При тези думи жената скръсти ръце на гърдите си и отправи решителен поглед към Джоан.

— Да викам ли съпруга ми или доктор Рутледж да ви връщат насила в леглото? Като нищо ще го сторя, ако упорствате.

— Но аз не мога да си легна отново — повторно започна да обяснява Джоан. — Трябва да разбера какво е станало с Адам Джонсън — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Трябва да узная къде са отнесли тялото му.

Жената погледна неразбиращо към Джоан, сякаш нещо не бе в ред с младата лекарка. След това поясни:

— Донесоха го заедно с вас в един и същи ден. Намира се в съседната стая.

— Да не би да искате да кажете, че е все още жив?! — запита Джоан и ако не бе толкова изтощена, навярно щеше да подскочи от изненада. — Но как е възможно? Той бе блед като мъртвец и дишането му бе спряло. Наистина ли е още жив?

— Дишаше си съвсем нормално, когато го докараха тук — отвърна жената, като продължаваше да гледа списано Джоан. — И дори няколко часа след като го донесоха, отвори очи и остана в съзнание, но само за няколко минути, тъй като все още е много зле. Може би ще ви зарадва това, че попита за вас, като ви назова по име, и остана истински доволен, като разбра, че сте в съседната стая. Оттогава спи дълбок възстановителен сън.

— В коя стая мога да го намеря? — запита Джоан и се упъти към вратата.

— Ще ви кажа, ако ми обещаете, че ще се върнете обратно в леглото, след като го видите.

— Трябва първо да го видя.

— Тогава направо се връщайте в леглото.

— Коя е стаята? — едва сдържа гнева си Джоан.

— Вляво от тази — отвърна госпожа Пайл, като разбра, че е безсмислено да си играе на уговорки с доктор Грифин, която бе решила на всяка цена да се убеди, че Адам е жив.

Почувствала неочакван прилив на сили, Джоан се втурна към съседната стая и едва сдържа потока сълзи, който рiekна по страните ѝ, щом съзря спокойно отпуснатия на леглото Адам. Беше завит с бял чаршаф. Навярно бе гол до кръста и затова бе завит до раменете. Някой се бе погрижил да среши косата му и да постави малка възглавница под главата му.

— Доктор Грифин! Какво търсите тук?

Джоан се стресна от строгия глас на Харисън, когато не бе забелязала при влизането си. Лекарят се намираше до едно двойно легло в дъното на стаята, което бе издърпано съвсем в ъгъла, за да могат да бъдат внесени още няколко малки легла за други пострадали. Тъкмо се бе навел над един от тримата млади мъже, настанени в леглата до него.

— Дойдох да видя Адам — каза Джоан и се приближи бързо до леглото му.

Треперейки от щастие, Джоан взе едната му ръка и я притисна до лицето си. Дланта на Адам бе топла, но не много. Той наистина бе жив и в момента имаше съвсем лека треска.

— Адам! Адам, чуваш ли ме?

Когато Адам не помръдна, Джоан повдигна завивката и се зарадва, когато видя върху раната чиста стегната превръзка, завита около кръста му. Успокои се, когато забеляза, че по марлята не е избила гной или кръв. Явно загубата на кръв вече не бе толкова страшна.

— Адам... Аз съм, Джоан. Чуваш ли ме?

— Беше го втресло много силно тази сутрин и затова се наложи да му дам успокоително — каза Харисън и се приближи към Джоан. — Но сега е много по-добре и по цвета на лицето му личи, че състоянието му се подобрява. Той е един от малкото, които спят възстановителен сън от изгрев-слънце досега.

Джоан погледна мъжете наоколо, които още се превиваха от болки, и сърцето ѝ се сви.

— Доктор Рутледж, знаей, че нямам право да ви моля за това, но бихте ли могли да преместите Адам в стаята при мене? Вече наистина се чувствам много по-добре и бих искала сама да се грижа за него, доколкото мога.

— Но доктор Пайл нареди... — започна да протестира Харисън, но спря по средата на изречението. Поглади обръснатата си наскоро брада и размисли. — Но вие няма да успеете да си починете, докато не се уверите, че Адам е извън опасност, нали?

— Но докторе, аз наистина вече съм по-добре — увери го Джоан и го погледна настоятелно.

— Добре, тогава ще го преместим заедно с това легло. Ще извикам някой отдолу, за да ми помогне да го отнесем оттатък.

— Може да пренесем и Джордж Хес при мен — подхвърли Джоан с надеждата да се грижи и за двамата.

Харисън замря за миг, а после протегна ръка към рамото ѝ, при което я прониза ужасно предчувствие.

— Боя се, че момчето не успя да се пребори. Прекалено много бяха вътрешните му наранявания. Тъй като не разполагаме с никакви медицински средства в момента, нямаше как да открием, че има вътрешен кръвоизлив, който накрая го довърши.

Джоан погледна безпомощно към Харисън. Джордж бе мъртъв. Момчето, което толкова много я обичаше и с готовност я защитаваше, си бе отишло завинаги от този свят. Никога повече нямаше да чуе жизнерадостния му смях и да види лъчезарното му лице. Тя си спомни за Дорис с тъга и съчувствие. Едва ли имаше майка, която да може да преживее някога загубата на детето си.

— Кога почина?

— Вчера сутринта на зазоряване. Само минути преди двамата с доктор Матюс да припаднете от изтощение. Навярно вече са го погребали.

— А какво стана с доктор Матюс?

— Съвсем наблизко е, в дома на доктор Лоуман, където състоянието му се е подобрило. Даже чух, че вече отново е на крака. Невероятно, но тази къща и домът на доктор Лоуман са оцелели, въпреки че почти всички други постройки наоколо са сринати със земята.

— Адам знае ли за Джордж? — попита Джоан.

— Не. Засега смятаме, че е по-добре да не му казваме. Сигурно е обичал извънредно много това момче, щом е рискувал собствения си живот, за да го спаси. Ще можем да му кажем едва когато се посъземе.

— Значи се надявате той да се възстанови? — запита Джоан, изпълнена с надежда.

— Разбира се. Сега пулсът му е много по-отчетлив. Дишането му се възстанови. Ако треската отново не го повали, което ще бъде белег на вътрешна инфекция, той наистина има шансове да се оправи. Надявам се само след седмица, ако всичко върви гладко, Адам да се изправи на крака.

Джоан го погледна с благодарност.

— Не зная как бих могла да ви се отблагодаря за всичко, което сте сторили за Адам!

— Вие вече го направихте. Работихте с нас в най-трудните и тежки моменти, когато едва се справяхме с наплива от пострадали. И продължихте да се борите до последния момент, до пълно физическо изтощение. Онова, което направихте за останалите пострадали, е най-голямата благодарност, която можете да ми изкажете за грижите ми към Адам! Дори бих казал, че ние сме тези, които трябва да ви благодарим! Затова съм съгласен да преместим веднага Адам при вас.

Харисън тръгна към вратата, но се спря, за да добави:

— Това е единственото, което мога да сторя в знак на признателност за вашата помощ. Отивам да намеря някой да ми помогне и се връщам веднага.

Харисън наистина се върна само след няколко минути заедно с доктор Пайл и още един едър червенокос мъж. Тримата хванаха Адам заедно с леглото, на което лежеше, и го пренесоха в съседната стая. След това го преместиха на леглото, като поставиха наблизко подвижната койка, на която Джоан да почива.

— Ще минаваме да го преглеждаме от време на време — обеща доктор Пайл, преди да се отправи обратно към първия етаж, където го очакваха останалите пациенти.

Харисън потупа Джоан окуражително по рамото:

— Викни ме, ако имаш нужда от мен.

След тези думи той напусна стаята, за да довърши прегледа.

Въпреки че й хрумна да се измъкне и да провери какво става с дупката във времето, Джоан отхвърли тази възможност. Предпочете да не се отделя от Адам и да бди над него през целия следобед и през нощта. За известно време тя се унесе в сън, но през по-голямата част от нощта непрестанно следеше за състоянието му и облекчаваше температурата, като навлажняваше с кърпа лицето, гърдите и раменете му, особено когато тялото му започваше да гори.

Този път тя изцяло бе възвърнала самообладанието си и не се поддаваше на отчаяние. Бе уверена, че един толкова силен и прекрасен човек, като Адам, заслужава щастлив и дълъг живот.

Рано на другата сутрин, докато изчакваше Харисън да се отбие, Джоан наля студена вода в купата, която госпожа Пайл й бе донесла, и

усети как умората отново я побеждава. Движенията ѝ ставаха все по-вяли и бавни. Трябваше по някакъв начин да се съвземе.

Джоан се съсредоточи, намокри една малка хавлиена кърпа, капна от балсама за тяло, който госпожа Пайл и бе донесла, и енергично разтри лицето и шията си. Облекчението и свежестта, които почувства, я накараха да намокри и лицето на Адам по същия начин.

Когато се обърна към него, тя онемя, като видя широко отворените му очи, които я гледаха въпросително. Той изглеждаше крайно озадачен. А Джоан усети невероятен прилив на щастие и надежда.

— Ти си тук — промълви той с изтощен слаб глас, като се опитваше да разпознае лицето на Джоан. И когато се увери, че наистина е тя, гласът му прозвуча още по-уверено: — Помислих си, че съм сънувал, че ти си в болницата.

— Не, не сънуваш — каза Джоан и се усмихна щастливо. Бе радостна, че дори при тези неимоверни болки гласът му звучи бодро и силно.

Въпреки това Джоан продължаваше да таи в себе си опасенията за какви ли не странични ефекти от злополуката.

— И тогава не си сънувал — успокои го Джоан. — Аз наистина бях в болницата.

— Но нали си бе тръгнала за Питсбърг? Кога се върна отново?

— Няколко часа преди наводнението — Джоан остави кърпата и пристъпи по-близо до Адам. Гореше от нетърпение да види познатия жизнерадостен блясък в очите му. — Опитах се да те открия, но не успях да те намеря нито в завода, нито в дома на баща ти.

Адам се опита да възстанови събитията от трагичния ден.

— Помня, че бях за малко в банката, за да помогна да се пренесат документите и някои мебели на втория и третия етаж — Адам сви устни при спомена за ужасното бедствие. — Нямало е никакъв смисъл. Докато търсех временната болница, минах покрай банката и видях, че от нея са останали само част от едната стена и входните стъпала.

Джоан кимна, защото сама бе видяла същото.

— За съжаление, когато се добрах до банката, ти вече бе заминал. Накъде отиде след това?

Адам се смръщи, докато се опитваше да върне назад лентата на събитията.

— Не мога да си спомня. Мисля, че поех към института, но не помня дали изобщо стигнах дотам — веждите му се събраха ниско над очите от напрежение да си припомни какво бе станало тогава. — Мисля, че не успях да стигна до института.

— Не, не си стигнал. Когато водата връхлетя, аз бях точно до института и научих, че те няма там.

В този миг очите на Адам се озариха и той най-после си припомни всичко.

— Да, сега се сетих, че видях Джордж на улицата и той ми махаше да спра. Не си спомням какво се случи, след като водата връхлетя, но помня какво стана преди това. Джордж и Сайръс имаха нужда от помощ, за да разчистят къщата на леля си и да я подготвят за наводнението. Дорис и момчетата бяха решили да се възползват от престоя си в града по повод Деня на загиналите във войните, който бе предишният четвъртък. Останаха още няколко дни при леля си. И тъй като Сайръс се бе наранил, докато се опитвал сам да премести нещо извънредно тежко, той не можеше да помага повече. Затова останах при тях. В същото време водата връхлетя върху целия град.

Адам клатеше печално глава.

— Бентът не е издържал, нали? Заради това е цялата трагедия и опустошението, нали?

Джоан кимна мълчаливо и побърза да смени темата на разговора, защото се опасяваше, че в следващия момент Адам ще попита за Джордж, а тя изобщо нямаше сили да му каже трагичната истина.

— Може би си ужасно гладен? Навярно са минали вече пет дена, откакто не си хапвал нищо?

— Пет дена? — повтори Адам. Трудно му бе да повярва, че е изминало толкова време. — Колко време съм бил в безсъзнание?

— От неделя. А днес е сряда.

Той помисли и попита:

— А защо тогава не съм?

— Защото изстискавах капчици вода в устата ти с помощта на една влажна кърпа и ти преглъщаше по силата на елементарни рефлексии. По същия начин успях да наля в устата ти и малко бульон.

За да запазиш силите си, трябваше да поглъщаш колкото се може повече течности и хранителни съставки.

— Значи през цялото това време си бдяла над мен? През всичките тези три дни? — при тези думи Адам се опита да се поизправи на възглавницата, но почувства остра болка, лицето му се сгърчи и той се свлече надолу. Не допускаше, че е толкова безпомощен и изтощен от нараняването.

— Не съм била с теб през цялото време — каза Джоан и се наведе над него. Нежно погали челото му, като го увещавахе да стои неподвижно върху възглавницата си. Тя се усмихна, преизпълнена от щастие, че може да се грижи за него. — Както ти казах, самата аз съм била в безсъзнание поне ден и половина в съседната стая — всъщност не в съседната, а в тази стая, а ти си бил оттатък. Когато се съвзех, помолих да те преместят тук при мене, защото оттатък бе пълно с дузина ранени, стенещи и охкащи мъже. Не можеш да си представиш колко много хора в тежко състояние приютиха в домовете си доктор Пайл и доктор Лоуман.

Адам я загледа въпросително, сякаш озадачен от нещо, като се опитваше да намери обяснение в изражението на Джоан.

Тя се наведе бързо и го целуна по бузата, за да предотврати каквито и да било въпроси. Все още не знаеше как ще му каже за смъртта на Джордж. При допира до лицето му, сърцето ѝ се изпълни с познатото чувство на топлина и обич.

— Най-добре ще бъде да сляза долу и да ти взема храна. Трябва да хапнеш нещо по-питателно от бульона, който ти давах.

— Странно, но изобщо не се чувствам отпаднал — каза Адам и отново се опита да се изправи в леглото. Този път успя да се премести малко по-нагоре. — Боли ме ужасно, когато се движа, но иначе не се чувствам изнемощял.

Той беше повече от щастлив, че Джоан е отново при него. След последната им раздяла бе изгубил надежда, че ще я види някога отново.

— Не бързай да ходиш за храна — каза той.

— Мисля, че няма нужда да се опитваш да станеш от леглото и да се изправиш на крака, за да разбереш, че наистина си много изтощен — каза тя с усмивка. — Не се тревожи, веднага се връщам.

Само ще проверя дали госпожа Пайл има още от вареното агнешко. Идвам само след минутка.

— Чакай — каза разтревожено Адам и я погледна сериозно в очите. — Първо трябва да те попитам нещо. Нещо, което държи да узная веднага.

— Не можеш ли да почакаш, докато се върна с вареното? — попита Джоан, изплашена, че Адам си е спомнил всичко от онзи ужасяващ ден и ще попита как е Джордж.

— Не, не мога да чакам — каза Адам с развълнуван глас.

— Но ти наистина трябва да хапнеш нещо — възпротиви се Джоан, но усещаше, че Адам няма да се предаде лесно. Сърцето ѝ се сви от мъка, че точно тя трябваше да му съобщи ужасната истина. — Е, добре. Само един въпрос. Слушам те.

— Защо си се върнала? — запита я Адам, докато внимателно разглеждаше лицето ѝ. — Нима си размислила относно моето предложение за женитба?

Колко пъти бе мислила върху това, Джоан дори не можеше да преброи. Сърцето ѝ заби силно, тя гледаше светналите сини очи на Адам, които я бяха преследвали дни и нощи наред.

Дори толкова отслабнал и изнемощял, той пак си оставаше най-красивият мъж, когото бе виждала. „Ако можех да остана...“ — помисли си Джоан и не преставаше да гледа очарована мъжа, в когото се бе влюбила така силно. Вече знаеше, че няма да има сили да го изостави за пореден път, не и след всичко, което се бе случило. Нямахше да издържи на мъката, ако го напусне трети път. Ако сега останеше, това бе нейният шанс. Бяха изминали цели пет дена. Навярно и тунелът във времето се бе стеснил толкова, че не можеше да се върне в своя век.

— Какво ще кажеш, ако ти отговоря положително? Точно в този миг премислих и реших, че мога да се омъжа за теб. Какво ще си помислиш, ако ти призная, че не мога да си представя нито една минута от живота си без тебе?

— Ще кажа, че съм най-големият късметлия в целия свят — Адам се усмихна толкова щастливо, че очите му заблестяха. Той се пресегна към нея и примигна от болка, докато вдигаше ръцете си.

— Истина ли е това? Вярно ли е, че си премислила и си съгласна да станеш моя жена?

Джоан едва сдържа сълзите си, защото се чувстваше невероятно облекчена и радостна. Въпреки огромните трудности, които ѝ предстояха в това време и след злощастieto в Джонстаун, тя не виждаше друг начин, освен да изживее остатъка от живота си с Адам.

— През последните няколко дни доста мислих и се опитвах да си представя как би протекъл животът ни, ако стана твоя жена.

— И тази мисъл не те накара да се изплашиш и да избягаш? — попита Адам.

— Явно не съм се изплашила — усмихна се Джоан и се наведе да прегърне Адам, без да го притиска, за да не му причини излишна болка.

— Адам, аз те обичам твърде много.

Това бе самата истина. Въпреки трудностите, които я очакваха, и загубата на удобствата на двадесети век Джоан бе готова да заживее в миналото. Заради Адам. А и заради самата себе си.

Щеше да остане в 1889 година и да се омъжи за Адам Джонсън. Дори нямаше да иде до прехода във времето и да провери дали отворът е все още достатъчно широк, за да мине през него и да се върне в двадесети век, където бе далеч по-удобно и лесно да се живее. Там, където жените имаха повече права и бяха достатъчно еманципирани.

Дори да бе решила да го напусне и да се върне в своя век, тя щеше да прекара целия си живот в мисли за него и в догадки какъв ли би бил животът им заедно.

Дори като лекар тя усещаше, че е по-нужна именно в 1889 година, отколкото в своето време. Особено като знаеше, че има още толкова непрегледани пострадали и че само след няколко седмици щеше да пламне епидемия от тиф.

Неусетно за самата нея, по време на престоя си в Джонстаун през тези няколко дни Джоан си бе възвърнала самочувствието и увереността в способностите си като лекар. Дори се бе почувствала частица от това, което преди време за нея бе само минало, където бе попаднала като наблюдател. Вече не усещаше предишните угризения, задето е причинила някакви изменения в хода на събитията, защото 1889 година се бе превърнала в настояще за Джоан. За нея деветдесетте години на нейното време вече не съществуваха. Бяха се превърнали в далечно бъдеще, както за всички други, които живеяха в 1889 година.

С усмивка на лицето Джоан поседна до Адам, за да не предизвика нови болезнени усещания за тялото му. Все още долавяше топлината и нежността на ръцете му. Докато се преместваше встрани, бе забелязала колко леко и грациозно бе започнала да се движи в това облекло, което съвсем доскоро ѝ изглеждаше крайно неудобно и непрактично.

— Най-после се чувствам на мястото си — каза тя замечтано.

Адам кимна с разбиране.

— Радвам се, че най-после ми вярваш. Искам още веднъж да те уверя, че не ме интересува какво се е случило с тебе досега, в твоето минало. Обичам те много, скъпа Джоан! — при тези думи очите им се срещнаха и двамата усетиха магията на взаимната си обич и нежност.

Джоан бе убедена, че Адам е напълно искрен, и се просълзи от вълнение.

— Адам, може би има едно нещо, което все пак трябва да ти кажа.

Адам се пресегна и постави пръст върху устните ѝ.

— Нали вече ти казах, че миналото няма никакво значение за нас двамата. Всичко, което ме интересува сега, е бъдещето. Нашето бъдеще.

— И то какво бъдеще! — възкликна радостно Джоан, а сълзите на щастие продължаваха да се стичат по страните ѝ. Тя се наведе и целуна нежно Адам. Никога преди не бе изпитвала такова неописуемо щастие.

След секунди, когато се отдели от Адам, тя съзря жизнерадостния блясък в очите му.

— Нашият съвместен живот ще бъде необикновено красив. Обещавам ти!

Адам бе уверен, че ще изпълни това тържествено обещание, защото я обичаше с цялото си сърце.

ЕПИЛОГ

През седмиците, последвали ужасното наводнение, в Джонстаун се стекоха над петдесет лекари от цял свят, готови да помогнат на хилядите, пострадали по време на бедствието, и на стотиците, заболели от тиф в следващите дни.

Тъй като повечето се възстановяваха бързо от раните и изгарянията си, а и вече имаше сериозна лекарска намеса, доктор Джоан Грифин не бе така нужна, както в първите дни на юни. Адам също не се включи във възстановителните операции, защото с влаковете бяха пристигнали достатъчно доброволци, които да се заемат сериозно с тази работа.

С оглед на бързото оздравяване на Адам Джоан се съгласи да го съпроводи като негова съпруга до фермата им извън Джонстаун. На следващия следобед Сайръс и Адам прескочиха до града, за да помогнат при възстановяването на къщата на Парк, която по предложение на Шийла Драм бе превърната в сиропиталище. След наводнението много деца бяха останали пълни сираци. Няколко дни след бедствието Шийла бе станала свършено нов човек. За пръв път в живота си тя бе придобила самоувереност и инициативност. Въпреки че сама не знаеше как да управлява и да ръководи проекта за сиропиталище, тя искрено желаше да стане негова директорка.

Докато Сайръс и Адам бяха в града, Джоан каза на Дорис, че излиза да се поразходи навън. Тя първо се отби през гробището, където почиваха неговата съпруга и нероденото му дете. Постави свежи цветя на гробовете им, а след това и на гробовете на Парк и Джордж, чиито тела бяха преместени и погребани там няколко седмици след наводнението. Адам бе настоял баща му и Джордж да бъдат погребани до неговия дом, защото ги чувстваше еднакво близки и не можеше да позволи тялото на Джордж да почива самотно в някои общ гроб.

След като остави цветята и потупа приятелски Шадоу, който почти не се отделяше от гроба на господаря си, Джоан пое към прехода във времето. С радост забеляза, че камъните са още там. Отворът

наистина все още съществуваше, но диаметърът му бе само няколко сантиметра. Джоан извади едно писмо от джоба си. За последен път реши да прочете набързо това, което бе написала.

На плика бе отбелязала името на Джийн Галагър, а в писмото уверяваше най-добрата си приятелка, че изчезването ѝ не е мръсен номер или някаква игра.

„... моля те също да се погрижиш двете ми лели в Тексас да получат в наследство цялата собственост на родителите ми, включително къщата в Уудвейл Хайтс и пикапа на баща ми. Освен това завещавам на теб, Джийн Галагър, моята кола и всички мои притежания, включително старото сандъче, което толкова много харесваше.

Искам да се знае, че никой не ме принуждава да пиша това. Най-после намерих своето място в този свят, но поради известни обстоятелства няма да се върна никога повече. Дори няма да те посетя. Ще ми липсваш много, но моля те, повярвай ми, че съм истински щастлива, по-щастлива от когато и да било. Целуни от мен твоя «как му беше името» и му кажи, че трябва да бъде много добър към тебе, за да си щастлива толкова, колкото съм и аз сега.

Твоя приятелка завинаги, доктор Джоан Грифин“

Отначало Джоан се бе подписала като Джоан Джонсън и бе поставила дата 17 юли 1889 година, но после реши, че Джийн навярно няма да успее да убеди адвоката в достоверността на писмото. Затова, след като размисли, се подписа Джоан Грифин. И за да накара Джийн все пак да ѝ повярва, въпреки че знаеше колко скептично щеше да се отнесе приятелката ѝ към всичко това, Джоан сгъна писмото около една златна монета от половин долар с изсечена върху нея година 1889, както и две изрязани от вестник статии, в които се споменаваха за нея. В едната се разказваше за нейната саможертва по време на спасяването на пострадалите от наводнението в Джонстаун. А в другата бе обявена нейната женитба за Адам и намерението ѝ да поеме частната лекарска практика на Парк. След необходимите за целта изпити тя можеше да

получи съответното медицинско свидетелство, което щеше да ѝ даде право да практикува като лекар, и то точно сега, когато в Джонстаун имаше огромна нужда от добри лекари.

Джоан искаше да промуши писмото през дупката във времето и да бъде сигурна, че Джийн ще го намери. След като по всяка вероятност вече бяха открили колата ѝ, Джоан бе сигурна, че приятелката ѝ щеше да се връща и да издирва някакви следи, които да ѝ подсказват къде може да е изчезнала Джоан. Затова тя прегъна писмото, постави го в адресирания плик и го залепи. След това сложи самото писмо в една своя спортна риза, която бе носила през последния си ден в двадесети век, преди да се върне завинаги в миналото. Като я сгъна на малка топка, така че да може да мине през дупката, Джоан натъпка ризата, докато тя и ръката ѝ изчезнаха от погледа ѝ.

Когато пусна ризата оттатък, Джоан задържа за миг ръката си и без да може да я вижда, помахаше леко с пръсти, сякаш казваше „сбогом“ на най-близката си и скъпа приятелка. Въпреки че бе силно натъжена от това, че никога вече няма да види Джийн, тя издърпа ръката си обратно и се усмихна.

Джоан не чувстваше никакво угризение или тъга, заедно бе предпочела да остане в света на Адам и да изживее заедно с него остатъка от живота си. Тя просто знаеше, че ще бъде истински щастлива в прекрасната и загадъчна 1889 година.

Издание:

Розалин Олсбрук. Доктор Джоан Лечителката
ИК „Бард“, София, 1994

Редактор: Милена Славова

Коректор: Юлия Шопова

ISBN: 123–456–789–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.